BESTSELLER

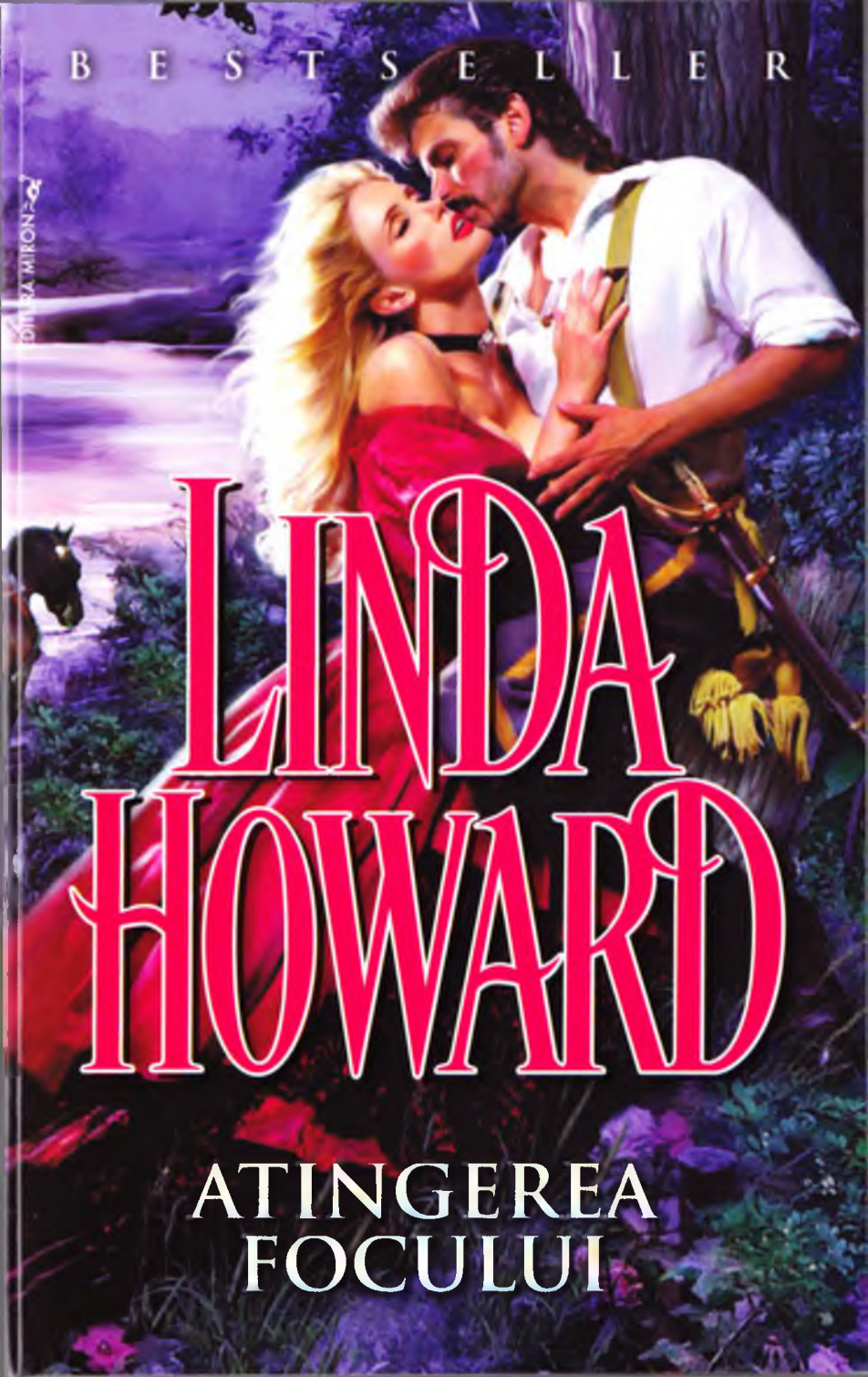

LINDA HOWARD

ATINGEREA FOCULUI

Anni Parker a venit în Silver Mesa, Arizona, pentru că era singurul loc în anul 1871, în care oamenii erau de părere că o femeie medic e mai bună decît să nu ai medic deloc. Viața ei singuratică a devenit și mai grea din noaptea în care Rafe McCay a dat buzna în casa ei, cu un glonț în coapsă și un ucigaș pe urmele lui.

Sub amenințarea armei, ea îl urmează în munții Arizonei, într-o lume plină de pericole și de pasiune. Anni descoperă în Rafe nu numai un bărbat rănit, un proscris trădat și urmărit pentru a fi ucis, ci și un bărbat tulburător de frumos și de tandru, un om nevinovat. Urmăriți de secretele trecutului, se îndrăgostesc unul de altul cu o dragoste plină de senzualitate, plecînd într-o călătorie care lui Rafe îi reaprinde în suflet speranța și trezește în Anni loialitate și dorințe aprinse.

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

The touch of fire
by Linda Howard

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON

LINDA HOWARD

ATINGEREA FOCULUI

Editura MIRON

Traducerea:
Lucia OSTAFI-ILIESCU

CAPITOLUL 1

1871, Statul Arizona

Cineva l-a urmărit în cea mai mare parte a zilei. Observase o scurtă sclipire în depărtare, cînd s-a oprit în jurul prînzului să-şi potolească foamea. Doar o scurtă sclipire strălucitoare, ce durase o fracțiune de secundă, dar suficientă pentru a-l pune în gardă. Se pare că soarele s-a oglindit într-o cataramă, sau pe un pinten lustruit. Oricine era în urma lui, a fost cam neglijent, aşa că a pierdut avantajul surprizei.

Rafe McCay nu intră în panică; continuă să călărească, parcă fără un țel precis şi avînd tot timpul din lume ca să ajungă undeva. În curînd va cădea întunericul şi hotărî că ar fi mai bine să afle cine îl urmăreşte, înainte de a campa pentru noapte. În afară de asta, conform calculelor sale, urmăritorul ar fi trebuit să apară pînă acum pe cărarea dintre copaci, pe care venise el. McCoy scoase binoclul din geanta de la şa şi păşi în umbra unui pin mare, asigurîndu-se că nici o lumină reflectată nu putea să-l dea şi pe el de gol. Îşi îndreptă binoclul spre cărarea, unde îşi închipuia că ar putea să fie urmăritorul, şi în curînd îl descoperi: un călăreț, pe un cal cafeniu închis, cu o pată albă pe piciorul

din dreapta față. Omul ținea calul la trap şi în timpul mersului se apleca să examineze urmele. McCay trecuse pe acolo cu o oră înainte, sau cam atît.

Ceva în legătură cu călărețul acela i se părea cunoscut. McCay ținu binoclul fixat pe silueta din depărtare, încercînd să-şi răscolească amintirile, dar nu vedea prea bine fața omului. Poate că felul în care stătea în şa, sau poate calul, îi dădeau o senzație chinuitoare că undeva, cîndva, îl văzuse sau îl întîlnise pe acest om, şi că nu-i plăcuse ce a văzut. Dar nu putu să-şi amintească numele. Harnaşamentul calului nu era neobişnuit, şi nici îmbrăcămintea omului nu era ieşită din comun, cu excepția poate a pălăriei negre, cu calota turtită şi borul garnisit cu argintiu...

Trahern.

Respirația lui McCay îi ieşi şuierînd printre dinți.

Recompensa pusă pe capul lui trebuie că era foarte mare, dacă a atras pe cineva ca Trahern. Reputația acestuia era de bun vînător, de afurisit de bun pistolar, care nu se oprea niciodată, nu renunța niciodată.

Cei patru ani în care a fost urmărit nu-i permiteau lui McCay să facă ceva pripit sau prostesc. Avea de partea lui timpul, surpriza, şi experiența. Trahern nu ştia asta, aşa că urmăritorul devenea urmărit. Vînătorul devenea vînat.

Pentru cazul în care şi Trahern avea binoclu, McCay încălecă şi intră mai adînc printre copaci, înainte de a da un ocol spre dreapta, punînd o mică movilă între el şi urmăritor. Dacă îl învățase ceva războiul, era că trebuia să ştie configurația terenului şi automat să aleagă ruta ce îi oferea, pe cît posibil, atît acoperire, cît şi posibilități de scăpare. Putea să-şi acopere urmele şi să scape de vînătorul

de recompense aici în pădure, dar războiul îl mai învățase ceva: să nu laşi niciodată un duşman pe urmele tale. Dacă nu se ocupa de el acuma, se va ocupa acesta de el mai tîrziu, cînd circumstanțele nu i-ar fi fost favorabile lui. Cînd Trahern s-a hotărît să cîştige recompensa, şi-a semnat şi condamnarea la moarte. De multă vreme, McCay nu mai avea nici un scrupul să-i ucidă pe cei care-l urmăreau, era ori viața lui, ori a lor şi se simțea îngrozitor de obosit să mai fugă.

Cînd reveni pe urmele lui, cam după un kilometru jumătate, îşi lăsă calul ascuns în spatele unui afloriment stîncos şi-şi continuă drumul pe jos, spre locul de unde putea să vadă drumul inițial. După calculele lui, vînătorul de recompense ar fi trebuit să ajungă aici cam într-o jumătate de oră. McCay îşi ținea puşca într-o teacă agățată pe spate. Era o puşcă cu repetiție, pe care o avea cam de doi ani. Era perfect corespunzătoare pentru distanțe lungi. Îşi alese un loc unde să aibă acoperire, un pin ce avea la rădăcină un pietroi înalt şi se aşeză în poziție de aşteptare.

Dar minutele treceau şi Trahern nu apăru. McCay stătea lungit şi nemişcat şi asculta zgomotele din jurul său. Păsărelele ciripeau nestingherite, pentru că stînd nemişcat atîta timp, se obişnuiseră cu el. Oare ceva l-a făcut suspicios pe Trahern? Lui McCay nu-i venea să creadă că a făcut ceva greşit. Poate că Trahern s-a oprit să se odihnească, punînd prudent o distanță mai mare între el şi prada lui, pînă cînd va fi gata să întreprindă ceva. Acesta era şi modul în care îi plăcea lui McCay să acționeze. O mulțime de oameni fuseseră ucişi încercînd să facă ceva, cînd şansele erau împotriva lor.

Colonelul Mosby a spus întotdeauna că, într-o ambuscadă, Rafe McCay era cel mai bun soldat pe care-l cunoştea, deoarece avea răbdare şi rezistenţă. McCay putea să suporte disconfortul, foamea, durerea şi plictiseala, scoţîndu-şi-le din mine şi, în loc de asta să se concentreze asupra sarcinii pe care o avea. Acuma, întunericul care se apropia, îi deschidea alte posibilităţi. Trahern s-a putut opri să-şi facă tabăra pentru noapte, în loc să încerce să-şi urmărească prada în lumina ce se diminua. Poate s-a gîndit că ar fi mai bine să aprindă un foc pentru cină şi să stea să aştepte momentul lui; dar oare Trahern nu era suficient de deştept să-şi dea seama că un om care fuge se poate descurca şi cu hrană rece şi, oricum, numai un afurisit de nebun s-ar culca lîngă foc. Un om putea supravieţui aprinzînd un foc mic pentru a-şi pregăti mîncarea, apoi stingîndu-l şi alegîndu-şi alt loc de dormit.

Şansa lui McCay era să rămînă pe loc şi să-l prindă pe Trahern, cînd va veni pe cărare, sau să se întoarcă înapoi puţin şi să încerce să-l găsească în tabăra pe care probabil şi-a ridicat-o, sau să folosească întunericul, pentru a pune o distanţă şi mai mare între ei.

Lîngă îngrămădirea de stînci unde îl lăsase, calul necheză uşor şi McCay înjură violent. Şi imediat auzi un nechezat de răspuns, exact în spatele lui. Reacţionă imediat, rostogolindu-se şi îndreptînd ţeava puştii în toate direcţiile. Trahern se afla în spatele lui, spre stînga şi cel mai surprinzător fapt era că Trahern, cu pielea lui deschisă la culoare, se uita în direcţie greşită, spre calul lui McCay. Mişcarea animalului îl făcuse să se răsucească şi McCay avu ocazia primei împuşcături, dar Trahern o evită răsturnîndu-se pe o parte şi glonţul se pierdu. Împuşcătura lui Trahern veni instantaneu.

Creasta movilei se afla exact în spatele lui McCay şi pur şi simplu se rostogoli peste ea, şi în acest proces, în gură îi intrară praf şi ace de pin, dar era mai bine decît să fi intrat un glonţ. Scuipă murdăria şi sări în picioare, dar aplecat cît mai mult, pentru a menţine movila între el şi Trahern. Tăcut se mişcă spre dreapta, croindu-şi drum înapoi, spre calul lui.

Nu mai era acolo. La dracu', ce a făcut Trahern ieşind de pe potecă în felul acesta? Vînătorul de recompense nu se aşteptase la nimic, sau nu fusese surprins, cînd şi-a găsit prada exact sub nasul lui. Ei bine, drace, uneori chiar şi cei mai buni copoi nu dădeau rezultate, dar acum Trahern era exact pe urmele lui şi el pierduse avantajul surprizei.

Reuşi să ajungă la adăpostul altui pin mare şi se lăsă pe un genunchi în spatele lui, rămînînd nemişcat şi tăcut cu urechile ciulite. Dăduse de necaz şi ştia asta. Tot ce avea Trahern de făcut era să se instaleze acolo, de unde putea să-i vadă calul, şi astfel îl prindea pe el în cursă. Singura lui şansă era să-l localizeze pe Trahern, înainte ca acesta să-l localizeze pe el, dar o mulţime de oameni muriseră încercînd să facă asta.

Apoi un zîmbet lipsit de umor îi apăru în colţurile gurii dure. Mai rămăseseră doar cîteva minute de lumină. Dacă Trahern ar fi vrut să vadă cine putea să se furişeze mai bine în întuneric, McCay era încîntat să-i arate.

Închise ochii şi-şi ciuli urechile să prindă fieccare zgomot, fără să fie distras de privire, care dilua atenţia. Remarcă o creştere gradată a foşnetului insectelor şi a

orăcăitului broaştelor de copac, ca şi cum locuitorii nopţii îşi vedeau de treburile lor. Cînd deschise din nou ochii, cam zece minute mai tîrziu, vederea îi era deja obişnuită cu întunericul şi putu cu uşurinţă să distingă silueta copacilor şi a tufişurilor.

Îşi băgă ace de pin în pinteni, pentru a-i împiedica să zornăie şi puse puşca la loc, în teaca de pe spate; puşca aceea lungă era prea incomod să o ţină în mînă, în timp ce se tîra prin întuneric. Îşi scoase revolverul din toc, apoi se lăsă pe burtă şi se tîrî spre adăpostul unui pîlc de tufişuri.

Răceala pămîntului de sub el îi aminti că iarna nu plecase definitiv. În timpul căldurii zilei îşi scosese haina şi o legase în spatele şeii. Acum, soarele apusese şi temperatura scăzuse.

Îi mai fusese frig şi altădată şi mirosul părunzător al acelor de pin îi amintea că se mai tîrîse pe burtă, mai mult decît o dată. În '63 ocolise complet o patrulă yankee tîrîndu-se pe burtă, oprindu-se în spatele santinelei, apoi se întorsese la Mosby şi îi raportase forţa şi plasamentul patrulei. De asemenea, într-o noapte ploioasă de noiembrie, se tîrîse prin noroi, cu un glonţ în picior şi cu yankeii scormonind tufişurile în căutarea lui. Doar faptul că fusese atît de total acoperit de noroi îi permisese să scape, să nu fie capturat.

Îi trebui o jumătate de oră să se întoarcă înapoi, pe creasta movilei şi să alunece peste ea, sinuos ca un şarpe ce intră în rîu. Apoi făcu încă o pauză, lăsîndu-şi ochii să rătăcească la întîmplare, în timp ce examina copacii înconjurători, după o formă ce nu le aparţinea, ascultînd un zgomot de copită, sau un sforăit de cal. Dacă Trahern era atît de deştept cum se presupunea că e, însemna că a mutat caii, dar poate că a fost prea prudent ca să-şi dezvăluie prezenţa în felul acesta.

Cît de mult timp putea Trahern să rămînă în stare de alertă, cu toate simţurile încordate? Efortul îi epuiza pe cei mai mulţi dintre oameni, dacă nu erau obişnuiţi. McCay era atît de obişnuit, încît nici măcar nu trebuia să se gîndească la aşa ceva. Ultimii patru ani nu fuseseră prea diferiţi de anii războiului, cu excepţia faptului că acum era singur şi nu primea bani, arme, sau cai de la trupele Uniunii. Şi dacă ar fi fost prins acum, nu ar fi fost eliberat într-un schimb de prizonieri; nici un om al legii n-ar fi făcut-o. Răscumpărarea pusă pe capul lui, mort sau viu, garanta acest lucru.

Lăsă să treacă peste o oră, mişcînd din cînd în cînd un muşchi, apoi începu să-şi croiască drum mai aproape de aflorimentul stîncos, unde îşi lăsase calul, oprindu-se la fiecare cîţiva paşi ca să asculte. Mergea încet; aşa că îi luă pese o jumătate de oră să străbată 15 metri şi estima că avea cel puţin 100 de metri de parcurs. În sfîrşit prinse zgomotul unui scrîşnet de potcoavă pe piatră, ca şi cum un animal îşi schimba greutatea de pe un picior pe altul, şi suspinul profund al unui cal care dormea. Nu putea să-şi vadă nici calul lui, nici pe al lui Trahern, dar direcţia zgomotelor îi spunea că al lui era tot acolo unde îl lăsase. Trebuie că Trahern a hotărît să nu rişte să se expună prea mult mutînd animalele.

Acuma întrebarea era, unde se afla Trahern? Undeva, cu o vizibilitate bună asupra calului lui McCay. Undeva, unde găsise acoperire pentru el. Şi oare mai era încă în alertă, sau simţurile lui se diminuaseră, din cauza încordării? Oare nu a adormit?

McCay socoti că erau aproximaiv cinci ore, de cînd Trahern îşi începuse urmărirea, ceea ce însemna că era ora zece. Trahern era prea bun să-şi permită să-şi relaxeze atenţia aşa devreme. Dimineaţa simţurile erau amorţite şi apărarea era slăbită, cînd pleoapele se simţeau nisipoase şi cîntăreau cîteva tone fiecare, cînd mintea era amorţită de epuizare.

Oare Trahern, conştient că McCay ştia asta, va spera ca el să aştepte? Oare Trahern nu s-ar simţi destul de în siguranţă să fure o oră sau cam atît de somn, considerînd că orice încercare a lui McCay de a-şi recupera calul va fi făcută înaintea zorilor? Sau că sperietura unui cal care moţăie, ar face suficient zgomot pentru a-l trezi?

McCay rînji, simţind cum îl inundă îndrăzneala. Drace, ar putea tot aşa de bine să se ridice şi să se ducă chiar acum la cal. Şansele erau aceleaşi, indiferent ce ar face. Cînd părea că e condamnat, indiferent dacă acţiona sau nu, învăţase că cea mai nesăbuită alegere avea cea mai bună şansă de succes.

Se apropie şi mai mult de stîncile ce îi adăposteau calul, apoi aşteptă pînă cînd zgomotele îi făcură cunoscut că animalul s-a trezit. Mai aşteptă cîteva minute, apoi se ridică tăcut în picioare şi se îndreptă spre marele murg, ce îi simţi mirosul şi îl împunse afectuos cu capul. McCay mîngîie botul moale şi catifelat, apoi apucă frîul şi cît mai repede putu se săltă în şa. Sîngele îi alerga prin vene, aşa cum se întîmpla întotdeauna în astfel de situaţii, şi trebui să-şi încleşteze dinţii pentru a se reţine să nu-şi descarce tensiunea printr-un urlet asurzitor. Calul se cutremură sub el, simţindu-i bucuria sălbatecă, în faţa riscului asumat.

Îi trebui o stăpînire de sine de fier, ca să întoarcă încet calul şi calm să plece mai departe, dar terenul era prea neregulat, ca să meargă la trap. Acuma era cel mai periculos moment, pentru că era foarte posibil ca Trahern să se fi trezit...

Auzi în spate sunetul unei piedici ridicate şi brusc se aplecă pe gîtul calului, în timp ce trăgea de frîu spre dreapta şi dădu pinteni. Simţi arsura ascuţită din partea stîngă, cu o fracţiune de secundă înainte să audă împuşcătura. Scăpărarea gurii de foc dezvălui poziţia lui Trahern şi McCay inspiră adînc şi trase, înainte ca Trahern să poată să o facă din nou. Apoi calul cel mare o luă la goană, încurajat de încă o împunsătură a pintenilor lui McCay şi întunericul îi înghiţi. Putea să audă înjurăturile lui Trahern, chiar şi peste bubuitul potcoavelor.

Îngrijorat să nu-şi frîngă gîtul, îşi frînă calul, înainte de a ajunge mai departe. Partea stîngă îl ardea infernal şi ceva umed i se prelingea în jos pe un crac al pantalonilor. Cu calul în mers, McCay îşi scoase cu dinţii mănuşa şi se pipăi, găsind în cămaşă două găuri şi găurile corespunzătoare din trupul lui, pe unde intrase şi ieşise glonţul. Îşi smulse eşarfa de la gît şi o făcu tampon în interiorul cămăşii, folosindu-şi cotul pentru a o ţine apăsată pe răni.

La dracu', ce frig era! Un tremur convulsiv începu din cizme şi se răspîndi prin tot corpul, zgîlţîindu-l ca pe un cîine ud şi făcîndu-l aproape să leşine de durere. Îşi puse la loc mănuşa, îşi scoase haina grea de lînă din sulul aşternutului şi şi-o puse pe umeri. Tremurul continuă şi umezeala se prelingea de-a lungul piciorului stîng. Ticălosul nu atinsese nici un organ vital, totuşi pierdea mult sînge.

Jocul de a ghicitul reîncepu. Trahern probabil că se aşteptase să călărească cu forţă şi repede, ca să pună o distanţă cît mai mare între ei, pînă la răsăritul soarelui. McCay îşi închipui că mersese ceva cînd îşi opri calul într-un pîlc des de pini şi descălecă. Îi dădu animalului un pumn de mîncare şi puţină apă, îl bătu uşor pe gît în semn de apreciere a devotamentului lui şi dezlegă sulul aşternutului. Trebuia să oprească sîngerarea şi să se încălzească, sau Trahern îl va găsi zăcînd inconştient pe cărare.

Punînd gamela cu apă alături, se înfăşură în pled şi se întinse pe un strat gos de ace de pin, pe partea stîngă, astfel încît greutatea lui să apese pe rana din spate, în timp ce el îşi presa podul palmei pe rana de ieşire a glonţului, din faţă. Poziţia îl făcu să geamă de durere, dar era convins că disconfortul era mai bun, decît sîngerarea pînă la moarte. Să doarmă era exclus. Chiar dacă durerea i-ar permite, nu îndrăznea să se relaxeze.

Nu mîncase de la prînz, dar nu-i era foame. Bău puţină apă din cînd în cînd, şi se uită la strălucirea stelelor, prin acoperişul gros al copacilor de deasupra capului. Asculta orice sunet de urmărire, deşi nu se aştepta cu adevărat ca Trahern să vină după el aşa curînd. Se auzeau doar zgomotele naturale ale nopţii.

Încet începu să se încălzească şi durerea fierbinte din partea stîngă făcu loc unei pulsaţii surde. Cămaşa i se scorojise, ceea ce însemna că nu mai curgea sînge proaspăt. Îi era greu să stea treaz, dar refuză să cedeze letargiei crescînde. Va fi timp pentru somn, mai tîrziu, după ce îl va ucide pe Trahern.

Nici nu se iviseră zorile, cînd se ridică în picioare. Un val de ameţeală ameninţă să-l doboare, aşa că îşi propti o

mînă pe un pom, să se sprijine. La dracu', trebuie că a pierdut mai mult sînge decît şi-a închipuit; nu se aşteptase să fie atît de slăbit. Cînd fu stabilizat, se duse la cal murmurînd liniştitor şi luă nişte carne din geanta de la şa, conştient că hrana şi apa îl vor pune mai iute pe picioare decît orice altceva. Se forţă să mănînce, apoi în tăcere conduse calul înapoi, pe drumul pe care venise. Prima dată n-a funcţionat, dar o va face a doua oară. Era de presupus că Trahern va urma dîra de sînge.

Îşi stabilise poziţia doar de cîteva minute, cînd îl văzu pe Trahern, care ieşea dintr-o adîncitură cu pistolul în mînă. McCay înjură în tăcere, pentru că dacă Trahern era în picioare, însemna că a acţionat cu prudenţă. Vînătorul de recompense ori avea un al şaselea simţ al pericolului, ori era cel mai norocos ticălos pe care l-a văzut McCay vreodată.

Îşi puse puşca în poziţie, dar Trahern îşi folosea bine adăpostul şi nu se expunea în întregime. Rafe zărea cînd un umăr, cînd o parte dintr-un picior, sau bine cunoscuta calotă turtită a pălăriei; nu avea vizibilitate bună pentru tras. Ei bine, dacă îi e oferită doar posibilitatea unui glonţ ce răneşte, o să o folosească. Pînă la urmă, asta îl va încetini pe Trahern şi îi va diminua şansele.

Următoarea ţintă oferită de Trahern fu o parte dintr-un picior în pantalon. Un zîmbet rece îi înflori pe figură lui McCay, cînd se uită la butoiaşul pistolului. Mîinile îi erau ferme, ca de piatră, cînd apăsă încet pe trăgaci. Ţipătul de durere al lui Trahern fu aproape simultan cu zgomotul ascuţit al împuşcăturii, ambele sunete fiind înăbuşite de copaci.

McCay se retrase ascunzîndu-se în umbră, o mişcare mai dificilă decît se aşteptase. Partea stîngă începuse să-l ardă din nou şi o nouă senzaţie de umezeală se răspîndi pe picior. La naiba, i se deschiseseră rănile. Dar acum şi Trahern era rănit şi îi va lua o vreme îndelungată să se întoarcă la cal, dîndu-i astfel lui McCay un bun avans, pe care nu-şi putea permite să-l rateze. Se va ocupa de răni mai tîrziu.

Annis Theodora Parker pregătea calmă un ceai slab cu valeriană, păstrîndu-şi în acelaşi timp ochii fixaţi pe pacienta ei. Eda Couey arăta ca o ţărancă solidă şi pricepută, genul care te aştepţi să nască la fel de uşor, cum ar dori orice femeie, dar acuma dăduse de necaz şi începuse să intre în panică. Annis, cunoscută din copilărie ca Annie, ştia că atît Eda cît şi copilul s-ar descurca mult mai bine, dacă Eda s-ar calma.

Aduse ceaiul fierbinte la pat şi ţinu capul Edei, să poată sorbi.

– Te va ajuta împotriva durerii, o asigură liniştită pe fată. Valeriana nu putea uşura realmente durerea, dar o va calma, astfel încît să poată ajuta la aducerea pe lume a copilului.

Eda se linişti, cînd sedativul începu să acţioneze, dar faţa ei era încă albă ca hîrtia şi ochii băgaţi în fundul capului, în timp ce durerile facerii continuară. Conform lui Walter Couey, soţul Edei, fata se afla în travaliu de două zile, cînd el a cedat rugăminţilor ei să fie ajutată şi o adusese pe Annie, în unica lor cameră din cocioaba cu acoperişul în pantă. Bombănea că nu fusese în stare să doarmă, în toată

nebunia asta, şi Annie îşi stăpîni dorinţa puternică de a-l plezni.

Pruncul se răsucise invers decît normal, deci naşterea nu urma să fie uşoară. În tăcere Annie se ruga pentru supravieţuirea copilului, pentru că în timpul unei astfel de naşteri, uneori cordonul ombilical se putea strînge în jurul gîtului şi copilul murea. Se întreba dacă supravieţuind naşterii, va reuşi totuşi să trăiască pînă la prima aniversare. Condiţiile din mizerabila cocioabă erau îngrozitoare. Walter Couey era un cretin, care niciodată nu va realiza ceva bun. Avea cam patruzeci de ani şi Annie suspecta că Eda nu era realmente soţia lui, ci o fată analfabetă de la ţară, vîndută într-o virtuală sclavie, pentru a-şi scăpa familia, de încă o gură de hrănit. Walter era un minier fără noroc, şi chiar şi aici în Silver Mesa, unde oamenii găseau preţiosul metal în filoane mari, minieritul era muncă grea, iar Walter nu era înclinat să muncească din greu, pentru nimic. Nici nu-şi permitea să se gîndească la faptul că poate ar fi fost o binecuvîntare dacă pruncul murea; îi era o milă nesfîrşită, atît de mamă, cît şi de copil.

Eda gemu, cînd burta i se încordă într-o nouă contracţie puternică.

– Împinge, ordonă Annie cu voce scăzută. Putea să vadă apărînd luna netedă de carne; fundul pruncului. Împinge!

Un ţipăt gutural izbucni din gîtul Edei, în timp ce se forţa din toate puterile, cu umerii ridicaţi de pe saltea. Annie îi puse mîinile pe abdomenul uriaş şi îşi adăugă propria forţă la cea a Edei.

Acum sau niciodată. Dacă Edda nu putea să expulzeze pruncul, atît mama cît şi copilul puteau să moară.

Travaliul ar fi putut continua, dar Eda era din ce în ce mai slăbită.

Fundul micuț apăru din trupul Edei. Repede, Annie încercă să-l apuce, dar era prea aluncos. Își introduse degetele în interiorul deschiderii strîmte și apucă picioarelele copilului.

– Împinge! repetă ea.

Dar Eda căzuse pe spate, aproape paralizată de durere. Annie aşteptă următoarea contracție, care urmă după cîteva secunde, apoi folosi forța naturală a mușchilor interni ai Edei pentru a o ajuta, în timp ce trase literalmente afară din mamă, partea inferioară a trupului copilului. Era băiat. Își introduse din nou degetele unei mîini pentru a împiedica mușchii Edei să se strîngă și cu cealaltă mînă trase fără ezitare copilul cu totul din ea. Rămase moale între coapsele Edei. Atît ea, cît și copilul, erau acum tăcuți și liniștiți.

Annie ridică mica fărîmă de om, sprijinindu-l de antbrațul ei cu fața în jos, în timp ce îl bătea pe spate. Pieptul micuț se umflă și bebeluşul scoase un țipăt, ca un mieunat, cînd aerul năvăli în plămînii lui pentru prima oară.

– Iată-te, intonă Annie și întoarse copilul pentru a se asigura că gura și gîtul lui erau eliberate. Normal, trebuia să facă mai întîi asta, dar să-l determine pe bebeluș să respire i s-a părut mai important. Micuțul mișcă din picioare și brațe, în timp ce țipa și un zîmbet obosit se răspîndi pe fața Anniei. Părea din ce în ce mai puternic, cu fiecare țipăt.

– Iată-ți bebeluşul, Eda, rosti Annie. E băiat și pare sănătos. Ascultă-l cum plînge! Amîndoi ați trecut cu bine prin treaba asta. Într-un minut va apare și placenta, apoi am să te spăl și îți va fi mult mai bine.

Buzele palide ale Edei se mișcară într-o confirmare mută, dar era prea epuizată pentru a-și lua copilul în brațe.

Placenta apăru repede și Annie fu ușurată că nu exista nici o sîngerare puternică și neobișnuită. O hemoragie ar ucide-o acum pe fată, pentru că nu mai avea rezerve de energie. O spălă pe Eda și făcu ordine în micuța cocioabă, apoi luă copilul agitat, pentru că mama lui era prea slăbită ca să vadă de el și fredonînd îl legănă în brațe. Acesta se liniști și-și întoarse spre ea căpșorul pufos.

Apoi o trezi pe Eda și o ajută să-și legene copilul, în timp ce îi descheia nasturii cămășii de noapte și ghidă gura ca un boboc de trandafir a bebeluşului spre sînul descoperit al mamei. Pentru o clipă, acesta păru că nu știe ce să facă pe moment cu sfîrcul care-i mîngîia buzele, apoi din instinct îl luă în gură și lacom începu să sugă. Eda tresări și scoase un mic și gîfîit:

– Oh!

Annie se retrase puțin și privi aceste prime momente magice, cînd tînăra mamă deși epuizată se uita minunîndu-se la copilul ei.

Obosită, Annie își puse haina pe ea și-și luă geanta.

– Am să trec mîine pe aici, să văd cum te simți.

Eda ridică ochii, cu fața ei albă și trudită luminată de un zîmbet strălucitor.

– Mulțumiri, Doc. Eu și copilul n-am fi reuşit fără tine.

Annie îi întoarse zîmbetul, dar abia aştepta să iasă afară, la aer proaspăt, indiferent cît de frig era. După-amiaza era tîrzie, rămăsese mai puțin de o oră de lumină și stătuse cu Eda toată ziua, fără măcar să mănînce. Spatele și picioarele o dureau și era obosită. Totuși, naşterea cu succes îi dădea un sentiment imens de satisfacție.

Cocioaba familiei Couey se afla la capătul celălalt al lui Silver Mesa, față de coliba cu două camere ce-i era Anniei atît cabinet, cît şi locuință. Îi trata pe pacienți în camera din față şi locuia în cea din spate. În timp ce îşi tîra picioarele prin noroiul singurei "străzi" din Silver Mesa, minierii îi adresau saluturi grosolane. În prioada aceasta a zilei, îşi părăseau locuințele şi se adunau în Silver Mesa, pentru a-şi face plinul de whiskey brut şi a-şi pierde banii cu greu cîştigați la jocurile de noroc şi pe femeile uşoare. Silver Mesa era un oraş în plină dezvoltare, fără nici o lege, sau satisfacții sociale, dacă nu țineai cont de cele cinci cîrciumi găzduite în corturi. Cîțiva negustori întreprinzători construiseră nişte clădiri din bîrne grosolane, pentru a-şi adăposti produsele, dar structurile din lemn erau puține şi departe unele de altele. Annie se considerase norocoasă că poseda una dintre ele unde practica medicina, iar locuitorii din Silver Mesa se simțeau norocoşi să aibă orice fel de medic, chiar şi o femeie.

Se afla aici de şase – nu, opt – luni, după ce a eşuat să-şi exercite meseria, atît în Philadelphia natală, cît şi în Denver. Aflase cu amărăciune faptul că, indiferent cît de bun medic era, nimeni nu intenționa să vină la ea, dacă exista un medic-bărbat pe o rază de 160 km. Dar în Silver Mesa nu exista. Chiar şi aşa, îi trebuise o lungă perioadă de timp ca oamenii să vină la consultație, cu toate că, la fel ca toate oraşele în dezvoltare, Silver Messa era un loc plin de violență. Tot timpul, oamenii se împuşcau, sau se băteau rupîndu-şi oasele, sau strivindu-şi diversele membre. Afluxul lent de pacienți se transformă într-un fluviu permanent, astfel încît acuma nu avea timp uneori nici să stea jos, de dimineața pînă seara.

Era ceea ce dorise întotdeauna, pentru asta muncise ani întregi, dar de fiecare dată cînd cineva îi spunea "Doc" sau auzea pe cineva rostind "Doc Parker", o cuprindea tristețea, pentru că îi venea să se uite în jur după tatăl ei, doar că acesta nu va fi niciodată acolo. Frederick Parker fusese un om minunat şi un doctor minunat. O lăsase pe Annie să-l ajute la diverse acțiuni uşoare, chiar pe cînd nu era decît un copil şi îi încurajase interesul pentru medicină, învățînd-o tot ce putuse şi trimițînd-o la şcoală, cînd nu a mai avut ce să o învețe. Îi oferise tot sprijinul lui, în timpul anilor grei în care îşi luase calificarea de medic, pentru că părea că nimeni altcineva în afară de ei doi nu voia ca o femeie să învețe totul despre medicină. Nu numai că fusese ocolită de colegii de la facultate – dar chiar încercaseră în mod activ să o împiedice. Tatăl ei însă o învățase cum să-şi păstreze simțul umorului şi angajamentele şi fusese la fel de emoționat ca şi ea cînd a plecat în vest, să găsească un loc unde era nevoie de un medic, chiar dacă era femeie.

Se afla în Denver de mai puțin de o lună, cînd a sosit o scrisoare de la pastorul lor, care îi comunica cu regret că tatăl ei a decedat. Părea destul de sănătos, deşi se plîngea că nu mai e tînăr şi că începea să-şi simtă vîrsta. Dar, într-o duminică liniştită, după ce s-a bucurat de o masă bună, brusc s-a apucat cu mîinile de piept şi a murit. Pastorul nu credea să fi suferit.

Annie îl jelise singură, în tăcere, pentru că nu exista nimeni cu care putea să vorbească, nimeni care să o înțeleagă. Cînd se aventurase curajoasă în lume, încă îi mai simțea prezența acolo în Philadelpia, ca o ancoră la care putea să se întoarcă oricînd, dar acuma se sim□ea

aruncată în voia valurilor. Printr-o scrisoare aranjase vînzarea casei, iar bunurile personale, pe care voia să le reţină, au fost depozitate în casa unei mătuşi.

Ar fi vrut să-i spună tatălui ei totul despre Silver Mesa, cît de dur, murdar şi plin de viaţă era, cu toţi oamenii înghesuiţi grămadă pe strada plină de noroi şi cu averile ce se făceau zilnic. El ar fi compătimit-o pentru situaţia dramatică a muncii ei, pentru că Annie se ocupa de tot, de la rănile de glonţ, la gripă şi naşteri.

Amurgul de iarnă tîrzie se accentuă, cînd deschise uşa şi întinse mîna după cremenea ce se afla întotdeauna pe masă, exact lîngă uşă; o scăpără şi aprinse o fîşie subţire de hîrtie răsucită, cu care aprinse lampa. Oftînd, puse geanta pe masă şi îşi roti umerii, pentru a elimina oboseala din ei. Cînd a sosit în Silver Mesa, a cumpărat un cal, pentru că adesea trebuia să meargă distanţe lungi pînă la pacienţi şi acum trebuia să vadă de animal, înainte de a se întuneca mai tare. Îl ţinea într-un ţarc mic din spatele bojdeucii, cu un şopron improvizat pe trei laturi pentru mai mult adăpost. Hotărî să ocolească încăperea, în loc să trecă prin ea, pentru că nu voia să lase urme de noroi prin casă.

Exact cînd se întoarse să plece, în colţul cel mai îndepărtat al camerei se mişcă o umbră şi Annie tresări apăsîndu-şi mîna pe piept. Cercetă atentă umbra şi descoperi silueta unui bărbat.

– Da? Pot să te ajut cu ceva?

– Am venit să mă vadă un medic.

Ea se încruntă, pentru că, dacă era din Silver Mesa, ar fi ştiut că tocmai se afla în faţa unui medic. Aparent, era străin şi se aştepta la un doctor-bărbat. Ea ridică lampa

încercînd să-l vadă mai-bine. Vocea lui era profundă şi răguşită, puţin mai puternică decît o şoaptă, şi cu rostirea rară a cuvintelor, ca în sud.

– Eu sînt doctorita Parker, zise ea apropiindu-se. Cum aş putea să te ajut?

– Eşti femeie, rosti vocea profundă.

– Da, sînt. Era suficient de aproape acuma, încît să vadă strălucirea febrilă a ochilor şi mirosul specific dulceag al infecţiei. Omul se proptise în colţ, parcă îi era teamă că n-ar mai putea să se ridice dacă se aşeza pe scaun. Ea puse lampa pe masă şi mări flacăra, astfel încît lumina slabă să poată ajunge în cele mai depărtate colţuri ale cămăruţei. Unde eşti rănit?

– În partea stîngă.

Se îndreptă spre partea lui dreaptă şi îşi propti umărul sub subsoara lui, strecurîndu-şi braţul prin spatele lui, pentru a-l sprijini. Fierbinţeala lui o şocă şi pentru o clipă se simţi aproape îngrozită.

– Să te duc pe masa de consultaţie.

La atingerea ei, el se încordă. Pălăria neagră îi ascundea expresia, dar ea simţi privirea pe care i-o aruncă.

– Nu am nevoie de ajutor, rosti el şi demonstrativ se îndreptă singur, cu toate că puţin cam împleticit, spre masa de consultaţie.

Annie aduse lampa mai aproape şi mai aprinse una, apoi trase perdeaua ce masca masa de consultaţie, în cazul că cineva ar fi intrat în cameră, după îngrijiri medicale. Omul îşi scoase pălăria, dînd la iveală un păr negru des şi ciufulit, care avea nevoie să fie tuns, apoi îşi scoase cu atenţie cojocul greu.

Annie îi luă şi pălăria şi cojocul şi le puse deoparte, în timp ce-l examina cu de-amănuntul. Nu se vedea sînge şi nici alt semn de rană, cu toate că evident suferea şi avea dureri.

– Scoate-ţi cămaşa, rosti ea. Ai nevoie să te ajut?

El o privi cu ochi neîncrezători, apoi scutură din cap şi-şi descheie cămaşa cît de mult putu. După care o trase din pantaloni şi şi-o scoase peste cap.

O bucată veche de pînză fusese strîns înfăşurată în jurul taliei şi acum era plină de pete galben-ruginii, în partea stîngă. Annie luă o pereche de foarfeci şi tăie bandajul, lăsîndu-l să cadă pe duşumea. Existau două răni în partea cărnoasă, imediat deasupra taliei, una în faţă şi una în spate. Urme roşii înconjurau rana din spate şi din amîndouă se scurgea puroi sîngeriu.

Fără îndoială, o rană de glonţ. Văzuse destule aici în Silver Mesa, încît să capete o largă experienţă în privinţa lor.

Realiză că nu-şi scosese haina şi imediat o făcu, cu gîndul la pacient.

– Întinde-te pe partea dreaptă, îl instrui ea, în timp ce se întoarse spre tăviţa cu instrumente şi apucă ce avea nevoie. El ezită şi ea ridică interogativ din sprîncene.

În tăcere, el se aplecă şi-şi desfăcu cureaua ce-i fixa pistolul de coapsă, sudoarea acoperindu-i faţa din cauza efortului. Apoi îşi scoase centura cu pistolul şi o aşeză pe masa de consultaţii, la îndemînă. Se aşeză pe masă şi se întinse, aşa cum îi poruncise ea, pe partea dreaptă şi cu faţa spre ea. Muşchii lui părură că involuntar se relaxează, cînd simţi salteaua moale pe care Annie o aşternuse pe masa tare, pentru a le fi mai confortabil pacienţilor, apoi se cutremură şi se încordă din nou.

Annie luă un cearşaf curat şi îl întinse peste torsul lui goi.

– Asta o să-ţi ţină de cald, în timp ce încălzesc nişte apă.

Dimineaţă, înainte de a pleca aprinsese focul şi tăciunii încă mai străluceau roşii, cînd îi răscoli cu un vătrai. Adăugă vreascuri şi alte lemne, apoi turnă apă în două vase de metal, ce atîrnau de un cîrlig deasupra focului. Cămăruţa se încălzi repede, pe măsură ce focul creştea. Puse instrumentele în unul din vase ca să le fiarbă, apoi îşi spălă mîinile cu un săpun tare. Oboseala, ce îi atîrnase de membre în timpul drumului de la Eda, fu uitată, pe cînd se gîndea la cel mai bun tratament pentru noul ei pacient.

Observă că mîinile îi tremurau puţin şi se opri pentru a inspira adînc. În mod normal gîndurile i s-ar fi concentrat în întregime pe sarcina care-i stătea în faţă, dar ceva în legătură cu acest bărbat o neliniştea. Poate că erau ochii lui palizi, lipsiţi de culoare, ca de ghiaţă şi atenţi ca ai unui lup. Sau poate era fierbinţeala lui. Raţional, ştia că era vorba de febră, dar fierbinţeala intensă a acestui trup înalt şi musculos părea că o învăluie ca o pătură, de fiecare dată cînd se apropia de el. Indiferent de motiv, stomacul i se strînse într-un nod, cînd el îşi scoase cămaşa şi îşi dezgoli torsul puternic. Annie era obişnuită să vadă bărbaţi în diverse stadii de goliciune, dar niciodată nu fusese atît de acut conştientă de trupul unui bărbat, de masculinitatea lui ce îi ameninţa propria feminitate, într-un fel foarte primitiv. Părul negru cîrlionţat de pe pieptul musculos îi aminti cu forţă că natura de bază a omului e animalică.

Şi totuşi, el nu făcuse nimic, nu spusese nimic amenințător. Toate astea erau în mintea ei, poate ca rezultat al oboselii. Omul era rănit şi venise la ea după ajutor.

Intră după perdea.

– Am să-ți pregătesc nişte laudanum, să-ți uşureze durerea.

El o fixă cu ochii lui palizi, de gheață.

– Nu.

Ea ezită.

– Tratamentul va fi dureros, domnule...

El ignoră inflexiunea glasului ei, ce îl invita să-şi spună numele.

– Nu vreau laudanum. Nu ai nişte whiskey?

– Am.

– Asta va ajuta.

– Nu va fi suficient, doar dacă nu bei pînă devii inconştient, în care caz ar fi mai uşor să iei pur şi simplu laudanum.

– Nu vreau să fiu inconştient. Dă-mi doar să beau.

Annie aduse whiskey şi îi turnă în pahar o porție zdravănă.

– Ai mîncat? îl întrebă cînd reveni.

– În ultima vreme, nu. Luă paharul, îl clătină cu grijă, apoi dădu băutura pe gît din două înghițituri mari. Oftă şi se cutremură din cauza arsurii.

Ea aduse un lighean cu apă şi îl puse lîngă pat, apoi îi luă paharul din mînă.

– Pînă fierbe apa, am să-ți spăl rănile. Dădu la o parte cearşaful şi studie situația. Rănile erau aşa de aproape de talie, încît pantalonii lui prezentau o problemă. Poți să-ți

desfaci pantalonii, te rog? Am nevoie de spațiu mai mare în jurul rănilor.

Pentru o clipă el nu se mişcă, apoi încet îşi desfăcu cureaua şi începu să-şi descheie nasturii pantalonilor. Cînd treaba fu terminată, Annie trase în jos de betelie, apoi mai departe, dezgolind pielea netedă a şoldului

– Ridică-te puțin. Făcu aşa şi ea strecură un prosop sub el, apoi împături alt prosop şi îl înghesui sub haine, ca să nu le ude. Încercă să nu-i observe partea de jos a abdomenului, vizibilă împreună cu dunga mătăsoasă a părului, dar era acut şi stînjenitor conştientă de parțiala goliciune a acestui bărbat. Nu era deloc felul în care trebuia să se simtă un medic – în mod sigur nu simțise niciodată asta înainte! – şi se dojeni aspru în gînd.

El o privea, în timp ce uda o pînză şi o săpuni, apoi blînd o aplică pe rănile infectate. El inspiră şuierat.

– Regret, murmură ea, dar nu se opri din acțiune. Ştiu că doare, dar trebuie curățate.

Rafe McCay nu răspunse; continuă să o privească. Nu durerea îl făcuse să inspire mai repede, ci pulsația de energie ce părea că-l invadează la contactul dintre ei, de fiecare dată cînd îl atingea. Aproape la fel cum simți aerul încărcat, înainte de a cădea trăznetul. Simțise asta chiar şi prin îmbrăcăminte, cînd l-a înlănțuit cu brațul ca să-l ajute să ajungă la masă, dar senzația era şi mai puternică pe pielea goală.

Probabil că febra era de vină, sau probabil că de prea mult timp îi lipsise o femeie. Indiferent de motiv, de fiecare dată cînd îl atingea, se resimțea, cu forță.

CAPITOLUL 2

Cînd le atinse, rănile începură să sîngereze.

– Cînd s-a întîmplat asta? întrebă ea atingîndu-l cît mai blînd posibil.

– Acum zece zile.

– E prea mult, pentru ca nişte răni să rămînă deschise.

– Mda. N-a fost în stare să se odihnească destul, pentru a-i permite organismului să se vindece, nu, cu Trahern pe urmele lui, ca un buldog afurisit. Rănile se redeschideau, de fiecare dată cînd urca în şa. Dar simţea o satisfacţie nemiloasă, ştiind că nici Trahern nu fusese în stare să-i ofere piciorului lui odihna de care avea nevoie.

Alcoolul făcu să i se învîrtească imediat capul şi închise ochii, dar descoperi că astfel se concentrează şi mai mult asupra fiecărei atingeri a mîinilor moi ale femeii. *Dr.Parker. Dr.A.T.Parker,* conform indicaţiei scrijelite cu litere grosolane pe faţada bojdeucii. Nu auzise niciodată de o femeie-medic.

Prima lui impresie fu că nu aveai prea multe de văzut: subţire şi cu aspectul acela ponosit şi trudit, pe care-l căpătau adesea femeile de pe aici. Apoi s-a îndreptat spre el şi i-a văzut blîndeţea ochilor căprui, încîlceala dulce a

părului blond, adunat la spate într-un coc neglijent, şi cu cîrlionţii scăpaţi din el ce-i cădeau în jurul feţei. L-a atins şi el a simţit căldura magică a mîinilor ei. Mîinile astea! Îl făceau să se simtă relaxat şi încordat, în acelaşi timp. Drace, era beat; asta era singura explicaţie.

– Întîi intenţionez să-ţi pun comprese cu apă sărată fierbinte, explică ea cu vocea ei răcoroasă şi uşoară. Vor trebui să fie aproape opărite, aşa că n-o să fie prea plăcut.

El nu deschise ochii.

– Fă-o! Se gîndea că Trahern era cu cel puţin o zi în urma lui, dar fiecare minut cît stătea aici întins, era un minut cîştigat de Trahern.

Annie desfăcu cutia cu sare de mare şi aruncă un pumn întreg în unul dintre vase, apoi folosi o pereche de cleşti pentru a înmuia o pînză în apa clocotită. O ţinu să se scurgă în vas timp de un minut, îi testă temperatura pe pielea fină a antebraţului ei, apoi puse pînza aburindă pe rana de intrare a glonţului, de pe spatele lui.

El înţepeni şi respiraţia şuieră cînd inspiră printre dinţii încleştaţi, dar nu scoase

nici un sunet de protest. Annie se trezi bătîndu-l cu simpatie pe umăr cu mîna stîngă, în timp ce ţinea pînza fierbinte pe el, cu cleştele din mîna dreaptă.

Cînd pînza se răci, o băgă înapoi în apa clocotită.

– Am să o pun pe ambele părţi, dar cu schimbul, rosti ea. Sarea ajută la stoparea infecţiei.

– Fă-o odată, mîrîi el. Pe ambele părţi deodată.

Ea îşi muşcă buzele, apoi hotărî să facă aşa. Cu toate că era atît de bolnav, avea o toleranţă uluitoare la durere. Mai luă o pînză şi încă o pereche de cleşti şi în următoarea

jumătate de oră aplică mereu comprese cu apă sărată fierbinte, pînă cînd pielea din jurul rănilor deveni de un roşu închis, iar marginile zdrenţuite erau albe. Cu toate acestea, el stătea întins, perfect liniştit şi cu ochii închişi.

Apoi ea luă o pereche de foarfeci chirurgicale, întinse mult pielea din jurul rănilor şi repede tăie pielea albă moartă. Rănile sîngerau acum din nou, cu toate că sîngele era încă amestecat cu galben. Îşi apăsă degetele în jurul fiecărei răni, forţînd puroiul şi sîngele mai vechi să iasă; astfel că apărură şi cîteva fragmente mici de ţesătură, ca şi o aşchie subţire de plumb, de la glonţ. În timpul întregului proces vorbi repede, explicînd ce făcea, cu toate că nu era sigură că el e conştient.

Spălă apoi rănile cu tinctură de gălbenele, ca să oprească sîngerarea, apoi aplică pe ele ulei extras din cimbru verde, pentru a împiedica o viitoare infecţie.

– Mîine voi începe să folosesc bandaje cu patlagină, dar în noaptea asta vreau să pun pe ambele răni cataplasme cu studeniţă, ca să extrag orice bucăţică din cămaşa ta, pe care n-am reuşit s-o scot pînă acum.

– Mîine n-am să mai fiu aici, rosti el făcînd-o să tresară. Erau primele cuvinte pe care le rostea, de cînd începuse tratamentul. Sperase ca el să fi leşinat, şi fusese aproape sigură că aşa s-a întîmplat. Cum a putut să suporte durerea, fără nici un sunet sau mişcare?

– Nu poţi pleca, rosti ea blînd. Nu cred că înţelegi în ce stare serioasă te afli. O să mori, dacă rănile vor continua să se infecteze.

– Am venit pînă aici, doamnă, deci nu pot fi chiar aşa bolnav.

Ea strînse din buze.

– Da, ai venit şi probabil că poţi să şi pleci, chiar dacă eşti aşa bolnav, deşi oricare alt bărbat în situaţia ta ar sta în pat. Dar într-o zi sau două nu o să fii în stare nici să te tîrîi, cu atît mai puţin să mergi. Într-o săptămînă, probabil că vei fi mort. Pe de altă parte, dacă îmi dai trei zile, eu am să te fac aproape bine.

Ochii lui palizi se deschiseră. Văzu expresia serioasă din ochii aceia blînzi şi întunecaţi şi simţi durerea febrei prin tot trupul. Drace, probabil că ea avea dreptate. Cu toate că era femeie, părea să fie un medic afurisit de bun. Dar Trahern mai era încă pe urmele lui şi el nu era în situaţia de a putea lupta cu vînătorul de recompense. Poate că Trahern era la fel de bolnav ca şi el, poate că nu, dar Rafe nu intenţiona să-şi tenteze norocul, numai în cazul în care trebuia să o facă.

Avea nevoie de cîteva zile de odihnă şi de îngrijirea pe care docorul i-o oferea, dar nu îndrăznea să profite de ele. Nu aici. Dacă ar putea să urce mai sus, în munţi...

– Pune cataplasma, o instrui el.

Vocea lui joasă şi răguşită o făcu să se înfioare. În linişte, se întoarse la treabă luînd studeniţă proaspătă din vasele cu ierburi răsădite de ea, şi strivi frunzele aplicîndu-le pe răni. Apoi puse tampoane ude pe frunzele strivite şi asigură cataplasmele legîndu-le strîns. În timpul ultimei părţi a acţiunii, el se ridică şi o ajută ţinînd tampoanele, în timp ce ea ea îi înfăşura mijlocul cu fîşii de pînză.

Apoi el întinse mîna după cămaşă şi o trase peste cap. Supărată, Annie îl apucă de braţ.

– Nu pleca, pledă ea. Nu ştiu de ce crezi că trebuie să o faci, dar e foarte periculos pentru tine.

El scoase prosoapele murdare de sînge, pe care ea i le vîrîse în pantaloni, şi coborî de pe masa de consultaţii ignorîndu-i mîna de pe braţ, ca şi cum n-ar fi fost. Annie îşi lăsă mîna să cadă de-a lungul trupului, simţindu-se neajutorată şi furioasă. Cum *putea* să-şi rişte viaţa în felul acesta, după ce ea muncise aşa din greu pentru a-l ajuta? De ce a venit la ea după ajutor, dacă nu voia să facă ceea ce-i sugera ea?

Rafe îşi băgă cămaşa în pantaloni, îi încheie calm, apoi îşi prinse cureaua. Cu aceleaşi mişcări, fără grabă, încheie şi catarama centurii cu pisoiul şi legă din nou cureaua ce-i fixa pistolul de coapsa musculoasă.

Cînd intră în cojoc, Annie se grăbi să pledeze disperată.

– Dacă îţi dau cîteva frunze de patlagină, vei încerca cel puţin să le pui pe răni?

Bandajul trebuie împrospătat...

– Ia cu tine ce ai nevoie, rosti el.

Ea clipi confuză.

– Cum?!?

– Ia-ţi haina. Mergi cu mine.

– Nu pot face asta. Am pacienţi, care au şi ei nevoie de mine şi...

El scoase pisoiul cel mare şi-l aţinti asupra ei. Ea se opri, prea năucită pentru a mai continua şi, în liniştea ce se lăsase, auzi în mod clar zgomotul uşor făcut de ridicarea piedicii.

– Am spus să-ţi iei haina, rosti el calm.

Ochii lui palizi erau de nedescifrat, vocea răguşită implacabilă, cînd îşi emitea instrucţiunile, iar revolverul greu

din mînă nu tremura. Moartă de neîncredere, Annie îşi puse haina, adună cîteva provizii de mîncat şi îşi împachetă instrumentele medicale şi diversele ierburi într-o geantă de piele neagră. Privirea aceea îngheţată îi urmărea fiecare mişcare.

– Asta e tot. Îi luă sacul cu alimente şi îi făcu semn cu capul: afară, prin spate. Ia lampa cu tine.

Îşi dădu seama că i-a cercetat casa, cît a aşteptat-o, şi furia îi deveni şi mai mare. Partea personală a locuinţei nu era prea mare, doar o cameră în spate, dar era a ei şi îi resimţi cu violenţă invazia. Însă, cu ţeava revolverului proptită în mijlocul spatelui, părea ridicol să se arate ofensată de invadarea intimităţii. Ieşi prin uşa din spate, cu el chiar în urma ei.

– Pune şaua pe cal.

– Încă nu i-am dat să mănînce, rosti ea. Ştia că e un protest stupid, dar într-un fel nu părea cinstit să aştepte de la cal să o care în spinare, fără să fi mîncat.

– Nu vreau să tot repet ordinele, o avertiză el. Vocea lui scăzuse la o şoaptă, făcînd cuvintele şi mai ameninţătoare.

Ea atîrnă lampa de un cui. Un murg mare, încă înşeuat, stătea răbdător lîngă calul ei.

– Grăbeşte-te.

Îşi înşeuă calul cu obişnuitele ei mişcări bruşte, apoi omul făcu un semn în spate.

– Stai acolo afară, la vedere.

Îşi muşcă buzele, cînd i se supuse. Întocmise aproape un plan, să se ghemuiască în spatele calului ei şi, cînd el o să încalece, să se strecoare afară din şopron. El însă

prevăzuse această posibilitate. Făcînd-o să stea în cîmp deschis, o lipsi de acoperirea protectoare.

Ținîndu-şi ochii şi revolverul ațintiți asupra ei, îşi conduse murgul afară şi sări în şa. Dacă Annie nu l-ar fi privit atît de aproape, nu şi-ar fi dat seama de uşoara dificultate pe care o întîmpină, cînd durerea îi stînjeni mişcările. Apoi bägă sacul cu alimente în geanta lui de la şa.

– Acum urcă pe cal, dulceață, şi să nu-ți vină nici o idee prostească. Fă doar ceea ce-ți spun eu şi vei fi în regulă.

Annie se uită în jur, incapabilă să creadă că o putea realmente răpi în felul acesta. Fusese o zi obişnuită, pînă cînd el a îndreptat pistolul spre ea. Dacă îi permite să o forțeze să călărească împreună cu el, va mai fi văzută vreodată vie? Chiar dacă reuşea să scape, avea îndoieli în privința propriei abilități de a supraviețui singură în sălbăticie, pentru că văzuse prea multe, încît să aibă naivitatea să creadă că întoarcerea la Silver Mesa n-ar fi nimic altceva decît o simplă cavalcadă. Peste tot, în afara dubioasei protecții a oraşului, viața îți era în pericol.

– Urcă-te odată pe afurisitul ăla de cal. Violența şi sfîrşitul răbdării lui izvorau deodată din tonul aspru al cuvintelor. Annie urcă în şa, stingherită de fuste, dar ştia că n-ar fi fost de niciun folos să protesteze, sau să solicite ocazia să se schimbe în haine mai practice.

Întotdeauna apreciase poziția casei ei de la marginea oraşului, convenabilă din punct de vedere intim şi izolată de zgomotul făcut de minerii beți, care testaseră marfa din cîrciumi şi din bordeluri, pînă în orele dimineții. Acuma, totuşi, ar fi dat orice să apară chiar şi un miner beat. Ar fi putut să țipe cu toată puterea,că nimeni nu o putea auzi.

– Suflă în lampă, mai zise el şi ea se aplecă din şa ca să se execute. Brusca absență a luminii o orbi, cu toate că tocmai apăruse secera subțire şi argintie a lunii noi.

El dădu drumul frîului şi întinse o mînă înmănuşată, cea cu care nu ținea pistolul. Murgul nu se clinti, ca urmare a unui bun antrenament şi a controlului picioarelor puternice ce îi presau coastele.

– Dă-mi frîul.

Din nou, ea nu avu de ales decît să i se supună. Îi înmînă frîul şi el îl trecu peste capul calului său, înfăşurîndu-l în jurul oblîncului şeii lui, aşa încît calul ei nu avea altceva de făcut decît să-l urmeze.

– Să nu-ți dea prin cap să sari din şa, o atenționă el. Nu vei ajunge prea departe şi pe mine mă vei scoate din minți. Vocea lui joasă, amenințătoare, îi strecură un sloi de gheață pe spinare. Sper că nu vrei să faci aşa ceva.

El menținu caii într-un un trap liniştit, pînă cînd se depărtară bine de Silver Mesa, apoi îşi îndemnă murgul într-un galop uşor. Annie îşi încleştă ambele mîini de oblîncul şeii şi aşa rămase. După cîteva minute, ar fi dorit să se fi gîndit să-şi ia şi ea mănuşi, pentru că aerul rece al nopții pişca. Fața şi mîinile o înțepau deja.

Acuma, că ochii i se obişnuiseră cu întunericul, putea să vadă destul de bine şi astfel realiză că se îndreptau spre vest, sus în munți. Acolo va fi şi mai frig; văzuse piscurile acoperite de zăpadă, chiar şi în mijlocul lui iulie.

– Unde ne ducem? întrebă ea forțîndu-se să-şi mențină vocea egală.

– Sus, răspunse el.

– De ce? Şi de ce mă forțezi să merg cu tine?

– Tu ai spus că am nevoie de doctor, răspunse el inflexibil. Tu eşti doctor. Acuma, taci din gură.

Făcu cum i se poruncise, dar avu nevoie de întreaga ei stăpînire de sine ca să nu se isterizeze. Deşi nu se siderase niciodată genul isteric, situaţia de acum o făcea să simtă că ar putea să-şi piardă auto-controlul. În Philadelphia, oamenii care aveau nevoie de doctori *nu-i* răpeau.

Şi nu doar această situaţie o înfricoşa, ci omul însuşi. Din momentul în care ochii aceia reci, decoloraţi, i-au întîlnit pe ai ei, fusese perfect conştientă că acest om era periculos, la fel de periculos ca o puma. Putea să repeadă şi să ucidă, la fel de repede şi la fel de implacabil. Ea îşi dedicase viaţa îngrijirii altora, menţinerii vieţii, iar el era în contrast direct cu principiile dragi ei. Şi totuşi, mîinile i-au tremurat cînd l-a atins, nu numai din cauza fricii, ci şi din cauza trupului lui puternic de bărbat, care o făcea să se simtă slabă. Amintirea aceasta o ruşină. Ca doctor, ar fi trebuit să rămînă rece.

După ce trecu cam o oră, labele picioarelor îi erau amorţite, şi-şi simţea degetele parcă gata să se spargă, dacă le-ar fi mişcat. O dureau picioarele şi spatele şi începu să tremure fără încetare. Se uită la forma întunecată a bărbatului care călărea în faţa ei şi se întrebă cum era posibil să rămînă în şa. Avînd în vedere pierderea de sînge, febra şi infecţia, ar fi trebuit de mult să stea întins în pat. O astfel de rezistenţă şi putere o intimidau, pentru că ar fi trebuit să se concentreze împotriva lor, dacă voia să scape.

El a spus că va fi bine, dar cum putea să-l creadă? Depindea în totalitate de mila lui şi nu-i oferise nici un motiv să creadă, că ar fi posedat ceva din această calitate. Putea

să o violeze, să o ucidă, să facă orice voia cu ea, iar cadavrul să nu-i fie găsit niciodată. Fiecare pas al cailor o tîra mai adînc în pericol, şi făcea şi mai imposibilă întoarcerea la Silver Mesa, chiar dacă ar fi reuşit să scape.

– T-te rog, n-am putea să ne oprim pentru noapte şi să facem focul? îi scăpă ei şi fu uimită auzindu-şi propria voce. Cuvintele parcă ieşiseră din proprie voinţă.

– Nu. Doar un cuvînt, fără nici o intonaţie.

– T-te rog, rosti ea din nou şi fu îngrozită să-şi dea seama că îl implora. Mi-e aşa f-f-frig.

El întoarse capul şi se uită la ea. Nu-i putea distinge trăsăturile sub borul pălăriei, doar strălucirea slabă a ochilor.

– Încă nu putem să ne oprim.

– Atunci c-cînd?

– Cînd o să spun eu.

Dar nu spuse, nu în timpul orelor nesfîrşit de lungi şi din ce în ce mai reci ce urmară. Respiraţia cailor se ridica în nori de aburi. Încetiniseră la pas, în mod necesar, fiindcă drumul devenise abrubt şi el a trebuit să desfăşoare frîul ei de mai multe ori şi să-l ţină cu mîna, ducîndu-i calul chiar în spatele lui, în şir indian. Annie încercă să estimeze trecerea timpului, dar descoperi că suferinţa fizică îi distorsionase orice percepţie. Se forţă să aştepte, pînă cînd va considera că a mai trecut o oră, apoi se uită la lună, doar ca să afle că aceasta de abia se mişcase, de ultima dată cînd o privise.

Labele picioarelor îi erau atît de reci, încît fiecare mişcare a degetelor era o agonie. Picioarele îi tremurau de efort, pentru că prudenţa o obliga să le folosească pentru a

rămîne în şa, deoarece mîinile îi erau nefolositoare. Îşi simţea gîtul şi plămînii iritaţi de frig şi fiecare respiraţie îi scrijelea ţesuturile delicate. Îşi ridică gulerul hainei şi încercă să-şi tragă capul în jos, la adăpostul lui, astfel încît aerul expirat să o încălzească, dar haina continua să se desfacă şi ea nu îndrăznea să dea drumul oblîncului şeii ca să o ţină strînsă.

Într-o tăcere disperată, îşi fixă ochii pe spatele lat din faţa ei. Dacă el putea să continue să meargă, bolnav şi rănit cum era, atunci trebuia şi ea să fie în stare. Dar descoperi că mîndria asta cîinească nu o va ajuta, cînd suferinţa fizică absolută o va copleşi. *Să-l ia naiba,* de ce nu se opreşte?

Rafe îşi scosese din minte disconfortul fizic, concentrîndu-se pe dorinţa de a pune o distanţă cît mai mare între el şi Trahern. Vînătorul de recompense putea să-i ia urma pînă la Silver Mesa. Rafe descoperise un cui îndoit în potcoava din dreapta faţă a murgului, care a putut lăsa urme, ca un indicator rutier, pentru un bun urmăritor cum era Trahern. Primul lucru pe care l-a făcut la Silver Mesa a fost să găsească un fierar, care să-i pună murgului o potcoavă nouă. Nu-i păsa dacă Trahern descoperise defectul, pentru că acum nu mai era nici o diferenţă; era imposibil să spui care dintre miriadele de urme din jurul potcovăriei aparţineau murgului, considerînd că vreuna din urme fusese pierdută pînă cînd Trahern ajunsese la Silver Mesa, ceea ce era foarte improbabil. Era imposibil să urmăreşti pe cineva prin oraşul aglomerat, pentru că urmele erau în permanenţă şterse, sau acoperite de altele.

La început Trahern va călări într-un cerc larg în jurul oraşului, căutînd acel cui îndoit aşa edificator. Cînd nu-l va găsi, va intra în Silver Mesa şi va începe să pună întrebări, dar va ajunge într-un punct mort, la potcovărie. După ce i-a fost potcovit murgul, Rafe ieşise din oraş, în aceeaşi direcţie de unde venise. Apoi lăsase murgul priponit şi intrase din nou în oraş pe jos, avînd grijă să nu atragă atenţia asupra lui. În timpul războiului învăţase că cel mai uşor mod de a dispărea era să te amesteci în mulţime. Iar într-un oraş în plină dezvoltare, ca Silver Mesa, nimeni nu-şi bătea capul dacă vedea un străin nou, mai ales unul care nu se uita la nimeni şi nu vorbea cu nimeni.

Intenţionase doar să capete nişte bandaje şi o spălătură pentru dezinfectare, şi scopul lui era să rămînă atît de anonim, încît să-i interzică lui Trahern să afle cît de bolnav se simţea. O informaţie cît de mică primită de un duşman putea fi folosită în avantajul lui. Prudenţa însă l-a făcut să controleze întîi tot oraşul, căutînd moduri alternative de scăpare, dacă devenea necesar, şi atunci a văzut firma cu litere grosolane a doctorului *A.T.Parker.*

O privise o vreme, cîntărind riscul. Părea că doctorul nu e înăuntru; cîţiva oameni au bătut la uşă, apoi au plecat, cînd bătăile n-au căpătat răspuns.

Începuse să tremure, în timp ce privea din ascunzătoarea lui, şi această dovadă a creşterii temperaturii hotărî în locul lui, cum să acţioneze. S-a întors după murg şi l-a băgat în şopronul ce trebuie că era al calului doctorului, lipsa lui indicînd că acesta se afla undeva în oraş. Cabinetul medicului era plasat singur, la cîteva sute de metri de următoarea clădire, şi un rînd de copaci ascundea vederii şopronul calului, aşa că se simţi în siguranţă aşteptînd acolo.

Din cîte a observat, era un obicei ca oamenii să bată la uşă, în loc să intre înăuntru, ceea ce i s-a părut ciudat, dar se potrivea intenţiilor sale. Cînd intră, descoperi că în mod evident chirurgul locuia în camera din spate, ceea ce explica formalitatea ciudată de a bate la uşa cabinetului. Poate că acesta era un pedant, dar Rafe accepta slăbiciunile oamenilor.

Micul cabinet curat şi camera din spate îi creie impresia că era un tipicar. Nu exista nici un obiect personal rătăcit prin jur, altceva decît o perie de păr folosită şi nişte cărţi; patul de campanie îngust era făcut corect, singura ceaşcă şi farfurioara erau spălate şi şterse. Nu se uită printre hainele medicului – dacă ar fi făcut-o ar fi aflat că era femeie, sau cel puţin că o femeie locuia în camera din spate, care poate că avea grijă de nevoile medicului.

Pe pervazul ferestrelor existau şiruri ordonate de vase mici, cu o varietate de plante sădite în ele. Aerul mirosea a proaspăt şi a arome. Un dulap de medicamente era înţesat cu ierburi, fie uscate, fie pudră, şi săculeţe din tifon pline cu alte plante erau atîrnate în colţul cel mai răcoros şi mai întunecat. Fiecare săculeţ şi sertar purta etichete scrise cu caractere mari.

Valuri de ameţeală continuau să-l inunde şi pînă la urmă trebui să se aşeze. Se gîndi să ia doar ceea ce avea nevoie din proviziile doctorului şi să plece, fără să-l vadă cineva, dar se simţea atît de afurisit de bine odihnindu-se, încît continuă să-şi spună că va mai sta acolo doar cîteva minute.

Mai mult decît orice, această slăbiciune neobişnuită a fost ceea ce l-a convins pînă la urmă să rămînă să-l vadă pe doctor.

De fiecare dată cînd răsunau paşi pe verandă, se strecura într-un colţ, dar cînd nu li se răspundea la bătaia în uşă, prezumtivii pacienţi plecau. Totuşi, ultima dată nu a mai bătut nimeni, uşa s-a deschis şi a intrat o femeie subţire, arătînd obosită şi cărînd cu ea o geantă neagră uriaşă.

Acum, aceasta călărea în spatele lui, atîrnînd îndîrjită de şa, cu faţa albă pişcată de frig. Ştia că era îngrozită, dar nu exista nici un mod de a o convinge că nu intenţiona să-i facă rău, aşa că nici nu încercă. În cîteva zile, poate într-o săptămînă, cînd va fi mai bine, o va aduce înapoi la Silver Mesa. Trahern va fi plecat deja, după ce-i va pierde urma, imposibil să o mai găsească, pînă cînd nu afla alte veşti despre acţiunile lui. Dar Rafe intenţiona să se asigure că o vreme nu va face nimic. Îşi va schimba doar numele din nou şi poate că va lua alt cal, deşi ura ideea de a scăpa de roib.

Forţînd-o să meargă cu el, nu însemna un risc prea mare; în lipsa calului, lumea va crede că era plecată să trateze pe cineva. Poate că vor deveni curioşi, cînd nu va apărea într-o zi sau două, dar nu exista nimic alarmant la cabinet, nici un semn de luptă sau violenţă. Şi, pentru că nu-şi lăsase în urmă geanta neagră, oamenii vor fi convinşi în mod logic că se afla la un pacient mai îndepărtat.

Între timp, el va putea să profite de cîteva zile de odihnă. Simţea cum febra îi ardea interiorul, simţea durerea arzătoare dintr-o parte, deşi calitatea acesteia părea să se fi schimbat, pentru că arsura devenise mai mult o senzaţie de atenţionare. Ea a avut dreptate în privinţa stării lui; doar o hotărîre nestrămutată îl făcuse şi încă îl mai făcea să meargă, să se mişte.

Pe aici, pe undeva, exista coliba de pămînt a unui bătrîn ce punea capcane; o văzuse cu cîțiva ani în urmă, înainte ca Silver Mesa să fi apărut. Era afurisit de greu de găsit; spera doar că îşi va aminti locul, destul de aproape, pentru ca să o poată repera. Bătrînul excentric săpase într-un mal şi îngropase jumătatea din spate a colibei în el, iar verdeața crescuse atît deasă în jur, încît un om trebuia practic să se împiedice de ea ca să o vadă.

Coliba era abandonată, sau aşa fusese cînd a văzut-o el. Deci nu putea fi în stare bună, dar îi va apăra de intemperii. Cel puțin, afurisita era un cămin, iar copacii de deasupra vor dispersa fumul, astfel încît orice foc ar aprinde nu va fi observat.

Îl durea capul şi-şi simțea oasele picioarelor, de parcă cineva le lovise cu un baros, semn sigur că febra era în creştere. Trebuia să găsească repede coliba aia, sau nu va mai reuşi niciodată. Uitîndu-se la poziția lunii, îşi dădu seama că e aproximativ ora unu dimineața; călăreau de aproape şapte ore, ceea ce, după calculele lui, trebuia să-i fi apropiat mult de colibă. Se uită în jur, forțîndu-se să se concentreze, dar era afurisit de greu să recunoască terenul, la lumina lunii. Existase un pin uriaş trăznit, dar probabil că pînă acum a putrezit...

O jumătate de oră mai tîrziu realiză că nu va reuşi să găsească coliba, cel puțin nu în întuneric şi în situația lui prezentă. Caii erau epuizați şi doctorița arăta gata să cadă din şa. Împotriva voinței lui, dar recunoscînd necesitatea, se uită în jur după un loc mai ferit şi alese o mică despărțitură îngustă, între doi bolovani uriaşi. Trase de frîu şi opri murgul.

Annie era aşa de amețită încît, pentru o clipă, nu realiză că s-au oprit. Cînd lipsa mişcării o făcu să înțeleagă realitatea, îşi înălță capul şi văzu că omul descălecase deja şi stătea lîngă ea.

– Dă-te jos.

Încercă, dar picioarele îi erau atît de înțepenite, încît nu funcționară. Cu un țipăt scurt şi disperat, pur şi simplu dădu drumul la şa şi căzu de pe spatele calului. Aterizâ pe pămîntul rece şi tare, cu o bufnitură ce reverberă în fiecare os din trupul ei, iar în ochi îi apărură lacrimi de durere. Clipi să le oprească, dar nu putu să-şi înăbuşe şi un mic geamăt, cînd făcu efortul să se aşeze.

El duse caii mai departe de ea, fără să spună un cuvînt, şi ea nu ştia dacă trebuie să-i fie recunoscătoare, sau să fie indignată. Era prea obosită, îi era prea frig, ca să mai simtă ceva, nici măcar recunoştință pentru faptul că s-au oprit.

Stătea acolo, incapabilă să se ridice, sau să arate intenția că ar vrea să o facă. Îl putea auzi murmurîndu-le cailor, sunet de abia audibil dincolo de foşnetul crengilor copacilor în vîntul rece. Apoi îi auzi paşii apropiindu-se şi, cu toată starea ei fizică jalnică, observă că paşii îi erau nesiguri. Se opri exact în spatele ei.

– Nu pot să te ajut, rosti el cu voce joasă şi răguşită. Dacă nu poți să te ridici, va trebui să te tîrăşti şi să vii pe pietrele astea. Cel mai bun lucru pe care-l putem face este să ne ferim de vînt şi să ne acoperim cu o pătură.

– Fără foc? Respirația îi fu străbătută de un spasm de supărare, atît de ascuțit că o duru. În toate aceste ore lungi şi mizerabile, se gîndise doar la foc, tînjind după

căldură şi lumină, ca după un iubit, iar acum îi erau interzise.

– Nu. Vino, Doc, aşează-ţi fundul pe pietrele astea.

Ea reuşi. Fără eleganţă şi fără graţie. Se tîrî cîţiva paşi, apoi se ridică în genunchi şi în final în picioare. După cîţiva paşi ezitanţi, picioarele se mişcară şi a trebuit să strîngă din dinţi, aşa de tare o dureau, dar reuşi să continue procesul. El mergea cu grijă alături, lipsa lui de precizie amintindu-i că şi puterea lui aproape dispăruse. Era totuşi încîntată că n-a fost vătămat şi în alt fel, de încercarea prin care a trecut.

– E în regulă. Aici. Acum, adună o grămadă mare de ace de pin.

Se mişcă ezitînd, înainte şi înapoi, în timp ce se uita la el, dar nevăzînd altceva decît o siluetă mare şi întunecată stînd aproape. Căzu din nou în genunchi şi făcu ce-i porunci se el, cu stîngăcie, zgîriindu-şi şi înţepîndu-şi degetele binecuvîntat de îngheţate, dar convinsă că trebuie să reuşească.

– Asta e tot. O legătură moale căzu pe pămînt lîngă ea. Acum întinde pledul peste ace. Se supuse, tot fără comentarii. Scoate-ţi haina şi întinde-te.

Însăşi gîndul de a-şi scoate haina şi a se expune la frigul puternic, o revolta, dar în ultimul moment bunul simţ îi transmise că s-ar putea ca el să vrea să folosească hainele, ca să se acopere. Cînd îşi lepădă haina grea, începu să tremure convulsiv, dar îl văzu şi pe el făcînd acelaşi lucru, aşa că se întinse pe jos, în linişte.

Se aşeză şi el lîngă ea, în aşa fel încît să rămînă pe partea dreaptă. Picioarele lui lungi le atinseră pe ale ei şi

Annie încercă să se retragă, dar el o opri, mîna lui încleştîndu-se cu putere de braţul ei, ceea ce o făcu să se întrebe dacă era într-adevăr aşa de epuizat cum părea.

– Vino mai aproape. Va trebui să împărţim căldura noastră şi pledurile.

Nu era altceva decît adevărul adevărat. Se apropie puţin, pînă cînd putu să simtă căldura trupului său, chiar şi prin îmbrăcămintea rece şi ispita promisiunii confortului o făcu să se apropie şi mai mult, aşa încît ajunse să se ghemuiască alături de el.

Mişcîndu-se cu grijă, ceea ce indica dureri, el trase peste ei cealaltă jumătate a pledului pe care stăteau, apoi întinse deasupra încă unul. După care aranjă haina ei peste picioarele lor şi a lui peste torsuri. În final, se întinse şi îşi strecură braţul drept sub capul ei. Un spasm îi străbătu trupul mare, din cap pînă în picioare.

Arşiţa febrei lui radia prin straturile de haine şi, cînd ea se apropie şi mai mult, se întrebă dacă va supravieţui nopţii zăcînd aşa pe pămîntul rece. Adevărat, acele de pin şi pledul îi protejau de pămîntul îngheţat, dar în starea lui de slăbiciune putea să moară. Îşi duse mîna la pieptul lui, apoi mai sus, căutîndu-i gîtul. Îi găsi pulsul şi, într-un fel, fu uşurată din cauza forţei pulsaţiei sub degetele ei reci, deşi era cam prea rapidă.

– Nu intenţionez să mor peste tine, Doc. Un amuzament uşor şi inconfundabil se auzi în vocea lui, deşi frîntă de oboseală.

Ar fi vrut să-i răspundă, dar efortul era mai mare decît putea ea suporta. Pleoapele nu mai voiau să stea deschise. Picioarele o furnicau dureros, dar se pare că nici asta nu

mai conta. Febră sau nu, căldura trupului lui o salva şi mintea ei era prea obosită pentru a obiecta împotriva acestui aranjament de dormit, atît de impropriu. Tot ce putea să facă era să-şi coboare mîna, pînă cînd se odihni peste inima lui; apoi, liniştită de bătaia ei constantă, simţi cum devine insensibilă, parcă un val negru şterse orice altceva.

CAPITOLUL 3

Rafe se trezi într-un atac de panică, deşi numai accelerarea pulsului îl trăda; muşchii nici măcar nu se mişcară. De obicei nu dormea atît de profund, mai ales în astfel de circumstanţe, şi se înjură pe muteşte, în timp ce aprecia cu ochi critic împrejurimile. Nealarmate, păsările ciripeau şi putea să audă caii mestecînd nişte iarbă pe care o găsiseră. Totul era în siguranţă deci, în ciuda lipsei lui de vigilenţă.

Doctorița era tot întinsă lîngă partea lui dreaptă, cu capul sprijinit pe umărul lui şi faţa lipită de cămaşă. Privind în jos, îi văzu părul moale şi blond scăpat din agrafe şi răvăşit în jurul capului. Fusta era înfăşurată şi în jurul picioarelor ei şi ale lui şi îi simţea moliciunea ispititoare a sînului, şoldului şi coapsei. Încet, trase adînc aer în piept, încercînd să nu o trezească. Mîna ei dreaptă se afla pe pieptul lui, însă parcă ar fi fost în zona lui inghinală, pentru că greutatea ei caldă făcea ca erecţia lui matinală să devină şi mai puternică. Plăcerea i se împrăştie prin tot trupul, ca mierea caldă. Deci nu-şi imaginase doar energia ciudată şi tulburătoare a mîinilor ei cînd îl atingeau; pentru că acum o simţea chiar şi prin haine întărindu-i sfîrcurile, cu toate că ea dormea.

Tentația era puternică, să stea acolo şi să se bucure de atingeri, sau chiar să-i ducă mîna mai jos, spre şale, încît să poată simți acea energie ciudată şi plină de căldură pe mădular şi pe scrot, însă i-ar fi plăcut ca toată această desfătare sexuală să fie reciprocă şi, mai mult decît atît, era nevoie să găsească coliba vînătorului. Îi apucă mîna şi o duse la buze, apoi încet o puse la loc pe pieptul lui, şi o scutură să se trezească.

Ochii ei căprui se deschiseră somnoroşi, apoi genele fluturară. Ochi de căprioară căprui închis, gîndi el văzîndu-i pentru prima oară în lumină. O scutură din nou.

– Trezeşte-te, Doc. Nu putem sta aici.

De data aceasta ochii i se deschiseră mari şi sări dreaptă, în cuibul lor de pături şi haine, privind în jur panicată. El desluşi pe fața ei momentul exact cînd îşi aminti noaptea dinainte, şi văzu frica şi disperarea, cînd realiză că nu fusese doar un vis. Apoi îşi recăpătă sîngele rece şi se întoarse spre el, să-i facă față.

– Trebuie să mă duci înapoi.

– Încă nu. Poate peste cîteva zile. Se ridică în picioare cu dificultate, deşi somnul îi făcuse bine şi se simțea puțin mai în forță. Totuşi, cînd îşi mişcă trupul, aceasta îi aminti că avea nevoie de mult mai mult, decît doar de cîteva ore de odihnă. Există o colibă pe aproape; n-am putut să o găsesc pe întuneric; vom sta acolo, pînă cînd mă voi face bine, adăugă el.

Ea ridică ochii la el, ochii ei mari căprui, plină de anxietate. Sub ochi încă mai avea cearcăne, ce pătau pielea translucidă şi o făceau să arate fragilă. Ar fi vrut să o ia în brațe şi să o reconforteze, dar în loc de asta zise:

– Strînge pledurile.

Annie încercă să se supună şi se cutremură din cauza durerii din muşchii încordați şi înțepeniți. Nu era obişnuită să călărească atît de multe ore, mai ales fiind forțată să-şi folosească picioarele, ca să rămînă pe cal. Muşchii coapselor tremurară de efort, cînd se ghemui să ruleze pledurile.

El se depărtase cu cîțiva metri, destul cît să se ascundă după bolovanul cel mare, dar continuînd să o privească. Ea auzi un clipocit, ca o apă ce curge, şi ridică ochii curioasă, înainte să-şi dea seama ce făcea. Privirea lui palidă complet inexpresivă o întîlni pe a ei şi ea îşi aplecă brusc capul, cînd o roşeață sălbatică îi coloră obrajii. Cunoştințele ei medicale o făcură să priceapă că, cel puțin, febra nu-i atacase rinichii.

El se întoarse lîngă ea şi rosti:

– E rîndul tău. Nu încerca să dispari din ochii mei. Vreau să-ți văd capul, tot timpul. Şi ca să se asigure că nu va încerca să fugă, îşi scoase pistolul din toc.

Ea fu îngrozită că el se aştepta ca ea să-şi rezolve această funcție, cu el de față şi ascultînd, aşa că încercă să refuze, dar vezica insista că nu mai putea să aştepte. Îşi simțea fața pîrjolită de fierbințeală, cînd se duse ruşinată după pietroi, uitîndu-se unde să-şi pună picioarele.

– E suficient de departe.

Se luptă cu hainele care o împiedicau, încercînd să ajungă sub fustă şi jupon, ca să-şi poată dezlega şiretul pantalonaşilor, fără să descopere prea mult din ea sau din lenjerie, în caz că el se uita. Apoi realiză că, în mod cert se uita, pentru că alfel nu avea cum să ştie dacă rămăsese în

raza lui de vedere, sau nu. Măcar dacă şi-ar fi pus pantalonaşii cu despicătură la bifurcaţie, dar arareori făcea asta, pentru că nu ştia niciodată cînd va fi nevoie să călărească şi nu suporta să aibă partea interioară a coapselor roasă.

Pînă la urmă reuşi să-şi aranjeze îmbrăcămintea, astfel încît putu să se uşureze, treabă pe care încercă să o facă silenţios, dar fu forţată să accepte lipsa de delicateţe a naturii. Oricum, ce mai conta, cînd el se pare că tot o va ucide, pînă la urmă? Logica o făcu să admită că probabil nu s-ar fi depărtat atît de mult, dacă nu avea motiv să dorească să nu fie văzut, ceea ce însemna că era un individ în afara legii, un proscris. Şi ar fi fost nebun să o ducă înapoi la Silver Mesa, aşa cum promisese.

Şi ea trebuie să fie nebună să-i salveze viaţa. Ca să-şi salveze propria viaţă, ar fi trebuit să lase ca starea lui să se înrăutăţească, sau poate chiar să-şi folosească toate cunoştinţele medicale pentru a-i grăbi deteriorarea.

Mintea îi fu zguduită de enormitatea propriilor gînduri.

Toată viaţa s-a antrenat să salveze oameni, nu să-i omoare, şi să-l omoare pe acest om, a fost exact ceea ce gîndise.

– Cît timp ai de gînd să stai ghemuită acolo, cu fustele în cap?

Se ridică atît de brusc încît se împiedică, atît din cauza pantalonaşilor înfăşuraţi în jurul genunchilor, cît şi a muşchilor înţepeniţi. Invazia aspră a vocii lui avusese efectul unui jet de apă rece azvîrlit în faţă, smulgînd-o din gînduri şi readucînd-o la realitate. Cînd se întoarse, faţa îi era albă ca hîrtia şi se uita la el pe deasupra bolovanului uriaş.

Pleoapele lui grele îi ascundeau expresia din ochii palizi, în timp ce o studia întrebîndu-se ce o făcuse să devină atît de albă şi cu o privire atît de goală în ochii căprui şi blînzi. Drace, era medic; n-ar fi trebuit să fie atît de şocată sau stînjenită, de ceva ce făcea toată lumea. Putea să-şi amintească o vreme, cînd n-ar fi spus niciodată astfel de lucruri unei femei, dar ultimii zece ani sîngeroşi îl modificaseră cu desăvîrşire pe bărbatul care fusese cîndva şi despre care memoria de abia mai şoptea, ca un ecou, însă nu regreta în nici un fel această schimbare. Acum era ceea ce era.

După o clipă de ezitare, ea se aplecă să-şi aranjeze lenjeria, dar cînd se îndreptă, faţa ei continuă să aibă privirea aceea ciudat de goală. Se întoarse la el ocolind bolovanul şi el întinse o mînă înmănuşată, cu palma în sus şi degetele defăcute.

O secundă, Annie privi fără să recunoască micile obiecte din mîna lui, apoi îşi duse mîinile la cap şi descoperi că părul îi era complet desfăcut, revărsat pe umeri şi pe spate. Trebuie că a găsit agrafele de os împrăştiate pe jos. Îşi strînse repede părul şi îl răsuci într-un coc neglijent, apoi luă agrafele din mîna lui, una cîte una, ca să-şi poată fixa coama grea. El stătea tăcut, privindu-i mîinile fine, feminine, cum îşi fac treaba, degetele luînd agrafele una după alta, din palma lui cu mănuşa de piele, cu delicateţea unei păsăruici care alege seminţe. Mişcările erau atît de categoric feminine, încît îi provocară o durere internă. Era afurisit de mult de cînd nu mai avusese o femeie, de cînd nu fusese în stare să se răsfeţe cu carnea moale şi mirosul ei dulce, să se uite la ea şi să se bucure de graţia acestor mici miş-

cări, pe care le făceau toate, chiar şi cele mai şleampăte şi vulgare. O femeie n-ar trebui să lase niciodată un bărbat să o privească făcîndu-şi toaleta,se gîndi el devenind brusc sălbăticit, doar dacă nu vrea să-l primească în trupul ei şi să-l lase să-şi uşureze foamea sexuală, pe care o stîrnise vederea ei, în timpul acestor ritualuri intime.

Apoi dorința păru că se scurge din el, odată cu revenirea sfîrşelii aceleia care-l măcina pînă la oase.

– Să mergem, rosti deodată. Dacă va mai sta acolo, nu va mai avea energia să găsească vechea colibă de vînătoare.

– N-am putea să mîncăm? În ciuda eforturilor ei, în voce i se simțea o notă de implorare. Era slăbită de foame şi ştia că el era într-o situația şi mai proastă, deşi nu putea să citească aceasta pe fața lui dură şi lipsită de expresie.

– Cînd ajungem la colibă. Nu mai durează mult.

Îi trebui totuşi o oră să o găsească, şi ei îi trebui o clipă mai mult să realizeze că a reuşit, pentru că mica structură era atît de năpădită de buruieni, încît era greu de crezut că a fost făcută de mîna omului. Îi venea să plîngă de dezamăgire. Se aşteptase la o cocioabă, sau chiar la o baracă primitivă, dar nu la *asta!* Din ceea ce putea să vadă printre tufişurile şi vița sălbatică ce crescuseră în jur şi pe ea, "coliba" nu era nimic altceva decît nişte bolovani înghesuiți unul pese altul şi cîteva bîrne pe jumătate putrezite.

– Apleacă-te.

Annie îi aruncă o privire furioasă. Obosise să tot audă aceste comenzi răspicate. Era flămîdă şi îngrozită şi o durea fiecare muşchi din corp. Dar i se supuse şi apoi automat se apucă să-l ajute să descalece, îndurerat cum era.

Ea îi controlă mişcarea, apoi îşi încleştă pumnii privind.

– Există şi un şopron pentru cai. Se uită în jur neîncrezătoare. Nu văzuse nimic care să semene nici pe departe cu un acoperiş. Acolo, adăugă el citindu-i corect expresia.

Îşi conduse murgul spre stînga şi Annie îl urmă cu calul ei, ca să descopere că a avut dreptate. Exista un şopron, construit din copaci, într-o parte a structurii, din înclinația terenului; un spațiu pentru ambii cai, dar destul de strîmt. La ambele capete şopronul era deschis, deşi capătul cel mai îndepărtat era parțial blocat de un jghiab primitiv şi de mai multe tufişuri. O găleată de lemn era atîrnată de o creangă ruptă dintr-un copac, ce fusese înfiptă într-un perete de pămînt. El o dădu jos şi, pentru o clipă, pe fața lui chinuită se citi satisfacția.

– De cealaltă parte a colibei există un pîrîu. Scoate şeile de pe cai, apoi ia găleata asta şi adu-le apă.

Annie îl privi nevenindu-i să creadă. Era slăbită de foame şi atît de obosită, că de abia putea să meargă.

– Dar cu noi cum rămîne?

– Trebuie întîi să avem grijă de cai. Viețile noastre depind de ei. Vocea era implacabilă. Aş face-o chiar eu, dar, în afară de a sta aici, singurul lucru de care sînt în stare în acest moment este să te împuşc, dacă încerci să fugi.

Fără un cuvînt, Annie se apucă de treabă, deşi muşchii ei tremurau de încordare. Îşi puse jos geanta medicală, sacul cu alimente, amîndouă şeile şi geanta lui de la şa. Apoi apucă găleata şi se îndreptă spre pîrîu, care se afla la o aruncătură de băț de colibă, în cealaltă parte, dar curgînd în diagonală față de structură, nu pe lîngă ea. Nu era adînc,

în unele locuri mai mic, în altele mai mare. El o urmă pînă la pîrîu şi înapoi la şopron, tăcut şi nu prea sigur pe picioare, dar teribil de atent. Ea mai făcu două drumuri pînă la pîrîu, cu el urmărindu-i fiecare mişcare, înainte să considere că a adus destulă apă. Ambii cai au băut cu lăcomie.

– În geanta mea din stînga şeii, există un sac de grăunțe. Dă la fiecare cîte doi pumni. O vreme vor trebui să se mulțumească cu rații mai mici.

Îndeplinită şi această sarcină, el o instrui să ducă obiectele ce le aparțineau în colibă. Uşa era o treabă primitivă din nuiele subțiri, legate împreună cu o combinație de sfoară şi viță sălbatică şi cu două balamale din piele. Cu grijă, ea o împinse deschizînd-o şi trebui să-şi înăbuşe un țipăt de spaimă. Nu părea să existe nici un geam, dar lumina ce se strecura prin uşa deschisă dezvălui un interior întesat de pînze de păianjen, căptuşit cu murdărie şi locuit de o varietate de insecte şi animale mici.

– Sînt *şoareci,* rosti ea oripilată. Şi păianjeni şi probabil şerpi. Se răsuci spre el. Nu intru acolo.

Doar pentru o clipă, în jurul gurii lui se observă cît e de amuzat, ceea ce îi îmblînzi trăsăturile aspre.

– Dacă există şoareci, poți să faci pariu că nu există nici un şarpe. Şerpii mănîncă şoarecii.

– Locul ăsta e o mizerie.

– Dar are şemineu, rosti el plictisit. Şi patru pereți, ce nu vor permite frigului să pătrundă. Dacă nu-ți place cum arată, fă curățenie.

Ea fu gata să-i spună că putea şi el să facă asta, dar o privire la fața lui palidă şi trasă îi opri cuvintele. În sinea ei, o rodea vinovăția. Cum a putut să-şi permită chiar şi să

se gîndească să-l lase să moară? Era medic, deci, chiar dacă el s-ar putea să o ucidă cînd nu-i va mai fi de folos, ea va face tot ce va putea ca să-l vindece. Înfricoşată de gîndurile ce-i trecuseră prin minte şi care constituiau o trădare, atît a tatălui ei, cît şi a ei însăşi, îşi jură că nu-l va lăsa să moară.

Dar cînd privi în jur la cocioaba murdară, magnitudinea sarcinii ce îi stătea în față era aşa de uriaşă, încît îşi înclină capul, cu totală lipsă de speranță. Apoi inspiră adînc, îşi adună toată energia şi-şi îndreptă umerii. Să începem cu începutul. Luă de pe jos un băț zdravăn şi intră ezitînd în colibă. Bățul avea o dublă destinație, să dea jos pînzele de păianjen şi să scotocească după diverse cuiburi, pe care le găsea. O veveriță o luă la goană mîncînd pămîntul şi o familie de şoareci fugi în cele patru zări. Înverşunată, îi căută cu ajutorul bățului. Apoi băgă bățul în sus, pe coşul căminului, dizlocînd cuiburi vechi de păsări şi gonind alți noi ocupanți, care nu era posibil să fie ajunşi. Dacă mai existau şi alte cuiburi, un foc în cămin va determina evacuarea lor rapidă.

După ce ochii i se obişnuiră cu lumina slabă, văzu că exista cîte un geam de fiecare parte a colibei, acoperit cu obloane primitiv înjghebate, ce puteau fi împinse şi întepenite cu un băț. Le deschise pe amîndouă, lăsînd să intre puțină lumină, care însă păru destul de veselă, după semiîntunericul dinainte, deşi acum, că putea să vadă mai bine, interiorul cocioabei arăta şi mai murdar.

Nu exista mobilă, cu excepția unei mese înjghebată sumar, ca toate celelalte, şi cu două picioare rupte. Zăcea clătinîndu-se într-un colț. Cel mai bun lucru, pe care puteai

să-l spui despre colibă, în afară că avea un şemineu şi patru pereţi, cum subliniase el deja, era faptul că duşumeaua era din lemn. Existau crăpături printre scînduri, dar cel puţin nu vor dormi pe pămînt.

Cără găleţi întregi de apă de la pîrîu şi inundă interiorul, apa putînd să se scurgă afară prin crăpăturile duşumelei, pentru că acesta era cel mai rapid mod de a atinge un minimum de curăţenie. În timp ce podeaua se usca, adună lemne de foc şi surcele, pe care le aranjă lîngă şemineu. În tot acest timp, el nu o scăpă din ochi, deşi ea nu avea idee cum reuşea să rămînă în picioare. De cîte ori se uita la el, arăta şi mai lipsit de culoare.

Dar, în sfîrşit, coliba fu suficient de curată, pentru ca ideea de a dormi înăuntru să nu fie chiar atît de respingătoare, mai ales cu toţi ceilalţi locuitori plecaţi deja. Cu forţa care-i mai rămăsese, tîrî înăuntru şeile şi proviziile şi mai făcu un drum la pîrîu, ca să umple găleata şi gamela lui.

Abia atunci îi făcu semn să intre şi el. Fiecare muşchi din trupul ei tremura şi genunchii îi erau nesiguri, dar cel puţin acum putea să stea jos, pe duşumeaua proaspăt curăţată... Se aşeză şi-şi puse capul pe genunchii îndoiţi.

Scîrţîitul bocancilor lui pe lemn o făcu să ridice capul cu părere de rău. Stătea pur şi simplu acolo, cu ochii cu pleoapele grele de febră şi trupul mare bălăngănindu-se uşor. Ea făcu efortul să se mişte din nou, tîrîndu-se spre şei şi luînd unul din pleduri, pe care îl împături în două şi îl aşternu pe podea.

– Aici, zise ea cu voce asprită de oboseală. Întinde-te.

El nu se întinse, mai curînd căzu. Annie îl sprijini să nu se rostogolească, dar greutatea lui aproape o doborî.

– Regret, mormăi el şi se întinse în poziţia în care căzuse, respirînd cu greutate.

Ea îi atinse faţa şi gîtul şi descoperi că febra crescuse, dacă se putea aşa ceva. Se apucă să-i înlăture cureaua pistolului şi degetele lui aspre se închiseră peste ale ei, strîngîndu-le dureros o clipă, înainte de a spune:

– Lasă-mă pe mine. Cum făcuse şi înainte, cînd îşi scoase cureaua pistolului o puse aproape de capul lui. Ea îi aruncă o privire armei şi se înfioră de liniile ei mortale şi reci. Nici să nu-ţi treacă prin cap să-l iei, o atenţionă încet şi ea ridică repede ochii şi îi întîlni privirea. Cu febră sau nu, era încă în deplinătatea facultăţilor lui mintale. Ar fi fost mai uşor pentru ea să fugă, dacă ar fi delirat, dar îşi jurase să-l ajute cît va putea şi asta însemna că nu-l va părăsi, nici dacă leşina. Pînă cînd nu se va reface, va fi legată de acest loc.

– Nu mi-a trecut prin cap, rosti ea, dar ochii lui rămaseră precauţi şi ea ştiu că n-o credea. Nu era înclinată să se certe cu el, în legătură cu corectitudinea ei, nu acum cînd era aşa de sleită, înfometată şi atît de obosită, încît tot ce putea să facă era să stea dreaptă. Şi mai trebuia să vadă de el, înainte de a se apuca să aibă grijă de ea însăşi. Scoate-ţi cămaşa şi bocancii, să te simţi mai bine, adăugă ea cu un ton practic şi se apropie să-şi pună vorbele în practică.

Încă o dată mîna lui se ridică şi o opri.

– Nu, rosti el şi pentru prima oară auzi o notă de irascibilitate în vocea lui. E prea frig ca să-mi scot cămaşa.

Desigur, coliba se încălzise, ea de mult îşi scosese haina, afară soarele încălzise atmosfera şi aerul se simţea plăcut. Putu să-l simtă cum tremură sub degetele ei.

– Nu ți-e frig: ai febră.

– Nu ai ceva în geanta aia, care să-mi scadă febra?

– După ce am să-ți revăd rănile, am să fac nişte ceai din scoarță de salcie. Asta va face să te simți mai bine.

Neobosit îşi întoarse capul.

– Fă-l acum. Mi-e aşa de afurisit de frig, că simt că-mi îngheață oasele.

Ea oftă, pentru că nu era obişnuită ca pacienții să-i indice tratamentul, dar felul în care îşi făcea treaba în realitate, acum nu mai conta şi, odată cu ceaiul, putea să facă şi o cană de cafea. Îl acoperi cu celălalt pled şi începu să clădească focul, aşezînd întîi vreascurile de pin, iar bucățile mari de lemn deasupra.

– Nu face un foc prea mare, bombăni el. Prea mult fum. Am nişte chibrituri în geanta din dreapta şeii, înfăşurate în haina de ploaie.

Găsi chibriturile şi scăpără unul pe piatra vetrei, întorcînd capul din cauza mirosului acru al fosforului. După numai o secundă sau două, vreascurile de pin se aprinseră. Se aplecă şi suflă încet în flăcări, pînă fu satisfăcută că fuseseră bine aţîţate, apoi se aşeză jos şi deschise geanta ei medicală. Arăta mai mult ca o valiză de comis–voiajor, decît ca o geantă de medic, dar, de cîte ori trata un pacient, îi plăcea să aibă o provizie serioasă din toate ierburile şi cremele disponibile, pentru că nu putea să se bazeze pe faptul că ar putea găsi şi în sălbăticie ceea ce avea nevoie. Scoase scoarță de salcie, bine legată într-o pungă de tifon şi micul vas pe care-l folosea pentru a face ceai.

El stătea întins pe spate, ghemuit sub pătură şi o privea cu ochii pe jumătate închişi, cum turnă în vas puțină apă din gamelă, apoi îl puse la foc, să fiarbă. Cînd se încălzi, luă un pătrat de tifon, presără puțină scoarță de salcie pe el şi adăugă ceva cimbru şi scorțişoară, apoi legă cele patru colțuri ale tifonului, pentru a forma un săculeț poros, pe care-l băgă în apă. În sfîrşit, ca îndulcior, deschise un borcan şi adăugă puțină miere.

– Ce au fost toate astea? întrebă el.

– Scoarță de salcie, scorțişoară, miere şi cimbru.

– Indiferent ce-mi dai, va trebui să guşti tu întîi.

Insulta făcu să-i înțepenească spatele, dar nu se certă cu el. Ceaiul de scoarță de salcie nu-i va face nici ei rău şi, dacă el crede că e capabilă să-l otrăvească – ei bine, nu era nimic de făcut în legătură cu asta. Conştiința încă o mai mustra, din cauza gîndului oribil de azi dimineață şi de teama că el ar putea să-l bănuiască.

– Dacă adaugi în ei laudanum, o să adormi şi tu, adăugă el.

Cel puțin nu o acuza decît că voia să-l drogheze, nu că încerca să-l ucidă! Scoase din geantă o sticluță cafenie şi o ridică în sus, să o vadă şi el.

– Acesta e laudanum. E aproape plină, dacă vrei cumva să-i controlezi nivelul. Sau poate te-ai simți mai bine să o păstrezi tu. I-o întinse şi el o privi în tăcere, sfredelindo cu ochii lui palizi,de parcă ar fi putut să-i citească gîndurile şi probabil că putea.

Rafe se uită la ea, încercînd să hotărască dacă putea să aibă încredere în ea. Ar fi vrut, mai ales cînd se uita în ochii aceia căprui blînzi, dar în ultimii patru ani nu supraviețuise pentru că se încrezuse în cineva. Fără un cuvînt, întinse mîna şi luă sticluța cafenie, pe care o puse pe duşumea, alături de revolver.

Ea se întoarse fără să comenteze, dar el simți că a rănit-o.

După care, ea despachetă merindele, le înşiră pe podea, să poată vedea ce au. Era aşa de flămîndă, încît greața amenința să o facă să vomite, şi se întreba dacă la urma urmei ar fi în stare să mănînce totuşi ceva.

El aduse un ibric penru cafea. Ea îl umplu cu apă şi adăugă cafea măcinată, făcîndu-o mai tare ca de obicei, deoarece se gîndi că probabil va avea nevoie. Apoi se întoarse la alimente, mîinile tremurîndu-i cînd încercă să se hotărască ce să pregătească. Aveau cartofi, şuncă, fasole, ceapă, cîte un săculeț cu făină neagră şi albă, sare, conserve de piersici şi pîine, orez, brînză şi zahăr, toate din proviziile ei. Fuseseră aproape epuizate şi tocmai plănuise să refacă stocul, însă sosirea bebeluşului Edei o împiedicase.

Era prea flămîndă să prepare ceva. Rupse o bucată de pîine şi nişte brînză, apoi înjumătăți bucățile şi îi oferi şi pacientului ei.

El clătină din cap.

– Nu mi-e foame.

– Mănîncă, insistă ea şi îi puse în mînă pîinea cu brînză. Ai nevoie să-ți refaci forțele. La început, încearcă doar o îmbucătură sau două, apoi opreşte-te, dacă te simți rău. Pîinea şi brînza nu erau cele mai bune alimente pentru un bolnav, dar era totuşi mîncare şi trebuia să o mănînce *acum.* Mai tîrziu îi va pregăti o supă, după ce se va odihni puțin şi se va simți mai puternică. Îi puse gamela la îndemînă, pentru apă, apoi se repezi la sărăcăcioasa ei porție, cu o frenezie abia stăpînită.

El luă doar o îmbucătură de brînză, însă mîncă toată pîinea, şi aproape goli gamela. Cînd terminară, ceaiul din scoarță de salcie dăduse în clocot şi Annie folosi o cîrpă să-l scoată de pe foc, apoi îl puse deoparte să se răcească.

– De ce nu mi-ai dat nimic azi-noapte împotriva febrei? întrebă el deodată, cu ochii şi vocea dure din nou.

– Febra nu este neapărat o treabă rea, explică ea. Pare că ajută trupul să lupte împotriva infecției. Ştii că, dacă o rană e cauterizată infecția se opreşte, aşa că asta duce la raționamentul că fierbințeala febrei acționează în acelaşi fel. Doar atunci cînd durează prea mult timp, sau ajunge prea puternică, atunci e periculoasă, deoarece slăbeşte îngrozitor organismul.

El tot mai tremura, chiar acoperit cu pledul şi cu focul arzînd în apropiere. Mînată de o nevoie pe care nu o înțelegea, întinse mîna şi îi îndepărtă părul negru de pe frunte. Nu văzuse niciodată un om mai dur şi mai periculos, dar chiar şi aşa, avea nevoie de îngrijirea pe care putea ea să i-o ofere.

– Cum te cheamă? Îl mai întrebase şi înainte, dar nu i-a răspus, însă aşa cum erau izolați acum, nu mai avea nici un motiv să rămînă anonim. Aproape zîmbi de absurditatea faptului că nu-i cunoştea numele, deşi dormise în brațele lui.

Rafe se gîndi să-i spună un nume fictiv, dar hotărî că nu era cazul. După ce o va duce înapoi la Silver Mesa, îşi va lua alt nume, şi nu va mai exista nici o legătură.

– McCay. Rafferty McCay. Dar pe tine cum te cheamă, Doc?

– Annis, rosti ea şi îi adresă un zîmbet slab şi blînd. Dar întotdeauna mi s-a spus Annie.

El mormăi:

– Mie întotdeauna mi s-a spus Rafe. Asta mă face să mă întreb, de ce nu dau oamenii copiilor numele cu care intenționează să-i cheme. Zîmbetul ei se lăți şi el îl privi, fascinat fără voie de mişcarea buzelor ei. Mîna ei încă îi mai mîngîia părul, degetele răsfirîndu-i uşor şuvițele de pe tîmple şi de pe frunte, şi aproape că-i smulse un oftat puternic, din cauza acestei atingeri plăcute şi calde, ce-l furnica. Şi durerea de cap i se uşură, daorită acestui contact.

Apoi ea se retrase şi el trebui să-şi înfrîneze nevoia de a o apuca şi a-i reține mîinile la piept. Probabil că ea s-ar fi gîndit că şi-a pierdut mințile dacă ar fi făcut-o, dar se simțea aşa de bine cînd îl atingea şi Dumnezeu ştie că avea nevoie de asta. Altfel, se simțea ca dracu'.

Annie turnă ceaiul din scoarță de salcie într-o cană de tablă şi profesional îl gustă, astfel încît el să poată vedea că nu-l otrăveşte. El se forță să se ridice într-un cot şi luă cana, bînd ceaiul din patru înghițituri mari şi cutremurîndu-se puțin din cauza amărelii.

– Nu e la fel de rău ca medicamentele pe care le-am mai luat, comentă el întinzîndu-se la loc, cu un geamăt înăbuşit.

– Mierea şi scorțişoara îi dau un gust plăcut. Şi ambele sînt bune pentru tine. Odihneşte-te şi lasă-l să lucreze, în timp ce eu fac nişte supă. Lichidele vor fi mai uşor de digerat pentru tine, o vreme.

Şi ea se simțea mai bine, acuma că avea ceva mîncare în stomac, deşi era încă neobişnuit de obosită. Munca grea îi relaxase muşchii, cel puțin pentru moment. Se aşeză pe podea alături de el şi curăță cîțiva cartofi, apoi îi tăie în

bucățele şi făcu acelaşi lucru şi cu o ceapă mică. Nu exista un vas suficient de mare, aşa că folosi cratița lui, adăugînd apă, sare şi puțină făină pentru a îngroşa supa şi în curînd amestecul bine mirositor clocotea. Focul se potolise destul, încît nu era pericol să se ardă, aşa că, după ce mai adăugă puțină apă, ca să fie mai sigură, îşi întoarse din nou atenția către pacientul ei.

– Te simți puțin mai bine? întrebă ea punîndu-i mîna pe față.

– Puțin. Durerea profundă din picioare se domolise, la fel şi durerea de cap. Se simțea obosit, moale şi puțin somnoros, dar îi era mai cald şi...era mai bine.

– Lasă-mi la îndemînă un vas cu ceai.

– Face mai bine cînd e proaspăt, afirmă ea şi zîmbi din nou. Apoi împături pledul. Acum să facem să-ți fie mai comod şi să vedem cum arată partea stîngă.

Poate că totuşi pusese ceva în băutura aia, pentru că stătea acolo întins şi o lăsa să-l dezbrace, scoțîndu-i cămaşa şi bocancii, apoi chiar şi pantalonii şi lăsîndu-l doar în ciorapi şi o izmană lungă de flanelă, care era aşa de moale, că nu era de nici un ajutor la ascunderea regiunii lui inghinale. Confom îndrumării ei, se lăsă pe partea dreaptă şi îşi rulă izmana în jos, încît abia îl mai acoperea. Înjură în barbă, cînd îşi simți bărbăția sculîndu-se. La dracu', de asta nu trebuia ca femeile să fie medici. Cum s-ar putea reține un om să nu se întărească, sub atingerea uşoară peste tot a mîinilor unei femei? Îi privi fața, dar ea părea că nu-şi dă seama de erecția lui prelungită. Întinse mîna şi-şi trase pledul peste şolduri, pentru a ascunde reacția aceea involuntară.

Annie tăie pînza care ținea cataplasma strîns lipită de răni, atenția fiindu-i total absorbită de ceea ce făcea. Cu grijă dădu la o parte tampoanele, scoțînd un sunet gutural de satisfacție, cînd văzu că roşul puternic din jurul rănilor se diminuase. Dădu la o parte tampoanele pătate cu galben şi cafeniu şi se aplecă să examineze mai îndeaproape carnea sfîşiată. Văzu ceva ca o pată cu un uşor luciu metalic, şi mai scoase un sunet de satisfacție, apoi întinse mîna după pensetă. Cu grijă, apucă fragmentul de metal şi-l scoase.

– Încă o schijă de plumb, anunță ea. Ai noroc că nu ai murit deja, din cauza otrăvirii sîngelui.

– Asta mi-ai mai spus-o deja.

– Şi chiar asta cred. Îşi continuă inspecția, dar nu mai găsi alt fragment de glonț. Rănile arătau curate. Pentru mai multă siguranță, le curăță din nou cu carbolic, apoi cu grijă mai făcu două suturi la fiecare rană, ca să apropie pielea sfîşiată mai tare, totuşi mai lăsă încă o mică deschizătură în fiecare, pentru drenaj. El de abia tresări, cînd acul muşcă pielea moale de pe coaste, deşi pe corp îi apăruse o peliculă subțire de sudoare. Ea observă transpirația; aceasta indicînd că febra cedase, la fel şi durerea.

Umezi apoi nişte frunze de patlagină şi le aplică pe răni, apoi le înfăşură cu bandaje. El scoase un murmur uşor de uşurare, cînd frunzele calmante şi vindecătoare îşi începură magia.

– Ce bine e!

– Ştiu. Îi trase pledul pînă pe umeri. Tot ce trebuie să faci acum este să stai întins, să te odihneşti şi să-ți laşi corpul să se vindece. Dormi dacă vrei; nu plec nicăieri.

– Nu pot să risc, răspunse el cu asprime.

Ea scoase un mic hohot amuzat.

– O să te trezeşti dacă încerc să iau pledul, şi fără el aş îngheța de moarte. Nici măcar nu ştiu unde sînt. Crede-mă, nu intenționez să plec de aici, fără tine.

– Atunci, hai să spun doar că te țin departe de tentație. Nu putea să-şi permită să aibă încredere în ea, sau să-şi slăbească vigilența, nici o clipă. A spus că nu ştie unde se află, dar de unde să ştie el că spune adevărul, sau nu?

– Cum doreşti. Apoi controlă supa, mai puse puțină apă şi se aşeză pe duşumea. Nu avea idee ce oră era. După-amiază, desigur. Îi luase multă vreme să facă ordine în colibă. Deschizînd uşa, se uită afară la umbrele lungi aruncate de copaci. Ei bine, era chiar după-amiază tîrziu. Oare caii n-au nevoie de mîncare? întrebă ea.Dacă el se aştepta să le ducă ea de mîncat, trebuia să o facă repede, pentru că, după ce se lăsa întunericul, nu se va mai aventura dincolo de uşă.

– Mda. Vocea lui era slabă. Dă-le încă puține grăunțe. Cu efort, se ridică în şezut şi întinse mîna după pistol scoțîndu-l din toc. Înfăşurat în pătură, se ridică cu greutate.

Annie fu surprinsă de valul de mînie care o năpădi. Nu era doar refuzul lui de a avea încredere în ea, pentru asta presupunea că nu putea să-l acuze, dar o înfuria mai ales faptul că nu-şi permitea să se odihnească. Avea nevoie să stea întins şi să doarmă, nu să-i urmărească fiecare pas.

– Nu te apuca să vii pînă la şopron, îl repezi ea. Stai afară, în fața uşii, de unde poți să mă împuşti în spate, dacă încerc să fug.

Pentru prima oară, izbucnirea temperamentului i se aprinse în ochii palizi. Auto-controlul acela rece o

înfricoşase înainte cel mai mult, dar acum ar fi vrut să nu-i fi permis propriei ei supărări să izbucnească. Furia trebuie că era arzătoare, dar ochii lui deveniră din ce în ce mai reci, pînă cînd ea simți gheața lor cuprinzînd coliba. Totuşi, nu-şi pierdu cumpătul. Din contră zise:

– Pot să împuşc şi altceva, ce ar putea fi pe acolo, pe afară, şi ridică piedica făcîndu-i semn să iasă înaintea lui.

Ea nu se gîndise la asta. Dacă el o răpise şi implicit constituia un pericol pentru ea, era totodată şi protectorul ei, pentru că el ştia cum să supraviețuiască în aceşti munți, dar ea ar fi murit înghețată, în prima noapte fără el. De asemenea, era şi singura ei speranță să mai ajungă vreodată la Silver Mesa. Pe de altă parte, nu luase în calcul posibilitatea de a se confrunta cu pericolul doar ieşind pe uşă. Spera că e încă destul de timpuriu şi destul de frig, pentru ca şerpii şi urşii să nu se fi trezit din hibernare, dar pur şi simplu nu ştia. N-a avut astfel de griji în Philadelphia. Şi nici măcar n-ar fi ştiut că urşii hibernează, dacă un miner n-ar fi menționat asta, în monologul incoerent pe care-l rostise, ca să nu se mai gîndească la osul rupt, pe care i-l punea Annie la loc.

Fără un cuvînt, se îndreptă repede spre şopron, unde caii nechezară la apropierea ei şi imediat începură să rontăie grăunțele primite. Mai aduse două găleți de apă de la pîrîu şi le turnă în jgheab, aşeză păturile de la şa peste cele două spinări late, pentru a le ține de cald la noapte şi, după ce îi bătu uşor cu palma peste boturi, se tîrî slăbită înapoi spre colibă. El continua să stea în fața uşii, aşa cum stătuse tot timpul cît ea îşi făcuse treaba, şi la apropierea ei se retrase un pas înăuntru, să o lase să intre.

– Închide uşa şi acoperă geamurile, rosti el calm. Se va face frig, acum că soarele a apus.

Făcu ceea ce i se spusese, deşi asta îi cufundă într-un întuneric ca de peşteră, atenuat doar de mica licărire a flăcării din şemineu. Ar fi vrut să aibă o bară zdravănă, să o pună de-a-curmezişul uşii, dar aşa ceva nu găsi, deşi existau nişte scoabe de lemn ce dovedeau că fusese folosită cîndva. McCay se lungise înapoi pe pled. Annie se duse la cămin şi luă cratița cu supa de cartofi. Aceştia fierseseră pînă au ajuns terci şi supa era prea groasă, aşa că adăugă apă, îngrijindu-se şi de problema aceasta. Satisfăcută, îi umplu cana şi i-o întinse.

El sorbi, cu totală lipsă de entuziasm, ceea ce-i demonstra ei că încă nu avea poftă de mîncare, totuşi cînd termină zise:

– A fost bună.

Ea îşi mîncă porția direct din cratiță, zîmbind în sinea ei, cît de şocate ar fi fost toate vechile ei cunoştințe din Philadelphia, văzîndu-i manierele. Dar nu exista decît o cană, o farfurie de tablă, o cratiță şi o lingură, aşa că îşi imagină că, în următoarele cîteva zile, ea şi pacientul/răpitorul ei vor trebui să împartă multe între ei. După aceea, spălă cratița, cana şi lingura şi prepară pentru el încă o doză de ceai din scoarță de salcie. Îl gustă fără să mai comenteze şi el bău.

Trebuiau să facă amîndoi un drum afară, înainte de căderea nopții, şi pentru ea experiența fu la fel de umilitoare, cum fusese şi prima dată.

Cînd s-au înapoiat în colibă, fața ei continua să fie roşie, dar culoarea îi dispăru, cînd el îndreptă pistolul spre ea şi îi spuse cu voce egală şi calmă:

– Dezbracă-te.

CAPITOLUL 4

Se uita la el cu ochi mari, nevenindu-i să credă. Un zgomot surd îi zumzăia în urechi şi pentru moment se întreba dacă nu o să leşine, dar această evadare îi fu refuzată. Ţeava pistolului arăta imensă şi era îndreptată exact asupra ei. Pe deasupra, privirea lui era distantă.

– Nu.

Şoptise cuvîntul, pentru că gîtul îi era aşa de strîns, încît de abia putea vorbi. O mulţime de fragmene confuze de gînduri îi treceau prin minte. El nu se putea gîndi la asta – nu, ştia în mod cert că nu era în stare să... şi nici n-ar fi împuşcat-o, avea nevoie de ea să-l îngrijească.

– Nu face să-ţi fie mai rău decît trebuie, o sfătui el. Nu vreau să fiu nevoit să te rănesc. Scoate-ţi hainele şi întinde-te.

Mîinile i se încleştară în pumni.

– Nu! repetă violent. Nu am să te las să-mi faci asta.

El se uită la faţa ei albă şi la trupul încordat, de parcă ar fi fost gata să-şi ia zborul în noapte, şi se strîmbă amuzat.

– Scumpo, se pare că tu îţi închipui că sînt mult mai puternic decît mă simt, rosti tărăgănat. Nu există vreo afurisită de posibilitate, să pot face ceea ce crezi tu.

Ea nu se relaxă.

– Atunci de ce vrei să mă dezbrac?

– Pentru că n-am să pot să rămîn treaz prea mult timp, şi nu vreau să te furişezi afară, în timp ce dorm. Dezbrăcată, nu cred că o să pleci.

– Nu intenţionam să încerc să fug, îl asigură ea disperată.

– Ar fi periculos pentru tine, să încerci de una singură, ăsta e adevărul, rosti el. Însă eu vreau să mă asigur că nici tentaţia n-o să fie prea mare.

Ea nu putea nici măcar să-şi imagineze să-şi scoată hainele în faţa lui; mintea ei respingea ideea.

– Nu poţi să mă l-legi, sau aşa ceva? N-ai o frînghie?

El oftă.

– Evident că nu ştii ce afurisit de incomod este să fii legat. Nu ai fi în stare să te odihneşti în felul acesta.

– Nu-mi pasă, mai curînd decît...

– Annie. Dă-ţi hainele jos. Acum.

În glasul lui, ameninţarea era clară. Ea începu să tremure, dar clătină din cap cu încăpăţînare.

– Nu.

– Singura mea alternativă este să te împuşc. Şi nu vreau să o fac.

– N-ai să mă omori, rosti ea încercînd să pară mai încrezătoare decît se simţea. Oricum, nu încă. Mai ai nevoie de mine.

– N-am vorbit de moarte. Dar sînt al naibii de bun la mînuirea pistolului şi pot să bag un glonţ oriunde vreau eu. Unde preferi, în picior, sau în umăr?

N-o s-o facă. Îşi spunea că n-o s-o facă, avea nevoie de ea sănătoasă, ca să aibă grijă de el, dar pe figura lui nu

exista nici o ezitare, iar mîna îi era fermă ca o stîncă, atunci cînd ridică pistolul.

Se întoarse cu spatele la el şi începu să-şi descheie bluza, cu degete tremurătoare.

Lumina focului polei umerii netezi ca satinul, cînd îşi scoase bluza şi o lăsă să cadă pe podea. Capul îi era aplecat în față, scoțînd în evidență arcul delicat al cefii. Rafe simți o dorință nestăpînită să-şi apese gura acolo, să o înconjoare cu brațele şi să o adăpostească la pieptul lui. Toată ziua a trebuit să o silească, pînă la limita rezistenței, aşa cum făcuse şi noaptea trecută, cu toate că avea cearcăne de oboseală. Şi reuşise, găsind cumva suficientă forță în trupul acela subțire,ca să facă treburile pe care i le ceruse el. Şi-a stăpînit frica normală de el şi a făcut ce a putut mai bine ca să-l vindece, iar el o răsplătea umilind-o şi terorizînd-o, însă nu îndrăznea să coboare garda. Trebuia să se asigure că nu va încerca să fugă, atît pentru binele ei, cît şi al lui.

Ea îşi scoase ghetele robuste, apoi, continuînd să stea cu spatele la el, îşi ridică partea din față a fustei şi bîjbîi după panglicile ce-i legau juponul în jurul mijlocului. Acesta îi căzu în jurul picioarelor, într-o spumă albă, şi ea păşi afară din el.

Tremura vizibil, chiar şi în lumina aceea scăzută.

– Mai departe, rosti el blînd. Îi părea rău că e aşa îngrozită, dar s-ar fi mințit pe el însuşi, dacă ar fi încercat să nege că nu e interesat să-i vadă şi fusta căzînd jos. Drace, era mai mult decît interesat, deja se întărise, erecția bombînd protecția subțire a indispensabililor. Doar pledul în care era înfăşurat nu i-ar permite ei să vadă în ce stare era,

dacă s-ar fi întîmplat să se întoarcă. Se întreba cît de bolnav ar trebui să fie, încît mădularul lui să primească mesajul că nu este în stare de nimic; în mod cert, mai bolnav decît acum, aşa că se simți infernal.

Ea îşi descheie cordonul fustei şi aceasta căzu la podea.

Era încă acoperită, încă purta ciorapi, pantalonaşii lungi pînă la genunchi şi cămaşa, dar forma trupului ei era evidentă. Rafe inhală profund, luptînd împotriva încleştării bruşte a pieptului. Vintrea începu să-i palpite. Ea nu era atît subțire, cît grațioasă, cu oase suple şi delicate şi o curbă dulce a şoldurilor şi coapselor, care-l făcu să transpire.

Stătea dreaptă, incapabilă să continue. Ar fi putut să-i permită să se oprească; nu putea să fugă nicăieri, doar în ciorapi şi lenjerie.

– Ciorapii.

Se aplecă şi desprinse jartierele de deasupra genunchilor, apoi îşi scoase ciorapii albi de bumbac. Degetele goale de la picioare i se chirciră pe scîndura duşumelei.

– Acum pantalonaşii. El auzi asprimea din propria-i voce şi se întrebă dacă şi ea a observat. La dracu', n-ar fi trebuit să meargă aşa departe, dar nu putea să se oprească. Voia să o vadă, voia să o simtă goală în brațele lui, cu toate că nu era suficient de bine, încît să poată face şi altceva. Se întreba dacă acea ciudată furnicătură era provocată doar de mîinile ei, sau ar simți-o peste tot, dacă ar sta deasupra ei. Oare înăuntrul ei ar fi şi mai intensă? Gîndul să simtă acea unică senzație pe membrul lui, îl făcu aproape să geamă.

Ea tremura ca o frunză, din cap pînă în picioare. Cămaşa coborîse pînă la jumătatea coapsei, dar încă ... Se

simțea îngrozitor de expusă şi vulnerabilă, cînd păşi afară din pantalonaşi. Unda de aer rece de pe fundul gol era şocantă şi cu toate că ştia că îi e acoperit cu cămaşa, nu putu să se oprească să nu se pipăie, pentru a fi sigură. Singura lenjerie rămasă era prea subțire, pentru a se simți în siguranță.

El ar fi vrut să-şi scoată şi cămaşa. Doamne, o voia goală. Linia netedă a picioarelor aproape îl înnebunea, dar voia să-i vadă curba şi despicătura feselor, bogăția dulce a sînilor, valvele țuguiate ale sexului. Voia să se simtă atît de bine, încît să se înfigă în ea, să petreacă ore întregi între picioarele ei şi să o simtă eliberîndu-se profund în interior şi vibrînd în jurul erecției lui. Voia să facă dragoste în toate felurile în care făcuse vreodată, şi să încerce şi tot ce auzise despre asta. Voia să o guste, să o înnebunească cu gura, degetele şi trupul lui. Tremura de dorință.

Iar ea tremura de frică.

Dar nu putea să o facă să-şi scoată cămaşa, nu putea să o terorizeze mai mult decît făcuse deja. Desfăşură pledul din jurul lui şi îl puse pe umerii ei, înfăşurînd-o confortabil. Ea îl apucă cu o disperare de compătimit, cu capul tot aplecat înainte, ca el să nu-i poată vedea fața. Rafe îşi plimbă blînd degetele prin părul ei, căutînd agrafele şi eliberînd coama moale şi fină să-i cadă peste mîinile lui şi să atîrne, ca să-i ascundă şi mai bine fața. I-l răsfiră pe umeri şi pe spate, unde ajunse aproape pînă în talie.

Tresărind de durerea ivită într-o parte, se aplecă şi puse mai multe lemne pe foc, apoi îi adună hainele dezbrăcate, cu excepția juponului, şi le puse sub pledul pe care stătuse întins, pentru a îngroşa stratul dintre ei şi duşumeaua tare şi asigurîndu-se astfel al naibii de bine, că nu va putea să le ia fără să-l trezească. Adăugă şi propriile lui haine, pentru mai multă siguranță. Rulă juponul ca pe o pernă şi îl puse la un capăt al pledului.

– Întinde-te, rosti el calm şi ea se supuse, într-o liniște plină de umilință.

S-ar fi întins înfăşurată în pled, dar el îl apucă şi i-l trase dintre degetele nervoase. Ea îngheță, apoi realiză că vor trebui să împartă amîndoi pledul, aşa cum făcuseră şi cu o noapte înainte. Căzu în genunchi şi îşi adună cămaşa aproape de trup, în timp ce se întindea pe patul lor primitiv, dar încă se simțea dureros de expusă. Se întoarse pe partea dreaptă, cu spatele la el.

Se întinse şi el în spatele ei şi se întoarse tot pe dreapta. Trase pledul peste amîndoi, apoi îşi puse brațul stîng pe talia ei. Greutatea o făcu să se simtă țintuită. Putea să-l simtă exact în spatele ei, cu părul de pe pieptul gol mîngîindu-i omoplații. O trase mai aproape, cuibărindu-i fesele în vintrea lui, lipindu-i coapsele de ale lui. Respirația Anniei deveni atît de rapidă, încît icnea superficial. Putea să-i simtă...bărbăția, acoperită doar de flanela subțire a izmanei, împungînd-o în fese. Cămaşa ei ar fi putut tot atît de bine să nu existe, aşa puțină protecție oferea. Oare nu cumva se ridicase, lăsînd-o total descoperită? Fu aproape gata să plîngă, dar nu îndrăzni să întindă mîna să afle.

– Şşşşşt, murmură el în părul ei. Nu-ți fie frică. Dormi.

– Cum...cum aş putea? rosti sugrumată.

– Închide pur şi simplu ochii şi relaxează-te. Ai muncit din greu toată ziua; ai nevoie de somn.

Chiar şi închizînd ochii, nu se punea problema. Era aşa de conştientă de nuditatea ei parțială, aşa conştientă

de propria ei goliciune! Dormise întotdeauna înfăşurată în voluminoasele ei cămăşi de noapte, simţind faldurile confortabile şi protectoare înfăşurate în jurul picioarelor.

– Numai aşa ai să ştii, continuă el blînd, aşa de aproape, că buzele lui îi mişcau firele de păr. Pistolul e în mîna mea dreaptă. Să nu încerci să mi-l iei, pentru că s-ar putea să te ucid, înainte de a fi suficient de treaz, ca să ştiu cine eşti. Iar puşca nu e încărcată. Am scos gloanţele din ea, în timp ce aveai grijă de cai. Nu o făcuse, pentru că niciodată nu se lăsa neînarmat în mod conştient, dar ea n-avea de unde să ştie. Biata mititică, nu ştia absolut nimic despre supravieţuirea în afara unui oraş, şi nici chiar înăuntru. Cînd se uitase prin casa ei, observase că nu avea nici o armă, dacă nu luai în consideraţie bisturiele. Silver Mesa era un oraş în plină dezvoltare, înţesat de oameni duri, avizi de bani, beţi de whiskey, şi cu toate acestea, ea nu avea nici cele mai elementare mijloace de apărare. Era o minune că nu fusese atacată şi violată, chiar din prima săptămînă în oraş.

O simţea aşa dulce şi moale în braţele lui. Automat o trase mai aproape şi îşi adună picioarele încălţate cu şosete sub cele goale ale ei, cu mult mai mici, pentru a-şi împărţi căldura. Ea încerca să stea nemişcată, probabil pentru a nu-l stîrni şi mai mult. Pentru că era medic, îşi dădea seama că ştie ce anume o împunge în fese. Şi nu putu să oprească micii fiori ce continuau să o scuture, şi nu frigul era acela care o făcea să tremure. Pentru că acum, erau perfect încălziţi. Dar tot mai era îngrozită şi el nu ştia cum să o calmeze.

Nu credea că va putea rămîne mult timp treaz şi ar fi vrut ca ea să se liniştească, înainte ca el să aţipească.

Trebuie că era şi ea obosită, aşa că, dacă ar putea să o facă să-şi ia gîndul de la situaţia prezentă, trupul ei va reacţiona şi va adormi.

– De unde eşti? murmură el menţinîndu-şi glasul scăzut şi calm. Ca fiecare din vest, era sigur de undeva, din altă parte.

Alt fior o străbătu, dar răspunse:

– Philadelphia.

– N-am fost niciodată în Philadelphia. La New York şi Boston, da, dar niciodată în
Philadelphia. De cînd eşti aici?

– Sînt...sînt de opt luni în Silver Mesa.

– Şi înainte de asta?

– Denver. Am locuit un an în Denver.

– De ce dracu' ai părăsit Denver pentru Silver Mesa? Cel puţin Denver e un oraş curat.

– Denver nu are nevoie de medici, răspunse ea. Silver Mesa, da. Nu se simţea în stare să intre în amănunte şi să-i spună că atitudinea oamenilor *o rănise,* afectînd-o *mai profund decît ar fi crezut posibil.*

Bine. Vocea ei părea mai calmă. Rafe îşi înăbuşi un căscat. Blînd îi dădu la o parte părul de pe ureche şi o cuibări mai aproape, apoi îi trase pledul pe umeri, pentru mai multă siguranţă.

– Şi să nu mai vorbim despre cît de mult va mai supravieţui Silver Mesa, rosti el lăsîndu-şi vocea să se transforme într-un murmur. Oraşele de-abia înfiinţate mor la fel de repede cum au apărut. Cînd argintul se termină, minierii îşi adună uneltele şi se mută, la fel ca toţi ceilalţi.

Gîndul de a lua iar totul de la capăt era deprimant, cu toate că existenţa ei în Silver Mesa era lipsită de orice fel

de lux, sau de confort. Dar cel puțin făcea ceea ce voia să facă mai mult decît orice, practica medicina. Uneori era atît de frustrată, încît îi venea să urle. Avea aşa multe cunoştințe, putea să facă aşa multe, dacă oamenii ar fi venit la ea la timp. Dar adeseori preferau să nu vină deloc, pentru că era femeie, aşa că mureau.

Însă se va confrunta cu problema privind viitorul ei, cînd – şi dacă – activitatea din Silver Mesa va lua sfîrşit. Şi nu avea nici garanția că va mai vedea vreodată Silver Mesa. Asta ar fi trebuit să o îngrijoreze, dar era dificil să formuleze un gînd coerent. Pentru prima oară în această lungă zi, putea să-şi lase trupul ostenit să se odihnească. Dar ştia că nu va putea. O străbătu un frison mic de alarmă, însă repede se estompă şi nu mişcă. Ştia că ar trebui să deschidă ochii – cînd s-au închis? Îi era cald, aşa de cald şi membrele i se simțeau grele şi moi. Ar fi putut la fel de bine să fie înfăşurată într-un cocon, aşa asaltată era de căldura lui. Un cocon...da, unul format din pled, brațe, picioare şi tot corpul lui. N-ar fi putut să se mişte, dar oricum nu avea energia să o facă. Timp de un scurt moment lucid, fu conştientă că va adormi şi chiar aşa făcu.

Rafe simți relaxarea totală a trupului ei şi fu încîntat şi satisfăcut. Era aşa obosită, că cedase imediat ce o făcuse să uite că se teme. Acum putea să-şi ofere mult-necesara odihnă şi aşa putea să facă şi el, deşi ar fi vrut în mod pervers să rămînă treaz cît putea de mult, pentru a se bucura de senzația ei în brațele lui. Un trup de femeie era o adevărată minune a naturii, la apropierea căruia un bărbat putea să atingă raiul pe pămînt şi era prea mult timp de cînd nu beneficiase de luxul de a ține o femeie ghemuită lîngă

el, bună ca pîinea caldă, confortabilă şi cu adevărat în siguranță. Îşi puse mîna căuş pe abdomenul ei şi adormi, îmbătat de un sentiment ciudat de satisfacție.

A doua zi dis-de-dimineață, el era deja în picioare cînd se sculă Annie; o trezise zgomotul pe care-l făcuse el cînd reclădise focul. Se tîrî de-a buşilea panicată, apoi apucă repede pătura, să se acopere. El se întoarse, măsurînd-o cu ochii lui enigmatici şi ea se încordă, fără să ştie de ce.

– Poți să te îmbraci, rosti el în final. Şi eu la fel. Astăzi voi încerca să te ajut la treburi.

Ea se opri, dar instinctul tămăduitor era prea puternic. Ținînd pătura cu grijă cu o mînă, o întinse pe cealaltă şi o puse pe obrazul lui neras, încruntînd uşor din sprîncene, cînd îşi dădu seama care era situația. Îl simțea în continuare prea fierbinte. Îi luă mîna şi îşi apăsă degetele pe încheietura solidă căutînd pulsul, care era puțin prea rapid şi puțin prea superficial.

– Nu, nu astăzi, replică ea. Ai nevoie de cel puțin încă o zi de odihnă şi de medicație, înainte de a încerca să faci şi cea mai uşoară treabă.

– Să zac aici, mă va slăbi şi mai mult.

Nota de respingere din vocea lui o făcu să se zbîrlească. Îşi îndreptă umerii şi îi aruncă o privire severă.

– De ce m-ai adus aici? Eu sînt docorul, nu tu. Îmbracă-te dacă vrei, asta n-ar face rău nimănui, dar...

– Astăzi va trebui să găsesc o păşune pentru cai, o întrerupse el. Şi trebuie să pun nişte capcane, dacă nu cumva vrei să trăieşti doar cu cartofi şi fasole.

– Putem şi fără altă mîncare, o vreme, răspunse ea cu încăpățînare.

– Poate că noi putem, dar caii nu. În timp ce vorbea, se aplecă şi îşi scoase hainele de sub pledul pe care dormiseră. Tot aşa cu grijă intră în pantaloni şi îi trase în sus, peste şolduri.

Annie îşi muşcă buzele, dar ajunse la concluzia că va trebui să se îmbrace în faţa lui, la fel cum se dezbrăcase. Iute, îşi apucă fusta şi după cîteva eforturi frustrante de a scăpa de pled, îl lăsă să cadă şi îşi trase fusta pe ea, cu exact aceeaşi mişcare pe care o făcuse el punîndu-şi pantalonii. Se simți mai bine, cînd picioarele îi fură acoperite, dar aerul rece, care-i scălda braţele şi umerii, îi aminti cu putere că încă era departe de a fi decent îmbrăcată. De dragul modestiei, îşi puse bluza şi o încheie, înainte de a-şi pune juponul şi pantalonaşii. Hainele erau îngrozitor de şifonate, dar era aşa bucuroasă că le are din nou pe ea, că îi venea să țipe.

El îşi luă cămaşa, dar nu încercă să-şi pună singur şi bocancii; în loc de asta se îndreptă spre uşă şi o deschise, lăsînd să pătrundă soarele strălucitor şi rece al dimineții. Annie clipi din cauza bruştei străluciri şi-şi întoarse ochii, pînă se obişnuiră. Aerul îngheţat năvăli înăuntru făcînd-o să tremure.

– Se presupune că e primăvară, se plînse ea.

– Pe aici va mai ninge încă de cîteva ori, înainte ca vremea să remarce data calendaristică, zise el privind cerul printre copaci. Era extraordinar de senin, ceea ce însemna că vremea nu avea intenția să se încălzească prea tare, în curînd. În timpul zilei, temperatura era destul de plăcută, dar noaptea îngheți.

Cît timp stătuse cu spatele, Annie îşi trase pe ea lenjeria şi juponul, apoi se aşeză să-şi pună ciorapii. Rafe se uită şi descoperii că fusta era ridicată deasupra genunchilor şi privirea lui îi mîngîie forma gambelor şi a gleznelor.

Ea strîmbă din nas cînd îşi puse hainele, pe care le purta deja de două zile; atît ea cît şi îmbrăcămintea aveau nevoie de un spălat bun, ca şi rufele lui de altfel, dar gîndul cum va ajunge să îndeplinească această sarcină o năuci. Putea să încălzească apă să se spele, dar nu se putea gîndi la amîndoi umblînd goi de colo-colo, înfăşurați doar într-un pled, în timp ce hainele se uscau. Trebuia să inventeze ceva; tatăl ei declarase că întotdeauna curățenia era la fel de importantă pentru supraviețuirea pacientului, ca şi abilitatea şi cunoştințele pe care le poseda medicul şi oamenii se pare că se recuperau mai bine într-o ambianță curată.

– Aş vrea să te fi gîndit să aduci lampa, comentă ea desfăcînd braţele. Am fi putut să vedem, fără să deschidem uşa şi să înghețăm din cauza asta.

– Am cîteva lumînări în geanta de la şa, dar ar fi mai bine să le păstrăm, în caz că vremea devine atît de rea, încît să nu putem deschide uşa.

Ea se apropie de foc şi îşi masă cu energie braţele să se încălzească, apoi îşi trecu degetele prin păr şi-l prinse cu agrafele. Cînd făcea cafeaua şi pregătea săcăcăciosul lor mic dejun, Rafe se întoarse în cameră şi se aşeză pe pled.

Ea îl privi.

– Ți-e foame?

– Nu prea.

– Cînd îți va reveni pofta de mîncare, îți vei da seama că într-adevăr eşti mai bine.

El o privi punînd şuncă la fript, apoi pregăti un aluat ca să facă nişte biscuiți în tigaie. Avea un mod vioi de a face treaba, dar cu economie de energie, ceea ce lui îi plăcea; nu-şi risipea timpul, nici mişcările, însă îşi păstra grația instinctivă. Îşi răsucise iar părul în coc, observă el. Ar fi vrut să-l lase liber, dar părul lung era periculos deasupra focului, cînd găteai. Pînă la urmă, va aştepta să-l elibereze din nou, cînd se vor culca pentru noapte, şi să-l simtă cum i se revarsă peste mîini. Poate că la noapte nu va mai fi aşa speriată; nu că ar fi acuzat-o. Drace, o femeie ar fi trebuit să fie proastă, să nu se simtă măcar puțin îngrozită în aceste circumstanțe.

– Hainele noastre au nevoie să fie spălate, rosti ea cu însuflețire, fără să se uite la el, în timp ce punea expertă aluatul în tigaie. Şi amîndoi avem nevoie de o baie. Nu ştiu cum o să realizăm asta, dar trebuie să o facem. Refuz să fiu murdară.

De nenumărate ori, el fusese mult mai murdar decît acum, dar femeile au un set diferit de standarde, pentru lucruri de acest fel.

– Pentru mine e perfect, rosti el. Am nişte schimburi curate în gențile de la şa. Aş vrea să mă fi gîndit să-ți spun să-ți împachetezi şi alte lucruri, dar aveam altele în cap. Cum a fost efortul de a rămîne conştient; de a scapa de Trahern şi a rămîne în viață; cum a fost focul aprins de mîinile ei, ce îl uimise şi-l stîrnise. Poți să îmbraci una din cămăşile mele, continuă el, dar pantalonii nu cred să ți se potrivească.

– Mulțumesc, murmură ea. Culorile îi îmbujorară fața, cînd se aplecă peste foc. În pantaloni! Picioarele i s-ar profila indecent... Se opri automat, cînd realiză că el deja văzuse mai mult decît profilul picioarelor ei. Deci, ar îmbrăca bucuroasă pantalonii lui, pentru ca să-şi poată spăla rufele. Prioritățile au modul lor de a se orîndui, cînd înțelegerea cade de acord cu nevoia.

El mîncă suficient la micul dejun, ceea ce o satisfăcu, pentru că se aşteptase să nu mănînce nimic. Fierse şi mai mult ceai de scoarță de salcie şi el bău, fără să mai pună întrebări, apoi se întinse şi o lăsă să-i examineze rănile. Exista o mare îmbunătățire față de ziua precedentă şi i-o spuse, în timp ce umezea mai multe frunze de patlagină, ca să împrospăteze bandajul.

– Deci am să trăiesc, comentă el.

– Ei bine, cel puțin n-ai să mori din cauza *acestor* răni. Mîine ai să te simți mult mai bine. Astăzi vreau să mănînci cît de mult poți, dar fii atent să nu simți că-ți vine să vomiți.

– Da, doamnă. Îi venea să ofteze de extaz, din cauza senzației mîinilor ei pe trup, în timp ce-l bandaja.

După aceea se îmbrăcă, deşi suturile din partea stîngă se simțiră, cînd îşi puse bocancii. Annie strînse masa şi întorcîndu-se îl descoperi punîndu-şi haina, centura pistolului şi ținînd puşca în mînă.

– Ia-ți haina, zise el. Trebuie să hrănim caii.

Ei nu-i plăcea ideea ca el să meargă prea departe, dar se abținu să-şi risipească suflul pe argumentări nefolositoare. Era hotărît să nu o scape din ochi, şi în afară de cazul în care el ar fi leşinat, nu exista realmente nimic ce putea să facă ea, în legătură cu asta. Îşi luă haina fără o vorbă şi ieşi din colibă înaintea lui.

Caii erau neliniştiţi, pentru că fuseseră înghesuiţi într-un spaţiu prea mic, aşa că marele murg îl înghionti pe Rafe cînd îl scoase din şopron. Faţa lui Rafe se albi. Annie se grăbi şi luă de la el ambele frîie.

– Îi conduc eu, rosti ea. Nu face nimic altceva, doar mergi. Sau mai bine, de ce nu mergem călare?

El clătină din cap.

– Nu mergem prea departe. Şi, pentru a spune adevărul, nu putea să sară încă în şa, deşi ar fi făcut-o dacă ar fi trebuit.

Găsi o păşune potrivită, la mică depărtare; o pajişte însorită, protejată de vîntul rece de curbura muntelui ce se înalţa spre nord. Caii îşi aplecară capetele cu nerăbdare spre iarba de iarnă, în timp ce Rafe şi Annie se aşezară şi lăsară soarele să-i încălzească. Nu dură mult şi amîndoi îşi scoaseră hainele şi o urmă de culoare apăru pe faţa lui.

Nu vorbiră prea mult. Ea îşi puse capul pe genunchii ridicaţi şi închise ochii, moleşită de căldura minunată şi de mestecatul neîntrerupt al cailor. Era o dimineaţă atît de liniştită şi plină de pace, încît cu uşurinţă ar fi putut să adoarmă. Nu existau zgomote, în afară de cele ale naturii, foşnetul vîntului prin copaci, ciripitul păsărilor, păscutul tihnit al ierbii. Silver Mesa n-a fost niciodată aşa liniştită – acolo întotdeauna era cineva pe stradă, iar cîrciumile păreau că niciodată nu închid. Nu sesizase zgomotul prea mult, pentru că era obişnuită cu zgomotele citadine, dar acum realiză cît de discordante erau.

El îşi schimbă poziţia şi ea îşi dădu seama că făcuse asta de mai multe ori. Deschise ochii.

– Nu stai prea bine?

– Cam aşa.

– Atunci lungeşte-te. Oricum, asta trebuia să faci.

– Sînt în regulă.

Se reţinu din nou să nu argumenteze fără folos. În loc de asta, întrebă:

– Cît timp intenţionezi să-i laşi să pască? Am atîtea de făcut.

El se uită la soare, apoi la cai. Calul ei se oprise din păscut şi stătea liniştit, cu capul ridicat şi urechile ciulite, ascultînd încordat sunetul vocilor lor. Murgul încă mai păştea, dar într-un fel mult mai sporadic, pentru că deja se săturase. Rafe ar fi vrut să poată lăsa caii afară, dar nu putea să dea ocazia să fie descoperit aşa departe de ei. Poate că mîine se va simţi suficient de puternic, ca să improvizeze un ţarc rudimentar, astfel încît caii să se poată mişca, să nu fie înghesuiţi în şopron. Nu i-ar trebui prea multe, nişte tufişuri şi o funie, ca să le ofere cel puţin un mic spaţiu în care să se mişte.

– Am putea să ne întoarcem, rosti el în sfîrşit, cu toate că era încîntat să stea la soare. Mersul îi amintise cît de slăbit era cu adevărat.

Annie plecă după cai şi îi aduse. După ce îi duse la pîrîu şi îi lăsă să bea pe săturate, aceştia se întoarseră docili în şopron.

Procesul spălării apoape o distruse, pentru că nu exista un lighian sau alt vas, doar o găleată pentru cărat apa, iar ca să te scalzi în pîrîu era mult prea frig. Nu putea decît să spele ibricul de cafea şi vasul de gătit, în care să pună apa la încălzit. Şi cînd dădu în clocot, o turnă peste apa rece din găleată.

– Întîi tu, îl invită ea. Eu stau afară, lîngă uşă....

– Nu, nu aşa, o întrerupse el cu ochii palizi îngustaţi. Ai să stai aici, înăuntru, ca să te pot supraveghea. Stai cu spatele la mine, dacă nu vrei să te uiţi.

Intransigenţa lui o supăra, dar învăţase deja că nu putea să-i schimbe felul de a gîndi, aşa că nici nu încercă. Fără altă vorbă, se aşeză cu spatele la el şi îşi puse capul pe genunchii îndoiţi, aşa cum făcuse şi afară, pe pajişte. Îl auzi dezbrăcîndu-se, apoi clipocitul apei, în timp ce se spăla. După aproximativ cinci minute, auzi că începe să se îmbrace din nou, după care spuse:

– Mi-am pus pantalonii; poţi să te întorci.

Se ridică în picioare şi se răsuci. Încă nu-şi pusese cămaşa, deşi una curată era pregătită pe pled. Încercă să nu se uite la pieptul acela lat şi păros; văzuse multe piepturi goale, fără alt efect asupra ei decît curiozitatea, aşa că de ce erau aşa de sălbatice bătăile inimii ei la vederea lui? Pieptul lui era lat şi musculos, acoperit cu păr negru, totuşi nimic altceva decît un piept, cu toate că îl simţise tare ca piatra, cînd a ţinut-o lipită de el în timpul nopţii.

– Ţine-mi oglinda să mă rad, o instrui el şi doar atunci observă ea că îşi pregătise o lamă şi o oglinjoară.

Se apropie de el cu un pas şi îi ţinu oglinda, în timp ce el îşi săpuni faţa, apoi cu grijă rase tuleiele negre ce îi acopereau obrajii. Nu se putu împiedica să nu se uite la el, cu o fascinaţie neajutorată. Cînd l-a întîlnit pentru prima oară, barba neagră era veche de cel puţin o săptămînă, aşa că era nerăbdătoare să-l vadă complet ras. Făcea nişte strîmbături interesante cu faţa, ceea ce îi aminti cum făcea tatăl ei şi un zîmbet blînd îi înflori pe buze. Era reconfortant

să găsească mici asemănări între iubitul ei tată şi acest străin periculos, de mila căruia depindea ea acuma, presupunînd că avea aşa ceva.

Cînd termină, structura feţii descoperite făcu să i se taie respiraţia şi repede se întoarse, ca să-şi ascundă expresia. Contrar aşteptărilor ei, de fapt barba îl îmblînzise. Proaspăt ras, semăna şi mai mult cu un prădător, cu ochii lui palizi sclipind ca zăpada, sub accentele puternice ale sprîncenelor negre. Rădăcina nasului era înaltă, nasul drept, iar gura strînsă într-o linie dură şi cu două mici cute de o parte şi de alta. Maxilarul părea de granit şi bărbia era puternică şi încăpăţînată, cu o vagă gropiţă, pe care barba o ascunsese pînă atunci. Era o faţă fără urme de blîndeţe sau încredere, purtînd expresia distantă a unui bărbat care văzuse şi provocase atît de multă moarte, încît nu-l mai impresiona nimic. În scurta clipă înainte ca ea să se întoarcă, văzuse amărăciunea din jurul gurii lui, o amărăciune atît de înrădăcinată, că nu mai putea să fie niciodată eradicată şi atît de intensă, că vederea ei o durea. Ce s-a putut întîmpla, să determine un om să arate aşa, ca şi cum n-ar fi crezut în nimic, n-ar fi avut încredere în nimeni şi nimic nu mai conta pentru el, cu excepţia poate a propriei lui vieţi – şi asta doar "poate".

Şi totuşi nu era decît un bărbat, indiferent cît de primejdios. Era obosit şi bolnav şi, în ciuda faptelor pe care le făcuse şi care o îngrozeau, pe ea nu numai că nu a rănit-o, dar a avut grijă de confortul şi siguranţa ei, cît a putut de bine. Nu uita că era în avantajul lui să o ţină în siguranţă şi nici că orice disconfort suferit de ea era cauzat doar de el, dar în acelaşi timp nu fusese nici atît de crud, nici atît de

brutal cum se temuse ea, sau cum mulți bărbați ar fi fost. A făcut şi a spus lucruri care o îngroziseră, dar niciodată din cruzime deliberată; era ciudat de liniştitor faptul că întotdeauna a avut un motiv ca să facă ceea ce a făcut. Începuse să simtă că ar putea să-l creadă pe cuvînt, că atunci cînd va fi recuperat, o va duce înapoi nevătămată, în Silver Mesa. Pe de altă parte, dacă ar fi încercat să fugă de lîngă el, era absolut sigură că ar fi oprit-o, în orice fel ar fi putut, inclusiv că ar fi împuşcat-o.

– În regulă, acum e rîndul tău.

Se întoarse şi-l văzu complet îmbrăcat, inclusiv centura cu pistolul. Hainele murdare zăceau grămadă pe duşumea şi scosese încă o cămaşă curată, ca să o folosească ea.

Se uită la ea, prinsă într-o dilemă

– Ce să spăl mai întîi, pe mine sau hainele?

– Hainele, răspunse el. În felul acesta vor avea mai mult timp să se usuce.

– Şi cu ce să mă îmbrac, în timp ce le spăl? întrebă ea pe un ton sec.

El ridică din umeri.

– Ceea ce faci, depinde de cît de bine vrei să cureți hainele.

Înțelese ce voia să spună şi îi apucă rufele şi bucata de săpun, fără să mai spună ceva. Nu era în toane prea bune, cînd se îndreptă spre pîrîu şi îngenunchie pe mal. El o urmă şi se aşeză jos, cam la cinci metri depărtare, cu puşca pe genunchi. Ea se apucă de treabă cu o hotărîre dîrză, pentru că apa era rece ca gheața şi mîinile îi fură amorțite după doar cîteva minute.

Îi scutură cămaşa şi o atîrnă pe o tufă să se usuce, apoi îi frecă pantlonii şi zise.

– Pentru şerpi e prea frig. Şi pentru urşi, presupun. Atunci de cine mă păzeşti? De lupi? De leii montani?

– Mai devreme am văzut un urs, veni replica lui. Un lup sănătos nu-şi va bate capul cu tine, dar unul rănit ar putea. La fel e şi cu leii montani. Şi ai fi într-un pericol şi mai mare, dacă un om ar hoinări pe aici şi ar da de tine.

Ea se aplecă şi înmuie pantalonii în apă, privind cum săpunul se depărta într-un nor palid.

– Nu-i înțeleg pe bărbați, rosti ea. Nu înțeleg de ce mulți sînt de o cruzime fără sens, cum pot să abuzeze de o femeie, de un copil, sau de un animal, fără să le pese, dar devin asasini înnebuniți, dacă cineva îi acuză că au trişat la cărți. Asta nu e onoare, asta e – nu ştiu ce e. Prostie, bănuiesc.

El nu răspunse. Ochii lui neobosiți continuau să scruteze împrejurimile. Annie făcea efort să stoarcă apa din obiectul acela greu, dar mîinile îi erau înghețate şi neîndemînatice. El se ridică şi îi luă pantalonii din mînă, mîinile lui puternice storcînd fără efort apa din material. Apoi îi scutură şi îi întinse pe altă tufă, după care se aşeză iar.

Ea îi înmuie lenjeria în apă, apoi începu să o săpunească.

– Unii oameni sînt răi de la natura lor, rosti el. Atît bărbați, cît şi femei. Sînt născuți canalii şi mor canalii. Alții sînt implicați în aşa ceva, puțin cîte puțin. Uneori chiar împinşi de la spate.

Ea ținea capul plecat, cu atenția îndreptată spre îndeletnicirea ei.

– Tu dintre care eşti?

El reflectă îndelung şi în final rosti:

– Nu consider că ar conta.

În mod cert, pentru el nu conta. Fusese împins, dar felul în care se întîmplase a încetat să mai însemne ceva. Pierduse tot în ce crezuse şi pentru care luptase, îşi pierduse familia, văzuse motivul pentru care totul devenise amar şi se transformase în ruine, fusese vînat de-a lungul şi de-a latul ţării, dar în final motivele nu contau, conta doar realitatea. Şi realitatea era că se afla în permanentă mişcare; păzindu-şi spatele; fără să se încreadă în nimeni şi dorind să ucidă pe oricine venea după el. În afară de asta, nu mai exista nimic.

CAPITOLUL 5

Să-şi spele propriile haine îi provocă atît necaz, încît realizarea acestei operaţiuni a fost un fel de test pentru considerabila ei hotărîre. Stînd cu spatele la el, se aşeză jos şi îşi scoase ciorapii, apoi desfăcu panglicile juponului şi ale pantalonaşilor. Cînd se ridică, ambele obiecte îi alunecară pe picioare în jos şi făcu un pas, să iasă din ele. Refuză să se uite la el, să vadă dacă a observat, sigur că a observat. Afurisitului de om nu-i scăpa nimic. Obrajii ei erau fierbinţi, cînd îngenunche din nou pe malul apei şi începu să-şi spele lenjeria. Iritată, ar fi vrut ca măcar puţin din căldura de pe faţă să i se transfere în mîini. Cum poate fi apa aşa de rece şi să continue să curgă?

Pentru ca să-şi spele cămaşa de noapte şi bluza, a trebuit să se întoarcă în colibă şi să se îmbrace cu cămaşa lui. El rămase afară, ceea ce o făcu dureros de recunoscătoare, dar încă se mai simţea mizerabil de expusă, cu oblonul ferestrei deschis şi cu aerul îngheţat scăldîndu-i sînii goi. Cît de repede putu, îşi trase cămaşa lui peste cap şi oftă de uşurare simţind cum o învăluia confortul oferit de lîna moale.

Cămaşa îi era atît de mare, încît izbucni în rîs. Se încheie la toţi nasturii, dar gulerul era atît de lejer, că i se

vedea clavicula. Tivul îi ajungea la genunchi, iar mînecile atîrnau mai jos de degete. Repede, se apucă să le suflece, dar începu iar să rîdă, pentru că, atunci cînd fură rulate pînă la coate, practic nu mai rămăsese nimic din mîneci, pentru că umerii îi ajungeau aproape la coate.

– N-ai o curea în plus? strigă ea. E atîta material aici, că o să mă împiedic în el.

El apăru în uşă imediat ce o auzi şi ea se înfioră realizînd că stătuse sprijinit de colibă, cu ochii în patru. A fost doar la cîțiva zeci de centimetri de ea, cînd fusese pe jumătate goală. S-a uitat? Nici nu voia să ştie.

El tăie o bucată de sfoară şi o legă în jurul mijlocului ei subțire, după care ea luă rufele pe care le dezbrăcase şi se duse înapoi la pîrîu, unde termină de spălat. Apoi trebui să aducă mai multă apă înăuntru şi să o pună la încălzit, pentru propria ei baie. Era aşa de epuizată, că se întreba dacă merită, dar nu mai putea să îndure încă o zi fără să se spele.

De asemenea, nu putea să suporte să facă baie cu geamurile şi uşa deschise şi întrebîndu-se dacă el o privea. Şi nu numai asta, dar era prea frig, deşi pe el n-a părut să-l deranjeze, cînd s-a spălat. Închise geamurile şi puse lemne pe foc, apoi îl privi sfidătoare:

– Nu fac baie cu uşa deschisă.

– N-am nimic împotrivă.

Obrajii ei se îmbujorară din nou.

– Sau cu tine înăuntru.

– Nu ai încredere că voi sta cu spatele la tine? Supărarea îi întunecase ochii căprui şi blînzi. Rafe întinse mîna şi îi cuprinse bărbia în palmă, sezizînd textura

mătăsoasă a pielii ei. Şi de altfel, eu nu întorc spatele nimănui, continuă el.

Ea înghiți.

– Te rog!

El îi susținu privirea, în timp ce degetul mare se plimba uşor pe pielea moale de sub bărbia ei. Annie simți cum începe să tremure, fiindcă era prea aproape de ea şi putea să simtă căldura şi încordarea trupului său mare. Limpezimea teribil de strălucitoare a ochilor lui o făcu să-şi dorească să-i închidă pe ai ei ca să scape, dar era paralizată de fascinație şi nu putu. De la această distanță, putea să vadă că ochii lui erau cenuşii, ca ploaia de iarnă, fără nici o tentă de albastru, care să-i îmblînzească. Puncte negre şi albe dădeau irişilor impresia profunzimii unui cristal. Oricît ar fi căutat, nu putea găsi nici o milă în privirea aceea limpede şi rece.

El îşi lăsă mîna să cadă şi făcu un pas înapoi.

– Sînt afară, rosti şi ea aproape se încovoie de uşurare. El privi jocul expresiei de pe figura ei şi adăugă: scoate-ți fusta, o spăl eu.

Ea ezită, dar nevoia de haine curate se luptă cu modestia. Nu putea să stea îmbrăcată doar cu cămaşa lui, tot timpul cît hainele ei se vor usuca, dar poate că putea să se înfăşoare într-unul dintre pleduri. Repede, înainte de o părăsi curajul, întoarse spatele la el şi-şi desfăcu fusta, recunoscătoare că era un om atît de mare, încît cămaşa lui o acoperea aproape în întregime.

Tăcut, el îi luă fusta şi părăsi coliba, închizînd uşa în urma lui. În timp ce se îndrepta spre pîrîu şi-o imagină făcînd baie şi fu conştient cu acuitate de goliciunea ei, exact

de partea cealaltă a uşii. Căldura îl arse din nou, dar era fierbinţeala dorinţei, nu a bolii. Voia să îi atingă mai mult decît faţa. Voia să se întindă alături de ea şi să-i simtă în braţe trupul fraged, aşa cum făcuse în timpul nopţii, şi nu mai voia să vadă frică în ochii ei. Voia să-i vadă coapsele fine deschizîndu-se pentru el, primindu-l în îmbrăţişarea lor.

Asta era ce voia. Dar ceea ce avea nevoie să facă, era să traverseze următoarele cîteva zile recăpătîndu-şi puterea, apoi să o ducă înapoi la Silver Mesa, aşa cum promisese, după care să dispară imediat. Avea nevoie să-şi concentreze mintea pe ceea ce făcea, în loc să speculeze, cum ar fi arătat ea goală. O femeie e o femeie. Erau diferite ca mărime şi culoare, ca şi bărbaţii, dar esenţa era aceeaşi.

Şi această esenţă îi înnebunea pe bărbaţi, încă de la începutul timpurilor.

Rîse puţin de el, în timp ce-i spăla fusta, dar nu exista umor în acel sunet. Ea *nu* era ca celelalte femei şi nu-l ajuta cu nimic, dacă încerca să se convingă că e. Mîinile ei stîrneau acel ciudat şi cald extaz, pe care nu-l putea uita, aşa că dorea cu înflăcărare fiecare mică atingere a ei. Şi extazul apărea chiar şi cînd o atingea *el* pe *ea.* pentru că pielea nici unei femei nu se simţise aşa de suplă şi mătăsoasă. În dimineaţa aceasta, îşi adunase toată puterea de voinţă, ca să-i dea drumul să iasă de sub pleduri, şi ar fi fost un nebun afurisit dacă ar fi crezut că tentaţia nu se va accentua, cu fiecare oră ce trecea. Şi ar fi fost de două ori afurisit, dacă ar lăsa tentaţia să-l facă să uite de Trahern.

Îi stoarse fusta, apoi se uită la cer. Soarele alunecase în spatele munţilor şi aerul deja se răcise, aşa că nu era

cazul să atîrne fusta pe un tufiş, ca să se usuce. În loc de asta, adună toată îmbrăcămintea încă umedă şi se înapoie la colibă. Putea să audă apa clipocind.

– N-ai terminat încă? strigă el.

– Nu, nu încă.

Se sprijini de peretele colibei şi reflectă la acest mister: de ce aveau femeile nevoie să facă baie mai mult timp decît bărbaţii, cînd erau mai mici şi deci aveau mai puţin de spălat?

Mai trecură încă cincisprezece minute, înainte ca ea să deschidă uşa, cu faţa strălucind de căldura şi de acţiunea proaspătă a săpunului şi a apei. Îşi spălase părul, probabil primul lucru, pentru că focul aproape îl uscase. Purta cămaşa lui şi se înfăşurase cu unul dintre pleduri, ca într-o togă.

– Gata, zise ea oftînd de o satisfacţie obosită. Mă simt mult mai bine. Am să dau apă proaspătă cailor, apoi cinăm. Ţi-e foame?

Îi era, totuşi n-ar fi avut nimic împotrivă dacă ea s-ar fi aşezat să se odihnească puţin. În afară de perioada în care stătuseră pe pajiştea aceea mică, în timp ce caii păşteau, făcuse treabă din momentul în care a deschis ochii de dimineaţă. Nu era de mirare că nu exista cine ştie ce carne pe scheletul ei firav.

Pledul o incomoda la căratul apei, dar refuză să-l lase să o ajute şi el nu era suficient de sigur pe puterea lui, ca să insiste. Tot ce putea să facă era să o urmeze, în timp ce ea venea şi pleca, frustrarea domolindu-i firea. Nimic din ceea ce simţea nu se oglindea pe faţa sau în acţiunile lui, totuşi ea ar fi singura care ar suferi, dacă şi-ar da drumul la

furie, deşi nimic din toate astea nu erau din vina ei. În loc să geamă, să scîncească, sau să se plîngă, acestea fiind reacţii rezonabile din partea oricărei femei care era forţată să treacă printr-o astfel de situaţie, ea îşi îndrepta umerii şi făcea tot ce putea, ca să uşureze situaţia.

Pînă la urmă toate sarcinile au fost realizate şi au putut să intre în colibă şi să închidă uşa, să nu intre frigul. Annie îşi permise cam treizeci de secunde de odihnă, înainte de a se apuca de pregătirea cinei. Era limitată de proviziile insuficiente, dar fierse nişte fasole şi şuncă şi mai făcu o şarjă de biscuiţi la tigaie. Fu răsplătită, cînd Rafe mîncă arătînd pentru prima oară entuziasm faţă de mîncare, o bună dovadă a îmbunătăţirii condiţiei lui fizice. După aceea, ea îşi puse mîna pe fruntea lui şi zîmbi de umezeala uşoară peste care dădu.

– Febra a cedat, zise ea punîndu-şi cealaltă mînă pe obrazul lui, pentru confirmare. Transpiri. Cum te simţi?

– Mult mai bine. Aproape că regreta progresul făcut, pentru că asta însemna că ea nu va mai avea nici un motiv să-l atingă. Ciudat, dar calitatea energiei degajată de mîinile ei se schimbase, acum că nu mai era aşa bolnav; în loc de furnicătura aceea fierbinte şi ascuţiită, acum senzaţia era ca o mîngîiere caldă, ce i se răspîndea prin trup, inundîndu-l de o plăcere aşa de intensă, că aproape tremura.

Zîmbetul lumină faţa ei.

– Ţi-am spus că o să te faci bine.

– Eşti un doctor bun, zise el şi expresia ei deveni aşa de radioasă, că lui i se tăie răsuflarea.

– Da, sînt, fu ea de acord, fără vanitate sau falsă modestie. Cuvintele ei erau o simplă acceptare a realităţii. Asta e tot ce am vrut să fiu vreodată.

Fredonînd se îndreptă spre uşă şi ieşi afară. Rafe înjură în barbă şi se ridică în picioare, cu mîna pe patul pistolului, cînd ieşi după ea. Annie aproape se ciocni de el, cînd reveni înăuntru, cu două crenguţe în mînă. Ochii ei se măriră văzînd furia rece din ochii lui.

– Aduc doar nişte crenguţe pentru spălat pe dinţi, rosti ea ţinîndu-le în sus, să le vadă el. Scuză-mă, am uitat.

– Nu mai uita, rosti el şfichiuitor apucînd-o de braţ şi trăgînd-o din drum, ca să poată închide uşa. Ea roşi şi strălucirea îi pieri de pe figură, făcîndu-l să-şi regrete tonul vocii.

Ea aduse sare pentru spălat pe dinţi şi Rafe se lăsă pe spate cu crenguţa în gură. Capriciul acesta al ei îi aminti de vremea cînd luase drept bune aceste rafinamente, cînd fusese obişnuit să se radă şi să se spele în fiecre zi şi cînd purta întotdeauna haine curate. Luase drept bună disponibilitatea săpunului de ras, a prafului de spălat pe dinţi şi al fulgilor de săpun pentru baie. Folosise colonie scumpă şi dansase multe valsuri cu tinere cu ochi strălucitori. Dar asta a fost cu mult timp în urmă, înainte de război, acum o viaţă de om. Nu se simţea înrudit cu tînărul care fusese atunci; avea amintiri, dar erau ca şi cum ar fi fost despre o cunoştinţă, nu despre el.

Annie se ridică şi răscoli în geanta medicală, scoţînd două bucăţele ce păreau scoaţă de copac. Îşi băgă una în gură şi i-o întinse pe cealaltă.

– Ia. Scorţişoară.

El luă bucata de scoarţă şi o mirosi; scorţişoară, aşa cum spusese ea. O mestecă încet, bucurîndu-se de gust. Îşi amintea de tinerele acelea de demult mestecînd scorţi-

şoară, sau pastile de piper, pentru a-şi împrospăta respiraţia şi cum gustase această prospeţime sărutîndu-le.

Poate că era din cauza amintirilor, sau poate că pur şi simplu asta voia cu putere. Aşa că zise:

– Acum că respiraţia noastră e proaspătă şi bună de sărutat, ar fi păcat să ratăm ocazia.

Ea întoarse capul cu ochii larg deschişi şi Rafe îşi strecură mîna pe ceafa ei, pe
sub păr. Ea înţepeni împotrivindu-se apăsării ce îi aduse capul mai aproape de al lui.

– Nu, îi scăpă panicată.

– Sssst! E doar un sărut, dulceaţă. Nu-ţi fie frică.

Vocea lui joasă, tărăgănată o inundă, făcînd-o şi mai slabă. Încercă să-şi ferească faţa, dar mîna de pe ceafă împiedică mişcarea. Annie se trase înapoi cît putu, cu privirea fixată pe gura lui ce se apropia din ce în ce mai mult. Nu, o nu, nu putea să-l lase să o sărute, nu putea să-şi permită să-i simtă gura, cînd inima ei nu se purta cum trebuie, nici la vederea lui. Tentaţia era aşa de dulce, aşa de pătrunzătoare. Îşi simţise slăbiciunea faţă de el, chiar din noaptea în care-l întîlnise şi cu toate că fusese îngrozită pentru viaţa ei, a fost totuşi conştientă de atracţia primejdioasă pe care o simţea pentru el. Apoi începuse să se considere în siguranţă, pentru că pînă acum el nu făcuse nici o mişcare erotică, nici chiar noaptea trecută, cînd dormise aproape goală în braţele lui, însă acum pericolul în care se afla era vizibil. Dacă voia din toată inima să se întoarcă la Silver Mesa, trebuia să reziste, trebuia să-şi întoarcă faţa, să zgîrie, să-l apuce cu ghearele...

Prea tîrziu.

Gura lui se lipi de a ei, cu acea apăsare molcomă şi sigură a experienţei, oprindu-i suspinul rapid de protest, în timp ce mîna o ţinea nemişcată, ca să o poată gusta.

Annie fusese sărutată şi mai înainte, dar nu aşa, nu cu o apăsare leneşă ce se aprofunda şi care nu dădea nici o atenţie împingerii ineficiente a mîinilor ei. Mişcarea puternică a gurii lui îi desfăcu buzele şi neajutorată, simţi că trupul îi e aţîţat, cînd o învălui un val fierbinte. Încetă să-l mai împingă şi brusc îl apucă de cămaşă. Sub îndrumarea lui, gura i se deschise şi întoarse capul, pentru a mări contactul şi a profita mai bine de această ocazie. Limba lui se mişcă în gura ei şi Annie se înfioră de această pătrundere şocantă.

Nu ştia că bărbaţii sărutau în felul acesta, nu se aşteptase ca el să-şi folosească limba; văzuse multe în timpul instruirii ei medicale şi cu ocazia practicii ca medic, dar nu a ştiut că pătrunderile lente ale limbii lui în gura ei o vor face să se simtă slabă şi fierbinte, sau că sînii i se vor întări şi o vor durea. Voia să continue să o sărute în felul acesta, voia să se lipească şi mai strîns de el în efortul de a uşura pulsaţiile din sîni, şi să-i simtă braţele puternice înconjurînd-o. Lipsa de experienţă o făcu neajutorată în faţa lui, incapabilă să-şi înţeleagă propriile dorinţe, sau să anticipeze ce putea face el.

Rafe făcu efort să dea drumul cefii ei şi încet îşi retrase buzele. Ar fi vrut să continue să o sărute; drace, ar fi vrut să facă mult mai mult decît atît! Dar împunsătura de durere din partea stîngă, de fiecare dată cînd se mişca, ca şi slăbiciunea persistentă din picioare îi aminti că nu era în condiţia cea mai bună, pentru a face dragoste. Era exact

ca şi cum trupul lui avea limite, şi ar fi fost nebun să permită situației să se complice, din cauza sexului. Înapoind-o nevătămată era o treabă, pentru că aşa cum spunea o veche zicală: nici iadul nu putea fi la fel de furios, ca o femeie care îşi închipuia că a fost posedată cu uşurință şi apoi abandonată. Şi era puțin probabil să vorbească cuiva despre el, dacă nu se simțea o iubită disprețuită. În timp ce se depărta de ea, spera ca dracu' că va putea să asculte de propriul lui sfat.

Arăta palidă şi ametită. Nu se uita la el, privea fix focul. El îi văzu gîtul subțire mişcîndu-se, cînd înghiți.

– A fost doar un sărut, murmură el, animat de impulsul de a o reconforta, pentru că părea că are nevoie de aşa ceva. Se încruntă cînd îi veni în minte un gînd nu prea binevenit. Deşi păruse că îi răspunde, era posibil ca ei să-i fi fost frică că o va agresa. Îşi deschisese gura pentru el, dar nu putea să spună că-i înapoiase sărutul. Îl înfurie gîndul că probabil fusese singurul care simțise cum creştea căldura şi tensiunea din el, dar posibilitatea exista.

Annie făcea efort să se adune. Dacă el credea că reacția ei a fost cauzată de frică, era mult mai bine, decît să ştie că ea voise să continue ceea ce îi făcea. Se uită în jos, la mîinile ei, dar nu putu să se gîndească la ceva de spus. Îşi simțea mintea inertă, iar inima continua să-i bubuie.

Rafe oftă şi-şi căută o poziție mai comodă, trăgînd mai aproape şaua, ca să se sprijine de ea. Părea că are nevoie să se instaleze, aşa cum făcuse cu o noapte înainte.

– Ce te-a făcut să doreşti să fii medic? Nu e o treabă obişnuită pentru o femeie.

Acesta era un subiect garantat că o va face să-şi revină. Ea îi aruncă o privire rapidă, recunoscătoare că avea ceva despre care să vorbească.

– Asta în mod cert, pentru că am fost atenționată de aceasta în permanență.

– Pot să-mi imaginez. Ce te-a făcut aşa?

– Tatăl meu a fost doctor, aşa că am crescut printre medicamente. Nu-mi pot aminti cînd am fost fascinată.

– Multe dintre fetițele medicilor se joacă cu păpuşi, nu cu medicamente.

– Aşa cred. Papa mi-a spus că totul a început cu adevărat, cînd am căzut din podul hambarului, la vîrsta de cinci ani. A fost îngrozit că am fost omorîtă; a spus că nu mai respiram şi că nu putea să-mi găsească pulsul. M-a lovit cu pumnul în piept şi mi-a pus din nou inima în funcție, sau cel puțin asta e ceea ce mi-a relatat mereu; acuma sînt mai mare şi cred că eram doar ametită. Oricum, am fost foarte impresionată la ideea că el mi-a făcut inima să bată din nou şi de atunci, despre tot ce vorbeam era să mă fac medic.

– Îți aminteşti căderea?

– Nu, cu adevărat. Se uită fix la foc, privind fascinată micile limbi de flăcări galbene, tivite cu cel mai palid albastru, mişcîndu-se înainte şi înapoi. Ce îmi amintesc despre cădere e ceva ca un vis, mai curînd decît o cădere reală. În vis am căzut, dar m-am ridicat singură şi exista multă lumină şi oameni, care veneau să mă ridice. Nu-mi amintesc să se fi întîmplat aşa cum mi-a spus Papa. La urma urmei, aveam doar cinci ani. Tu ce îți aminteşti de pe vremea cînd aveai cinci ani?

– Că mi s-a înveținț fundul, pentru că am lăsat puii de găină în casă, rosti el deschis.

Annie îşi ascunse un zîmbet imaginîndu-şi. Nu era şocată de limbajul lui, pentru că, după ce a muncit aşa de multe luni într-un oraş în plină dezvoltare, îşi închipuia că rămăseseră foarte puține vorbe, pe care să nu le fi auzit deja.

– Cîți pui?

– Destui, bănuiesc. La vîrsta aceea, nu puteam număra prea bine, dar se pare că o mulțime.

– Ai avut frați şi surori?

– Un frate. A murit în război. Dar tu?

– Am fost singurul copil. Mama a murit, cînd aveam doi ani, aşa că nu mi-o amintesc deloc şi Papa nu s-a recăsătorit niciodată.

– A fost încîntat, că ai vrut să devii şi tu medic?

Şi Annie îşi pusese adesea această întrebare.

– Nu ştiu. Cred că era mîndru, dar îngrijorat în acelaşi timp. N-am înțeles de ce,
pînă cînd am intrat la facultate.

– A fost greu?

– Să fiu primită la facultate a fost greu! Am vrut să intru la Harvard, dar nu m-au primit, pentru că eram femeie. Pînă la urmă am făcut facultatea de medicină la Geneva, New York, unde şi-a făcut studiile şi Elizabeth Blackwell.

– Cine e Elizabeth Blackwell?

– Prima femeie-medic din America. Şi-a luat diploma în '49, dar în anii care s-au scurs de atunci, prea puține s-au schimbat. Dascălii mă ignorau, iar ceilalți studenți mă hărțuiau. Mă acuzau pe față că nu eram altceva decît o

femeie imorală, pentru că nici o femeie decentă n-ar fi vrut să vadă ceea ce vedeam eu. Mi-au spus că ar trebui să mă mărit, dacă cineva m-ar fi vrut după toate astea, şi să am copii, aşa cum se presupune că trebuie să facă femeile. Ar trebui să las medicina în seama oamenilor care erau suficient de deştepți pentru a o înțelege, adică bărbații. Am studiat singură, am mîncat fiecare fel de mîncare singură, dar *am rămas.*

El se uită la fața ei îngustă, delicată, subliniată de strălucirea focului şi putea să vadă apriga încăpățînare în liniile gurii ei moi. Da, a trebuit să rămînă, chiar în fața unei opoziții violente. El nu înțelegea fervoarea ce a făcut-o să muncească pînă la sînge, în numele medicinei, însă profesorii şi colegii-studenți în mod sigur au subestimat-o. Era singura femeie-medic pe care o văzuse el vreodată, dar în timpul războiului o mulțime de bărbați bolnavi şi răniți ar fi murit, dacă n-ar fi existat femeile, care au activat voluntar în spitale avînd grijă de ei. Era afurisit de sigur că şi aceste femei văzuseră o mulțime de bărbați goi, şi nici una nu i-a prețuit mai puțin din această cauză. De fapt, mai mult.

– Nu vrei să te măriți şi să ai copii? Mie mi se pare că ai putea să o faci şi să rămîi totuşi medic.

Ea îi adresă un zîmbet rapid, apoi ruşinată îşi întoarse privirea spre foc.

– Nu m-am gîndit niciodată realmente să mă mărit. Tot timpul mi-a fost ocupat cu pregătirea profesională, să învăț tot ce se poate învăța despre medicină. Am vrut să merg în Anglia să studiez cu doctorul Lister, dar nu ne-am putut permite, aşa că a trebuit să învăț în orice fel am putut.

Rafe auzise de doctorul Lister, faimosul chirurg englez, care revoluționase profesia lui folosind metode

antiseptice, şi reducînd astfel cu mult numărul morților datorate infecțiilor. Rafe văzuse multă chirurgie pe cîmpul de bătaie, fără să realizeze importanța metodelor doctorului Lister, dar recenta lui suferință din cauza rănii infectate l-a convins de seriozitatea lor.

– Ei bine, dar ce spui de acum? Ai învățat cum să fii un bun medic. Acum intenționezi să-ți cauți un soț?

– O, nu cred. Nu mulți bărbați ar vrea să aibă un medic drept soție şi în afară de asta, sînt prea bătrînă. La următoarea mea aniversare voi împlini treizeci de ani, aşa că asta face din mine o fată bătrînă şi bărbații vor pe cineva mai tînăr.

El izbucni într-un hohot scurt.

– Pentru că eu am treizeci şi patru, să ai douăzeci şi nouă nu mi se pare aşa mult. Nu fusese în stare să-i ghicească vîrsta şi fu puțin surprins că şi-o dezvăluise cu atîta uşurință, deoarece conform experienței lui femeile tindeau să eludeze problema, după ce treceau de douăzeci de ani. Annie arăta deseori obosită şi sleită, din motive întemeiate, ceea ce o făcea să arate mai în vîrstă decît era, dar în acelaşi timp pielea ei era aşa de moale şi fină, ca a unui bebeluş, iar sînii rotunzi stăteau fermi, ca ai unei fete tinere. Gîndul la sînii ei îl făcu să se foiască incomodat, în timp ce vintrea i se încorda. Îi văzuse doar prin cămaşă şi se simțea înşelat că nu-i simțise în mîini, nu văzuse culoarea sfîrcurilor şi nu gustase dulceața lor.

– Ai fost căsătorit? întrebă ea atenția revenindu-i la discuția precedentă.

– Nu, nici măcar nu m-am apropiat. Avea douăzeci şi patru de ani şi tocmai începuse să se gîndească la

siguranța şi intimitatea căsătoriei, cînd a început războiul. Următorii patru ani de lupte de gherilă, alături de Mosby, l-au făcut mai dur şi, după ce tatăl lui a murit în iarna lui '64, a rămas fără familie şi tot aşa a continuat şi după terminarea războiului. Poate că m-aş fi stabilit în felul acesta,se gîndi el, dacă nu ar fi dat peste Tench Tilghman din New York, în '67. Bietul Tench, nu realizase teribilul secret pe care îl păstra şi asta l-a costat viața, dar cel puțin nu a murit fără să ştie cum au fost trădați.

Amintindu-şi aceasta îl cuprinse depresia şi făcu efort să o înăbuşească, să nu-i impună şi lui Annie urîțenia stării lui sufleteşti.

– Să mergem la culcare, bombăni el, brusc nerăbdător să o înconjoare din nou cu brațele, chiar dacă dormea. Poate că dulceața atît de proprie atingerii ei îi va lumina sufletul întunecat. Se ridică şi începu să atîțe focul.

Annie fu uimită de acțiunea lui bruscă, pentru că ei îi făcuse plăcere conversația, dar se ridică şi ea în picioare supusă. Apoi îşi aminti că folosea unul din pleduri ca pe o haină şi că acum trebuia să renunțe la el. Înțepeni, privirea ei rugătoare fixîndu-l.

Cînd se întoarse, el îi descifră perfect expresia.

– În noaptea aceasta, va trebui să te leg, rosti el cît de blînd putu.

Ea îşi strînse pătura în jur.

– Să mă legi? repetă ca un ecou.

El făcu un semn cu capul spre îmbrăcămintea udă, împrăştiată pe toată podeaua colibei, ca să se termine de uscat.

– Doar n-am să dorm pe o grămadă de haine ude. Pentru că nu pot să țin îmbrăcămintea departe de tine, va trebui să te țin pe tine departe de îmbrăcăminte.

Cu o noapte înainte chiar ea îi sugerase că mai bine să o lege, decît să o determine să-şi scoată hainele, dar acum se pare că va fi şi legată şi lăsată goală. Nu ideea de a fi legată o supăra, ci faptul că realiză că trebuia să cedeze pledul. Desigur, avea încă pe ea cămaşa lui, care acoperea mai mult decît cămaşa ei noaptea trecută, dar era perfect conştientă de goliciunea de pe dedesubt.

El dezlegă bucata de sfoară, pe care o folosise să-i fixeze pledul în jurul mijlocului şi acesta fu gata să alunece pe duşumea. Ea îl apucă, apoi încleştă dinții şi îl lăsă să cadă. Cu cît o lega mai repede, cu atît mai curînd putea să se întindă şi să tragă peste ea pledul, sub care să se ascundă. Această expunere umilitoare se va termina mai repede, dacă nu va mai protesta.

Rafe îi desfăşură mînecile cămăşii, pînă cînd manşetele îi acoperiră încheieturile, ca să protejeze pielea fină de asprimea sforii. Ea stătea nemişcată, cu ochii negri mari privind drept înainte. El îi adună mîinile şi înfăşură sfoara în jurul fiecărei încheieturi separat, apoi le legă rapid la mijloc, cu un nod eficient, după care, înainte de a-i da drumul la mîini, încercă şi nodul şi cît de strînsă era sfoara. Automat, ea trase de legături şi descoperi ea însăşi cît de trainice erau. Sfoara era o legătură mai curînd comodă, decît inconfortabilă, deşi nodul nu ceda.

Repede Rafe îşi scoase bocancii şi centura cu pistolul şi aranjă pledurile.

– Întinde-te.

Era o mişcare stîngace, cu mîinile legate în față, dar nu imposibilă. Îngenunche pe pled, se aşeză în şezut, apoi reuşi să se întindă pe o parte. Oripilată, simți tivul cămăşii ridicîndu-se din cauza mişcării şi făcu un efort panicat să-l tragă în jos la spate, dar brațele reținute în față nu-i permiseră. Simți un curent de aer rece pe fundul gol. Sfinte Doamne, era expusă în totalitate? Încercă să-şi mişte capul să se uite, dar în acel moment Rafe căzu pe podea lîngă ea şi întinse cealălalt pled deasupra. Trupul lui mare se lipi de spatele ei şi brațul îi înconjură mijlocul.

– Ştiu că e incomod, îi şopti la ureche cu voce scăzută. Ai putea să dormi mai bine pe spate, dacă întinsă pe o parte te apasă prea mult pe brațe.

– Sînt în regulă, minți ea privind în întuneric. Brațele deja o dureau şi ştia că el a făcut ce a putut, ca totul să-i fie cît mai uşor.

Rafe inhală mirosul proaspăt şi dulce al părului şi pielii ei şi o senzație de bine începu să-i înlăture dispoziția neagră. O trase mai aproape şi îşi strecură brațul drept sub capul ei. Trupul ei subțire lipit de al lui se simțea moale şi minunat de feminin, în special fundulețul round. Se întreba dacă ea ştia că i se ridicase aşa mult cămaşa cînd s-a întins, încît îi zărise curbele feselor albe. Mădularul îi era dureros de rigid, reținut cum era de pantaloni, dar era o durere plăcută, cea mai plăcută.

După nici cinci minute ea îşi mişcă discret umerii, încercînd să-i uşureze. Pentru a doua oară, Rafe o simți mişcîndu-se lîngă el. Îşi strecură mîna stîngă în jurul şoldului ei şi cu dexteritate o întoarse pe spate.

– Încăpățînato!

Ea inspiră adînc şi îşi relaxă umerii.

– Mulţumesc că nu m-ai legat noaptea trecută, murmură ea. Nu ştiam! Ce ciudat că forţînd-o să-şi scoată hainele, ceea ce o terifiase, fusese de fapt o dovadă de milă.

– Nu era ceva, despre care ai fi avut vreun motiv să ai cunoştinţă.

– Tu însă, da.

– Am fost legat de cîteva ori. Şi i-am legat şi eu pe alţii, în timpul războiului.

– Ai luptat pentru Nord sau pentru Sud? Vorbirea lui tărăgănată era de neconfundat, dar asta nu indica în mod necesar de partea cui a luptat, cînd războiul divizase state, oraşe şi familii.

– Pentru Sud, bănuiesc, deşi în realitate s-a dovedit că luptam pentru Virginia. Locul meu de baştină.

– La ce armă ai fost?

– La cavalerie. Asta e o explicaţie suficientă, gîndi el, deşi descria mult prea pe
scurt ceea ce companiile de sub comanda lui Mosby au fost şi au făcut. Deşi un grup relativ mic, fuseseră înconjuraţi de un număr uriaş de disproporţionat de trupe ale Uniunii, menite să-i încolţească, să-i învingă pînă la urmă şi să-i captureze, dacă era posibil. Trupele Uniunii au eşuat. Mosby şi oamenii lui au evitat capturarea în repetate rînduri.

Asculta ritmul respiraţiei ei uşoare, pentru că se relaxase lipită cît mai aproape. Îşi întoarse capul spre el.

– Noapte bună, murmură ea.

Dorinţa îi răscoli lui măruntaiele; îşi înjură rănile şi înjură situaţia ce o făcea să-i fie frică de el. Nu spusese

decît un simplu noapte bună, dar el şi-o imagină spunînd asta, după ce ar fi istovit-o făcînd dragoste cu toată forţa. Tot ce spunea şi făcea ea îi amintea de sex. Va fi un adevărat miracol, dacă va reuşi să-şi ţină mîinile departe de ea, încă vreo două zile. Acum, ar putea spune că va fi o imposibilitate.

– Sărută-mă de noapte bună. Vocea lui era aspră de nevoie şi îşi simţi muşchii încordaţi din nou, în alertă.

– Nu...nu ar trebui să facem asta.

– Avînd în vedere cît de mult vreau să te am goală, un sărut nu e prea mult.

Ea se cutremură auzindu-i glasul aspru. Alături de ea, era şi el la fel de încordat, deşi din motive diferite. Era căldura ce emana din el în valuri învăluind-o, dar nu căldura febrei, încercă ea să se asigure, deşi nu trebuia să se încreadă într-un bărbat care o răpise.

– Un sărut e tot ce vrei?

– Drace, nu, nu un sărut e tot ce vreau! o repezi el. Dar este tot ce accept, dacă nu eşti gata să mă primeşti între picioarele tale.

Şocul se răspîndi prin ea ameţind-o.

– Nu sînt tîrfă, domnule McCay!

– Să facă dragoste, nu face din femeie o tîrfă, răspunse el cu cruzime, frustrarea erodîndu-i controlul. Să iei bani pentru aşa ceva, face.

Cuvintele o izbiră. Le auzise odată, parţial bolborosite, cînd a fost chemată să o îngrijească pe una din prostituatele care fuseseră tratate cu duritate – abuzate, era o descriere mai bună – dar nu-şi imaginase niciodată că un bărbat i-ar spune ei aşa ceva. Tresări din cauza cruzimii

cuvintelor şi inima începu să i se zbată în cavitatea toracică. Bărbaţii nu vorbeau în felul acesta cu femeile pe care le respectau; oare asta însemna că el intenţiona să...

El îşi plimbă mîna pe pieptul ei, pe sub mîinile legate. Fierbinţeala ei îl arse şi respiraţia începu să-i devină gîfîită. Degetele lui se flexară puţin, apoi începu o mişcare delicată de masaj.

– Calmează-te, nu intenţionez să te violez.

Ea zise cu răsuflarea tăiată:

– Atunci de ce spui nişte lucruri aşa îngrozitoare?

– Îngrozitoare? Se gîndi la reacţia ei şi la cauzele posibile. Pentru că era medic, nu se aşteptase să fie aşa de pudică, în legătură cu ceva ce el considera normal între bărbaţi şi femei şi afurisit de minunat. Era mult de cînd pierduse orice maniere de "gentleman", care protejau femeile de orice aluzie la sex. Reacţia ei îl făcu să se gîndească la faptul că, ori fusese tratată rău de vreun bărbat, ori era virgină şi cel mai bun mod de a afla era să întrebe. Spera să fie virgină, deoarece ideea că cineva o tratase rău, îl înnebuni deodată de moarte.

– Eşti virgină?

– Ce?!? Vocea îi pieri rămînînd aproape fără grai din cauza şocului.

– Virgină? Blînd o masă pe gît. Annie, iubito, a făcut cineva vreodată...

– Ştiu ce înseamnă! îl întrerupse ea, îngrozită de ceea ce ar putea să mai spună. Sigur că încă sînt....oh....virgină.

– Nu există "sigur", dulceaţă. Ai douzeci şi nouă de ani, nu eşti o prostuţă de şaisprezece, încă scăldată în rouă. Foarte puţine femei trec prin viaţă, fără să primească un

bărbat în patul lor, şi un număr considerabil dintre ele, nici nu sînt căsătorite la vremea aceea.

Ea văzuse destule în anii de practicare a medicinei, pentru a admite acest adevăr, dar asta nu schimba situaţia ei personală.

– Nu pot vorbi despre alte femei, dar eu niciodată n-am făcut...asta.

– Dar ai vrut vreodată?

Disperată, încercă să se retragă de lîngă el, dar mîna lui îi apăsa greu abdomenul,
ţinînd-o nemişcată. Lipsindu-i alte mijloace de evadare, întoarse capul.

– Nu. Nu cu adevărat.

– Nu, cu adevărat, repetă el. Ce înseamnă asta? Ori ai vrut, ori nu.

Devenise dificil de respirat; aerul părea greu şi fierbinte, încărcat de mireasma de mosc a pielii lui. Nu ştia să se prefacă, aşa că în final încercă să fugă de şocul întrebărilor lui insistente.

– Sînt medic. Şiu cum reuşesc oamenii cuplări sexuale şi ştiu că bărbaţii o fac dezbrăcaţi, aşa că sigur că m-am gîndit la acest act.

– Şi eu m-am gîndit la acest act, rosti el dur. Asta e tot la ce m-am gîndit, de cînd te-am văzut prima oară. A fost ca în iad; eram aşa bolnav, că de abia puteam să stau în picioare, dar asta nu m-a oprit să doresc să-ţi ridic fusta. Bunul simţ îmi spune să te las în pace, să te duc înapoi la Silver Mesa în cîteva zile, aşa cum am promis, dar aş da zece ani din viaţă să te am sub mine, chiar în acest moment. Am fost tare timp de două zile, Annie, fetiţo.

Era o plăcere dulce-amară să-şi dea seama că şi el simţise aceeaşi fascinaţie neajutorată, prin care trecea şi ea, de cînd l-a întîlnit pentru prima oară. Să-l atingă, chiar şi pentru a-l îngriji, era o delectare profundă şi incandescentă. Şi cînd a sărutat-o mai devreme, a crezut că inima îi va exploda. Voia să ştie mai multe. Voia să se întoarcă în braţele lui şi să-l lase să facă faptele, despre care ea doar speculase cu o curiozitate temperată. Pielea ei se simţea fierbinte şi sensibilă şi un zvîcnet profund îi chinuia locurile secrete ale trupului. Lipsa îmbrăcămintii făcea zvîcnetul şi mai acut, decît dacă ar fi fost înfăşurată într-un material, pentru că era torturată de certitudinea că tot ce trebuia el să facă, era să-i ridice cămaşa puţin...

Da, îl dorea. Dar, să cedeze în faţa lui şi a propriilor ei dorinţe, ar fi fost cea mai mare greşeală a vieţii ei. Era un proscris şi în curînd va dispărea din viaţa ei; ar trebui să fie complet nebună să i se dăruiască şi să rişte să rămînă cu un copil nelegitim, odată cu răul emoţional pe care i l-ar provoca.

Îşi stăpîni vocea şi urmă calea bunului simţ.

– Ar fi o greşeală pentru mine să accept avansurile tale. Cred că amîndoi ştim asta.

– O, ştiu, bombăni el. Dar nu dau doi bani.

– Acesta e felul în care trebuie să fie.

– Atunci sărută-mă de noapte bună, dulceaţă. Asta e tot ce-ţi cer.

Ezitantă îşi întoase capul şi el îi prinse gura într-o mişcare înceată, puternică, ce îi desfăcu buzele şi o lăsă vulnerabilă în faţa penetrării limbii lui. Dacă un sărut era tot ce i se permitea, intenţiona să facă din el tot ce putea mai

bine. Forţă dominarea gurii ei cu sărutări puternice, profunde, folosindu-şi limba în cea mai ostentativă imitare a copulaţiei, pînă cînd mîinile ei legate se ridicară şi se răsuciră agăţîndu-se de cămaşa lui, în timp ce mici scîncete blînde îi ieşeau din gît. O sărută, pînă cînd tot trupul lui pulsa de nevoia de a-şi goli sămînţa în ea, pînă cînd gura ei se umflă şi lacrimi îi izvorîră de sub gene.

El le şterse cu degetul mare, înfrînîndu-se sălbătic.

– Dormi, dulceaţă, şopti el cu voce răguşită.

Annie îşi înăbuşi pe jumătate geamătul. Închise ochii, dar va mai trece multă vreme, înainte ca arşiţa cărnii să o lase să adoarmă.

CAPITOLUL 6

Dimineața următoare cînd se trezi, el nu mai era şi Annie intră în panică, la gîndul că poate a abandonat-o acolo, în munți. Mîinile îi erau dezlegate şi asta o sperie şi mai tare, întrebîndu-se de ce ar fi dezlegat-o, dacă nu plănuise să plece? Încă pe jumătate adormită, cu părul atîrnîndu-i în ochi, sări în picioare şi smulse uşa deschizînd-o, apoi ieşi afară în fugă. Aerul rece îi învălui picioarele goale, iar pietrele şi crengile îi răneau tălpile.

– Rafe!

El apăru din şopronul cailor, cu găleata de apă într-o mînă şi pistolul ridicat în cealaltă.

– Ce e? întrebă aspru studiind-o cu ochii lui palizi.

Ea îşi opri elanul, brusc conştientă de faptul că era pe jumătate goală şi de cît era de înghețat pămîntul sub picioarele ei.

– Am crezut că ai plecat, rosti ea cu un ton nefiresc.

Ochii lui deveniră de gheață, în timp ce o privea, iar fața îi era dură, lipsită de expresie. În final, zise:

– Du-te înăuntru.

Ea ştia că ar trebui să facă aşa cum spunea el, dar îngrijorarea o făcu să ezite.

– Cum te simți? Nu cred că ar trebui să cari apă, încă.

– Am spus să te duci înăuntru. Avea vocea slabă, dar vădea totuşi o asprime ca un şfichiuit de bici. Se întoarse şi grijulie îşi croi drumul înăuntru, cutremurîndu-se cînd pămîntul aspru îi răni tălpile fine ale picioarelor.

Propti una din ferestre, să rămînă deschisă ca să poată vedea, apoi îşi examină îmbrăcămintea. Era țeapănă şi şifonată, dar uscată – şi mai mult decît atît – curată. Frigul era mai puternic decît fusese în dimineața precedentă, dar poate că asta din cauză că ieşise afară doar în cămaşă, scut între ea şi bunul Dumnezeu, iar Rafe nu aprinsese focul înainte de a ieşi.

După ce-şi trecu degetele prin păr şi îl prinse în creştet cu agrafe, aprinse focul şi începu să pregătească micul dejun, cu mişcări automate. Nu se putea opri să nu se gîndească la Rafe, gînduri disparate ce săreau de la un subiect la altul. În dimineața asta arăta mult mai bine, fără febra care-i înceţoşa privirea şi îi făcea fața mai suptă. Probabil era prea devreme să facă vreo muncă fizică, dar cum se presupune că l-ar putea opri? Spera doar să nu i se desprindă copcile din partea stîngă.

Cum a reuşit să iasă din colibă fără să o trezească? Desigur, îi luase mult timp pînă a adormit şi fusese foarte obosită, dar de obicei nu îi era aşa de greu să se scoale. Şi el zăcuse treaz vreme îndelungată; nu se foise şi nici nu s-a răsucit, dar ea era perfect conştientă de tensiunea din trupul lui, aşa cum o ținea în brațe. I-ar fi trebuit doar un singur cuvînt, sau gest de invitație din partea ei, şi ar fi fost deasupra.

De mai multe ori fusese tentată să abandoneze orice precauție şi să spună cuvîntul, dar fu cuprinsă de ruşine,

cînd admise față de ea însăşi că era gata să-şi ofere castitatea unui proscris. Nici nu putea să o reconforteze faptul că rezista tentației, datorită standardelor ei morale ridicate şi pentru a-şi păstra reputația şi respectul de sine; pentru că de fapt se reținea să i se dăruiască doar din pură laşitate. Îi era frică. Pe de o parte era simpla frică de necunoscut, pe de alta era frica să nu o rănească, emoțional şi fizic. Tratase femei care fuseseră vătămate de bărbați, prea lipsiți de grijă sau prea brutali, şi ştia că oricum, pentru femei prima oară era însoțită de durere, dar şi dorința îi provoca durere şi măcar pentru asta ar fi trebuit să cedeze. Voia să afle cu ce semăna să stai întinsă sub un bărbat, să-i suporți greutatea şi să-i accepți trupul în al tău.

Cea mai mare teamă era că, luîndu-i trupul, el va dărîma meterezele interne ce-i apărau inima, dar în ciuda propriului sfat pe care şi-l dăduse şi a bunului simț, îi păsa prea mult de el şi asta însemna o rană ce nu se va vindeca aşa uşor ca aceea a cărnii. Cum *putea* să-şi permită să-i pese de el? Era un proscris, un asasin. Chiar şi acum, nu se îndoia că dacă ar încerca să scape, el ar împuşca-o. Poate era ciudat, totuşi avea încredere că-şi va respecta cuvîntul şi în cîteva zile o va duce înapoi nevătătmată, dacă nu va încerca să scape.

Annie crezuse întotdeauna despre ea că e o persoană cu înalte standarde morale, capabilă să separe adevărul de minciună şi să aleagă calea dreaptă. Însă, ce s-ar spune despre ea, că a putut să vadă violența lui Rafe McCay atît de clar şi totuşi a fost puternic atrasă de el, încă de la început? Era rece şi înspăimîntător de stăpîn pe sine şi tot aşa de periculos ca o puma urmărită de vînător; totuşi

sărutările lui o făceau să tremure şi să tînjească după mai mult. O mică voce îi şoptea că ar putea să i se dăruiască, apoi să se întoarcă la Silver Mesa, fără să ştie cineva că a avut ca iubit un proscris şi că e îngrozită că a putut să cedeze tentației.

Uşa se deschise, dar îşi ținu întreaga atenție îndreptată spre ceea ce gătea. Rafe puse găleata jos, lîngă foc. Annie văzu că era plină cu apă. Din experiență, ştia ce grea era găleata şi nu putu să-şi oprească îngrijorarea. În ciuda ei însăşi, întrebă iar:

– Cum te simți?

– Flămînd. El închise uşa şi se lăsă pe pled. Aproape normal. Aşa cum ai spus tu.

Ea îi aruncă o privire rapidă. Tonul lui fusese egal, fără nici un fel de asprime, dar ştia că glasul nu exprima decît ce voia el.

– N-am spus că vei fi aproape normal. Am spus că te vei simți mai bine.

– Şi chiar aşa e. Chiar şi după ce am îngrijit de cai. Nu mai sînt aşa slăbit, ca ieri. Dar copcile tot mă mai mănîncă.

Acesta era semn bun, o confirmare că se vindecau, totuşi ea nu se aşteptase la asta atît de curînd. Evident, era un om care se vindeca repede; avea o vitalitate aproape neomenească, aşa cum dovedise pe drumul acela de coşmar, spre colibă.

– Deci eşi aproape bine. Ea se uită la el, cu ochi sumbri şi uşor rugători. O să mă duci înapoi la Silver Mesa, asăzi?

– Nu.

Doar un singur cuvînt, dar implacabil. Umerii lui Annie se lăsară puțin în jos. Ar fi fost cel mai bine să alunge tentația periculoasă a companiei lui, dar nu încercă să se certe cu el. Pentru că, în tot ce făcea avea motivele lui şi ea nu era în stare să-i influențeze deciziile. O să o ducă înapoi, la Silver Mesa, cînd va vrea el, nu înainte.

Rafe o privi pe sub sprîncene, în timp ce turna cafea într-o cană şi i-o întinse. Sorbi băutura tare, bucurîndu-se de senzația de cald pe care o răspîndea în el, adăugîndu-se căldurii pe care o simțea doar privind-o. În această dimineață se învîrtea neliniştită în jurul lui, într-un fel cum nu mai făcuse înainte, nici chiar cînd fusese îngrozită că o va ucide. Acum era conştientă de prezența lui erotică şi era la fel de nervoasă ca o iapă tînără încolțită pentru prima oară de armăsar. Tensiunea dintre ei zbîrnîia ca o sîrmă super-întinsă.

În această dimineață, era îmbrăcată cu hainele ei, închise la nasturi pînă sus, ascunzîndu-se în spatele unei baricade de îmbrăcăminte şi închipuindu-şi cu modestie, că asta îl va ține la distanță. Zîmbi cînd duse cana la gură. Femeile par să nu realizeze niciodată forța seducției, care îi atrage pe bărbați spre ele, încîntarea pielii catifelate, a curbelor blînde, nevoia ce le bîntuia interiorul, profund pînă în măduva oaselor, şi care îi îndemna să le pătrundă şi să ajungă cît de aproape de rai poate un bărbat pe acest pămînt. De asemenea, femeile nu realizează forța propriilor lor dorințe, că propriile lor trupuri le subminează apărarea. Al dracului de sigur că Annie nu realiza asta, altfel nu s-ar simți atît de confortabil în bariera nefolositoare a hainelor. Oare crede că, dacă nu poate să-i vadă trupul gol, nu o mai doreşte?

Bunul simț îi era anulat de o foame fizică atît de puternică, încît devenise o tortură. *Trebuia* să o aibă. Ducînd-o înapoi la Silver Mesa, fără să se înfrupte din ea, era peste puterile lui. De abia se reținea să nu întindă mîna după ea, chiar în clipa aceasta. Viața lui nu fusese decît moarte şi amărăciune, de atît de multă vreme, încît căldura ei dulce era la fel de irezistibilă pentru el, ca apa pentru un om însetat, din deşert.

Doar certitudinea că va avea suficient timp să o seducă şi că astăzi aveau nişte treabă de făcut, îl reținu să o trîntească pe pleduri. În mod clar, vremea se răcise mai tare şi nori groşi şi sumbri atîrnau peste munți, nori de zăpadă, cum mai văzuse şi înainte. Poate că ar avea timp să o ducă înapoi la Silver Mesa, înainte de a începe să ningă, dacă ar fi fost dispus, dar nu era. Aşa de sus, în munți, zăpada tindea să cadă groasă, iar furtunile de primăvară timpurie puteau fi şi mai rele; s-ar putea să fie reținuți în colibă zile întregi, chiar şi cîteva săptămîni. Annie nu va putea să-i reziste, ea sau trupul ei, atît de mult timp.

Dar astăzi, trebuia să facă provizie de lemne de foc, o mulțime, şi să pună şi nişte capcane, care să le asigure hrana. Putea vîna uşor cu puşca, însă zgomotul împuşcăturilor ar putea atrage atenția şi nu voia să ştie nimeni că se află cineva aici sus. Trebuia să facă ceva şi în legătură cu caii. Nu se putea să fie ținuți zile întregi, îngrămădiți în şopronul acela mic, fără să se poată mişca. Va trebui să le pună piedică şi să-i lase să pască, în timp ce el se va întoarce şi va rezolva cu şopronul. Nu-i plăcea să fie departe de cai, în caz că ar fi avut nevoie să plece în grabă, dar animalele aveau nevoie să pască, iar el avea nevoie

doar de ziua de azi şi probabil o parte din mîine, pentru a termina treaba. Hotărî să nu-i spună lui Annie că avea impresia că va ninge, deoarece ideea de a fi troieniți aici împreună o va face să intre în panică.

Avea o foame de lup şi de abia aştepta şunca şi să se coacă biscuiții. Annie umplu din nou cana şi el o puse între ei, astfel încît să o poată împărți amîndoi. Nici unul dintre ei nu vorbi în timpul acestui mic dejun simplu. Rafe mîncă avînd un apetit vorace, savurînd fiecare gură de miere dulce şi pîine caldă.

După aceea îşi scoase cămaşa ca să-i poată controla rănile şi se folosi de ocazie să-şi scarpine cu grijă pielea din jurul copcilor, care-l mînca. Annie îi dădu mîna de-o parte.

– Încetează. O să-ți iriți copcile.

– Pare echitabil. Şi ele m-au iritat, ca în iad.

– Datorită lor te vindeci mai repede, aşa că nu te plînge. Rănile se închiseseră şi se vindecau frumos, foarte puțin roşiatice. Ea bănuia că va putea să-i scoată copcile peste o zi sau două şi să nu aştepte cele zece zile obişnuite.

Şterse copcile cu suc de mere, ca să nu-l mai mănînce, apoi puse peste ele un tampon gros şi-l legă bine.

El stătea cu brațele ridicate şi se încruntă privind.

– De ce ai făcut un bandaj mai gros astăzi?

Ea legă bine tifonul şi el îşi lăsă brațele în jos.

– Ca să-ți protejez rănile.

– De ce? Îşi trase cămaşa peste cap şi o vîrî în pantaloni.

– În special de tine, răspunse ea, în timp ce făcea ordine în geanta medicală.

El mormăi şi-şi îmbrăcă haina, apoi scoase o toporişcă din geanta de la şa.

Annie privi tăişul ascuțit.

– Nu e nevoie să tai lemne de foc; mai sînt destule pe jos, ce pot fi adunate.

– Nu pentru foc. Mă duc să măresc şopronul cailor. Îşi trecu peste cap cureaua tocului puştii, ca să-l pună pe spate, şi-şi băgă arma în el.

– Pune-ți haina. Astăzi e mai frig, ai nevoie de ea.

Se supuse în tăcere. Treaba mergea mai uşor, dacă făcea ce-i spunea el, deşi nu i se părea necesar să muncească prea mult la şopron, dacă vor rămîne acolo doar o zi sau două. Încerca să se convingă că o va duce curînd la Silver Mesa, mai ales că se întremase atît de bine. Cîteva zile în plus, apoi tentația va fi înlăturată şi ea va fi acasă, nevătămată şi castă încă. Sigur că va putea să rămînă dîrză, în tot acest timp; la urma urmei, Penelope îşi apărase castitatea împotriva pretendenților zeloşi, timp de douăzeci de ani, aşteptînd întoarcerea lui Ulisse.

Îşi conduseră iar caii neliniştiți în luminiş, unde Rafe le puse piedică şi le dădu drumul să pască. Pe drumul de întoarcere la colibă, amîndoi adunară lemne de foc şi le depozitară chiar lîngă uşă.

În continuare, îl ajută să pună nişte capcane simple, procedeul captîndu-i interesul. Doar cu o sfoară şi două bețe flexibile, pe care le tăiase cu toporişca, el întocmi cîteva feluri de capcane. O lăsă pe ea să o pună pe ultima, la îndrumarea lui. Avea mîini îndemînatice, dar află că încercarea a ceva nou implica o anumită stîngăcie. El fu răbdător, deşi insistă să refacă iar şi iar capcana, pînă cînd

a fost mulțumit. Cînd termină, obrajii ei străluceau, atît de efort, cît şi de frig.

Cînd se îndreptară spre colibă, ea îi studie picioarele lungi şi musculoase făcînd cu uşurință drumul peste povîrnişurile abrubte şi reflectă că începuse să i se pară normal să-şi tîrîie picioarele în urma lui, fără nimic în jur, decît munții uriaşi şi liniştea. Erau aşa izolați, de parcă ar fi fost singuri pe pămînt, un bărbat şi femeia lui. Stomacul i se strînse la gîndul acesta şi repede îl respinse, deoarece dacă îşi permitea să gîndească că e femeia lui, va fi pierdută. El va sesiza, în felul în care părea că ştie totul, şi se va întoarce să se uite la ea, cu ochii lui palizi şi duri. Ar vedea înscrisă pe față ei că mintal a cedat şi o va poseda, poate chiar aici pe solul rece al pădurii.

Ca să înceteze să mai tremure, se hotărî să se gîndească la diversele crime pe care probabil că le-a comis el. Simți un mic spasm de disperare, cînd realiză că nu avea nici cea mai mică repulsie să se gîndească la el ca la un criminal; era dur şi rece, lipsit de emoții şi totuşi o trata mai bine decît se aşteptase şi decît îi fusese frică, cu toate astea nu putea să se înşele în privința firii lui. Chiar şi acum, era în stare de alertă, ca un animal sălbatic, întorcînd capul în permanență, ca să examineze fiecare amănunt şi ca să caute sursa oricărui zgomot, cît de mic.

– Ce ai făcut? întrebă incapabilă să se stăpînească, deşi dacă ar fi ştiut, aceasta ar fi constituit o grijă permanentă pentru ea.

– Cînd? murmură el oprindu-se să studieze o pasăre, care îşi luă zborul. După o clipă se relaxă şi începu să se mişte din nou.

– De ce eşti căutat?

El îi aruncă o privire peste umăr, cu o sclipire de primejdie rece în ochi.

– Ce mai contează?

– Ai jefuit pe cineva? insistă ea.

– Fur dacă trebuie, dar nu de asta sînt căutat.

Tonul lui era egal şi indiferent. Annie se înfioră şi întinse mîna să-l apuce de mîna înmănuşată.

– Atunci, de ce?

El se opri şi se uită la ea. Un rictus lipsit de umor îi strîmba gura.

– Pentru omor, rosti el.

Ei i se uscă gîtul şi îi dădu drumul mîinii. O, ştiuse asta de la început, recunoscuse capacitatea lui de violență, dar auzindu-l spunînd asta cu atîta nepăsare, ca şi cum ar fi vorbit despre o pasăre interesantă, aproape îi opri inima în loc. Înghiți în sec şi făcu efortul să întrebe:

– Ai omorît pe cineva?

Păru surprins de întrebare. Sprîncenele i se ridicară scurt.

– Nu pe cel de care sînt acuzat. Nu, nu-l ucisese pe bietul Tench, dar omorîse o mulțime dintre cei care îl urmăriseră, aşa că bănuia că nu mai contează.

Afirmația n-a rămas neobservată. Ea se întoarse şi merse alături, dar el făcu un pas în urma ei.

Mergea aproape orbeşte. Era medic, nu judecător. Nu intra în atribuțiile ei să întrebe modul, sau din ce cauză era cineva bolnav sau rănit, şi se presupune că nu trebuia să evalueze cît valora ca ființă umană, înainte de a-i oferi beneficiul abilității şi cunoştințelor ei. Pur şi simplu, se presu-

pune că trebuia să vindece, să facă ce îi oferea meseria ei mai bine. Acum însă, era pentru prima oară, cînd trebuia să facă față faptului că salvase viața unui ucigaş recunoscut şi nervii i se răsuciră chinuitor. Cîți oameni au murit, pentru ca acest om să trăiască? Ar fi trăit oricum şi fără ajutorul ei, dar ea nu va şti asta niciodată.

Şi acum...acum, chiar dacă ar fi ştiut totul încă din acea primă noapte, ar fi putut să refuze să-l trateze? Nu, în nici un caz. Jurămîntul medical o obliga să facă tot ce putea, în orice circumstanțe, pentru a aduce vindecarea.

Însă, chiar şi fără jurămînt, n-ar fi putut să-l lase să moară. Nu, după ce l-a atins, tremurînd din cauza magnetismului lui animalic, auzind vocea lui joasă şi aspră ce răspîndea o vrajă senzuală în jur. De ce să încerce să se mintă? Chiar dacă fusese cu adevărat terifiată în primele două nopți, să stea lungită în brațele lui, a făcut ca tot trupul să i se aprindă de o plăcere instinctivă.

Iar în noaptea ce urma, va sta din nou în brațele lui.

Se înfioră şi îşi înfăşură mai strîns haina în jurul ei. Poate că era mai bine că ştia cine e. Asta îi va da putere să-i reziste.

Dar chiar acum, în timp ce se gîndea la noaptea ce venea, sînii începură să o doară şi coapsele i se încingeau, cu toată ruşinea.

Munca grea pretinsă de mărirea şopronului cailor, va veni ca o uşurare, pentru că va putea să se concentreze asupra efortului fizic. El dădu acoperişul jos şi puse deoparte scîndurile, ce fură pregătite şi finisate primitiv pentru a fi refolosite, apoi începu să doboare puieți de copaci şi să-i lege unul de altul. Îi propti în mal şi de copacii rămaşi

în picioare şi îi ciopli, astfel încît să se îmbine unul cu altul. La indicația lui, ea începu să frămînte lutul pentru tencuirea puieților, asigurînd astfel nişte pereți primitivi împotriva vîntului. Făcu asta cu o silă ce îl făcu pe el să-şi ascundă un zîmbet; să-şi murdărească mîinile era ceva inevitabil, dar avu grijă ca măcar hainele curate să nu sufere.

Astfel, el dublă lungimea şopronului inițial. Apoi devie prin mijloc cursul de apă, astfel încît fiecare cal să aibă acces egal la el, după care folosi alți doi puieți ca bariere, ce împărțeau spațiul în mod egal. După cîte un efort mai mare, Annie îl văzu cum se opreşte şi-şi masează din cînd în cînd partea vătămată, dar arăta ca şi cum îşi masa un muşchi inflamat, în loc de locul dureros pe care îl simțea.

La început, ea îşi închipuise că le va trebui toată ziua, dacă nu şi o parte din ziua următoare, ca să termine proiectul, dar după patru ore el folosi scîndurile originale pentru a construi o uşă şi canatul ei. Ea umplu crăpăturile cu noroi, şi el o ajută să termine această tuşă finală, apoi ea făcu un pas înapoi, ca să privească fructul eforturilor lor. Era o construcție grosolană şi nu prea atractivă, dar funcțională. Spera că şi caii vor aprecia noua lor locuință.

După ce s-au spălat pe mîini în pîrîul rece ca gheața, ea se uită la soare.

– Am nevoie să pun la fiert fasolea şi orezul. Aseară, fasolea n-a fost bine fiartă.

În ciuda frigului, el transpirase şi ea bănuia că va primi cu bucurie să se odihnească. Trebuie că resimțea efectele muncii fizice grele, aşa de curînd după ce a fost atît de bolnav cum fusese. El intră împreună cu ea şi căzu pe pleduri, cu un suspin. După cîteva minute totuşi, se încruntă

în timp ce băga un deget cu pielea aspră într-o crăpătură largă din podea.

– Ce nu e în regulă? întrebă ea ridicînd ochii de la pregătirea mesei şi văzîndu-i încruntarea.

– Poţi să simţi cum intră frigul prin crăpăturile astea.

Ea se aplecă şi-şi ţinu mîna deasupra duşumelei. În mod clar, se simţea distinct un curent de aer îngheţat.

– De ce îţi faci grijă pentru asta acum? Am făcut destule astăzi şi nu poţi pune altă duşumea.

– Pentru că s-a făcut deja mai frig şi bănuiesc că o să fie şi mai rău. Nu vom avea suficientă căldură pentru somn. Se ridică în picioare şi se îndreptă spre uşă.

Annie îl privi surprinsă.

– Unde te duci?

– Să mai tai cîţiva puieţi.

Nu trebui să meargă decît cam trei metri şi ea auzi sunetul lemnului tăiat. Reveni curînd cu patru puieţi. Făcu o ramă dreptunghiulară, adunînd capetele între ele. Apoi aduse înăuntru cîteva braţe de ace de pin şi le împrăştie în interiorul ramei, ca să creieze o barieră groasă şi moale, între ele şi duşumea. Apoi aşeză unul din pleduri peste ramă şi se întinse pe patul primitiv, ca să-l testeze cît de comod era.

– Mai bun decît podeaua, anunţă el.

Ea se întreba ce mai intenţiona să facă în ziua aceea. Şi află răspunsul, cînd el insistă să aducă înăuntru mai multe lemne pentru foc.

– Dar de ce trebuie să facem asta acum? protestă ea.

– Ţi-am mai spus, se face şi mai frig. Avem nevoie de lemne în plus.

– De ce nu puteam aduce doar atîtea cîte avem nevoie?

– De ce să ieşim mai des în frig, cînd putem avea lemnele la îndemînă? replică el.

Ea era obosită, dar gata să atace.

– Nu o să stăm aici destul de mult, ca să folosim tot ce avem.

– Am fost în munţi şi înainte şi ştiu ce vorbesc. Fă ce ţi-am spus.

Ea se execută, dar plină de reavoinţă. Muncise mai greu în ultimile trei zile, decît făcuse vreodată înainte, aşa că ar fi vrut să se odihnească puţin. Chiar şi înainte de a-l întîlni pe el, fusese epuizată de la naşterea bebeluşului Edei. Iar cu o noapte în urmă nu dormise bine, ceea ce fusese în totalitate din vina lui. Avea o fire potolită şi arareori era irascibilă, dar oboseala îi eroda echilibrul normal.

În sfîrşit adunară destule lemne de foc pentru a fi satisfăcut, dar chiar şi atunci nu sosi momentul odihnei. Trebuia să meargă în luminiş să aducă şi caii. Cînd ajunseră acolo, poiana era goală, şi lui Annie îi sări inima.

– Au plecat!

– Nu pot fi prea departe. De aceea i-am împiedicat.

Le luă cam zece minute să-i descopere; adulmecaseră apa şi îşi croiseră drum spre pîrîu, probabil acelaşi ce curgea pe lîngă colibă. Nelinişte a de dimineaţă a cailor fusese înlăturată de păscutul plăcut din timpul zilei şi nu se împotriviră să fie prinşi. Annie avu grijă de calul ei şi, în tăcere, conduseră animalele la şopron.

Şi chiar şi atunci, n-o lăsă să se odihnească. El voia să controleze toate capcanele, înainte de căderea nopţii, şi

o făcu să meargă cu el. Omul acesta sfida orice ştia ea despre forța şi vitalitatea umană; probabil că era epuizat încă de la prînz, dar în loc de odihnă muncise o zi întreagă, muncă ce ar fi fost suficientă şi pentru un om sănătos.

Capcanele erau goale, dar el nu păru surprins sau dezamăgit. Se înserase cînd s-au întors la colibă şi lumina ce scădea, combinată cu oboseala, o făcu pe Annie să se împiedice de nişte rădăcini ieşite din pămînt. Se redresă imediat şi nu fu în pericol să cadă, dar Rafe întinse mîna şi o apucă de braț, cu o forță care o făcu să țipe.

– Cum te simți? O apucă şi de celălalt braț şi o aşeză în fața lui.

Ea inspiră adînc.

– Sînt bine. M-ai speriat cînd m-ai apucat de braț.

– N-am vrut să cazi. Dacă îți frîngi glezna, ai să descoperi repede că nu sînt un medic aşa bun ca tine.

– Sînt bine, repetă ea. Doar obosită.

Nu-i dădu drumul, ci îşi ținu mîna ferm pe brațul ei tot restul drumului. Ea ar fi dorit să nu o atingă. Atingerea mîinii dure şi puternice era prea fierbinte, fierbințeala ei prea pătrunzătoare. Îi submina hotărîrea rațională de a păstra distanța dintre ei. El însă în mod cert nu luase o astfel de decizie, aşa că nu-şi dădea seama de scutul de indiferență, cu ajutorul căruia încerca ea să se protejeze.

El închise coliba pentru noapte, în timp ce ea termină de pregătit cina. Era o uşurare ca în final să poată să se aşeze, chiar dacă era pe duşumeaua dură din lemn, cu aerul rece ce se strecura prin crăpături. Pregătise o felie de şuncă, pe care o sfărîmă împreună cu fasolea şi orezul, pentru a le da savoare, apoi adăugă puțină ceapă. O aromă

ispititoare umplu mica încăpere şi Rafe se aplecă înainte, cu o sclipire avidă în ochi, cînd ea îi puse în farfurie. Era aşa obosită, încît nu mîncă mult, ceea ce fu bine, pentru că Rafe termină totul, pînă la ultima îmbucătură.

Şi totuşi, ea încă mai avea ceva de făcut, înainte de a se prăbuşi pe pat, pentru noapte. După ce vesela fu spălată, ea luă cel de al doilea pled şi se uită în jur, încercînd să hotărască în ce loc ar fi fost mai bine să-l aranjeze.

– Ce faci?

– Încerc să-mi imaginez cum să atîrn pledul.

– De ce?

– Pentru că vreau să mă spăl.

– Atunci, fă-o.

– Nu în fața ta.

El îi aruncă o privire grea, apoi fără să protesteze îi luă pledul din mîini. Era destul de înalt pentru a ajunge la bîrnele tavanului şi agăță cu uşurință două colțuri ale pledului de lemnul brut, despărțind astfel o porțiune mică din cameră cu o perdea. Annie cără găleata cu apă după aceasta şi îşi scoase bluza. După o clipă de ezitare, îşi lăsă manşetele de la mînecile cămăşii în jos, de-a lungul brațelor, după care o lăsă şi pe aceasta să-i cadă în jurul taliei. Cu grijă, se spălă cît de bine putu, fiind atentă la perdeaua improvizată, dar el nu făcu nici o mişcare pentru a-i invada intimitatea. Cînd fu îmbrăcată din nou, ieşi de după pled cu un mulțumesc calm.

El îi luă găleata din mînă.

– Poți să te duci înapoi, în spatele pledului. Am asudat astăzi ca un cal şi trebuie să mă spăl şi eu.

Ea se duse repede după pled, aproape fără să şovăie. Ochii lui Rafe sclipiră cînd îşi scoase cămaşa. Faptul că muncise din greu nu era singurul motiv, pentru care voia să se spele. Dacă ar fi fost singur nu şi-ar fi bătut capul, dar în curînd se vor culca şi unei femei, aşa de sensibilă în privinţa obiceiurilor ei personale ca Annie, i-ar fi plăcur în mod sigur să primească lîngă ea un bărbat care nu mirosea a sudoare. Îşi puse deoparte cămaşa murdară, apoi, străbătut de un gînd, se dezbrăcă lăsîndu-se complet gol. Mulţumită lui Annie, avea schimburi curate cu care să se îmbrace. Se ghemui lîngă căldare şi se spălă, apoi îşi puse ciorapi, lenjerie şi pantaloni curaţi, dar hotărî să rămînă fără cămaşă.

După aceea, întinse mîna şi desfăcu pledul din cuie şi, în lumina scăzută a focului, Annie clipi spre el, ca o bufniţă somnoroasă. O cercetă cu asprime şi văzu că aproape adormise în picioare. Întocmise planuri de seducţie, dar în toate planurile contase pe faptul că era trează. Îl cuprinse frustrarea, cînd realiză că trebuia să mai aştepte.

Medic cum era, ea controlă siguranţa bandajului din jurul pieptului.

– Te-a deranjat mult astăzi?

– M-a durut doar puţin. Ceea ce mi-ai pus tu, mi-a cam produs mîncărime.

– Suc de mere, rosti ea şi căscă.

El ezită, apoi întinse mîna şi începu să-i scoată agrafele din păr.

– Aproape ai adormit în picioare, dulceaţă. Să-ţi scoatem hainele ca să poţi să te culci.

Era de aşa obosită, încît stătea acolo ca un copil docil, pînă cînd el începu să-i descheie bluza. Ochii ei se deschiseră mari, cînd realiză ce făcea şi se trase înapoi,

agitîndu-şi mîinile, ca să-şi reţină îmbrăcămintea protectoare.

– Scoate-le, rosti el cu un ton şi cu cuvinte implacabile. Jos, pînă la cămaşă!

Cu toate că ştia că nu-i era de nici un folos, nu se putu abţine să nu scoată un singur cuvînt disperat:

– Te rog.

– Nu. Haide, acum. Cu cît te dezbraci mai repede, cu atît mai curînd poţi să te culci.

Fu şi mai greu să renunţe la protecţia hainelor, decît fusese prima dată, deoarece acum realiza cît de vulnerabilă era, cu adevărat. Ştia că putea să-i reziste; dificil, dar ştia că putea să o facă. Însă cum să-şi reziste ei însăşi? Se gîndi să se lupte, apoi abandonă ideea ca nefolositoare, pentru că el era mult mai puternic decît ea şi lupta ar avea ca rezultat doar sfîşierea hainelor – ale ei. Se gîndi să-l roage să-i dea cuvîntul că nu o va atinge, dar ştia că şi asta ar fi un efort inutil. S-ar uita doar la ea cu privirea aceea fermă şi ar refuza.

El făcu un pas spre ea şi Annie îi întoarse repede spatele. El o apucă de umeri şi ea oftă.

– Mă dezbrac eu.

– Atunci, dă-i drumul!

Ea se supuse. El stătea exact în spatele ei şi lua fiecare articol de îmbrăcăminte din mîinile ei tremurătoare, cu excepţia ghetelor şi a ciorapilor. Îi trecu prin minte că o să ia foc, cu căldura focului din faţă şi căldura corpului lui din spate. Stătea cu spatele la el, privind focul fără să-l vadă, în timp ce el îi aranja hainele sub pled. Apoi o luă de mînă şi blînd o ghidă spre patul, pe care îl întocmise pentru ei.

CAPITOLUL 7

Rafe se agită şi somnoros o strînse mai aproape de el. Fundul delicat era cuibărit între coapsele lui, provocîndu-i o erecţie totală. Disconfortul îl trezise, destul ca ochii să i se deschidă încet. O privire automată spre foc îi spuse că n-a putut să doarmă prea mult, cel mult o jumătate de oră. Oftă şi inhală mireasma dulce şi caldă a pielii ei. Imediat ce realizase că nu intenţiona să o forţeze, ea s-a relaxat şi a adormit aproape pe loc. Zăcea făcută ghem în braţele lui, abandonată ca un copil, cu trupul lui mare şi puternic curbat în jurul ei, ca să o ocrotească şi să o încălzească.

Încă pe jumătate adormit îşi băgă mîna sub cămaşa ei, pe şold şi continuă să o mîngîie încet. Doamne, ce fină şi moale era la pipăit! Îşi alunecă mîna în jurul abdomenului ei şi îl apăsă uşor. Ea murmură în somn mişcîndu-şi fesele pentru o poziţie mai confortabilă, pe duritatea mădularului său.

Pantalonii lui le stăteau în cale. Îi descheie şi îi lăsă în jos, odată cu lenjeria şi inspiră adînc de uşurare, pentru această minunată eliberare. Îşi mişcă şoldurile lipite de ale ei, înfiorîndu-se de plăcerea cărnii goale, atinsă de a lui. Nu dorise niciodată o femeie cu atîta intensitate, pînă să ajungă

ca asta să fie tot la ce se gîndea, pînă cînd cea mai mică atingere a ei făcea carnea lui de mascul să se scoale tare şi nerăbdătoare. Dulce Annie! Ar fi trebuit să-l lase să moară, dar n-a făcut-o. Nu exista nimic rău în ea, decît această magică şi specială căldură, pe care refuza să o împartă cu el. Încă îi mai era puţin frică de el; nu ştia cît de bine putea să-i facă şi chiar o să-i facă; el cunoştea capacitatea senzuală a trupului ei, mult mai bine decît ea. Îşi imagina cît era de strîmtă şi caldă în interior şi cum micul ei vagin s-ar strînge în jurul lui şi s-ar cutremura de orgasm. Gemu aproape tare.

Transpirase şi inima îi bubuia. Erecţia palpita.

– Annie. Vocea lui era joasă şi încordată. Îşi mişcă mîna pe abdomenul ei gol ca să-i apuce curba şoldului. Întoarce-te, iubito.

Ochii ei se deschiseră pe jumătate şi murmură somnoroasă, dar i se întoarse în braţe, condusă de mîna lui. El ajunse şi mai jos ridicîndu-i coapsa dreaptă peste şoldul lui, desfăcînd ghemul picioarelor ei şi aducînd-o lipită de el. Îşi apăsă cu exaltare sexul pe valvele moi astfel expuse şi îi căută gura.

Plăcerea era copleşitoare. Pe Annie aproape o înnecă, raţiunea amorţită de somn părăsind-o. El o atingea între picioare, o atingea cu ceva gros, fierbinte şi neted şi o săruta aşa de profund, încît de abia putea să respire. Cămaşa îi alunecă de pe umăr şi mîna lui i se închise peste sîn ca o cupă frămîntîndu-l, cu degetul mare şi aspru peste sfîrcul gingaş, inflamîndu-l. Orbeşte ea se agăţă de umerii lui, cu degetele săpînd în muşchii tari şi netezi. El îşi poziţionă şoldurile mai înăuntru şi mădularul gros dintre

picioarele ei se presa nerăbdător în ea. E penisul lui, gîndi ea vag, cu mintea ameţită atît de somn, cît şi de plăcere, dar în mod cert e prea mare. Nu se aşteptase să fie aşa mare. El îi ridică picioarele mai sus şi brusc apăsarea deveni mai intensă. Instinctiv ea încercă să se retragă. El opri mişcarea, cu mîna puternică apucîndu-i fesele goale şi gemu tare.

– Annie!

Carnea ei moale se supuse apăsării dominatoare, dar deschise ochii mari, cînd simţi o durere reală. Se zvîrcoli, se luptă şi se răsuci izbucnind în plîns, cînd realiză îngrozită ce se întîmpla în realitate. Rafe încercă să-i apuce picioarele ce se zbăteau şi Annie se aruncă jos din patul lor grosolan, aterizînd alături pe mîini şi pe genunchi. Cămaşa îi atîrna de pe umăr, dezgolind un sîn şi tivul i se răsucise în jurul taliei. Trase de el cu frenezie, încercînd să-şi acopere şoldurile şi sînul. O zguduiau suspinele, cînd îl privi. Nu îndrăznea să-şi ia ochii de la el.

– La dracu'! Rafe se răsturnă pe spate cu o înjurătură guturală şi cu mîinile încleştate încercînd să-şi controleze atît vintrele cît şi nevoia aproape de nesuportat, de a o ţine din nou în braţe. Sexul lui gol împungea aerul, atît de dureros umflat, încît îşi închipuia că ar putea să explodeze în orice clipă. Şi acolo jos era Annie, cu mîinile şi genunchii pe scîndurile grosolane, cu părul căzut peste faţă şi tot trupul scuturat de suspine, însă ochii îi erau uscaţi şi se uita la vintrele lui cu o teroare şi confuzie vădite.

Cu băgare de seamă, el îşi trase pantalonii şi se ridică în picioare cu oarecare dificultate. Annie scînci şi se depărtă de el. Înjurînd din nou, înjurături aproape fără sunet,

înăbuşite între dinţii încleştaţi, se aplecă şi îşi luă centura cu pistolul şi puşca. De abia putea să se uite la forma ei ghemuită şi tremurătoare.

– Îmbracă-te, lătră el şi ieşi din colibă trîntind violent uşa.

Frigul muşcă din carnea supraînfierbîntată. Era pe jumătate gol, fără cămaşă sau bocanci şi din piept îi ieşeau aburi. Întîmpină frigul cu plăcere, avînd nevoie să uşureze febra ce îl mistuia de viu, mult mai rea decît febra provocată de răni.

Se rezemă de un copac, în întuneric şi frig, scoarţa dură zgîriindu-i spatele. Doamne, aproape a *violat-o!* Se trezise excitat deja şi ea era aşa moale şi netedă, goală în baţele lui, încît nu avusese alt gînd în minte, decît să o aibă. La început şi ea i-a răspuns, ştia că aşa a fost; i-a simţit mîinile apucîndu-se de el, i-a simţit apăsarea de răspuns a şoldurilor, dar ceva a speriat-o şi a intrat în panică. Pentru o clipă sălbatecă nu i-a păsat că era înfricoşată, că a început să se lupte împotriva lui; fusese aproape gata să o pătrundă condus de un instinct orb. Niciodată în viaţa lui nu siluise o femeie, însă cu Annie ajunsese afurisit de aproape de asta.

Nu îndrăznea să se întoarcă în colibă. Nu în felul acesta, nu cu dorinţa chinuindu-l ca o febră nemiloasă, pretinzînd eliberare. Nu putea să se lungească lîngă ea şi să nu o posede.

Înjură îndelung şi cu fantezie, fluviul urît al vorbelor străbătînd întunericul. Frigul se simţea ca un cuţit pe pielea goală; va îngheţa de moarte aici afară.

Ştia ce are de făcut, dar nu-i făcea plăcere. Îşi descheie pantalonii şi îşi luă în mînă mădularul în erecţie.

Închise ochii şi-şi lipi umerii de coaja copacului. Înjurăturile ţîşniră dintre dinţii încleştaţi, dar în sfîrşit dobîndi, dacă nu plăcere, cel puţin o uşurare clară şi necesară, înainte de a intra din nou înăuntru.

Frigul devenise repede de nesuportat. Se depărtă de copac şi intră în colibă. Faţa îi era indescifrabilă, cînd închise uşa, cu o stăpînire de sine de gheaţă.

Annie stătea rigidă în picioare, lîngă şemineu. Avea încă picioarele goale, deşi se supusese cu recunoştinţă ultimului ordin dat de el şi se strecurase în hainele ei, atît de grăbită, încît rupsese unul din şireturile juponului. Încercă să-şi controleze respiraţia, dar aceasta vibra intrînd şi ieşind din plămîni.

În mîna dreaptă strîngea cuţitul lui mare.

Rafe văzu acest lucru imediat şi ceva se aprinse în ochii lui palizi. Traversă încăperea ca o panteră la atac; Annie ţipă şi ridică repede cuţitul, dar de abia iniţie mişcarea, că el o şi apucă de încheietura mîinii şi o răsuci, aşa că arma grea căzu pe duşumea.

Nu-i dădu drumul la mînă şi nici nu luă cuţitul. Se uita doar la ea, văzîndu-i panica din ochii negri larg deschişi.

– Eşti în siguranţă, rosti răguşit. Nu sînt violator. Înţelegi? N-am să te rănesc. Eşti în siguranţă.

Ea nu răspunse. Îi dădu drumul la mînă, apoi îşi apucă haina şi o trase peste cap. Tremura, căldura relativă a colibei nu-i era suficientă. Puse mai multe lemne pe foc, făcîndu-l să strălucească, apoi o apucă de mînă şi o trase în jos, ca să se aşeze pe podea alături de el.

Faţa îi era cruntă.

– Trebuie să vorbim despre asta. Ea scutură din cap, cu o mişcare rapidă de negare, apoi privi în lături. Trebuie, altfel nici unul din noi nu va putea doarmi la noapte.

Privirea ei era fixată pe patul boţit, apoi îi alunecă în lături.

– Nu.

Nu ştia dacă nu e de acord cu părerea lui, sau respingea chiar şi gîndul de a se întinde iar alături de el.

În mod deliberat îi dădu drumul şi se sprijini pe mîna dreaptă, trăgîndu-şi genunchiul stîng în sus şi lăsîndu-şi mîna să atîrne peste el. Putea să simtă atenţia ei ascuţită faţă de fiecare mişcare a lui, chiar şi cînd nu se uita direct la el, apoi îşi permise să se relaxeze puţin, asigurată de poziţia lui.

– Moţăiam, zise el menţinîndu-şi vocea joasă şi egală. Cînd m-am trezit eram deja tare şi pe jumătate adormit. Am întins mîna şi te-am lipit de mine, fără să mă gîndesc. Apoi, cînd m-am trezit, nu mă gîndeam la nimic altceva, decît să te pătrund. Eram la limită. Înţelegi ce spun? întrebă punîndu-i un deget sub bărbie şi forţînd-o să se uite la el. Eram aproape gata de orgasm. Îmi era aşa de foame de tine, iubito.

Ea nu voia să audă cum o dezmiardă, dar blîndeţea acestui ultim cuvînt aproape că o făcu să-l asculte. Expresia din ochii lui cenuşii era pătrunzătoare, tumultoasă.

– Nu te-aş fi violat, continuă el. Lucrurile n-ar fi mers aşa departe cum s-a întîmplat, dacă aş fi fost complet treaz. Dar tu mi-ai răspuns, fir-ar să fie. *Uită-te la mine!* Vocea lui plezni ca un bici, în timp ce ochii ei îl evitau neliniştiţi. Apoi înghiţi în sec şi-şi întoarse privirea, să o întîlnească pe a lui. Şi tu m-ai dorit, Annie. N-a fost totul numai din cauza mea.

Onestitatea e un lucru împovărător, descoperi ea, un imbold ce nu i-ar permite să se refugieze în spatele minciunilor. Totuşi el merita adevărul.

– Da, admise cu asprime. Te-am dorit.

O expresie de consternare şi frustrare i se aşternu lui pe figură.

– Atunci ce s-a întîmlat? Ce te-a speriat?

Ea şi muşcă buza şi se uită în altă parte, dar de data aceasta el îi permise. Se lupta cît să-i spună şi cum să formuleze fraza. Gîndurile îi erau sfîşiate de enormitatea celor tocmai admise în faţa lui şi puterea pe care i-o dădea această armă. Dacă ar fi fost puţin mai lent, puţin mai grijuliu – oare era *treaz* – poate ar fi reuşit să o seducă. Iar acum ştia că doar atît era necesar pentru a reuşi, pentru că ea îşi mărtusisise vulnerabilitatea.

– Ce s-a întîmplat? o îndemnă el.

– M-a durut.

Figura lui se îmblînzi şi un mic zîmbet îi curbă buzele.

– Regret, murmură întinzînd mîna ca să-i dea deoparte părul de pe faţă. Îi mîngîie şuviţele de pe umăr, atingerea lui zăbovind, dezmierdînd. Ştiam că e prima dată, iubito. Ar fi trebuit să am mai multă grijă.

– Cred că oricum m-ar fi durut. Îşi aşeză capul pe genunchii îndoiţi. Cîndva am tratat o o prostituată din Silver Mesa. Fusese brutalizată de unul dintre clienţi. Nu pot să uit.

Lui Rafe îi trecu prin cap că o femeie fără experienţă, a cărei expunere a sexului fusese limitată doar la suturi, putea să scuze aspectele mai dure, dacă actul se făcea mai cu prudenţă.

– Nu va mai fi aşa. Nu te mint spunîndu-ţi că nu te-ar durea, pentru că probabil aşa va fi, dar orice bărbat, care în mod deliberat brutalizează o femeie, e un ticălos şi ar trebui împuşcat. Am să o iau mai uşor cu tine, promise el. Înfiorată, ea realiză că el nu avea nici o reţinere în legătură cu ceea ce va urma. Luase notă de slăbiciunea demonstrată de ea şi în mod cert plănuia să profite pe deplin de ea. Dacă o va duce înapoi, în patul acela... Nu putea să permită să se întîmple asta.

– Te rog, rosti ea. Du-mă doar înapoi la Silver Mesa, fără să faci asta. Du-mă înapoi neatinsă. Trebuie să trăiesc cu respect faţă de mine însămi. Dacă ai cît de puţină milă...

– Nu am, o întrerupse el. N-ai să fii stigmatizată. O scurtă perioadă de timp vom fi la fel de apropiaţi cum pot fi doi oameni, şi jur că voi face să fie bine pentru tine. Apoi voi dispărea din viaţa ta şi vei continua să exişti, ca şi înainte.

– Şi ce se întîmplă, dacă voi dori vreodată să mă mărit? îl provocă ea. Ştiu că nu pare probabil, dar nu e imposibil. Ce i-aş spune soţului meu?

Mîna lui Rafe se încleştă cu o furie ce-l ardea profund, la gîndul că alt bărbat ar avea dreptul să o atingă, să facă dragoste cu ea.

– Spune-i că ai călărit cu picioarele desfăcute, rosti dur.

Ea roşi, faţa ei căpătînd o culoare violentă.

– Chiar aşa fac. Dar pe omul cu care mă voi mărita nu-l voi minţi. Va trebui să-i spun că m-am dăruit unui ucigaş.

Cuvintele atîrnau între ei, ca o lamă ascuţită. Faţa lui Rafe deveni rece şi se ridică în picioare.

– Bagă-te în pat. Nu intenționez să stau treaz toată noaptea, din cauză că eşti laşă.

Annie regretă ultima ei propoziție, dar să-l înfurie a fost singura apărare pe care o putea găsi. Frica ei feciorelnică nu avea nici un fel de protecție, atît împotriva lui cît şi a ei însăşi; iar el ştia şi se folosea de asta. Doar şocul, combinat cu amenințarea durerii, îi permisese să reziste să fie sedusă, prima dată. Cînd se întorsese în colibă fusese disperată că îi va ceda, cînd o va atinge din nou; dar el a greşit motivul şi l-a etichetat drept frică; ea însă tot mai putea să simtă nevoia palpitantă, pe care o trezise profund în ea, aşa că ştia mai bine.

Văzînd-o ezitînd, el se aplecă şi o apucă de braț, apoi o ridică în picioare. Imediat ea încercă să-l respingă cu mîinile.

– Cel puțin lasă-mă să-mi păstrez hainele pe mine! Te rog, Rafe. Nu mă face să mi le scot.

El ar fi vrut să o scuture şi să-i spună că o pereche de pantalonaşi de bumbac nu o vor apăra de el, dacă hotăra să o posedeze. Dar poate că vintrele lui nesupuse se vor comporta mai bine, dacă se va acoperi cu haine şi dacă el nu va putea să-i simtă pielea fină lipită de a lui.

– Întinde-te, o repezi el.

Recunoscătoare se tîrî printre pleduri şi se ghemui pe partea ei, departe de el.

Rafe se întinse la rîndul lui şi se uita la tavanul străbătut de umbre. Deci ea se gîndea la el ca la un ucigaş. O mulțime de alți oameni aveau aceeaşi părere şi se pusese şi o recompensă uriaşă pe capul lui. Drace, adevărat că a ucis; e mult de cînd pierduse socoteala oamenilor, care au

căzut datorită plumbului pe care îl vîrîse în ei, asta înainte de a începe să fugă pentru a-şi salva viața, dar atunci era război. Oamenii pe care îi omorîse de atunci îl urmăreau şi, cînd a trebuit să aleagă între viața unui om şi a lui, ajungea la celălalt cu o secundă mai devreme.

N-a fost un cetățean integru, tipul cu care o femeie putea visa să se mărite şi căruia să i se dedice. De cînd începuse să fie urmărit, mințise, furase, ucisese şi ar face-o din nou, dacă ar fi nevoie. Viitorul părea oribil, chiar dacă ar reuşi să se conformeze legilor. O răpise pe Annie şi o cărase pînă aici, în aceşti munți, speriind-o de moarte. Privit în felul acesta, de ce ar vrea o femeie să se culce cu el? Totuşi, de ce l-a rănit aşa de tare, cînd i-a azvîrlit în față cuvîntul "ucigaş"?

Pentru că era vorba de Annie. Pentru că o dorea cu fiecare fibră, cu fiecare picătură de sînge din trupul lui.

Şi Annie rămase trează, mult timp după ce focul se stinsese, mult timp după ce simți în sfîrşit trupul lui încordat relaxîndu-se şi respirația devenindu-i profundă, datorită somnului. Acum privea în întuneric, cu ochii uscați şi arzători.

Trebuia să plece. Crezuse că ar putea să-i reziste, să se protejeze cîteva zile, dar acuma ştia că, chiar şi o singură zi, va fi prea mult. Acuma, singura pavăză din jurul inimii ei era faptul că nu-i aparținuse în întregime; pentru că odată ce o va poseda, intimitatea aceea arzîndă va eroda chiar şi acest infim scut. Nu voia să-l iubească. Voia să-şi reia firele vieții de acolo de unde se rupseseră, şi să găsească totul neschimbat.

Dar, dacă el va înlătura şi această ultimă mică pavăză, nimic n-ar mai fi la fel. Se va duce înapoi la Silver

Mesa şi va petrece zile întregi încercînd să vindece boli şi răni, dar în sufletul ei nu va exista decît durere crudă. Nu-l va mai vedea niciodată, nu va şti niciodată dacă e în siguranţă şi nevătămat, sau dacă legea în final va pune mîna pe el şi-şi va sfîrşi existenţa sub spînzurătore, cu un laţ în jurul gîtului. Putea să moară împuşcat, neîngropat şi nejelit, în timp ce ea îşi va petrece viaţa aşteptînd veşti, privind cu înflăcărare la fiecare străin obosit şi murdar, care umbla prin oraş, înainte de a-şi reveni, dezamăgită că nu fusese el. Nu va fi niciodată el şi ea nu va avea de unde să ştie.

Dacă rămînea, dacă ceda slăbiciunii, febrei sau dorinţei din ea, ar putea să ajungă să-i poarte copilul în pîntec. Ar trebui să plece din Silver Mesa, să găsească alt loc unde să poată practica medicina şi să pretindă că e văduvă, pentru ca fiul ei, fiul lui, să nu poare stigmatul ilegitimităţii. Şi chiar dacă Rafe ar supravieţui şi ar veni să o caute, n-ar mai găsi-o, deoarece ar părăsi oraşul şi şi-ar schimba numele.

Îşi atribuia tot felul de scuze, toate, cu excepţia celei reale, că nu voia să-l iubească. Îi era frică să-l iubească. Avusese mai multă dreptate decît şi-a închipuit, cînd a numit-o laşă.

Deci trebuia să plece. Era prea îngrozită să adoarmă, pentru că dacă îndrăznea să închidă ochii, nu s-ar mai trezi, pînă n-ar fi fost prea tîrziu şi n-ar mai fi avut altă ocazie să dispară.

Mai aşteptă puţin, pentru a scurta perioada de timp în care va trebui să umble prin frig şi întuneric. Ar trebui să încerce să plece, cam cu o jumătate de oră înainte de ivirea zorilor, cînd Rafe va dormi mai profund.

Încercă să nu se gîndească la pericole, deoarece adevărul era că nu ştia cum să ajungă înapoi la Silver Mesa. Dacă ar fi fost mai puţin disperată, n-ar fi avut niciodată în vedere plecarea de una singură. Tot ce ştia, era că atunci cînd au părăsit Silver Mesa, el a luat-o spre vest, aşa că acum se va îndrepta spre est. Dacă se va rătăci şi ştia că aşa ar putea să fie, tot ce trebuia să facă era să continue să meargă spre est, pînă cînd eventual va părăsi munţii. Trebuia să călătorească neînarmată şi să nu ia cu ea geanta medicală; gîndul la asta îi frînse inima, dar acceptă pierderea. Instrumentele, medicamentele şi ierburile pe care le cărase cu ea, puteau fi înlocuite.

Descoperi că aţipeşte şi îşi forţă ochii să rămînă deschişi.

Cît de mult stătuse aşa? Pierduse noţiunea timpului. Intră în panică, apoi realiză că va trebui să plece chiar acum, sau va risca să rămînă prea mult. S-ar putea să fie miezul nopţii, mai curînd decît în apropierea zorilor, dar trebuia să rişte.

Cu o grijă chinuitoare se depărtă cîţiva centimetri de el, făcînd pauze lungi între mişcări. El continua să doarmă, netulburat. Parcă trecuse o oră, dar probabil că numai aproximativ cincisprezece minute, înainte să coboare din patul din ace de pin şi să se ghemuiască pe podea. Frigul îi învălui picioarele goale. Era îngrozită că întîrzie, totuşi îşi permise să se tîrască spre şemineu şi să pipăie în jur, în întuneric, pînă îşi găsi ghetele şi ciorapii. Nu i-ar folosi la nimic să-şi lase degetele la discreţia îngheţului.

Nu spera decît că, în curînd se va face ziuă şi deci mai cald, pentru că nu îndrăznea să-şi ia haina. Era chiar

lîngă capul lui, cu puşca deasupra. Nu era posibil să o ia, fără să-l trezească.

Cea mai dificilă parte a fost deschiderea uşii. Se ridică în picioare şi bîjbîi după mînerul cioplit grosolan.

Pieptul îi era atît de strîns de anxietate, încît de abia putea să respire. Închise ochii şi se rugă, deschizînd uşa cu o grijă agonizantă şi cu transpiraţia rece picurîndu-i de-a lungul spinării, în timp ce aşteapta terorizată un scîrţîit, o trosnitură, un zgomot care să-l scoată din pleduri, cu pistolul lui mare în mînă.

Aerul rece năvălit înăuntru era şi mai rău şi îi înţepă ochii. Dumnezeule, nu se aşteptase să fie aşa îngrozitor!

În sfîrşit, uşa fu deschisă suficient cît să se poată strecura afară, după care se confruntă cu acţiunea la fel de dificilă de a o închide, fără să-l deranjeze. Un vînt îngheţat bătea printre copaci, izbind crengile goale ca oasele unui schelet, dar în afară de asta, noaptea era deosebit de tăcută.

Aproape suspină de uşurare, cînd uşa ajunse pînă la urmă din nou în canatul ei. Pe cerul de deasupra se zărea o lumină slabă, care o făcu să creadă că la urma urmei estimase corect timpul, şi zorile se aflau doar la cîteva minute depărtare.

Urmîndu-şi calea în întuneric, fără să se împiedice, se îndreptă spre şopronul cailor. Deja tremura convulsiv de frig cînd a deschis uşa. Calul ei, trezit din aţipeală, îi recunoscu mirosul şi scoase un sunet uşor, ce trezi armăsarul murg al lui Rafe. Ambele animale întoarseră capetele, cu sforăituri curioase.

Era mai cald în şopronul cailor, aproape confortabil, datorită căldurii emanate de trupurile lor masive. Îşi aminti

prea tîrziu că şaua ei, ca şi a lui Rafe, se afla în colibă şi lacrimile îi înţepară ochii, cînd îşi sprijini capul de cal. Dar nu mai conta. Încerca să-şi spună că nu conta cu adevărat, că va călări destul de bine şi pe spinarea goală. În circumstanţe normale n-ar fi avut nici o reţinere, dar aceste circumstanţe erau departe de a fi normale. Era frig şi întuneric şi nu ştia încotro se îndreaptă.

Cel puţin păturile şeilor fuseseră lăsate pe animale, pentru a le ajuta să reziste la frig. Orientîndu-se strict după simţuri şi murmurîndu-i blînd calului, ca să-l menţină calm, îi puse căpăstrul şi zăbala. Calul primi cu uşurinţă zăbala şi rămase liniştit, sub mîinile ei mîngîietoare. Cît de repede putu, îl scoase afară din şopron şi închise uşa în urma ei. La pierderea tovarăşului său, armăsarul protestă.

Se opri nehotărîtă. Ar trebui să încalece, sau să conducă de hăţuri calul, pînă va fi suficientă lumină, ca să vadă mai bine? S-ar simţi mai în siguranţă pe spinarea lui, dar caii nu vedeau bine în întuneric şi adesea îi revenea călăreţului să ştie încotro se îndreaptă. Ar fi cu desăvîrşire pierdută, dacă el s-ar împiedica şi ar şchiopăta, aşa că hotărî să-l ducă de frîu.

Frigul era aproape paralizant. Se apropie mai mult de căldura animalului, în timp ce-l conducea încet, departe de colibă.

Un braţ puternic îi înconjură mijlocul şi o ridică în sus. Annie ţipă; un sunet înalt şi strident, ce fu brusc înăbuşit de o mînă mare ce-i astupă gura. Calul se sperie, surprins de ţipătul ei şi trase brusc şi cu putere de frîul din mîna ei. Mîna cea mare îi părăsi gura, ca să apuce căpăstrul, trăgînd în jos calul şi calmîndu-l.

– Tu, nebună afurisită! rosti Rafe cu o voce joasă şi răguşită.

După ce a dus calul înapoi în şopron, o cără în colibă, ca pe un sac de făină, vîrîtă sub braţ şi depusă cu duritate pe pleduri. Înjurînd neîncetat în surdină, aţîţă focul şi adăugă lemne. Annie nu se putea opri din tremurat. Se ghemui pe pleduri, cu braţele îmbrăţişîndu-şi pieptul şi cu dinţii clănţănind.

Brusc autocontrolul lui cedă.

Aruncă prin colibă cu o bucată de lemn şi se îndreptă spre ea.

– Ce se întîmplă cu tine? urlă el. Ai fi vrut mai bine să mori, decît să mă primeşti în tine? Ar fi altceva dacă nu m-ai dori, dar mă doreşti. Spune-mi că nu mă vrei, pentru Dumnezeu, şi te las în pace. Mă auzi? Spune-mi că nu mă vrei!

Nu putea. Furia lui o înfioră, dar era prea amorţită de disperare, ca să reuşească să mintă. Tot ce putea să facă, era să mişte neajutorată din cap şi să tremure.

El stătea aplecat deasupra ei, statura lui înaltă acoperind focul. Pieptul lui lat gîfîia, ca foalele unui fierar. Cu o violenţă născută din frustrare, îşi scoase haina şi o aruncă. Annie observă că era complet îmbrăcat, ceea ce însemna că fusese conştient că pleacă, din clipa în care a crăpat uşa, altfel n-ar fi avut timp să se îmbrace. Nu avusese nici o şansă de scăpare.

– E miezul nopţii şi nici măcar nu ţi-ai luat haina. Vocea lui era răguşită de violenţă reţinută. Ai fi fost moartă în cîteva ore.

Ea îşi înălţă capul. Ochii ei erau nişte lacuri întunecate de disperare.

– Nu e aproape în zori?

– Drace, nu. Nu s-au ivit zorile! E cam ora două dimineaţa. Dar nu contează ce oră e, lumina zilei sau întuneric, acolo afară ai fi murit. Nu-ţi dai seama ce frig e? Probabil dimineaţă va ninge. Nu ai fi reuşit să cobori niciodată din munţi.

Ea reflectă cum ar fi fost să fie singură acolo, ore întregi, incapabilă să vadă, devenind din ce în ce mai frig, cu fiecare clipă. Cu toate că fusese afară un timp aşa scurt, încă se simţea îngheţată, pînă în măduva oaselor. Probabil că n-ar fi supravieţuit nici pînă dimineaţă.

Rafe se aşeză pe vine în faţa ei şi ea trebui să lupte împotriva nevoii de a se trage înapoi. Ochii lui palizi aveau o expresie sălbatecă. Vocea lui scăzu, pînă cînd ajunse un scrîşnet, aproape fără sunet.

– Ţi-a fost aşa de frică să nu te violez, încît mai bine mureai?

Şocul i se răspîndi în valuri pe spinare. Îi salvase viaţa. Se uită la el, ca şi cum nu-l văzuse niciodată înainte, cu ochii cercetînd fiecare detaliu al feţei lui. Era o faţă dură, lipsită de compromisuri, faţa unui om care nu avea nimic de pierdut, un om căruia îi lipsea tot ceea ce – conform standardelor ei – era necesar, pentru a face ca viaţa să merite trăită. Nu avea casă, nu avea prieteni, nimic bun, sau cald, sau sigur. Dacă ea murea îngheţată, nu i-ar fi produs prea mult necaz, i-ar fi rămas şi mai multă hrană; dar el a venit după ea şi, nu din cauză că-i era teamă că se va întoarce

la Silver Mesa şi va spune cuiva – cui? – unde se afla. *Ştia* că n-ar face-o. A adus-o înapoi, pentru că nu voia să moară.

În acea clipă tăcută, simți cum ultima ei apărare fragilă se prăbuşea în țărînă.

Ezitantă, întinse o mînă rece şi i-o puse pe față. Țepii bărbii îi înțepară palma sensibilă.

– Nu, şopti ea. Mi-a fost teamă că n-ai s-o faci. Expresia din ochii lui se schimbă, devenind mai intensă, cînd înțelese ce a vrut să spună. A fost o bătălie pierdută împotriva mea însămi, continuă ea. Întotdeauna, am crezut despre mine că sînt o femeie virtuoasă, cu standarde morale şi idealuri, dar cum pot fi virtuoasă, cînd am nişte sentimente aşa şocante?

– Cum ai putea fi femeie, replică el, dacă nu le-ai fi avut?

Ea îl privi cu un mic surîs pe buze. Acesta e miezul problemei, presupuse ea. Îşi devotase întreaga viață medicinei, ca să excludă orice altceva, inclusiv rolurile feminine normale, de soție şi mamă. În ciuda argumentelor pe care le folosise mai devreme, se îndoia că s-ar fi măritat vreodată, pentru că niciodată nu şi-ar fi abandonat munca şi se îndoia că vreun bărbat ar fi vrut o soție-medic. Dar acum aflase, spre uluirea ei, că trupul ei avea propriile lui dorințe, dorințe foarte feminine.

Inspiră adînc, ca să se potolească. Dacă făcea pasul interzis, aceasta ar fi fost o cotitură în viața ei, n-ar mai fi existat întoarcere înapoi.

Adevărul e că n-a existat posibilitate de întoarcere, din momentul în care a simțit că rezistența i s-a dizolvat.

Făcu față adevărului, că era deja pe jumătate îndrăgostită de el, sănătos sau bolnav. Probabil că-l iubea în totalitate, nu avea experiență în aceste probleme şi nu putea să spună în mod cert şi exact ce simțea, doar că voia să fie femeie, femeia *lui.*

– Rafe, rosti ea cu o voce mică şi speriată. Eşti aşa bun, te rog, să faci dragoste cu mine?

CAPITOLUL 8

A putut să vadă cum i se măresc pupilele, încît negrul aproape acoperi irisul palid ca un cristal. Gura lui se strînse şi pentru o clipă crezu că intenționa să o refuze. Apoi îşi puse mîinile pe umerii ei şi blînd o forță să se întindă pe pledurile răvăşite. Inima ei îi izbea cu atîta forță în coaste, încît descoperi că îi e greu să respire. Cu toate că îi dăduse permisiunea, de fapt îl *rugase* să facă asta, află că nu era uşor să renunțe la controlul şi intimitatea trupului ei. Mai mult, avînd în vedere dimensiunea organului lui sexual, aşa cum îl văzuse mai devreme, se aştepta ca deznodămîntul să nu fie nici măcar confortabil. Nu credea că ar putea să suporte durerea cu plăcere.

Rafe văzu încordarea de pe fața ei albă, dar nu era capabil să facă nimic pentru a o uşura. Din momentul în care acceptase, el îşi focaliză atenția asupra posedării ei. Era dureros de tare, cu vintrele grele şi vînjoase. Dacă n-ar fi fost episodul de mai devreme, de afară, îi trecu prin minte că probabil ar fi avut orgasm chiar înainte de a o pătrunde şi chiar şi aşa controlul lui erotic, pe care de obicei îl lua ca garanție, părea aproape inexistent.

Se forță să se abțină să nu-i sfîşie hainele de pe ea şi asta fu tot ce putu să facă. Doar cîte un lucru pe rînd.

Dacă încerca să facă mai mult, ar fi spulberat controlul precar pe care îl impunea trupului său. Se concentră în schimb pe fiecare nasture de pe bluza ei, pe cordonul fustei, pe şnururile juponului.

Cînd ajunse să fie dezbrăcată pînă la pantalonaşi şi pînă la ciorapii albi de bumbac, mîinile lui tremurau şi tot ce putu să facă era să se abțină să nu geamă tare. Apoi îi dădu jos şi pantalonaşii şi scoase un sunet profund, animalic. Trupul ei subțire era neted şi alb, sînii atît de frumoşi şi rotunzi, încît aproape că-l apucă amețeala, coapsele fine curbate în coloane netede, pînă la micul şi frumosul petec de păr castaniu. Se ridică şi-şi aruncă hainele de pe el, fără ca ochii să părăsească dîmbul dintre picioarele ei strîns lipite.

Cu toate că îi ceruse asta, ştia că trebuie să fie îngrozită, pentru că n-o făcuse niciodată înainte, dar nu putu găsi nici cuvintele, nici răbdarea să o liniştească. Îi desfăcu genunchii şi se urcă pe ea, folosindu-şi coapsele musculoase să-i depărteze şi mai mult picioarele. Ea scoase un mic țipăt uluit, cînd bărbăția lui se izbi cu putere în despicătura ei moale.

Rafe o simți tremurînd sub el. Lui îi provoca durere, efort şi transpirație să se abțină să nu se vîre în ea, dar se reținu. Îi atinse bărbia şi privirea ei întunecată şi speriată o întîlni pe a lui.

– O să te doară, rosti el fără menajamente.

– Ştiu. Vocea ei era mai curînd un zvon.

– N-am să pot să mă opresc.

Ea ştia şi putea să simtă încordarea disperată din trupul lui, să o vadă în ochi.

– Nu...nici nu vreau asta.

Era pierdut, ameţit, cînd ultima urmă de control îl părăsi. Energia ei minunată, arzătoare, se revărsa în el de-a lungul trupurilor lor goale şi nu putu nici să gîndească, nici să vorbească. Apoi crezu că o aude chemînd:

– Rafe? Dar în urechile lui persista un vîjîit, ce creştea din ce în ce mai mult, încît aproape bloca orice alt sunet, aşa că nu era sigur dacă a spus ceva. Era cuprins de nevoia primitivă a posedării, să o marcheze ca fiind a lui, cu sigiliul cărnii. Nu mai putea să aştepte nici o secundă. Îşi duse mîna între picioarele ei şi îi desfăcu valvele moi, apoi îşi ghidă penisul spre mica deschidere expusă astfel, şi se împinse înăuntru. Era conştient de rezistenţa opusă de micul ei vagin, cînd ajunse acolo; simţi bariera fragilă a himenului, cînd acesta cedă atacului lui violent, apoi se vîrî profund în ea şi extazul fu atît de puternic şi straniu de minunat, cum ştia că va fi, şi o vibraţie fierbinte se răspîndi prin organele lui genitale, ca un foc sălbatic, care îl făcu să simtă că va exploda, înainte ca acesta să ajungă la fiecare nerv din trupul lui.

Îşi strecură mîinile sub fesele ei şi o ridică, în timp ce o pătrundea repetat. Strînse din dinţi din cauza dificultăţii manevrei, pentru că era foarte strîmtă, carnea ei rezistîndu-i. O, la naiba, la naiba, în curînd va fi gata, dar nu se putu opri. Partea de jos a coloanei vertebrale îl înţepă, testiculele i se întăriră aproape insuportabil şi cu un ţipăt gutural îşi arcui spatele, cînd sămînţa îi irupse în ea într-un orgasm exploziv, care îl lăsă sleit şi golit, întins peste ea fără să se poată mişca.

Probabil că imediat a aţipit epuizat, sau poate că era doar năucit, dar realitatea fu estompată. Era acut de

conştient de Annie, de mireasma ei feminină, textura şi forma trupului ei moale sub el, în timp ce orice altceva din jurul lui îşi pierduse realitatea şi însemnătatea. Pînă la urmă realiză că o strivea, că micile mişcări smucite ale pieptului ei însemnau că lupta să respire şi reuşi să-şi proptească greutatea pe coate. Transpiraţia i se prelingea în ochi înţepîndu-i şi deveni conştient de lemnele ce ardeau în şemineu, de căldura de pe pielea lui goală. De asemenea, deveni conştient de tăcerea ei disperată şi de durerea profundă ce i se oglindea în ochi, aşa cum privea în tavan fără să clipească.

Nu trebuia să fie cititor de gînduri, pentru ca să ştie că o rănise. Cu regret, se scoase din trupul ei cu un murmur reconfortant, pe care se pare că ea nu-l auzi. Pentru că fusese virgină, nu avea idee de plăcerea pe care o putea oferi acest act, dar slavă Domnului el era mult mai experimentat şi ştia cum să o calmeze şi să-i ofere plăcerea pe care o merita.

Se spălă, un junghi răsucindu-i inima, cînd îi văzu sîngele pe carnea lui. La naiba, de ce nu a putut să se controleze mai bine? Nu fusese niciodată atît de excitat, atît de turbat, încît n-a mai putut să se oprească. Asta îl făcu să se simtă prost, dar în acelaşi timp excitaţia ce i-o provocă, făcu inima să-i bubuie în piept. Era deja nerăbdător să o posede din nou, să simtă extazul căldurii ei pătrunzîndu-l. Umezi o cîrpă şi se duse la ea, aşezîndu-se alături, pe un genunchi.

Cînd se retrăsese din ea, Annie tresărise; o parte din ea fiind pur şi simplu recunoscătoare că s-a terminat, dar o parte din ea dorind să ţipe şi să-l lovească cu pumnii. Se

simțea bătută şi prea slabă ca să se mişte. Zona intimă dintre picioarele ei pulsa şi o durea înăuntru. Nu voia să o mai atingă vreodată.

Oare promisiunea unei plăceri fizice nu era nimic altceva decît o himeră, oferită de natură pentru a atrage femeile în procesul de împerechere? Se simțea trădată şi ruşinată. Nu credea că o să uite vreodată şocul goliciunii, atît a ei cît şi a lui, sau felul în care tot trupul ei tresărise cînd simțise penisul apăsîndu-se inexorabil în ea. Durerea fusese acută, străpungînd-o în profunzime; senzația de invadare aproape de nesuportat. Şi totuşi, nu încercase să-l împingă deoparte, deoarece el spusese că trebuie să o facă; un obscur simț al onoarei o făcuse să îndure durerea în tăcere, cu dinții strînşi şi degetele încleştate pe pled.

Îi simți mîinile pe picioarele ei şi instinctiv le lipi unul de altul, apărîndu-se de o nouă invazie.

– Vreau doar să te şterg, iubito, rosti el cu un ton liniştitor. Hai, dragă, lasă-mă să am grijă de tine.

Ea îşi muşcă buzele, curios de tulburată de noua intonație pe care o putu auzi în vocea lui. "Dragă" fusese pronunțat cu un accent mai sudist decît obişnuit şi subliniat de o notă posesivă, ce nu existase înainte.

Mîinile lui puternice îi desfăcură picioarele şi ea încercă să se ridice, roşind de ruşine, din cauza modului în care era expusă. Văzu urmele de sînge şi spermă de pe coapsele ei şi cugetă că ar putea să moară de umilință.

– Mă ocup eu, rosti ea răguşit întinzînd mîna după cîrpă.

El o prinse de umeri şi o forță să stea întinsă pe pled.

– Stai liniştită. Acesta e un caz, Doc, pe care îl cunosc mai bine decît tine.

Ea închise ochii, resemnată că trebuie să îndure în continuare. El îi depărtă picioarele şi blînd dar ferm o şterse între ele.

– Ai nişte alifie calmantă?

Ochii ei se deschiseră mari, cînd realiză că el îi deschisese geanta medicală şi cotrobăia prin ea.

– Ce?

– Alifie calmantă. Foloseam în timpul războiului, afirmă el.

Făcu efort să nu-i dea jos cu o lovitură mîinile, de pe prețioasa ei geantă.

– În borcănaşul bleumarin, pe fundul genții, în colțul drept.

El scoase borcănaşul, îl desfăcu şi mirosi.

– Asta e. Băgă în el un deget şi îl scoase cu o cantitate generoasă de alifie. Înainte ca ea să ştie despre ce era vorba, el îşi strecură mîna între picioarele ei şi degetul îi alunecă în vaginul inflamat, uşurat de consistența uleioasă a unguentului. Trupul ei tresări şi îl apucă de încheietură cu amîndouă mîinile, încercînd să-i forțeze degetele să iasă din trupul ei. Fața îi ardea de stînjeneală.

– Uşor, murmură el ignorînd efortul ei ineficient. Apoi o înconjură cu cealaltă mînă şi o ținu lipită de el, în timp ce degetul lui lucra adînc în trupul ei moale. Încetează să te mai zbați, iubito; ştii doar că asta o să facă să te simți mai bine.

Ştia, dar nu dorea atenția lui, sau interesul lui. Voia să-şi îngrijească singură furia amară. Annie nu se simțise niciodată neînsemnată, dar acum aşa se simțea şi nu era dispusă să renunțe la furia ei.

În sfîrşit, el îşi retrase mîna şi o împinse să stea lungită din nou trăgînd pledul peste ea. Respiră tremurînd de uşurare că îi acoperea goliciunea, închise ochii şi nu-l privi cum se mişca prin colibă. De ce nu-şi punea nimic pe el? se întrebă cu violenţă şi îi trecu prin minte să se îmbrace ea. Dar numai gîndul să părăsească protecţia pledului pentru asta, o făcu să rămînă unde era.

Înţepeni, cînd el intră sub pled, alături de ea, dar îşi lăsă protestul nerostit. Singura alternativă la felul cum îşi ţineau de cald unul altuia, era ca fiecare să ia un pled şi să se înfăşoare în el, deşi nu era la fel de eficient. Amintindu-şi cît de frig trebuie să fie afară, îşi dădu seama că mîine dimineaţă şi în colibă va fi mai frig ca de obicei şi că vor avea nevoie de toată căldura la care puteau să apeleze. Totuşi, asta nu însemna că îi plăcea.

Rafe îşi strecură un braţ sub capul ei şi o răsturnă în îmbrăţişarea lui. Ea rezistă împingîndu-l cu mîinile. El îşi apăsă buzele pe părul ei.

– Ţi-ar plăcea să mă plezneşti?

Ea înghiţi în sec.

– Da.

– Te-ai simţi mai bine, dacă ai face-o?

Se gîndi la asta şi pînă la urmă zise:

– Nu. Vreau doar să mă laşi în pace.

Disperarea din vocea ei făcu să i se strîngă puţin inima, cu toate că ştia remediul.

– Nu te va mai durea la fel, iubito.

Ea nu răspunse şi brusc el intui că ea gîndea că n-o să mai aibă altă ocazie, că în ce o privea pe ea, prima oară fusese şi ultima. Foarte blînd, deoarece de blîndeţe avea

ea nevoie acum, îi prinse bărbia în palmă şi îi întoarse faţa în sus, iar sărutul pe gura ei fu uşor ca o boare.

– Îmi pare rău, şopti el. Ar fi trebuit să o fac mult mai încet, dar mi-am pierdut controlul. Ar fi putut să aibă destul control, dar încă de la început ştiuse că, să facă dragoste cu Annie, n-ar fi fost ca şi cu oricare altă femeie. Ea era unică şi tot aşa era şi reacţia lui faţă de ea. Nu era chip să-i poată explica, fără să pară nebun, pentru că putea să jure că ea nu cunoştea, sau nu înţelegea, extazul straniu şi arzător provocat de atingerea ei. Cînd intrase în ea, senzaţia a fost atît de intensă, încît a crezut că tot trupul lui va exploda. Şi numai amintirea aceasta era suficientă ca să-i facă vintrele să se strîngă de un
început de excitare.

– Şi mie îmi pare rău, răspunse placidă. Mi-am pierdut controlul bunului simţ.

– Annie, iubito, începu el, apoi făcu o pauză, pentru că nu se putea gîndi la nici un cuvînt care să o reconforteze. Fusese şi rănită şi dezamăgită; nu putea să-i demonstreze chiar acum că nu va mai fi la fel de dureros, dar era timpul să se ocupe de această dezamăgire, în loc să încerce să o liniştească.

O sărută din nou, menţinînd contactul cald şi blînd. Ea nu deschise gura, însă el nici nu se aşteptase şi nu era gata să o forţeze să-i răspundă. O sărută iar şi iar, nu numai pe buze, ci şi pe obraji, pe tîmple, pe ochi, pe locul moale de sub bărbie. Îi şopti cît de frumoasă crede el că e, cît de mult îi place să-i desfacă părul, cît de netedă şi mătăsoasă era pielea ei. În ciuda ei însăşi, asculta şi încet el simţi cum ceva din tensiunea trupului ei cedează.

Foarte blînd îşi alunecă mîna peste sînii ei, frămîntîndu-i cu o mişcare lentă, hipnotizantă. Ea se încordă din nou, dar ca să o distragă el îşi continuă sărutările blînde şi şoaptele de îndrăgostit, pînă cînd ea se lipi din nou de el. Numai atunci îşi trecu degetul aspru peste şi în jurul micului sfîrc extrem de sensibil, simţindu-l cum brusc se întăreşte şi se ridică în sus. Ea se înfioră, apoi rămase liniştită în braţele lui. Oare e frică, se întrebă el, sau senzaţia primei biciuiri a excitaţiei? Dezmierdă cupa satinată, apoi îşi furişă mîna spre celălalt sîn şi îl mîngîie, pînă la umflarea lui totală. Annie încă mai stătea aproape nemişcată, dar el o cunoştea aşa de bine, încît îi observă respiraţia schimbîndu-se în gîfîieli rapide şi superficiale.

Îşi apăsă gura pe a ei, cu fermitate senzuală, şi după o ezitare de o clipă ea îl răsplăti desfăcîndu-şi uşor buzele şi permiţîndu-i intrarea. O luă cu discreţie; şi în loc să-şi introducă limba în gura ei, folosi pătrunderi uşoare şi mîngîietoare ce intrară gradat, pînă cînd îi luă toată gura, cu sărutări profunde, excitante, de care aveau nevoie amîndoi. Şi propria lui respiraţie deveni aspră, dar el îşi reţinu ferm reacţia. Nu conta cît îl costa, acest moment era doar al ei. Era îngrozit că, dacă nu va fi în stare să-i demonstreze plăcerea, ea s-ar putea depărta de el pentru totdeauna şi nu se credea în stare să suporte.

Schimbările din trupul ei erau mici, dar adorabile. Simţea flexibilitatea mărită a cărnii ei, felul în care pielea ei devenea mai caldă şi mai umedă. Inima ei bătea puţin mai zvîcnit, palpitînd în palma lui, în timp ce continua să-i mîngîie sînii. Sfîrcurile păreau ca nişte boabe coapte rostogolindu-se între degetele lui şi deodată fu copleşit de nevoia

de a o gusta, de a-i băga sfîrcul adînc în gură. O posedase, dar nu făcuse dragoste cu ea şi voia toate intimităţile ce puteau exista între un bărbat şi femeia lui. Şi ea *este* a lui,se gîndi cu fervoare. Fiecare centimetru delicat al fiinţei ei.

Braţele ei îi înconjurară umerii şi degetele îi mîngîiară ceafa, înainte de a se strecura în părul lui. Căldura îl inundă şi bărbăţia i se întări într-o erecţie completă. Dacă răspunsul ei ezitant avea genul acesta de efect asupra lui, se întreba dacă va putea să supravieţuiască atunci, cînd va fi pe deplin excitată. Nu se putea gîndi la un mod mai frumos de a muri.

Îi arcui spatele sprijinit de braţul lui şi îşi depuse sărutările pe gîtul ei. Se opri ca să simtă fluturarea sălbatică a pulsului ei în adîncitura mică de la bază, apăsîndu-şi limba pe pielea translucidă. De acolo, gura lui urmă arcul fragil al claviculei, care-l conduse la îmbinarea sensibilă dintre umăr şi ceafă. Auzi murmurul scăzut şi vibrant pe care îl scotea ea şi un fior îi traversă pielea, înăsprind-o.

Nu mai putea să nege tentaţia. Aruncă pledul jos şi îşi lăsă capul peste sînul ei, înconjurîndu-i sfîrcul cu limba, făcînd din el un boboc tare, înainte de a-l atrage în gură sugîndu-l cu putere. Gustul ei îl otrăvea, atît de fierbinte şi dulce ca mierea sălbatică şi ea scoase sunete de plăcere ascuţite şi fără suflu. Trupul subţire i se răsuci spre el şi el îşi alunecă mîna între picioarele ei.

Annie ţipă din nou, un sunet de dorinţă neajutorată. O mică voce a raţiunii se tînguia disperată, dar acest protest nu era de nici un folos împotriva vîrtejului de dorinţă pe care îl stîrnise în ea, conducînd-o din ce în ce mai departe, în vîltoarea întunecată. Se simţea arzînd, tot trupul i se

îmbujorase, iar sînii o dureau din cauza torturii lui blînde. *Era* tortură, era convinsă de asta, altfel de ce ar conduce-o el, sub biciuirea sălbatecă a plăcerii crescînde, spre momentul de nebunie în care ea îl implora să o posede din nou, într-un act ce nu-i adusese decît durere şi suferinţă? Cel mai rău era că nu avea nici o scăpare, nici o armă cu care să lupte împotriva lui. O alinase cu sărutări blînde, o făcuse să accepte atingerea lui pe sîni şi apoi folosise plăcerea propriului ei trup împotriva ei însăşi. Realizase asta vag, atunci cînd a început să o sărute cu sărutările acelea violent posesive, profunde şi amețitoare, dar fusese prea tîrziu pentru ea. Cînd gura lui s-a închis peste sînul ei, în felul acela şocant căruia nu fusese în stare să-i reziste, i-a savurat din plin intimitatea arzîndă.

Acum îi atingea carnea intimă, într-un fel cum nu făcuse înainte, încercuind încet cu vîrful degetului aspru micul miez din sexul ei, şi ar fi ţipat, dacă ar fi avut destul suflu. Un foc sălbatic o bîntui, cînd toată fiinţa ei păru că se concentrează în acel unic loc. Putea să-şi simtă picioarele desfăcîndu-se indecent de larg, să-şi simtă zvîcnetul şi încordarea miezului dintre vulve, ca şi cum ar fi implorat fiecare atingere. Era o agonie, iar degetul lui îl încercuia nebuneşte, uşurînd tensiunea şi totodată făcînd-o şi mai puternică. Apoi el îşi apăsă degetul mare adînc în ea, aproape zgîriind-o, în timp ce cu o atingere de fluture degetul mijlociu înconjura intrarea în trupul ei, moale şi inflamată. Ea tresări, dar simţi cum coapsele încep încet să i se rotească şi nu putu să oprească nici mişcarea, nici sunetele sălbatice care-i scăpau din gît. Era prea mult, cu

gura lui pe sînul ei, cu mîna între picioare, şi un fluviu de senzaţii înflăcărate ce curgea prin ea.

Apoi gura lui îi părăsi sînul şi coborî încet, înnebunitor, în josul pîntecului ei. Mîna i se îndreptă spre coapse şi îi desfăcu picioarele mai mult şi, înainte ca ea să-i fi bănuit intenţia, gura lui se apăsă fierbinte pe vulvele ei astfel expuse. Deveni rigidă din cauza valului insuportabil de plăcere, cu mintea golită de orice gînd, de orice raţiune şi chiar de şoc. El îşi puse mîna sub fesele ei şi o ridică, pentru a-i permite un acces mai bun, iar limba i se răsuci, linse şi o aprinse ca un foc.

Se auzi suspinînd. Îi simţea părul cald atingîndu-i coapsele într-o mîngîiere mătăsoasă. Simţi textura dură a pledului de sub ea şi căldura dinspre şemineu dansînd pe pielea ei goală. Încă mai gusta buzele lui. Trăia doar prin senzaţiile ei, o fiinţă pur fizică, pe care el o controla.

Murea. Simţea cum conştiinţa o părăsea, pînă cînd singura senzaţie rămasă era gura lui răvăşitoare, buzele, dinţii şi limba, ce o ucideau cu o tortură atît de dulce. Întregul ei trup se strînse insuportabil, tensiunea devenind din ce în ce mai puternică, fierbinţeala înghiţind-o. Nu putea să respire şi inima ei bătea cu atîta putere, încît era sigură că va exploda. Un mic ţipăt înalt sfîşie liniştea, strigînd după milă, dar el nu avea aşa ceva. Deliberat împinse în ea unul din degetele lui mari şi terminalele nervoase din vulva ei sensibilă şi dureroasă se dezlănţuiră, la senimentul că sînt invadate. Freamătul fierbinte al tensiunii deveni şi mai puternic şi brusc plezni. Se auzi ţipînd, dar aceste strigăte răguşite nu semănau cu vocea ei. Valuri uriaşe de senzaţii tălăzuiau prin ea, ştergînd totul în calea lor şi consumînd-o

în totalitate. El îi ținu jos trupul agitat, gura lui o apăsă cu putere pe a ei şi încet valurile copleşitoare se transformară în vîrtejuri blînd învolburate, ce o prinseră pe neaşteptate într-o pulsație de plăcere.

Era prea moale, prea epuizată, ca să se mişte. Genele îi erau lăsate grele peste obraji şi nu putea să le ridice. Bătăile inimii se răriseră şi procesul de gîndire fu reluat, dar era ciudat de haotic.

Nu ştia ce să creadă. Ceea ce el tocmai îi făcuse, ce îi oferise, era în afară de puterea ei de înțelegere. Cunoscuse faptele fundamentale privind sexul, penetrarea şi eliberarea seminței lui, dar nu realizase că ar exista *aşa ceva*... sau că era posibil. Ceea ce îi făcuse, modul cum se simțise ea... Oare la fel se simțise şi el, cînd a pătruns în interiorul ei şi deodată a înțepenit scoțînd acel țipăt profund, gutural? După aceea zăcuse deasupra ei, ca şi cum ar fi fost cu desăvîrşire epuizat, ca şi cum nu avea energie să se mişte.

Acum stătea întins alături de ea şi o luă în brațe, apoi trase pledul peste ei. Capul ei era cuibărit pe umărul lui, trupurile lor goale strînse intim unul în altul. Coapsa lui musculoasă era presată între ale ei şi ea oftă cînd mişcarea îi forță muşchii tremurători să se relaxeze de efortul lor inutil, de a se depărta de el.

Gura lui îi atinse tîmpla şi mîna lui mare îi mîngîie spatele şi fesele.

– Dormi, iubito, murmură el şi ea asta făcu.

CAPITOLUL 9

El se rostogoli de pe pleduri, iar Annie îți ridică pleoapele grele, avînd nevoie disperată de alte cîteva ore de somn; la urma urmei fusese trează cea mai mare parte a nopții.

– E dimineață? întrebă ea sperînd să nu fie. Fără căldura lui lîngă ea, frigul trecu prin pled şi o făcu să tremure.

– Mda.

Se întreba cum putea să spună el asta, cînd în colibă era întuneric beznă, cu uşa şi obloanele ferestrelor închise. De abia putea să-i zărească silueta în luciul slab al cărbunilor din şemineu. Pentru o clipă se întrebă cum de cărbunii nu s-au stins, apoi memoria se revărsă asupra ei şi, nu numai că îşi aminti de ce focul fusese clădit din nou în timpul nopții, dar îşi aminti de ce n-a fost în stare să doarmă mai mult. Trupul înalt al lui Rafe era cu desăvîrşire gol, ca al ei. Ea se ghemui sub pled simțind înțepenirea coapselor şi sensibilitatea dintre picioare. Îşi aminti tot ce îi făcuse el, şi transformarea orbitoare a simțurilor ei şi ar fi vrut să poată rămîne ascunsă sub pled tot restul vieții. Cum ar fi putut să continue să existe în mod normal, cînd de fiecare dată cînd se uita la el îşi amintea intimitatea

nimicitoare a nopții? O văzuse goală şi la rîndul lui şi-a expus propriul trup în fața ei; o pătrunsese, îi supsese sînii şi – Doamne sfinte – îşi pusese gura pe ea în cel mai şocant loc posibil. Nu credea că va putea să-l privească în față.

El adăugă lemne pe foc şi cînd flăcările se ridicară, putu să-l vadă mai bine. Repede închise ochii, dar nu înainte ca imaginea siluetei lui goale şi musculoase să nu se fi imprimat în conştiința ei.

– Hai, iubito, scoală-te.

– Într-o clipă. Acum e prea frig.

Auzi foşnetul hainelor lui în timp ce se îmbrăca, apoi o clipă de tăcere. Pielea ei se înfioră de nelinişte şi repede deschise ochii.

Nu ştia ce se aşteptase să vadă, dar în mod cert nu pe Rafe ținînd cămaşa ei de noapte aproape de foc, ca să o încălzească. O întoarse pe o parte şi pe alta spre flăcările care creşteau, scoțînd frigul din material, apoi o strînse în mîini să-i mențină căldura, după care o vîrî sub pled. Cămaşa încălzită se simțea ca în paradis pe pielea ei. Se uită la el, puțin uimită, puțin cu respirația tăiată, cum îi ridică pantalonaşii, pentru a face acelaşi lucru.

Se ghemui în cămaşă, cu pledul încă apărînd-o, dar nu mai era stînjenită să-l privească în față şi nici să fie goală în fața lui. El îi băgă pantalonaşii calzi sub pled şi imediat se întoarse spre bluză, ținînd-o spre flăcări cu o expresie absorbită. Inima ei se zbătu dureros şi aproape izbucni în lacrimi, cînd îşi puse pe ea lenjeria. Cunoscuse teroarea mîinilor lui, dar arăta şi un fel de interes aspru pentru binele ei. O posedase, o rănise, după aceea avusese grijă de ea şi o tîrîse în vîrtejul întunecat al pasiunii. În ciuda a orice,

fusese pe jumătate îndrăgostită de el, dar acuma nu. Însă grija firească pe care o depunea pentru a-i încălzi hainele o surprinse şi schimbă în ea ceva fundamental şi pentru totdeauna. Îşi simți sufletul transformîndu-se şi stabilizîndu-se şi se uită la el cu ochi uluiți şi copleşiți, recunoscînd perfect ce însemna momentul acela. Îl iubea, irevocabil, şi cu asta trecu printr-o schimbare uriaşă, ce în cîteva secunde i-a transformat complet viața.

– Uite şi asta! Îi aduse bluza încălzită şi ea se ridică strecurîndu-şi brațele în mîneci, în timp ce el o ținea. Apoi îi masă brațele şi umerii şi îi dădu la o parte părul de pe față. Pînă termini tu de îmbrăcat, mă duc să aduc o găleată de apă proaspătă.

Îşi puse haina şi luă găleata. Cînd deschise uşa, un curent de aer înghețat intră înăuntru şi Annie îşi strînse pledul în jurul ei tremurînd. Nu-i venea să creadă cît de frig era. Dacă noaptea trecută Rafe n-ar fi ajuns-o din urmă, acum era moartă. Gîndul acesta o făcu să tremure şi mai tare.

Îmbrăcă şi restul hainelor şi tocmai încerca sîrguincios să-şi aranjeze părul, cînd Rafe reveni aducînd cu el încă o pală de aer înghețat.

– Ninge? întrebă ea. Nu se uitase afară cînd el deschisese uşa, preferînd să-şi ascundă fața din calea frigului.

– Încă nu, dar e rece ca în sînul vrăjitoarei. Apoi se aşează pe vine şi începu să prepare o cană de cafea.

Ea se minuna cum putea să fie aşa prozaic, după noaptea pe care tocmai o petrecuseră, apoi un junghi o străpunse, cînd realiză că el mai făcuse dragoste şi cu alte

femei şi deci nimic din ce s-a întîmplat nu era nou pentru el. Trebuia să facă față adevărului că, făcînd dragoste cu ea, nu însemna în mod necesar că răspundea şi sentimentelor ei.

Brusc, el se întoarse şi o ridică în brațe lipind-o de el, deschizîndu-şi haina şi înfăşurînd-o în ea, în căldura lui.

– Să nu mai încerci vreodată să fugi de mine, rosti înverşunat, cu voce scăzută şi răguşită.

Ea îi înconjură talia cu brațele, avînd grijă să nu-i atingă rănile.

– Nu, îşi rosti ea acordul, cuvintele fiindu-i înăbuşite la pieptul lui.

El îşi plimbă buzele pe părul ei. Gîndul că ar fi putut să fie prinsă afară de frigul acela amarnic, fără haină, îl făcu să dorească să o pălmuiască şi totodată să o strivească la piept. Doamne, fusese aşa de aproape să o piardă.

Mîinile ei se mişcau cu gingăşie pe spatele lui, lăsînd în urmă o cărare de fierbințeală strălucitoare. Bărbăția i se trezi şi uşor neîncrezător se întrebă dacă efectul ei asupra lui s-ar putea diminua vreodată, sau dacă atingerea ei îi va provoca întotdeauna o reacție erotică imediată.

O cuibări mai aproape de el.

– Eşti bine?

Ea ştia la ce se referea şi obrajii îi luară foc.

– Sînt bine, rosti țîfnoasă.

El îi dădu capul pe spate, cu ochii lui de un cenuşiu palid cercetînd cu severitate profunzimile lichide întunecate ale ochilor ei.

– Nu eşti inflamată?

Îmbujorarea ei se accentuă.

– Puțin. Nu aşa de tare cum m-am aşteptat. Desigur tratamentul lui cu alifia tămăduitoare a influențat mult micşorarea disconfortului. Amintirea felului cum i-a administrat-o o făcu să se agite.

Gîndurile lui zburau alături de ale ei.

– Ar fi trebuit să mă uit, înainte de a te îmbrăca. Vocea lui deveni mai profundă. Ai nevoie de mai multă alifie?

– Nu!

– Eu cred că da. Lasă-mă să văd.

– Rafe! se văită ea, cu fața aşa de înfierbîntată, încît credea că va lua foc.

Un zîmbet uşor curbă gura lui şi îi încreți colțurile ochilor văzînd reacția ei la provocarea lui.

– Intenționez să mă uit la tine mult, iubito. Dacă nu eram îngrijorat că ai suferit prea tare, aş fi fost peste tine în dimineața asta, înainte să te trezeşti prea bine.

Inima i se zbătu în piept şi ridică privirea spre el, cu ochii larg deschişi. Oare ea voia să o facă din nou? Ceea ce i-a făcut el a fost pînă la urmă aşa de minunat, încît nu ştia dacă ar putea supraviețui unui nou asalt, şi era precaută în fața actului sexual real. Ce ar fi, dacă data viitoare va fi la fel de dureros?

El se încruntă privindu-i expresia.

– Ai ştiut, rosti el deliberat, că noaptea trecută nu va fi singura dată. Tonul vocii lui făcu din afirmație mai curînd o declarație, decît o întrebare.

Ea îşi muşcă buzele.

– Da, am ştiut. Aceasta era greutatea: dacă el o voia, ea era obligată să creadă că va fi mai uşor. Nu exista cale de întoarcere, nu exista revenire la virginitate şi în ciuda a

tot ce se întîmplase, nici măcar nu voia asta. Încă digera şocul realizării că îl iubea, totuşi îl iubea cu adevărat şi asta însemna să i se dăruiască.

El îşi aplecă faţa şi o sărută, iar mîna lui mare îi acoperi posesivă sînul, fără să ezite.

– În timp ce tu pregăteşti micul dejun, eu mă duc să văd de cai şi să controlez capcanele. O sărută din nou, apoi îi dădu drumul punîndu-şi pălăria pe cap şi întorcîndu-se spre uşă.

– Stai! Annie îl privea. Cu toate că muncise cu o zi înainte în felul acela şi cu tot modul în care făcuse dragoste cu ea, era totuşi un om care fusese foarte bolnav, doar cu două zile înainte. Nu credea că era cazul să controleze singur capcanele.

El se opri aruncîndu-i o privire întrebătoare.

Brusc ea se simţi prost, deşi nu ştia de ce.

– Nu vrei mai întîi o cană de cafea?

El se uită la şemineu.

– Nu e gata.

– Imediat. Ai nevoie de ceva fierbinte în tine, înainte de a ieşi afară. Aşteaptă pînă după micul dejun şi vin cu tine.

– Haina ta nu e suficient de groasă, ca să stai afară prea mult timp, în genul acesta de vreme.

– Oricum, aşteaptă pînă după micul dejun.

– De ce? Aş putea să termin toată treaba, pînă termini tu de pregătit.

Ea rosti grăbită.

– Pentru că nu vreau să controlezi singur capcanele.

O privi uimit.

– De ce nu?

Ea îşi puse mîinile în şolduri, brusc iritată, fără nici un motiv.

– Acum trei zile ardeai de febră şi nici nu puteai să mergi, iată de ce! Nu cred că ţi-ai revenit suficient, ca să poţi hoinări prin munţii ăştia. Ce se întîmplă dacă o să cazi, sau dacă devii prea slăbit ca să te întorci înapoi?

El zîmbi şi o apucă sărutînd-o cu putere.

– Asta a fost acum trei zile, afirmă el. Acum sînt bine. M-ai vindecat.

Îi dădu drumul şi părăsi coliba, înainte ca ea să-l poată opri din nou. Probabil că nu-şi dădea seama cît de adevărată era declaraţia lui. O, îl ajutase abilitatea ei de medic, împreună cu cataplasmele, ceaiurile de plante, suturile şi bandajele, precum şi interesul ei susţinut, dar în principal îl vindecase căldura atingerii ei. Simţise forţa acesteia cum se înfiltrează în trupul lui, încă din prima noapte. N-a înţeles-o, nu ştia cum să întrebe de ea, dar nu se îndoia că ar fi putut să-l vindece şi fără bagajul ei de cunoştinţe.

Dădu apă la cai şi îi hrăni, apoi cu un ochi la condiţiile meteorologice, la norii joşi şi cenuşii, începu să controleze diversele capcane pe care le pusese. În a treia se afla un iepure şi simţi o undă de uşurare. O bună tigaie cu tocană de iepure ar aduce o îmbunătăţire la proviziile lor de hrană insuficiente. Simţea că urma să ningă; s-ar putea să cadă doar cîţiva centimetri de zăpadă, dar s-ar putea să cadă şi aproape un metru, sechestrîndu-i înăuntru, cel puţin pe timpul cît ningea, şi asta putea să dureze mai multe zile. Se gîndi cum ar fi să fie imobilizat în colibă împreună cu Annie

şi se trezi zîmbind ca un idiot. Dacă problema hranei era rezolvată, de restul nu-i mai păsa.

Lovi iepurele în cap şi refăcu capcana, apoi controlă rapid şi celelalte trape rămase, însă iepurele a fost singura achiziție. Alese un loc mai departe de colibă, unde jupui şi curăță animalul, apoi se duse la pîrîu să spele carcasa şi sîngele de pe mîinile lui.

Bănuind că micul dejun era aproape gata, reveni bucuros la căldura colibei. Cînd deschise uşa, Annie se întoarse neliniştită, dar expresia i se relaxă văzînd că e bine. Apoi privirea i se mută la carcasa din mîna lui.

– O, grozav, ai reuşit să prinzi ceva.....ce e?

– Un iepure.

Îşi scoase haina şi pălăria şi primi cu recunoştință o cană de cafea fierbinte turnată de ea, şi sorbi, în timp ce ea termină de gătit şi puse în farfurii micul lor dejun simplu. Se aşezară pe podea să mănînce şi el îşi puse mîna pe ceafa ei, ținînd-o bine pentru un sărut puternic şi flămînd. Cînd îi dădu drumul, fața ei era roz şi uşor nervoasă. Se întreba confuz, cum a putut să stea aşa de mult timp la distanță de ea, pentru că să fie al naibii dacă acum îşi mai putea ține mîinile departe.

Mîncară şi apoi Rafe o ajută să spele cele cîteva vase. Cînd ieşi pentru a aduce mai multă apă, se opri în uşa deschisă, în ciuda aerului înghețat, şi zise:

– Vino să vezi zăpada.

Înlănțuindu-se cu brațele împotriva frigului, se opri lîngă el. Fulgi uriaşi şi albi se învîrtejeau fără zgomot în aer. Pădurea era tăcută, ca o catedrală. În timpul scurt cît mîncaseră, pămîntul se îmbrăcase în alb şi continua să

ningă, ca într-un dans fantomatic. O înconjură cu brațul şi ea îşi puse capul pe pieptul lui.

– Ai ştiut încă de ieri că o să ningă, rosti ea. De aceea ai insistat să aduni atît de multe lemne şi să le oferi cailor mai mult confort.

Simți cum muşchii lui de oțel se încordară.

– Da.

– Îți reveniseşi suficient şi ai fi avut destul timp. Puteai să mă duci înapoi la Silver Mesa.

El afirmă din nou:

– Da.

– Atunci de ce n-ai făcut-o?

Rămase tăcut o vreme şi amîndoi se uitau la zăpadă. În final, el zise:

– Încă n-am putut să te las să pleci. Apoi luă găleata şi merse prin zăpadă, spre pîrîru.

Annie închise repede uşa şi rămase aproape de foc, masîndu-şi brațele să le încălzească. *Încă n-am putut să te las să pleci.* Se simți întristată şi totodată veselă, pentru că din cuvintele lui înțelegea că tot mai plănuia să o ducă acasă, după care să plece, exact aşa cum îi era ei frică că se va întîmpla. Şi totuşi...nimeni altcineva nu se gîndise vreodată că ea era specială, cu excepția tatălui ei, dar el avea desigur idei preconcepute. Cînd se uita în oglindă vedea o femeie subțire, trecută de prima tinerețe, cu trăsături obosite, dar plăcute. Nici coloritul ei nu era remarcabil, totuşi uneori fusese uimită să vadă că ochii puteau să pară aproape negri şi îi dominau fața. În mod cert, niciodată înainte nu trezise pasiune în nimeni.

Însă Rafe a privit-o plin de pasiune, chiar de la început. A simțit asta, deşi era prea ignorantă în legătură cu acest subiect, pentru a recunoaşte ce era. Dar Rafe a ştiut şi asta a dat ochilor lui de cristal strălucirea aceea periculoasă. O dorise încă de atunci şi o dorea şi acum, cu aceeaşi foame sălbatică, deşi se abținea, din considerație pentru ea.

Cînd el se înapoie de la pîrîu, ea se ocupa cu tranşarea iepurelui pentru tocană. Ca o precauție suplimentară, duse o funie la şopronul cailor, astfel încît să poată avea grijă de animale, dacă vîntul se întețea şi va transforma ninsoarea tăcută în furtună. Apoi aduse şi mai multe lemne. Pentru că frigul le interzisese să deschidă obloanele ferestrelor, în colibă era întuneric; focul oferind singura sursă de lumină. Din această cauză şi pentru că vremea rea făcea ca în colibă să fie mai frig ca de obicei, el abandonă orice prudență şi aţîță un foc mare. Nimeni n-ar fi fost în stare să înfrunte vremea, ca să controleze un fuior de fum, chiar dacă ar fi fost vizibil prin perdeaua albă a zăpezii, ceea ce nu era cazul.

Annie adăugă în tocană cartofi şi ceapă, apoi deschise geanta neagră şi aruncă în ea şi ceva verdețuri. Întotdeauna găsise foarte convenabil, faptul că multe dintre ierburile pentru gătit ca: salvia, rozmarinul şi tarhonul, aveau şi proprietăți curative.

Rafe îşi curăța cu grijă armele şi controla muniția la lumina focului, dar nimic nu scăpa cu adevărat atenției lui. Şi îi dovedi asta, cînd întrebă:

– Cum de ai învățat aşa de multe despre plante? Mă îndoiesc că ți-a fost predat la facultatea de medicină.

– Ei bine, nu. Multe dintre ele sînt cunoscute în general, desigur, şi folosite de secole în Europa. Dar unele din plantele europene nu pot fi găsite aici, aşa că a trebuit să aflu ce plante americane au acelaşi efect. Oamenii bătrîni de la țară pot să-ți spună cel mai bine, penru că ei au trebuit să se vindece pe ei înşişi şi ştiu ce ajută şi ce nu.

– Cum de ai ajuns interesată de aşa ceva?

Ea zîmbi

– Sînt interesată de orice ajută oamenii să se simtă bine, răspunse cu simplitate.

– De unde iei plantele?

– De pe cîmp, din grădinile cu flori. Ridică din umeri. Pe unele le-am crescut eu însămi, ca: menta, rozmarinul şi cimbrul. Patlagina e o buruiană foarte comună, dar nu pot să o obțin aici. Ceea ce am, e ceea ce am adus cu mine de acasă. Aloea pare să acționeze aproape ca patlagina, dar ai nevoie de plantă proaspătă. Am o mulțime la Silver Mesa. Puse tocana la foc iute, apoi se uită iritată prin coliba întunecoasă. Nu ştiu cît de mult voi putea să stau în întuneric cît e ziua de lungă. Acuma ştiu de ce oamenii plătesc o avere să-şi facă rost de geamuri.

– Am nişte lumînări, îi aminti el.

Ea oftă.

– Dar ce se întîmplă dacă ninge zile întegi? Mă îndoiesc că ai aşa de multe lumînări.

– Nu, doar cîteva.

– Aunci ar fi mai bine să le păstrăm.

El se gîndi la diversele mijloace de producerea luminii, pe care le văzuse de-a lungul anilor. Lămpile cu gaz erau cele mai eficiente desigur, dar nu aveau nici una. Mai

erau de asemenea torțele cu terebentină, dar miroseau ca în iad. Întunericul nu-l deranja, dacă nu era complet, dar învățase că răbdarea, rezistența şi nervii lui erau de oțel. Annie însă, probabil nu petrecuse niciodată o zi fără lumina soarelui şi era de înțeles că întunericul ar avea influență asupra nervilor ei.

Cu grijă, îşi puse armele deoparte.

– Poate, rosti el privind-o cu atenție sporită, ai nevoie să afli ceva în întuneric, ca să-l apreciezi.

Un răspuns rapid i se ridică pe buze, dar muri nespus, cînd văzu ochii lui palizi strălucind în lumina focului. Înghiți în sec şi ochii i se deschiseră mari, apoi se trezi în brațele lui şi el o întinse în patul lor din ace de pin.

Tremura şi se uita la el nesigură. Rafe o sărută, aplecîndu-se peste ea în timp ce o legăna în brațe.

– N-o să te mai doară, draga mea, zise el cu accentul acela din sud, profund şi lent,
pe care ea îl recunoştea ca fiind vocea lui cînd făcea dragoste. Ai să vezi.

Pînă la urmă, tot ce putea să facă era să-l creadă şi să-i dea răspunsul pe care insista să-l primească. Era prea neajutorată, ca să încerce altceva. Cu o noapte în urmă el îi arătase plăcerea, pe care era capabil să o simtă trupul ei, şi nevoia ei de a o regăsi o năpădi cu putere şi fierbinte sub sărutările lui. Stărui iar cu atingeri uşoare ale gurii lui, ce gradat se aprofundau, cu mîngîieri ferme prin haine, care o făcură să devină nerăbdătoare să elimine barierele dintre pielea lui şi a ei. Nu o dezbrăcă imediat, ci înlătură doar o haină, apoi se întoarse la sărutările lui răbdătoare şi pătrunzătoare. Părea că a durat o veşnicie, înainte ca în

sfîrşit el să-şi strecoare mîna sub cămaşa ei şi să-i prindă în palmă sînul gol, aşa încît ea scoase un suspin de uşurare, iute şi ascuțit.

Gura lui puternică se arcui într-un zîmbet, unul de satisfacție pur masculină, nu de amuzament.

– Îşi place, nu-i aşa?

Ea îşi mişca neobosită picioarele şi capul i se întoarse spre el.

– Da.

El trase de breteaua de pe umărul ei şi cămaşa căzu dezgolind-o. Se gîndea că nu văzuse niciodată sîni mai frumoşi, fermi, rotunzi şi ridicați mîndri în sus. Nu erau mari, dar îi umpleau plăcut palma. Sfîrcurile erau ca nişte bobițe roz închis, îmbujorate şi mărindu-se la atingerea lui. Îşi înclină capul şi le supse cu desfătare, ignorînd hotărît erecția ce-l împungea, pentru a o putea seduce cu propria ei plăcere.

Mîinile ei se apucară frustrate de cămaşa lui şi el se opri, atît cît să o scoată peste cap.

Căldura şi forța piepului său gol o apăsau şi sînii i se întăriră din cauza contactului. Prin ea se răspîndea un foc ce o ardea, acelaşi foc pe care îl atîțase el şi înainte şi ea se mişcă nerăbdătoare spre el, în căutarea uşurării. Cîndva, mai tîrziu, deveni conştientă că mîinile lui se aflau sub fustă, desfăcînd şnururile lenjeriei şi ea îşi ridică şoldurile, ca să-l ajute să o scoată. La atingerea lui, coapsele i se deschiseră dornice.

La început a fost uşor, nimic altceva decît o frecare delicată, dar în curînd degetele lui se avîntară şi se opriră pe cel mai sensibil loc. În ea începu să se ridice tensiunea aceea îngrozitoare şi minunată şi scînci.

Apoi degetele lui alunecară în ea şi ea ţipă, cu şoldurile ridicate de pe pat. Îşi simţi umezeala dintre picioare, dar nu-i păsa. Rafe îi forţă capul pe spate, cu un sărut atît de puternic şi profund încît îi arse buzele, dar nici de asta nu-i păsa. Îl apucă de umerii goi şi asudaţi şi se apropie de el.

Înăbuşindu-şi o înjurătuă din cauza excitării agonizante, Rafe îşi descheie pantalonii şi îi împinse în jos. Îi depărtă picioarele mai mult şi-şi alunecă şoldurile în leagănul dintre ele, scrîşnind din dinţi împotriva valului de căldură din vintrea lui, cînd ea îl atinse. Annie rămase linişită, frica paralizîndu-i dorinţa. El îşi propti vîrful gros al penisului pe ea, apoi îi ţinu capul în mîini şi privirile lor se încrucişară, cînd încet şi inexorabil se împinse în ea

Pupilele ei se dilatară, ochii îi deveniră uriaşe lacuri negre şi trase adînc aer în piept. Încet realiză că nu mai era aşa dureros cum fusese înainte, dar senzaţia de invadare, de despicare era aproape de nesuportat. Era încă încordată şi uşor aspră, iar terminaţiile nervoase protestară cînd lungimea aceea groasă o forţă să se deschidă. Vaginul i se strînse în jurul lui, într-un efort ineficient de a opri invazia străină şi el gemu tare, precipitîndu-se neputincios în ea.

Şi tot mai împingea, vîrîndu-se pînă la rădăcină. Îl simţi adînc înăuntru, împingînd intrarea în uter şi în ea explodă o plăcere sălbatică.

El continuă să se înfigă, la început încet, apoi cu o viteză şi o putere din ce în ce mai mari. Muşchii ei interni îl apucară, lunecoşi şi fierbinţi.

Nu mai putea să reziste. Era prea mult, prea înfricoşător. Încercă să se retragă din el, dar el îşi băgă mîinile sub umeri şi o reţinu.

– Nu te mai împotrivi, psalmodie el pe tîmpla ei, cu respiraţia fierbinte. E prea bine, pentru ca să te împotriveşti. Te doare?

Ea ar fi oftat dacă ar mai fi avut suflu. Tot ce putu să spună fu:

– Nu, şi suspină adînc.

Şoldurile lui se retrăgeau şi avansau, împingîndu-l adînc în ea. Şoldurile ei se mişcau înainte şi înapoi, fără să le poată controla. Disperată începu să se zbată şi Rafe o prinse de braţe.

– E în regulă, o linişti el. Eşti aproape gata. Se ridică mai sus pe ea, astfel încît

fiecare intrare şi ieşire să-i frece testiculele de ea. Ridică-te spre mine, iubito, îi porunci el cu un geamăt profund.

Ea nu reuşi. Nu putea. Se simţea ca şi cum se lupta pentru viaţa ei, atît de disperat încerca să se retragă din el, apăsîndu-şi şoldurile cu putere în jos, pe pled. Forţa pe care o trezise în ea era aşa de mare, încît nu îndrăzni să o lase să explodeze. Se auzi oftînd din nou, sunete aspre care îi ardeau gîtul.

Părul lui picura de sudoare, iar faţa îi era ţeapănă de efort, îl costa să se abţină. Îşi alunecă mîinile sub fesele ei, înfigîndu-şi degetele în despicătura moale, pentru a o ţine cît mai bine. Ţipă şocată şi şoldurile i se ridicară, să îndepărteze atingerea neaşteptată. Dar senzaţia vibră prin ea şi simţi că îşi pierde judecata, cînd vîrtejul întunecat o apucă din nou, azvîrlind-o în sus şi în jos, ameţind-o. El încă îi mai strîngea fesele, ridicînd-o sus şi jos, în ritmul pătrunderilor lui, apoi gemetele răguşite se amestecară cu ţipetele ei, cînd trupul lui mare se convulsionă peste ea.

Mai tîrziu, el îi luă capul şi o sărută, ca şi cum pînă atunci nu avusese tot ce putuse din ea, sărutări atît de profunde şi puternice, de parcă pasiunea lor nu s-ar fi consumat deja. De sub genele ei izvorîră lacrimi, dar nu de durere. Nu ştia de ce plînge. Epuizarea, poate, sau poate era reacţia naturală pentru că a supravieţuit unei prefaceri a simţurilor, cataclism ce o zguduise pînă în măduva oaselor. De ce n-a murit? De ce nu i-a explodat inima din cauza tensiunii, de ce focul simţit nu a făcut să-i clocotească sîngele în vene? Se simţea ca şi cum toate acestea se întîmplaseră, ca şi cum nu era altceva decît cenuşă în braţele lui. Deci nu fusese o himeră, la urma urmei, ci o forţă ce îi legase unul de altul, cu lanţuri, pe care ea nu va fi în stare să le rupă niciodată.

El îi uscă lacrimile cu degetele.

– Uită-te la mine, iubito, o îndemnă el. Deschide ochii. Făcu aşa şi-l privi prin vălul sclipitor al lacrimilor. Te-am rănit din nou? De asta plîngi?

– Nu, reuşi ea să şoptească. Nu m-ai rănit. E doar... prea mult. Nu ştiu cum am supravieţuit.

El îşi odihni fruntea pe a ei.

– Ştiu, murmură el. Ce se întîmpla de fiecare dată cînd o atingea, era dincolo de experienţa şi de controlul lui.

CAPITOLUL 10

Îşi petrecură cea mai mare parte a zilei stînd îmbrăţişaţi, în patul lor primitiv. Au dormit amîndoi, resimţind efectele lungii nopţi trecute şi epuizarea reprizelor de sex. Annie se trezise o dată, să controleze somnoroasă tocana, să-i adauge apă şi să pună lemne pe foc. Cînd se înapoie sub pleduri, Rafe era treaz şi excitat de semi-goliciunea ei. Ceea ce mai rămăsese din haine fură lepădate şi făcu dragoste cu ea încet şi îndelung, ceea ce nu fu mai puţin cutremurător decît înainte. Era după-amiază cînd s-au trezit din nou şi frigul din colibă îi făcu să se înfioare.

– Trebuie să controlez caii, rosti el cu regret şi se îmbrăcă. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult, decît să mai petreacă nişte zile gol, lîngă de ea. Şi mai avea o dorinţă, ar fi vrut să aibă un pat corespunzător, cu cuverturi groase, care să le ţină de cald. Nostim, niciodată înainte nu-i lipsise confortul.

Se îmbrăcă şi Annie. Se simţea parcă lipsită de oase şi incredibil de moale. Uitase de zăpadă, pînă cînd a deschis uşa şi fură întîmpinaţi de un peisaj alb, odată cu o pală de aer îngheţat. O lumină palidă, ireală umplu coliba. Încă mai ningea şi, în orele pe care le-au petrecut făcînd dragoste, zăpada se adunase groasă, acoperind solul pădurii şi drapînd copacii într-o mantie de gheaţă albă.

Au trecut doar cîteva minute înainte ca el să revină, scuturîndu-şi zăpada de pe cizme, de pe pălărie şi de pe haină. Annie îi dădu o ceaşcă din cafeaua ce rămăsese de la micul dejun, tare şi mai amară acum, dar el o bău fără să se strîmbe.

– Ce fac caii?

– Neliniştiţi, dar vor fi bine.

Ea mestecă în tocană; era gata de mîncat, iepurile se frăgezise după ce a fiert toată ziua, dar ei nu-i era foame. Avea nevoie disperată de aer proaspăt, pentru a-şi limpezi creierul, dar aşa cum subliniase Rafe, haina ei nu era suficient de groasă pentru o astfel de vreme. După cîteva mişcări, hotărî totuşi că nu mai contează.

Rafe o privi punîndu-şi haina.

– Unde te duci?

– Mă duc afară, pentru cîteva minute. Am nevoie de aer curat.

El se apucă să-şi pună înapoi haina.

Ea îi aruncă o privire surprinsă.

– Nu trebuie să vii cu mine. Mă duc doar pînă dincolo de uşă. Stai înăuntru şi încălzeşte-te.

– Mi-e destul de cald. Se aplecă, luă unul din pleduri şi o înfăşură în el în stil indian, trăgînd unul din colţuri pentru a-i proteja capul. Apoi ieşi afară, în lumea aceea albă şi misterioasă, alături de ea şi ţinînd-o ferm cu braţele.

Era aşa de frig că respiraţia durea, dar aerul îngheţat îi limpezi mintea. Se cuibări în siguranţă lîngă trupul lui mare şi privea în linişte cum ninge. Era aproape în amurg şi lumina slabă a soarelui de iarnă, ce pătrundea prin stratul

gros de nori, pălise. Iluminarea fantomatică izvora mai mult de la zăpadă, decît de la soare. Trunchiurile copacilor erau ca nişte santinele negre şi rigide. Nu-şi închipuise niciodată că ar putea fi atîta linişte; nu exista bîzîit de insecte, ciripit de păsări şi nici măcar foşnetul crengilor goale ale copacilor. Erau atît de izolaţi, că ar fi putut tot atît de bine să fie singurele fiinţe vii de pe pămînt, pentru că pătura de zăpadă înăbuşea într-atît zgomotele, încît nu putea auzi nici caii.

Frigul îi pătrunsese prin fustă, jupon şi tălpile ghetelor, dar continua să atîrne de el şi se îmbăta de splendoarea infinit de frumoasă şi crudă ce-i înconjura. Într-un fel îi oferea un fel de dovadă a realităţii, pentru că întunericul şi intimitatea caldă a colibei era doar un vis ce izvora din emoţiile ei. Prea multe se întîmplaseră într-un timp atît de scurt, dîndu-i viaţa peste cap. Cît timp trecuse? I se părea o viaţă întreagă, dar nu erau decît patru – sau poate cinci? – zile, de cînd asistase la naşterea bebeluşului Edei şi se tîra obosită spre casă, ca să găsească un străin rănit care o aştepta.

Se cutremură şi Rafe zise:

– E destul. Vino înăuntru; oricum, se întunecă.

Îi învălui relativa căldură a colibei, dar ea avu nevoie de o clipă, pentru ca ochii să i se obişnuiască cu semi-întunericul. Se simţea mult mai trează, păienjenişul îi dispăruse din creier. Făcu cafea proaspătă şi cînd aceasta fu gata mîncară tocană, bucurîndu-se de schimbarea meniului.

Necazul cu sechestrarea asta, hotărî ea, e că nu aveai nimic de făcut. Primele cîteva zile le petrecuse afară

muncind şi fusese gata să meargă la culcare imediat după apusul soarelui. Dar petrecînd cea mai mare parte a zilei în pat, nu mai era obosită. Dacă ar fi fost acasă s-ar fi ocupat de plante, uscîndu-le pe unele, combinîndu-le pe altele. Sau ar fi putut să citească, sau să le scrie fostelor ei prietene din Philadelphia. Aici nu existau nici cărţi şi nici lumină ca să citească, chiar dacă ar fi avut ce. Nu avea nici de cusut, nici de curăţat. Iar în ceea ce-l privea pe Rafe, avînd în vedere performanţa din ultimile două zile, nu putea să mai pretindă că are nevoie de ajutor medical. Era ceva foarte ciudat, să nu ai nimic de făcut şi o spuse cu voce tare.

Rafe ştia că febra colibei îi poate afecta pe unii oameni şi, cu toate că era înclinat să o aibă din nou, trebuia să accepte că, cu toate aplicările generoase de alifie unguentă de ulm, ea ar suferi prea mult de la orele îndelungate şi repetate de sex, dorite de el. În loc de asta, sugeră:

– Am un pachet de cărţi în geanta de la şa. Ştii să joci poker?

– Nu, sigur că nu, rosti ea automat, dar el văzu flacăra rapidă de interes din ochii ei căprui. Ai vrea să-mi arăţi, cu adevărat?

– De ce nu?

– Ei bine, unii bărbaţi n-ar face-o.

– Eu nu sînt unii bărbaţi. Încercă să-şi amintească dacă a existat o vreme, cînd ar fi fost şocat ca o femeie să joace poker, dar zilele acelea nu-i mai veniră în minte. Cenuşa lor se răcise de mult.

Cărţile din pachet aveau colţurile îndoite şi erau pătate; Annie le privea ca şi cum ar fi fost simbolul a tot ce

era periculos şi interzis. El aranjă şeile în faţa focului, ca să aibă ceva de care să se sprijine, mult mai confortabil decît să stea ca la croitor, şi începu să-i explice culorile şi mîinile. Ea prinse repede, deşi nu avea suficientă experienţă, pentru a putea să-şi imagineze şansele de completarea unei mîini. El se orientă spre blackjack, mult mai potrivit să fie jucat în doi şi pe ea o interesă destul, încît jucară cam două ore.

În sfîrşit, jocul îşi pierdu farmecul şi Rafe sugeră să se ducă în pat. Fu amuzat văzînd privirea rapidă şi alarmată pe care i-o aruncă ea.

– E în regulă, zise el. Ştiu că eşti inflamată, o să aşteptăm pînă mîine.

Ea roşi, iar el se întrebă cum de mai era încă în stare.

Îi dădu cămaşa lui, să se îmbrace pentru culcare, nu pentru că nu o voia goală – o voia – dar pentru a-i ţine braţele şi umerii la căldură şi pentru că era mult mai confortabilă decît bluza ei cu guler tare. Ea se strecură sub pled şi în braţele lui, cu o dulceaţă timidă ce-l făcu să ofteze plin de regrete.

Nici unuia nu-i era cu adevărat somn, dar el era mulţumit – aproape – doar să stea întins acolo, alături de ea. Îi luă alene mîna şi îi duse degetele la buze. Fierbinţeala ce o emana îi făcu gura să palpite.

Ea îşi cuibări capul pe umărul lui, în siguranţă. I-ar fi plăcut să trăiască acest moment pentru totdeauna, dar din păcate nu era posibil. Deşi îl iubea, nu era chip să uite că nu aveau nici un viitor împreună, că probabil el nu avea nici un fel de viitor. Inima ei se strînse dureros, la gîndul unui glonţ ce ar elimina vitalitatea fierbinte din trupul lui puternic,

lăsîndu-l rece, tăcut şi dispărut pentru totdeauna de lîngă ea.

– Omul acesta, pe care ei cred că l-ai ucis, rosti ea ezitant ştiind că lui nu-i plăcea să fie atacat subiectul. Ştii cine a făcut-o?

El rămase liniştit o fracțiune de secundă, apoi îi duse din nou degetele la buze.

– Mda.

– Ar exista un mod de a o dovedi?

Încercase şi el înainte, cînd fusese atît de furios încît ar fi vrut să-i facă pe toți să plătească, şi aproape şi-a pierdut viața, realizînd doar că toate dovezile îl indicau pe el. Ştia cine l-a ucis pe Tench, sau cel puțin cine aranjase asta, dar nu exista nici o cale în tot infernul, care să dovedească faptul că nu degetul lui a apăsat pe trăgaci. Nu-i spuse asta, doar:

– Nu, cu un ton blînd şi ținîndu-i mîna lipită de fața lui.

– Nu pot accepta aşa ceva, rosti ea cu voce joasă şi dîrză. Trebuie să existe o cale. Ce s-a întîmplat? Povesteşte-mi.

– Nu, rosti el din nou. Cu cît ştii mai puțin, cu atît vei fi mai în siguranță. Ei nu mă urmăresc din cauza a ceea ce am făcut, iubito. Ei mă urmăresc din cauza a ceea ce ştiu şi vor ucide pe oricine îşi închipuie că i-am spus. Acesta era un motiv pe care în sfîrşit i l-a oferit încercînd să se disculpe; după ce două persoane, care au încercat să-l ajute au murit, Rafe a încetat să mai încerce. Singurii oameni, care se pare că-l credeau, erau prietenii lui şi nu putea să-i condamne la moarte. Şi, în afară de asta, ce

dracu' mai conta? Iluziile lui fuseseră pierdute, însă ceilalți oameni aveau dreptul la ale lor. Uneori era singura bucurie pe care o aveau.

– Dar ce poate fi atît de periculos? argumentă ea ridicîndu-şi capul de pe umărul lui.

– Totul. Şi n-am să-ți risc viața spunîndu-ți.

– Atunci ar fi trebuit să te gîndeşti la asta, înainte de a mă căra pînă aici. Dacă află cineva, nu-şi va închipui că mi-ai spus?

– Nimeni din oraş nu m-a văzut acasă la tine, o asigură el.

Ea încercă altă tactică.

– Cineva te vînează, nu-i aşa? Chiar acum, vreau să spun.

– Un vînător de recompense cu numele Trahern. Şi o mulțime de alți oameni, dar Trahern e cel care mă îngrijorează cel mai mult, acum.

– Va putea să-ți ia urma, pînă la Silver Mesa?

– Bănuiesc că a şi făcut-o, dar mi-am potcovit din nou calul, şi nu mai există nici un indiciu, după care să-mi poată descoperi urma.

– Ştie că ai fost rănit?

– Aşa bănuiesc. El a băgat plumbul în mine.

– Atunci nu o să se gîndească să controleze dacă există vreun medic în oraş?

– S-ar putea, pentru că şi eu am băgat în el un glonț. Dar, atîta timp cît ştie că nu am fost rănit prea tare, şi sînt zece zile de cînd m-a împuşcat, probabil că îşi închipuie că sînt bine. El îi duse din nou mîna la buze. Şi din ce mi-ai

spus, călătoreai mult ca să vindeci oameni, aşa că nimeni nu va crede că e neobişnuit faptul că eşti plecată.

Asta în mod cert era destul de adevărat. Chiar şi ea se gîndise la acelaşi lucru. Dar zîmbi, cînd descoperi un punct slab în raționamentul lui.

– Dacă nimeni nu va şti că am fost cu tine, atunci cum ar putea fi periculos pentru mine, dacă mi-ai spune ceva? În mod sigur, n-am să alerg prin Silver Mesa să trăncănesc despre asta.

– Doar ca o prevedere, rosti el blînd. Nu vreau să tentez destinul.

Ea oftă de frustrare, dar simți ce neînduplecat era. Asta părea să fie una din principalele lui caracteristici: cînd îşi punea ceva în cap, nu ceda. Făcea ca un catîr să pară rezonabil.

– Ce făceai înainte de război?

Întrebarea îl luă prin surprindere, încît trebui să se gîndească o clipă.

– Am studiat legile.

– Cum?!? Din tot ce ar fi putut să spună, nimic n-ar fi surprins-o mai mult. Părea aşa de evident periculos, totul despre el alimenta perfect ideea de prădător, încît nu şi-l putea imagina îmbrăcat în costum şi pledînd în fața unui judecător şi a juriului.

– N-am spus că am fost grozav la treaba asta. Tatăl meu a fost judecător şi pentru o vreme a părut cel mai indicat lucru pe care să-l fac. Mosby fusese avocat şi amîndoi îşi petrecuseră mai multe ore discutînd despre punctele obscure ale legii. În acelaşi timp, Rafe ştia că

niciodată nu va fi suficient de interesat de legi, pentru a avea succes în cariera aceasta. Pur şi simplu, adunase multe cunoştințe fiind fiul tatălui său. Absent, lăsă mîna Anniei jos pe pieptul lui şi îi trecu degetele peste sfîrc. Această atingere rapidă şi dulce îl făcu să devină tare, instantaneu.

Interesată, Annie îi simți sfîrcul tare şi neted țuguindu-se, exact cum făceau ale ei şi se întrebă dacă senzația îi făcea plăcere. El îi duse mîna şi la celălalt sfîrc şi acesta reacționa la fel ca celălalt. Îşi mişcă degetele înainte şi înapoi pe pieptul lui, într-o mişcare înceată, visătoare.

Ea oftă.

– Nu pot să mi te imaginez avocat.

– Nici eu. Cînd a început războiul, am descoperit că eram mult mai bun la altceva.

– La ce?

– Să lupt, rosti el simplu. Am fost un soldat afurisit de bun.

Da, aşa o fi fost.

– Ai spus că ai fost la cavalerie?

– În First Virginia, cu Jeb Stuart, o vreme. Pînă în '63.

– Apoi ce s-a întîmplat.

– M-am alăturat trupelor de de asalt. Rangeri.

Cuvîntul o nedumeri o clipă, pentru că singurul loc în care îl vedea era Texasul. El nu putea avea nici o legătură cu rangerii, grănicerii texani şi desigur realitatea nu era asta. Auzise cuvîntul "rangeri" rostit în timpul războiului, dar erau peste şase ani de atunci şi nu putea să-şi amintească semnificația.

– Care Rangeri?

– Ai lui Mosby.

Şocul o zgudui. Mosby! Reputaţia lui fusese legendară şi zvonurile despre el te înspăimîntau. Cu toate că era absorbită de studiul medicinii, auzise despre Mosby şi "rangerii" lui drăceşti. Nu luptau ca nişte soldaţi obişnuiţi; erau maeştri în şiretlicuri, în lupta loveşte-şi-fugi şi a fost aproape imposibil să fie capturaţi. Nu fusese în stare să şi-l imagineze pe Rafe ca avocat serios, dar era grozav de uşor să-l vadă ca luptător de gherilă.

– Ce ai făcut după război?

El ridică din umeri.

– Am fost în derivă. Tata şi fratele meu au murit amîndoi în timpul războiului şi nu mai aveam familie. Alungă valul de amărăciune ce-l cuprinse şi în loc de asta se concentră pe vibraţia erotică a mîinii Anniei, în timp ce-şi plimba degetele înainte şi înapoi pe sfîrcurile lui, într-o mîngîiere leneşă. Sfîrcurile îi erau aşa de întărite şi palpitau, încît de abia putea să mai reziste. Nu-l atinsese niciodată intim şi închise ochii imaginîndu-şi mîna încleştîndu-se pe mădularul lui. Doamne! Probabil că o să înnebunească de frustrare.

– Dacă ai putea, te-ai întoarce?

Se gîndi la asta. Înapoi în est; era un loc mult prea civilizat şi trăise prea mult fără să respecte nici o regulă, cu excepţia propriilor lui reguli; ajunsese prea obişnuit cu împrejurimile vaste din jurul lui. Se integrase în sălbăticie, şi nu avea nici o dorinţă să fie din nou domesticit.

– Nu, rosti el în final. Nu există nimic pentru mine, acolo. Dar tu? Îţi lipsesc marile oraşe?

– Nu prea. Îmi lipsesc comodităţile obişnuite oferite de un oraş, dar cu adevărat important pentru mine este să pot practica medicina, şi nu pot face asta în est.

Tentaţia îl ucidea. Zise:

– Mai există şi altceva ce n-ai putea să faci în est.

Ea îl privi intrigată.

– Da? Ce?

– Asta. Îi băgă mîna sub pled şi îi strînse degetele în jurul penisului. Un curent sălbatic trecu prin el, un spasm atît de puternic, încît inspiră aerul cu un sunet ascuţit şi tot trupul i se încordă.

Annie rămase liniştită. De abia putea să o simtă respirînd.

Era pe cît de şocată, pe atît de captivată. Grosimea aceea lungă tălăzuia în mîna ei şi, spre încîntarea ei, putea realmente să o simtă cum creşte. După ce trecu de şocul iniţial, realiză că o simţea minunat, aşa de fierbinte şi puternică şi pulsantă, cu o viaţă proprie, aşa de tare sub pielea netedă. Îi exploră vîrful gros şi umflat, apoi îşi plimbă degetele în jos, spre testiculele atîrnînd grele. Le prinse ca într-o cupă, bucurîndu-se de senzaţia moale şi răcoroasă din palma ei. Apoi se întăriră aproape imediat, retrăgîndu-se spre trupul lui. Fascinaţia o făcu să uite că trebuia să fie şocată.

Rafe se încordă pe pled, sîngele vîjîindu-i prin vene. De abia putea să gîndească. Ar fi trebuit să reziste tentaţiei, ar fi trebuit să ştie că senzaţia fierbinte a atingerii ei va fi de nesuportat pe organele lui genitale. Viziunea lui se înnoură de o pîclă întunecată, cînd orgasmul ajunse aproape să erupă. Cu un sunet aspru sări departe de ea.

– Stop!

Violența dorinței lui o surprinse, apoi cunoaşterea propriei puteri de femeie se revărsă peste ea. Se uită ia el, un zîmbet foarte feminin curbîndu-i buzele. Îşi ridică mîinile în sus, pe torsul lui, şi el vibră ca un armăsar.

– Fă dragoste cu mine! îl invită ea cu un murmur blînd. Şi asta fu toată invitația de care avea el nevoie. Sări dintre pleduri şi se urcă pe ea, dintr-o singură mişcare. Annie îşi ridică şoldurile pentru pătrunderea lui posesivă, acceptîndu-l cu un fior datorat disconfortului, dar cu o mare bucurie interioară, gîndindu-se la plăcerea pe care ştia că i-o oferă. El pompă în ea profund şi se cutremură, cînd sămînța irumpse cu o grabă de nestăpînit, ce îl lăsă zăcînd moale peste ea.

Disperat, supse cu efort aerul în plămîni. Dumnezeule, trebuia să o mai slăbească, sau va ajunge să se sinucidă făcînd dragoste. Se gîndea că intensitatea acestui act va depăşi nivelurile, pe care ar fi putut să le stăpînească, şi pe care pînă acum nu reuşise. De fiecare dată dorința fusese aşa de imperioasă, încît îl domina, cu forță.

Exista pericolul să permită dorinței să-i întunece rațiunea. Drace, dar deja făcuse asta. Ar fi trebuit să o ducă înapoi la Silver Mesa şi să se depărteze cît de mult putea de acel loc, dar în loc de asta amînase în mod deliberat, pînă cînd fuseseră troieniți. Plănuise seducerea ei, dar satisfăcîndu-şi foamea sexuală, fusese el însuşi sedus. Nu putea să se gîndească mai departe de următoarele cîteva zile, sechestrat alături de ea în această colibă caldă şi întunecoasă, înfruptîndu-se cu lăcomie din căldura ei specială.

Zilele trecură într-o negură senzuală. Annei i se părea că uneori petrec mai mult timp goi decît îmbrăcați; chiar în timpul zilei erau adesea încolăciți pe pleduri, după ce tocmai făcuseră dragoste, sau erau gata să facă din nou. Pentru ea, ziua şi noaptea se confundară, şi uneori cînd se trezea din picotit, nu era sigură ce era. Devenise aşa de obişnuită cu penetrările lui, că se simțea mai normală aşa, decît să fie despărțită de el.

Cînd se gîndea la viitor era îngrozită, aşa că renunță să se mai gîndească. Nu exista decît prezentul, numai aceste zile întunecate şi pline de erotism petrecute împreună. În ziua în care se va uita la el cum pleacă de lîngă ea – în acea zi, îşi promise ea, va începe să se gîndească din nou la viitor, la trecerea îndelungată şi nesfîrşită a timpului, fără el.

Pentru moment se lăsă guvernată de trup. Nu visase niciodată că a face dragoste poate fi o senzație atît de intensă, atît de otrăvitoare. El făcea dragoste în toate felurile, pe care un bărbat putea să le folosească cu o femeie, conducînd-o la plăceri nevisate, desăvîrşindu-şi pecetea posesiunii. Voluptatea o subjugă şi încrederea sexuală în ea însăşi înflori.

În a opta zi de ninsoare, a fost un şoc să se trezească în zgomotul apei ce picura şi să realizeze că zăpada se topea. Devenise atît de obişnuită cu frigul acela amarnic, că, atunci cînd temperatura se ridică peste gradele de îngheț, simți asta ca un balsam. Într-adevăr începură să apară semnele de neconfundat ale primăverii, în timp ce zăpada încă mai acoperea pămîntul. În următoarele cîteva

zile pîrîiaşul se umflă şi Rafe duse caii la mica păşune ascunsă, ca să le permită să-şi potolească neastîmpărul, provocat de faptul că au fost atît de mult timp îngrădiţi şi să sape zăpada cu copitele, ca să găsească firele verzi şi fragile ale ierbii ce apăruse.

Ea ştia că vor trebui să plece curînd, de fapt deja ar fi trebuit să plece, deşi zăpada topită făcea călătoria mai hazardată. Îşi dădu seama că Rafe folosea asta drept scuză, dar nu-i păsa. Fiecare minut pe care-l putea petrece cu el era infinit de preţios, pentru că le rămăseseră atît de puţine.

Într-o dimineaţă, el se duse cu caii la păscut şi ea se folosi de ocazie pentru a încălzi apă, să spele. El îi dăduse pistolul de rezervă, ca o precauţie cît timp era plecat, deşi se afla doar la cîteva minute depărtare, şi ea îl băgă în buzunarul fustei, în timp ce se îndrepta spre pîrîu. Arma era grea şi trăgea fusta în jos enervînd-o, dar o urmă de bun simţ o făcu să nu-l lase în colibă. Urşii ieşeau din bîrloguri, flămînzi şi nervoşi; Rafe spunea că ursul s-ar putea să nu o deranjeze, dar ea nu era de părere să-i ofere ocazia. Poate că nu era în stare să ţintească bine spre ceea ce trăgea, dar cel puţin sunetul îl va aduce pe Rafe în goană.

La cel de al doilea drum de la pîrîu, se uita atentă unde păşea, pentru că zăpada topită făcuse terenul noroios şi alunecos. Un cal sforăi şi ea ridică ochii uluită, spre străinul de pe calul din faţa colibei. Din cauza panicii, găleata cu apă îi scăpă din mînă.

– Vă rog să mă iertaţi, doamnă, rosti omul. N-am intenţionat să vă sperii. Nu putea să se gîndească la nimic

ce ar putea să spună. Mintea i se golise, buzele erau amorţite. El se îndreptă în şa. Am văzut fumul, explică el. Nu ştiam că s-a instalat cineva aici şi am crezut că poate fi o tabără.

Oare cine era? Doar un perde-vară, sau cineva care ar constitui un pericol pentru Rafe? Nu părea ameninţător, de fapt avea grijă să nu facă nici o mişcare, pe care ea ar putea să o considere agresivă; dar şocul unui intrus în lumea lor privată o ameţi. Unde era Rafe? O, Doamne, nu-l lăsa să se întoarcă chiar acum.

– N-am vrut să vă fac nici un rău, continuă omul. Ochii lui erau calmi, vocea aproape blîndă. Bărbatul dumitale e prin apropiere?

Nu ştia ce să răspundă. Dacă spunea da, el ar fi aflat că nu e singură. Dacă spunea nu, cine ştie ce ar fi făcut? Annie tratase prea multe răni de-a lungul timpului, pentru a crede automat în bunătatea oamenilor. Unii dintre ei nu ştiau ce înseamnă bunătatea. Dar era incredibil ca el să-şi închipuie că trăia aici în munţi singură, aşa că pînă la urmă dădu afirmativ din cap.

– Socotiţi că aş putea vorbi cu el? Puteţi doar să-mi arătaţi direcţia unde se află. Voi înceta să vă plictisesc şi o să vă las să vă întoarceţi la treburile voastre.

Alt impas; oare poate îndrăzni să-l lase să se apropie de Rafe, fără să-l avertizeze? Rafe era genul care întîi trage, apoi pune întrebări, ceea ce putea să ducă la moartea unui om nevinovat; pe de altă parte însă, dacă acest om nu era atît de nevinovat, ar putea să-i pună viaţa lui Rafe în pericol. Mintea ei alerga nebuneşte.

– Se va întoarce curînd, zise în sfîrşit, primele vorbe pe care le rostea. Nu v-ar plăcea o cană de cafea, în timp ce aşteptaţi?

Străinul zîmbi.

– Da, doamnă, sigur că mi-ar plăcea. Coborî de pe cal şi o aşteptă să se apropie. Ea ridică găleata goală şi cu grijă o ţinu în aşa fel încît să mascheze buzunarul umflat al fustei. Dacă ar putea să-l bage pe om înăuntru, Rafe i-ar vedea calul şi va şti să fie atent, iar ea cu pistolul în buzunar putea fi sigură că Rafe nu va fi în primejdie.

Omul îşi lăsă puşca în teaca de la şa, dar ea observă că purta un pistol mare la şold, cu tocul legat de coapsă, exact cum îl purta Rafe. Nu era ceva neobişnuit, dar asta o făcu şi mai precaută. Omul şchiopăta uşor, dar nu părea să-l doară, sau să-l stinghereasca prea tare...

Îl conduse în colibă şi puse găleata lîngă şemineu, apoi îi turnă o cană din cafeaua rămasă de la micul dejun. El îşi scoase pălăria neagră cu borul drept şi îi mulţumi politicos.

Obloanele ferestrelor erau deschise, lăsînd să intre lumina soarealui, odată cu aerul proaspăt şi înviorător şi el privi interesat în jur, în timp ce-şi bea cafeaua. Privirea lui poposi pe patul din ace de pin, cu rama lui primitivă, ce ocupa cea mai mare parte a zidului stîng al colibei şi Annie simţi cum îi ia foc faţa, dar el nu zise nimic. Apoi observă cît de îngrijită era coliba, lipsa totală a mobilierului, cele două şei de pe podea şi trase propriile concluzii.

– Bănuiesc că aţi fost norocoşi să găsiţi coliba asta, rosti el. Înainte să înceapă să ningă.

Probabil îşi închipuia că erau nişte călători surprinşi de zăpadă. O năpădi uşurarea, dar înainte să poată fi de acord cu el, privirea lui se opri pe geanta medicală mare şi neagră şi sprîncenele i se adunară într-o încruntare nedumerită. Geanta ei! Annie îi aruncă o privire agonizantă. Nu arăta a nimic altceva, decît a ceea ce era; medicii din toată ţara cărau după ei astfel de genţi. Nu era un bagaj obişnuit, nici pentru localnici, nici pentru călători.

– Tu trebuie că eşti doctorul, rosti el încet. Cel din Silver Mesa, care lipseşte de vreo două săptămîni. Nu auzisem niciodată de un medic-femeie, dar bănuiesc că nu minţeau.

Annie voia să-i spună că soţul ei era medicul; era cea mai logică şi mai credibilă afirmaţie, dar întotdeauna fusese o mincinoasă oribilă şi nici acum nu reuşi să mintă. Gura îi era prea uscată şi inima îi bătea violent în piept.

El se uită la ea, şi faţa ei albă pustie şi ochii panicaţi l-ar fi făcut suspicios, chiar dacă n-ar fi fost deja. Se uită din nou la şei, se uită fix şi deodată revolverul cel mare fu în mîna lui, îndreptat direct spre ea.

– Acesta e echipamentul lui McCay, o repezi el. Tonul prietenos dispăruse; vocea era dură şi ameninţătoare. Trebuie că l-am lovit mai rău decît am crezut, dacă a avut nevoie de doctor. Unde e?

Nu putea să-l trimită la pajiştea aceea.

– Vî-vîneză, se bîlbîi ea.

– Pe cal, sau pe jos?

– P-pe jos. Caii pasc. Vocea ei tremura incontrolabil. Patul pistolului era uriaş, negru şi ferm în mîna lui.

– Cînd se întoarce? Haide, doamnă, nu mă face să te rănesc! Cînd vine înapoi?

– Nu ştiu! Îşi umezi buzele. Cînd o să prindă ceva, bănuiesc.

– De cît timp e plecat?

Ea intră din nou în panică, pentru că habar nu avea ce să spună.

– De o o-oră? rosti apoi transformînd informaţia în întrebare. Nu ştiu. Încălzeam apă să spăl rufele şi n-am fost atentă...

– Mda, mda, o întrerupse el nerăbdător. În regulă. Ai auzit vreo împuşcătură?

– El – el a pus şi nişte capcane. Dacă există ceva în una din ele, nu va mai trebui să împuşte nimic.

Omul se uită în jur, privirea lui tăioasă răscolind coliba şi ajungînd şi afară, la calul lui priponit la vedere. Făcu semn cu capul spre uşă.

– Afară, doamnă. Trebuie să-mi iau calul de aici. Dacă apare în timp ce sîntem afară, te sfătuiesc să te arunci la pămînt, pentru că vor zbura gloanţele. Şi nu încerca să ţipi sau să-l avertizezi în vreun fel. Nu vreau să te rănesc, dar intenţionez să-l prind pe McCay oricum voi putea. Zece mii sînt mulţi bani.

Zece mii; Doamne-Dumnezeule! Nu e de mirare că fugea. Pentru o astfel de sumă, toţi vînătorii de recompense din ţară trebuie că îl caută.

Omul ţinea pistolul îndreptat spre ea, în timp ce ea se îndrepta şovăind spre şopronul gol al cailor, unde îşi băgă şi el calul în una dintre despărţituri. Acesta era vînătorul de

recompense care-l urmărea pe Rafe, cel care îl împuşcase, dar nu-şi putea aminti cum a spus Rafe că-l cheamă. Mintea îi era paralizată de frică, incapabilă să gîndească sau să întocmească un plan. În toate imaginile deprimante despre viitor, nu visase niciodată că îl va vedea pe Rafe împuşcat în faţa ei. Era un coşmar prea oribil, ca să se gîndească la el, dar acum era pe cale să se întîmple, dacă nu se putea gîndi la ceva care să-l împiedice. Tot ce putea să facă totuşi, era să încerce să-şi ţină fusta în aşa fel, încît să disimuleze greutatea pistolului din buzunar.

Pistolul era singura ei şansă, dar nu ştia cum să aprecieze momentul; nu avea nici o iluzie că ar putea să-l scoată, să-l armeze şi să atingă ceva, mai ales cînd omul se uita la ea aşa de aproape. Trebuia să o facă, atunci cînd atenţia lui era îndreptată în altă parte şi asta însemna, cînd Rafe se apropia. Nu ar fi trebuit să-l lovească cu adevărat; suficient cît focul să-i deturneze atenţia şi să-l avertizeze pe Rafe, dîndu-i o şansă. Nici nu îndrăznea să se gîndească ce şansă ar avea ea.

Omul o făcu să intre înapoi în colibă şi Annie se aşeză rigidă lîngă şemineu, cu spatele la perete.

El lăsă în jos ambele obloane de la ferestre, ca să-l împiedice pe Rafe să vadă în interiorul colibei, cînd se va apropia. Rafe va veni spre uşă şi va fi perfect vizibil în lumina strălucitoare reflectată de zăpada ce se topea. Va fi orbit, incapabil să vadă în întunericul colibei, în timp ce vînătorul de recompense care-l aştepta va avea o vizibilitate perfectă pentru tras. Rafe n-ar avea nici o şansă.

Doar dacă nu va observa că obloanele erau lăsate; fapt ce-l va mira ştiind cît de mult îi displăcea ei să stea în

coliba întunecată. Ar putea să observe şi urmele de copite din față. Rafe era la fel de prudent şi în alertă ca un animal sălbatic, neratînd niciodată şansele. Îşi închipuia că va observa toate aceste lucruri. Şi ce putea să facă? Să intre trăgînd orbeşte? Cel mai înțelept lucru ar fi să se retragă tăcut pînă la cai şi să fugă cît mai departe posibil. Ea închise ochii şi începu să se roage să facă aşa, pentru că dacă putea să creadă că se află undeva viu şi în siguranță, va putea să suporte să nu-l mai vadă niciodată. Ceea ce nu putea să suporte era să-l vadă mort.

– Cum te cheamă? întrebă ea tremurînd.

Omul îi aruncă o privire dură.

– Trahern. Nu că asta ar conta. Tu stai doar acolo, unde poate să te vadă cînd intră.

Ea era capra, care atrăgea tigrul în capcană. Trahern stătea în picioare în stînga, ascuns în umbră. Ochii ei se obişnuiseră şi acum putea să-l vadă destul de bine, dar Rafe nu-l va vedea deloc.

Încercă să spună ceva, dar Trahern îi făcu semn să tacă. Stătea țeapănă de frică, cu ochi mari şi disperați, cu privirea fixată pe uşa deschisă, cînd îl auzi pe Rafe apropiindu-se. Minutele treceau şi genunchii ei strînşi începură să tremure. Tremurul urcă în sus, pînă cînd ajunse să dîrdîie ca o paralitică. Liniştea o făcu să dorească să țipe.

O secundă nu se petrecu nimic, dar în a doua putu să-l vadă. Era prea înțepenită, incapabilă de un țipăt de avertizare, dar nu mai fu nevoie. Rafe îşi duse un deget la buze. Prin uşa deschisă, se afla acum în cîmpul ei vizual, la mică depărtare de colibă. Annie se simți pironită de perete şi total expusă din cauza razei de lumină ce venea

din spre uşă. Îl simți pe Trahern privind-o, dar nu-şi putu îndrepta ochii spre el. Inima îi bubuia cu atîta forță, încît sălta materialul bluzei şi îşi simți mîinile transpirate şi reci ca gheața. Plămînii i se strînseră şi o durea chiar şi să respire.

Apoi Rafe dispăru, pierind din raza ei vizuală, ca o fantomă.

Mîna îi era ascunsă în pliurile fustei. Şi uşor o îndreptă spre buzunar, astfel încît palma umedă se strînse pe patul mare al pistolului. Îşi puse degetul pe piedică, pentru a testa cît de dificil era să o ridice şi, spre oroarea ei, nici nu putea să o mişte. Ar fi avut nevoie de ambele mîini, doar ca să ridice nenorocita aia de piedică! O furie ciudată o cuprinse. *Afurisitul* de Rafe! De ce nu i-a dat o armă, pe care ar fi putut să o mînuiască?

Îşi întoarse capul şi se uită la Trahern. Trebuie că simțise ceva; atenția lui era pironită pe uşă.

Trahern ridică cocoşul pistolului lui, micul declic răscolindu-i ei nervii, ca o explozie.

Îl putea vedea din nou pe Rafe, strecurîndu-se tăcut spre uşa deschisă. Avea în mînă propriul pistol gata de tragere, dar avantajul surprizei nu va fi suficient. Trahern ar putea să-l vadă perfect, în timp ce el trebuia să ghicească unde se află Trahern.

Acesta se mişcă uşor, cu toate instinctele în alertă. Ca un lup, simțea că prada e aproape. Va trage imediat ce Rafe va apărea. Şi va muri în fața ei, lumina din ochii aceia duri stingîndu-se în întuneric.

Cu coada ochiului îl văzu pe Rafe mişcîndu-se, apropiindu-se ca o panteră, într-o explozie lină şi tăcută de

putere şi viteză. Ea încercă să țipe, dar gîtul i se strînse şi nu ieşi nici un sunet. Mîna lui Trahern se ridică, la fel şi a ei. Mîna nu-i părăsise buzunarul.

Cumva, pistolul se descărcă prin materialul fustei.

CAPITOLUL 11

Detunăturile împuşcăturilor zguduiră micuța încăpere, asurzind-o pe Annie. Fumul umplea aerul şi mirosul de cordită îi ardea nările. Stătea înlemnită, cu pistolul încă strîns în mînă, cu țeava ieşind din rămăşițele arse şi distruse ale buzunarului. Oricum, Rafe era acolo, nu ştia cum. Nu-şi putea aminti să-l fi văzut intrînd pe uşă. Cineva țipa.

Rafe strigă ceva, dar ea nu înțelese ce. De abia putea să-l audă dincolo de vuietul din urechile ei. El îi trase o palmă peste picior şi peste şold şi ea începu să suspine, încercînd să-l împingă deoparte. Îi luă o clipă, înainte de a realiza că i se aprinsese fusta.

Apoi, cu un salt, fragmente de realitate începură să-i apară în minte.

Rafe traversă camera şi dădu un picior pistolului lui Trahern, mai departe de mîna întinsă a acestuia şi țipătul auzit se transformă în gemete. Cu picioarele tremurînd, Annie reuşi să se ridice şi apoi rămase împietrită din nou, privindu-l omul care zăcea grămadă pe podea.

Sîngele îi îmbibase partea de jos a abdomenului, înnegrindu-i cămaşa şi pantalonii, în umbrele adînci ale camerei. Sub el, se adunase într-un lac ce se scurgea prin crăpăturile duşumelei. Ochii îi erau larg deschişi şi fața complet lipsită de culoare.

– De ce nu m-ai împuşcat? întrebă Rafe răguşit, lăsîndu-se pe un genunchi alături de vînătorul de recompense. Ştia că-i oferise lui Trahern ocazia perfectă, pentru că atunci cînd a văzut fusta Anniei arzînd, i s-a părut că nimic nu mai contează, în afară de a ajunge la ea, înainte ca flăcările să o cuprindă în totalitate. Pur şi simplu îi întorsese spatele vînătorului de recompense – dar Trahern nu trăsese.

– Nu mai era cazul, scrîşni Trahern. Îşi drese glasul. Nu cred că voi mai ajunge să-mi încasez banii. La dracu' cu ei. Gemu din nou şi apoi adăugă: fir-ar al naibii! Nu m-am gîndit să verific, dacă are vre-o armă asupra ei.

Oroarea o dădu pe Annie peste cap. *Împuşcase un om.* Auzise şi alte împuşcături, dar într-un fel ştia că Trahern a căzut, chiar înainte ca Rafe să fi intrat pe uşă. Nu ţintise, nici măcar nu ştia cum a reuşit să ridice piedica. Dar glonţul şi-a găsit destinaţia şi Trahern zăcea pe podea sîngerînd de moarte.

Brusc putu să se mişte şi se răsuci pentru a-şi apuca geanta, trăgînd-o pe duşumea spre vînătorul de recompense.

– Trebuie să opresc hemoragia, rosti ea înnebunită îngenunchind alături de Rafe. Tresări cînd văzu rana oribilă. Trahern era împuşcat în burtă şi cunoştinţele ei medicale îi spuneau că e un om mort, cu toate că instinctul ei striga să facă ceva ca să-l ajute.

Întinse mîna, dar mîinile lui Rafe se repeziră apucîndu-le pe ale ei şi ţinîndu-le strîns. Ochii lui cenuşii aveau o privire goală.

– Nu, rosti el. Nu poţi face nimic pentru el, iubito. Nu-ţi sfărîma inima încercînd. Nici măcar atingerea tămăduitoare a lui Annie nu credea că ar putea să acţioneze asupra unei răni de o asemenea magnitudine şi ea se va epuiza, în efortul de a interveni.

Trăgea în van de mîinile ei, încercînd să se elibereze. În ochi îi apărură lacrimi.

– Pot opri sîngerarea. Ştiu că pot să o opresc.

– Dacă asta nu te deranjează, doamnă, mai curînd aş sîngera de moarte, decît să-mi pui cine ştie ce otravă în burtă, care să-mi ia vreo două zile grele pînă să mor, rosti Trahern fără vlagă. Cel puţin acum, nu doare chiar aşa tare. Ea îşi trase respiraţia şuierînd. Pieptul o durea de efort. Încercă să gîndească clinic. Rana va sîngera mai mult decît cele mai multe dintre rănile abdominale. Din felul cum arăta şi din cantitatea de sînge ce se scurgea, glonţul trebuie că a secţionat sau cel puţin a crestat marea venă ce ducea de-a-lungul coloanei vertebrale. Rafe a avut dreptate; nu exista posibilitatea să-l salveze. Trahern va fi mort într-un minut, sau cam atît.

– Noroc chior, murmură Trahern. Ţi-am pierdut urma în Silver Mesa, aşa că am hotărît să mă odihnesc, în timp ce mi se vindeca piciorul. Abia ieri am pornit şi în dimineaţa aceasta am văzut fumul. Un afurisit de noroc; totul a mers prost. Închise ochii şi păru că se odihneşte o clipă. Apoi făcu mare efort pentru a-i redeschide. Se ştie că eşti prin zonă, adăugă el. Alţi vînători de recompense... au pus şi un şerif pe urmele tale. Îl cheamă Atwater. Un buldog afurisit. Tu eşti cel mai bun pe care l-am urmărit vreodată, McCay, dar Atwater nu renunţă niciodată.

Rafe auzise chiar mai multe decît Trahern, despre omul legii, Noah Atwater, care nu cunoştea semnificaţia cuvîntului renunţare. Trebuia să plece din această regiune, şi repede. Se uită la Annie şi ceva îl împunse în piept, cu putere.

Trahern tuşi. Părea confuz.

– N-aveţi nişte whiskey? Mi-ar folosi o gură.

– Nu, nu avem whiskey, răspunse Rafe.

– Am nişte laudanum, zise Annie şi încercă din nou să-şi elibereze mîinile. Dar Rafe continua să refuze să-i dea drumul. O trase mai aproape de el. Rafe, dă-mi drumul. Ştiu că nu pot face prea multe, dar laudanumul îl va ajuta să i se uşureze durerea...

– Nu are nevoie de el, iubito, zise Rafe blînd şi îi cuibări capul pe umărul lui.

Annie îl împinse, apoi văzu faţa lui Trahern. Era înspăimîntător de liniştită. Rafe întinse mîna şi închise ochii vînătorului de recompense.

Şocul o paralizase. Stătea afară, pe o piatră, unde o dusese Rafe şi o împinsese pe ea blînd să se aşeze. Îşi strînsese un pled în jurul ei, pentru că se pare că nu era în stare să se încălzească.

Omorîse un om. Repeta într-una în minte şi de fiecare dată îşi zicea că n-a avut altă alternativă, că a trebuit să tragă. N-a existat timp de gîndire, doar de acţiune. Fusese pur şi simplu o şansă că glonţul şi-a atins ţinta, totuşi asta nu o scuza; chiar dacă ar fi *ştiut* că împuşcătura îl va ucide pe Trahern, tot ar fi tras. Între viaţa lui Rafe şi a lui Trahern,

nu exista alegere. Ca să-l salveze pe Rafe, ar fi făcut orice era necesar să facă. Dar nimic din toate astea nu schimba faptul că îşi încălcase jurămîntul, crezul medicilor şi propriile ei valori, luînd o viaţă, în loc să facă tot posibilul să o salveze. Trădarea ei însăşi era de neîndurat. Convingerea că ar face-o din nou, dacă ar interveni aceleaşi circumstanţe, era nimicitoare.

Adunîndu-şi echipamentul, Rafe se dovedi rapid şi eficient. Terenul era încă destul de îngheţat pentru ca Trahern să poată fi îngropat, aşa că trupul lui zăcea tot în colibă. Annie ştia că nu mai poate să se întoarcă acolo.

Rafe se gîndea la următoarea mişcare. Avea armele şi proviziile lui Trahern; iar calul lui propriu era odihnit şi bine hrănit. N-ar avea nevoie o vreme să facă rost de mîncare. Trebuia să o ducă pe Annie înapoi la Silver Mesa, apoi o va lua spre sud, prin deşertul Arizonei, şi se va duce în Mexic. Asta nu i-ar opri pe vînătorii de recompense, dar îl va înlătura pe Atwater din cale, pentru că nu s-ar mai afla sub jurisdicţia lui...

Annie – nu, nu putea să-şi permită să se gîndească la Annie. Ştiuse de la început că nu vor rămîne mult timp împreună. O va duce acasă, la meseria ei şi o va lăsa să-şi continue viaţa.

Era îngrijorat pentru ea. Nu scosese o vorbă de cînd a murit Trahern. Faţa ei era albă şi imobilă, ochii uriaşi şi negri din cauza şocului. Îşi aminti cînd a ucis el prima oară un om, de mult, în timpul războiului; a vărsat pînă cînd gîtul i-a devenit o rană şi muşchii stomacului l-au durut. Annie n-a vomitat. S-ar fi simţit şi el mai bine, dacă ar fi făcut-o.

Înşeuă caii şi se îndreptă spre ea; se ghemui alături, îi apucă mîinile reci şi le masă, pentru a-i da ceva din căldura lui.

– Trebuie să mergem, iubito. Am putea să ieşim de aici pînă la apusul soarelui, aşa că vei dormi la noapte în propriul tău pat.

Annie îl privi ca pe un nebun.

– Nu pot să mă întorc la Silver Mesa, rosti ea. Acestea au fost primele cuvinte pe care le rostea, în ultima oră.

– Ba sigur că poți. Trebuie. Ai să te simți mai bine, cînd ai să fii la tine acasă.

– Am ucis un om. O să fiu arestată. Vorbea cu mare precizie.

– Nu, iubito, ascultă. Se gîndise deja la asta. Probabil era bine cunoscut că Trahern se afla pe urmele lui şi cu Atwater imediat după el, se pare că nu va dura mult pînă cînd cadavrul lui Trahern va fi găsit. Ei vor crede că eu am făcut-o. Nimeni nu ştie că ai fost cu mine, aşa că putem să facem ceea ce am plănuit de la început.

Dar ea scutură din cap.

– N-am să te las să fii acuzat de ceva ce am făptuit eu.

– Annie, iubito, nu înțelegi? Îi dădu o şuviță de păr la o parte de pe față. Sînt deja căutat pentru omor. Crezi că Trahern va constitui o diferență, pentru ceea ce mi se poate întîmpla?

Ea îl privi fermă.

– Ştiu că eşti acuzat, pentru o crimă comisă de altcineva. N-am să las să fii acuzat şi pentru crima făcută de mine.

– La naiba! Se ridică în picioare şi-şi trecu neliniştit mîna prin păr. Trebuia să existe o cale să o poată determina să vadă realitatea, dar pentru moment nu putea să se gîndească la asta. S-ar putea ca ea să fie încă şocată, dar îşi va aduna singură mințile şi acum, nu exista nici un afurisit de lucru, pe care putea să-l facă el în legătură cu asta. Se forță să se gîndească la ce putea să se întîmple. Nu era posibil să fie spînzurată şi nici măcar să fie închisă, pentru că l-a ucis pe Trahern; la urma urmei era femeie şi un medic respectat, în timp ce Trahern fusese un vînător de recompense. Oamenii legii nu au o părere prea bună despre vînătorii de recompense. Dar, odată ce vor fi cunoscute împrejurările morții lui Trahern şi faptul că Annie petrecuse aproape două săptămîni în compania lui, Rafe era convins că viața ei nu ar mai valora nici doi bani. Va fi ucisă de acelaşi om, care îl fugărea pe el de patru ani, sau mai curînd, de acoliții lui. Duşmanul lui avea destui bani, încît să nu-şi murdărească niciodată mîinile cu amănunte, şi mulți din aceşti bani fuseseră cîştigați din sîngele celorlalți oameni.

Trebuia să o ia cu el.

Soluția era pe cît de simplă, pe atît de groaznică. Nu ştia dacă ea ar putea supraviețui unei vieți de fugar. Dar ştia tot atît de bine că n-ar supraviețui nici dacă ar duce-o înapoi în Silver Mesa. Să fie afurisită etica ei; nu s-ar clinti de pe poziția ei, chiar dacă ar costa-o viața. Dar costul acesta era prea mare, cel puțin pentru el.

Asta însemna că ea trebuia să renunțe la tot, la tot pentru ce muncise atît de greu ca să realizeze? Să fie

medic însemna aşa de mult pentru ea! Nu exista nici un mod de a-şi urma chemarea, dacă va merge pe calea lui de fugar.

Regrete nefolositoare, pentru că nu avea de ales. N-ar putea să mai practice, nici dacă s-ar întoarce la Silver Mesa; foarte curînd nu va avea decît un mormînt.

Poate că febra îi întunecase raţiunea, cînd a luat-o de acasă de la ea, dar poate că fusese şi aroganţa lui. Ştiuse că e bun; fusese sigur că-l va evita pe Trahern şi la fel de sigur că va putea să se folosească de abilităţile de medic ale Anniei, că va putea să se bucure de trupul ei catifelat, apoi să o ducă înapoi la Silver Mesa, fără să afle cineva. Nu a luat în calcul şansa, intervenţia sorţii ce dădea peste cap cele mai reuşite planuri, iar acum Annie era prinsă în aceeaşi pînză de păianjen a coşmarului, ce-l imobilizase pe el timp de patru ani.

Singurul fapt favorabil era că nimeni nu ştia că sînt împreună. Atwater căuta un bărbat singur, nu un bărbat şi o femeie, care călătoreau împreună. Ar putea să fie o deghizare utilă.

Annie nu se gîndise la asta, era încă prea şocată, şi în orice caz el ar fi fost bănuit că l-a ucis pe Trahern. Nimeni nu ştia că ea e cu el, deci cum ar putea fi suspectată? Era în pericol, doar dacă mărturisea. Dar în situaţia lor nu era nici o diferenţă: deci trebuia să meargă cu el.

Gîndul acesta îl năuci, dar după o clipă realiză că de fapt era o uşurare. Se îndîrjise să o ducă înapoi la Silver Mesa, să-i spună la revedere şi să plece, dar acum nu va mai trebui să o facă. Era *a lui.*

Se ghemui din nou înaintea ei şi îi prinse faţa în mîinile lui mari, forţînd-o să-i dea atenţie. Ochii ei căprui şi mari arătau atît de pierduţi şi de tulburaţi, încît el nu se putu opri să nu o sărute, cu putere. *Asta* i-a atras atenţia. Clipi şi încercă să-şi tragă capul deoparte, ca şi cum nu putea să înţeleagă de ce făcuse el asta, acum cînd aveau lucruri mai importante la care să se gîndească.

Doar demonstrativ şi pentru că nu putea să o lase să-l respingă, o sărută din nou.

– Nu te duc înapoi la Silver Mesa, rosti el. Va trebui să rămîi cu mine.

Nu ştia dacă se aşteptase la o împotrivire, sau nu. Dar nu întîmpină nimic de acest fel. Pur şi simplu, ea îl studie un minut, apoi dădu din cap.

– În regulă. Făcu o pauză şi îngrijorarea îi umbri figura. Sper să nu-ţi fiu o piedică.

Va fi, dar nu mai conta. Nu putea să o lase în urmă. O ridică în picioare.

– Să mergem. Trebuie să plecăm de aici.

Ea urcă supusă în şa.

– De ce nu luăm şi calul lui Trahern?

– Pentru că cineva s-ar putea să-l recunoască.

– Dar va fi bine de el?

– I-am scos şaua. Cînd va fi destul de flămînd, va începe să caute iarbă. Sau poate îl va găsi cineva, sau se va sălbătici.

Ea se uită la colibă şi se gîndi la Trahern, care zăcea înăuntru mort. Ura faptul că trebuia să plece fără să-l îngroape, dar acceptă că nu era posibil.

–Încetează să te mai gîndeşti la asta, îi ordonă Rafe. Nu există altceva ce ai fi putut să faci, care să schimbe situația, şi nici acum nu poți să faci nimic.

Era un sfat foarte pragmatic; spera doar că avea o minte destul de puternică pentru a-l urma.

Reflectată de zăpadă, lumina strălucitoare a soarelui aproape te orbea, iar cerul era atît de albastru, că simți că o doare sufletul. O mireasmă proaspătă şi dulce vestea explozia vieții de sub zăpadă, pentru că primăvara îşi făcuse în sfîrşit apariția. O viață s-a sfîrşit, dar timpul merge mai departe. Acum două săptămîni fusese forțată să urce în munți, într-o cavalcadă de coşmar, în întuneric, frig şi era îngrozită, împinsă pînă la limita rezistenței şi dincolo de ea. Iarna încă mai ținea pămîntul în captivitatea ei mohorîtă. Acum pleca din aceeaşi munți, cu ceva ce semăna a regret, urmîndu-l de bunăvoie pe bărbatul care o răpise. De data aceasta era înconjurată de o frumusețe atît de sălbatică şi intensă, încît aproape că nu putea fi suportată. În aceste două săptămîni vindecase un proscris rănit, de care se îndrăgostise. Acum era iubitul ei, acest bărbat înalt şi dur, cu ochi de gheață, pentru care – ca să-l protejeze – ucisese altă ființă omenească. Doar două săptămîni, dar în acest răstimp, pămîntul şi viața ei se schimbaseră de nerecunoscut.

Rafe a mînat caii prin zăpadă cît a putut de mult. Asta făcea ca mersul să fie mai încet decît era necesar şi lăsau o urmă extrem de vizibilă; ea fu gata să-i atragă lui atenția, apoi realiză că zăpada se va topi şi astfel vor dispărea toate urmele trecerii lor. Oricine i-ar urmări va trebui să găsească

coliba, după care să le ia urma aproape imediat, dar între timp urmele vor dispărea.

– Unde mergem? întrebă ea, după ce călăriseră deja cam două ore.

– Silver Mesa.

Ea îşi frînă calul.

– Nu, rosti pălind. Ai spus că pot rămîne cu tine.

– Nu rămîne în urmă, o repezi el. Eşti cu mine. N-am spus că am să te părăsesc la Silver Mesa. Am spus că mergem la Silver Mesa.

– Dar, de ce?

– Ai nevoie de haine, asta e una. În mod normal n-aş fi încercat, dar casa ta e destul de departe de oraş şi pot să intru şi să ies fără să fiu văzut.

Ea se uită în jos la fusta ei, cu gaura aceea arsă dintr-o parte, unde fusese buzunarul. Fusese atît de aproape să ardă de vie, încît gîndul acesta o făcu să se cutremure, mai ales că în clipa aceea nici măcar nu-şi dăduse seama de primejdie.

– Vreau să merg şi eu cu tine.

– Nu.

Vocea lui avea acele inflexiuni ce demonstrau că şi-a pus ceva în cap şi nu va ceda, totuşi ea mai încercă.

– De ce, dacă nimeni n-ar putea să ne vadă?

– Întîmplarea, zise el. Nu ținuse seama de ea niciodată; dar nu o va face din nou.

Dacă întîmplător sînt văzut, nu vreau ca să facă cineva legătură între noi doi. Pentru propria ta siguranță. Spune-mi doar de ce ai nevoie, şi voi încerca să le găsesc.

Se gîndi la toate plantele pe care le crescuse în micile lor ghivece; ştia că va trebui să le părăsească. Toate cărțile,– unele dintre ele aparținuseră tatălui ei,– erau incredibil de prețioase pentru ea şi multe dintre ele nu vor putea fi niciodată înlocuite, dar nu putea să le ia cu ea. Dacă se ducea înapoi, dacă vedea obiectele acelea familiare, în locul care devenise casa ei, dacă ar fi fost forțată să hotărască ce să ia şi ce să lase, asta ar răni-o mult mai mult, decît dacă pur şi simplu nu le va mai vedea, acceptînd astfel că nu mai există. Rafe ar împacheta cîteva din hainele ei şi asta va pune capăt la tot. Cel puțin avea geanta medicală, care era cel mai prețios avut dintre toate.

Cu toate că avansau atît de încet, ajunseră la poalele munților cu mult înainte de căderea nopții. Rafe insistă să se oprească, cît încă mai erau adăpostiți de copaci, şi să aştepte pînă se întunecă. Era încîntată să se odihnească. Evenimentele zilei o epuizaseră şi mintea ei încă mai încerca să lupte cu circumstanțele schimbate ale vieții ei. Printre toate scenariile pe care şi le imaginase, acesta n-a existat.

Apusul coloră cerul, apoi umbrele purpurii se aşternură pe pămînt. Sub copaci era aproape perfect întuneric.

– Mă duc, zise Rafe cu vocea lui profundă aproape de neauzit. Îi puse un pled pe umeri. Stai chiar aici.

– Aşa voi face. Era puțin speriată că rămîne singură în întuneric, dar o să se descurce. Cînd te întorci?

– Depinde peste ce dau. Făcu o pauză. Dacă nu sînt înapoi pînă dimineață, înseamnă că am fost prins.

Inima i se strînse dureros.

– Atunci nu te duce!

El îngenunche şi o sărută.

– Eu cred că va fi bine, dar întotdeauna există o posibilitate să nu fie. În caz că,
voi fi prins...

– N-am să permit să fii spînzurat, pentru ceva ce am făcut eu, rosti ea cu voce
tremurată.

El îi atinse obrazul.

– Morții nu sînt spînzurați, rosti el şi sări în şa. Annie ascultă tropăitul înăbuşit al calului, în timp ce se depărta în tăcere.

Obosită, închise ochii. Nu era îngrijorat că putea fi spînzurat. Nici un vînător de recompense nu va avea grijă să-l lase în viață pentru proces; îl va ucide pe loc. Numai dacă l-ar prinde un om al legii, ar exista şansa să aibă loc un proces şi ea era convinsă că el ar alege mai degrabă un glonț rapid, în loc de luni de închisoare, care se pot sfîrşi la capătul unei funii.

Privi în noapte, ochii îi erau atît de obosiți că o ardeau, dar nu putea să doarmă. Ce ar fi trebuit să facă ea, care să fi schimbat evenimentele de azi dimineață? Nu se putea gîndi la nimic şi continua să vadă ochii lui Trahern, larg deschişi, care nu vedeau. Fusese un asasin, care vîna oameni pentru bani, dar nu părea deosebit de ceilalți oameni. Fusese politicos cu ea, la început încercase să o liniştească şi chiar, pe cît posibil, să se asigure că nu va fi rănită. Moralitate, sau pur şi simplu nu fusese interesat, pentru că nu trăgea nici un profit din moartea ei? Ar fi dorit

să fi fost o brută murdară, dar viața nu părea să fie prea bine alcătuită.

Şi totuşi, pentru Trahern fusese bine alcătuită. Nu-l împuşcase pe Rafe, cînd a avut ocazia, pentru că ştiuse că murea şi că nu va putea să beneficieze de banii de recompensă. Aşa cum spusese chiar el, n-a mai fost cazul. Pentru el era doar o problemă de bani, nimic altceva.

Apărură stelele şi ea le privea printre crengile copacilor, dorind să fi fost capabilă să aprecieze timpul, după poziția lor. Nu avea idee de cît timp plecase Rafe, dar nu mai conta. Ori va fi înapoi pînă dimineață, ori nu.

Dacă nu se va întoarce, ce va face ea? Să călărească înapoi la Silver Mesa şi să-şi reia viața de unde o lăsase? Să spună că fusese silită să trateze pe cineva, undeva foarte departe? Nu credea că va putea să meargă calmă înapoi în oraş şi să se descurce cu o demonstrație de genul acesta, ştiind că Rafe a murit.

Era de asemenea acut de conştientă că el ar putea să continue să meargă, să nu aibă intenția să se întoarcă după ea, totuşi în inima ei nu credea. Cu nici o dovadă reală care să o susțină, doar dragostea pe care i-o purta, ştia că n-ar abandona-o în felul acesta.

Rafe a spus că se va întoarce. Atîta timp cît va trăi, îşi va ține promisiunea.

Părea că au trecut ore întregi şi zorile erau gata să apară la orizont, cînd auzi

tropăitul unui cal ce se îndrepta spre ea. Sări în picioare şi aproape căzu, pentru că şezuse jos atît de mult timp, încît picioarele îi deveniseră reci şi amorțite. Rafe descălecă şi imediat o cuprinse în brațe.

– Ai avut vreun necaz? întrebă el în părul ei. Te-a speriat ceva?

– Nu, se bîlbîi ea cu fața îngropată la pieptul lui şi inhalînd mirosul acela minunat şi fierbinte de bărbat. Nimic n-o speriase, cu excepția posibilității oribile că nu-l va mai vedea niciodată. Ar fi vrut să se agațe de el şi să nu-l lase să mai plece.

– Ți-am adus haine curate şi alte cîteva lucruri.

– Cum ar fi?

– În primul rînd, încă o cană. Sesiză amuzamentul din glasul lui. Şi încă o tigaie pentru gătit. Săpun şi chibrituri. Lucruri de genul acesta.

– Şi nici o lampă de gaz?

– Să-ți spun ceva. Dacă vom găsi altă cabană în care să stăm, promit că am să găsesc o lampă cu gaz, pentru tine.

– Am să țin minte asta, rosti ea.

El întinse un pled pe pămînt.

– Am putea să facem un pat bun şi aici, rosti el. Dimineață, ne vom îndrepta spre sud.

Acum aveau şi pledurile lui Trahern şi se aflau sub linia zăpezii, aşa că ştiau că va fi suficient de cald. Întrebarea era, dacă ea ar putea sau nu să doarmă. Se ghemui pe partea ei şi îşi puse un braț sub cap, dar imediat ce închise ochii văzu trupul lui Trahern, aşa că îi deschise repede din nou.

Rafe stătea lungit alături de ea şi trase pledurile peste ei. Mîna lui era grea pe abdomenul ei.

– Annie, rosti el, cu nota aceea specială în glas, care spunea că o doreşte.

Ea se încordă. După tot ce se întîmplase în ziua aceea, nu credea că ar putea să se piardă în aşa fel, încît să facă sex.

– Nu pot, zise cu voce spartă.

– De ce nu?

– Astăzi am ucis un om.

După o clipă de tăcere, el se ridică pe un cot.

– Accidental. Nu ai intenționat să-l ucizi.

– Diferența a contat pentru el?

Altă tăcere.

– Şi n-ai mai trage, dacă ai putea să o faci din nou?

– Adevărat, şopti ea. Chiar dacă aş şti că am să-l ucid, va trebui totuşi să trag. În acest caz, n-a fost deloc un accident.

– Oamenii pe care i-am ucis eu, au fost omorîți în timpul războiului, ca să-i împiedic să mă ucidă ei pe mine. Apoi am învățat să nu-mi pese de hotărîrea oamenilor de a mă urmări; au făcut asta, deci vor suporta consecințele. Nu pot să-mi trăiesc viața regretînd că eu sînt cel viu, nu ei.

Ea ştia. Şi mintea ei accepta. Totuşi, inima îi era bolnavă de la şoc şi tristețe.

Mîna lui deveni mai insistentă şi o întoarse pe spate.

– Rafe, nu, zise ea. N-ar fi corect.

El încercă să-i vadă fața în întuneric. De-a lungul întregii zile fusese conştient de suferința ei şi totuşi, nu putea să se pună în locul ei şi să-i împărtăşească durerea; i-a înțeles doar motivele şi a fost îngrijorat că e rănită.

Doctorii îşi petrec toată viața încercînd să-i ajute pe alții. Pentru Annie această chemare era şi mai puternică,

pentru că a trebuit să lupte pentru şansa de a învăța. Micuța lui favorită nici măcar n-a reuşit să se hotărască să-l rănească, chiar cînd fusese îngrozită pentru viața ei, dar trăsese fără ezitare pentru a-l proteja pe el şi acum avea sufletul rănit.

Ea nu avea idee cum să se descurce. La început, cînd el a fost forțat să se confrunte cu moartea, n-a profitat de luxul de a-şi lua timp de reflecție; lupta se desfăşura prea repede. După aceea a vomitat şi s-a întrebat dacă va mai putea suporta un nou răsărit, dar pînă la urmă soarele a apărut şi alte conflicte au intervenit. Învățase cît de fragilă e viața omului, cu cîtă uşurință se stingea şi ce mică era diferența.

Dar Annie n-o să poată accepta niciodată asta. Pentru ea, viața era prețioasă, iar pe el îl umilea faptul că ea ucisese, pentru a-l apăra. Era cufundată în regrete şi el nu putea să o lase aşa. Nu ştia ce altceva să facă, decît să refuze să o lase singură, cu conştiința morții drept amintire. Se aplecă peste ea.

– Annie. Viețile *noastre* nu s-au terminat.

Mîinile lui puternice se aflau sub fusta ei desfăcînd pantalonaşii şi trăgîndu-i în jos, apoi îi apucă fusta şi o rulă pînă sus. Greutatea lui mare o ținea pironită, coapsele lui le forțau pe ale ei să se desfacă.

Penetrarea o duru, pentru că nu era pregătită, dar degetele i se înfipseră în spatele lui puternic, cînd se agăță de el. Pătrunderile lui în forță o mişcau în sus şi în jos pe pled. Fierbințeala lui o reconforta şi pe dinăuntru şi pe dinafară. Respirația i se transformă într-un suspin, dar era

încîntată că el nu se oprea. Simțea că el ştie ce simțea ea, aşa cum ştia că celebrarea vieții era mai intensă, cînd se confrunta cu spectrul morții. Nu putea să o lase să se scalde în vinovăție. *Asta e viața,* îi spusese el. Cu forța trupului lui o trase departe de spectacolul morții, care nu înceta să se joace în mintea ei.

Pînă la urmă adormi, doborîtă de nevoile impuse de el şi de reacția explozivă a propriului ei trup. Rafe o ținu în brațe, şi în final o simți relaxîndu-se, şi numai atunci îşi permise şi el să adoarmă.

CAPITOLUL 12

– Unde mergem? întrebă ea cînd s-au oprit, la prînz, să mănînce şi caii să se odihnească.

– În Mexic. Asta îl va scoate pe Atwater de pe urmele mele.

– Dar nu şi pe vînătorii de recompense. El ridică din umeri. Trahern spunea că recompensa pusă pe capul tău este de zece mii de dolari.

Rafe ridică din sprîncene şi fluieră. Arăta încîntat. Annie nu lovise niciodată pe cineva în toată viața ei, dar acum era îngrozitor de tentată să-i tragă o palmă. Bărbații!

– A crescut, zise el. Ultima sumă pe care am auzit-o eu era de şase mii.

– Cine era cel pe care se presupune că l-ai ucis? întrebă ea consternată. Cine era atît de important?

– Tench Tilghman. Rafe făcu o pauză, cu ochii îndreptați spre orizont. În minte vedea fața tînără şi serioasă a lui Tench.

– N-am auzit niciodată de el.

– Nu, presupun că nu. Nu era cineva important.

– Atunci de ce se oferă atît de mulți bani ca recompensă? Familia lui era bogată? Acesta e motivul?

– Nu e vorba de familia lui Tench, murmură Rafe. Şi Tench nu e decît un pretext. Dacă n-ar fi fost el, m-ar fi

acuzat de moartea altcuiva. Scopul real e să mă ucidă, nu să se facă dreptate. Nu are nici o afurisită de legătură cu justiția.

– Înainte n-ai vrut să-mi spui, pentru că ziceai că ar fi prea periculos pentru mine să știu. Acum ce ar mai conta? Pot să mă întorc la Silver Mesa și să mă prefac că n-am auzit niciodată de tine.

Avea dreptate. Rafe o privi, cum stătea dreaptă, ca într-un salon din est, cu nasturii de la bluză închiși pînă sus și se simți rănit în sufletul lui. Ce îi făcuse? O forțase să renunțe la viața pe care și-o construise ea însăși și acum fugea împreună cu el. Însă n-ar putea să o lase în urmă, pentru că ar mărturisi că l-a ucis pe Trahern și oamenii care îl urmăreau ar fi știut, sau ar fi ghicit, că l-a cunoscut, că îi cunoaște secretele și ar fi profitat de ocazie; ar fi ucis-o. Poate că era timpul ca ea să știe și despre ceilalți; vînătorii de recompense și oamenii legii nu erau singurii care-l urmăreau. Era corect ca ea să știe de ce erau toți împotriva lui.

– În regulă. Bănuiesc că acum ai dreptul să știi.

Ea îi aruncă o privire nemulțumită.

– Da, așa aș zice.

El se ridică și se uită în jur, permițîndu-și o pauză ca să scruteze împrejurimile. Erau bine ascunși de copaci și stînci și singurele ființe în mișcare, erau niște păsări ce zburau leneș deasupra capului, negre pe cerul de cobalt. Munții cu crestele albe îi dominau.

– L-am întîlnit pe Tench în timpul războiului. Era din Maryland; cu cîțiva ani mai mic decît mine. Un om bun. Echilibrat. Annie aștepta văzînd cum încearcă să hotărască

cum să-i relateze povestea. Cînd Richmond a căzut, președintele Davis a mutat guvernul, trimițîndu-l cu trenul la Greensboro. Tezaurul a fost și el mutat. În aceeași zi, Lincoln a fost asasinat, iar președintele Davis s-a strecurat pe lîngă patrulele yankee într-un furgon și s-a îndreptat spre sud. Un alt furgon ducea tezaurul, pe altă rută.

Brusc ochii ei se deschiseră mari.

– Vorbești despre tezaurul Confederației, care lipsește? întrebă cu voce șocată. Rafe, toate astea se petrec din cauza aurului? Știi unde este? Vocea îi devenise un țipăt.

– Nu. Într-un fel.

– Ce vrei să spui cu "într-un fel"? Știi unde e aurul, sau nu?

Expiră simțindu-se slăbită. Nu știa dacă era ușurată sau dezamăgită. Toate ziarele fuseseră pline de misterul dispariției aurului confederat; unii avansaseră teoria că fostul președinte l-a pus la secret, alții că rămășițele armatelor de apărare a Confederației l-au dus în Mexic, în efortul de a aduna alte trupe. Unii sudiști acuzau că aurul a fost furat de trupele yankee. Citise teorie după teorie, dar toate i s-au părut că nu sînt nimic altceva decît presupuneri. Trecuseră șase ani de la război, dar aurul confederat pierdut era tot pierdut.

Rafe privi din nou spre orizont, cu o expresie dură și amară.

– Tench făcea parte din escorta președintelui Davis. Spunea că se duc la Washington, Georgia, și aflase că banii se aflau la Abbeville, nu prea departe. Furgoanele cu tezaurul se întîlniră cu președintele Davis. El porunci ca o

parte din bani, aproximativ o sută de mii de dolari în argint, să fie dați trupelor de cavalerişti, drept plata pe care o meritau. Aproximativ o jumătate din tezaur a fost trimis înapoi cu trenul, la băncile din Richmond, iar preşedintele Davis a luat restul, pentru a-l ajuta să scape şi să înființeze alt guvern.

Era buimacă.

– Ce vrei să spui, nu a fost trimis înapoi la Richmond? Vrei să zici că în tot acest timp, băncile au avut aurul şi n-au spus nimic?

– Nu, n-a mai ajuns niciodată la Richmond. Vagonul a fost jefuit la aproximativ douăzeci de kilometri de Washington-Georgia, – nu D.C. – probabil de nişte localnici. Uită de aur, nu e important! Ea nu auzise niciodată pe nimeni considerînd o avere pierdută ca lipsită de "importanță", dar expresia lui nu se lumină, aşa că se abținu să mai pună şi alte întrebări. Preşedintele Davis, continuă el, cu escorta lui şi restul tezaurului, s-au despărțit la Sandersville, Georgia. Furgonul cu tezaurul îi încetinea prea mult, aşa că preşedintele Davis şi oamenii lui au plecat înainte, încercînd să ajungă în Texas. Tench făcea parte din grupul care a rămas cu furgonul unde era tezaurul, şi s-au îndreptat spre Florida, încercînd să nu fie capturați. Se presupunea că se vor întîlni cu preşedintele Davis într-un loc stabilit dinainte, cînd tezaurul va fi în siguranță.

Rafe făcu o pauză. Ea realiză că nu se uitase la ea nici măcar o dată, de cînd începuse să vorbească.

– Nu duceau doar bani... Mai aveau şi nişte documente guvernamentale, şi unele lucruri personale ale preşedintelui Davis. Se aflau aproape de Gainesville, Florida,

cînd au auzit că preşedintele Davis a fost capturat. Pentru că nu avea nici un rost să continue drumul, n-au ştiut ce să facă cu banii, şi în final au hotărît să-i împartă între ei, în mod egal. Nu reprezentau o avere, aproximativ două mii de dolari pentru fiecare, dar două mii însemnau mult după război. Într-un fel, Tench a rămas cu documentele guvernului, cu cele personale ale preşedintelui Davis şi cu partea lui de bani. Se aştepta să fie oprit şi percheziționat – toate trupele confederate demobilizate treceau prin asta, dacă yankeii reuşeau să le descopere – aşa că a îngropat banii şi hîrtiile, gîndindu-se că se va întoarce mai tîrziu să le ia.

– Şi s-a întors?

Rafe clătină din cap.

– L-am întîlnit pe Tench întîmplător în '67, la New York. Se afla acolo ca să participe la un fel de convenție. Eu eram acolo cu – ei bine, nu contează de ce mă aflam acolo.

O femeie, se gîndi ea şi fu surprinsă de valul de gelozie furioasă ce o cuprinse. Îl privi fix, un efort inutil, pentru că el tot nu se uita la ea.

– Tench a mai întîlnit acolo şi un alt prieten, Billy Stone. Toți trei am mers la un club şi am băut cam mult, vorbind despre vremurile apuse. Un alt bărbat, cu numele Parker Winslow, ni s-a alăturat. Lucra pentru comandorul Cornelius Vanderbilt şi părea impresionat de el, recomandîndu-l celor din jur şi plătind băuturile. Ne-am îmbătat şi am vorbit despre război. Tench le-a spus că eu am colaborat cu Mosby şi ei mi-au pus o mulțime de întrebări. Nu le-am spus prea multe; şi oricum, cea mai mare parte

dintre oameni n-ar fi crezut cum a fost. Apoi Tench le-a spus ce s-a întîmplat cu tezaurul, cum şi-a îngropat partea lui, odată cu documentele personale ale preşedintelui Davis şi că nu s-a mai dus înapoi să le ia. Spunea că are impresia că ar fi timpul să se întoarcă în Florida. Winslow îl întrebă cîți oameni ştiu despre bani şi despre documente şi dacă mai ştie cineva unde au fost îngropate. Aşa cum am spus, Tench era beat; şi-a pus un braț pe umerii mei şi a zis că vechiul lui prieten, McCay, era singura persoană de pe pămînt care ştie unde e îngropată partea lui din tezaur. Şi eu eram beat, aşa că pentru mine nu conta că el îşi închipuia că mi-a spus unde au fost îngropați banii; pur şi simplu am fost de acord cu el. A doua zi, cînd ne-am trezit din beție, Tench era îngrijorat ca nu cumva să fi vorbit prea mult. Un om inteligent nu permite multor oameni să ştie că are bani îngropați undeva şi acest Parker Winslow era un străin. Pe drept cuvînt era neliniştit. Şi pentru că spusese deja celorlalți doi că eu ştiam locul, a desenat o hartă pe care mi-a dat-o, arătîndu-mi unde au fost îngropați banii şi documentele. Trei zile mai tîrziu era mort.

Ea uită de flacăra geloziei.

– Mort? repetă ea. Ce i s-a întîmpla?

– Cred că a fost vorba de otrăvire, rosti el obosit. Eşti medic; ce ar ucide un tînăr sănătos în cîteva minute?

Ea se gîndi.

– O mulțime de otrăvuri. Acidul prusic poate ucide în aproximativ cincisprezece minute. Arsenicul, degețelul roşu, dalacul; pot ucide la fel de repede, dacă se folosesc în cantitate suficientă. Am auzit că în America de Sud există o

otravă ce ucide pe loc. Dar de ce crezi că a fost orăvit? Oamenii se pot îmbolnăvi şi muri.

– Nu ştiu dacă a fost otravă, dar aşa cred. Era deja mort cînd l-am găsit eu. În noapea aceea nu am revenit în camera mea de hotel...

– De ce? îl întrerupse ea privindu-l din nou fix.

Ceva din vocea ei îl răvăşi. Întoarse capul şi îi văzu expresia, şi pentru o clipă arătă atît tulburat, cît şi ruşinat. Îşi drese vocea şi zise.

– Nu contează. Dimineață m-am dus în camera lui Tench şi l-am găsit mort. Ceva nu era în regulă, sau poate că eram suspicios din cauză că fusese aşa de neliniştit şi apoi a murit în felul acesta. Oricum, am ieşit din camera lui. Cînd am coborît, Parker Winslow se afla în holul hotelului; el locuia la New York, aşa că ştiam că nu avea cameră la hotel. M-a văzut, dar nu mi-a vorbit. Eu m-am întors în camera mea şi am observat că arăta ca şi cum mai fusese cineva acolo, însă nu lipsea nimic.

– Atunci de unde ştii că a fost cineva în cameră?

El ridică din umeri.

– Cîteva mici lucruri, ce nu erau exact aşa cum le-am lăsat. Am împachetat în grabă, dar înainte de a termina, doi polițişti îmi băteau în uşă. Am ieşit pe fereastră, cu ceea ce aveam pe mine. În dimineața următoare am citit în ziare că eram căutat, pentru că l-am *împuşcat* mortal pe Tench F.Tilghman. Cînd îl văzusem eu, Tench nu era împuşcat.

– De ce ar fi împuşcat cineva un mort? întrebă uluită Annie.

El o privi. Ochii lui erau reci ca gheața.

– Dacă i se zboară cuiva jumătate din cap, ai mai bănui că a fost otrăvit?

Deodată înțelese.

– Otrava poate fi depistată. Nu oricine ştie ce să folosească, sau ce cantitate.

– Adevărat. Eşti medic. Ridică din nou din umeri. Eu nu am nici un fel de cunoştințe medicale, dar dacă s-ar fi aflat că Tench a murit otrăvit, eu n-aş mai fi fost cel mai plauzibil suspect. Îmi dau seama că cineva a intrat în camera mea de hotel, să mă ucidă şi pe mine, dar eu nu eram acolo; apoi l-am văzut pe Parker Winslow în hotel, ceea ce înseamnă că aş fi putut să-l acuz, aşa că moartea lui Tench a fost aranjată să arate ca o moarte prin împuşcare şi eu să fiu acuzat de asta. Pentru că încercarea de a mă ucide pe mine n-a funcționat, o condamnare de asasinat ar fi trebuit să mă distrugă. Nu semăn cu un otrăvitor, dar *sînt* afurisit de îndemînatic cu pistolul. Desigur, pentru mine nu e nici o diferență, dacă sînt căutat pentru asasinat prin otrăvire, sau asasinat prin împuşcare; pentru oricare dintre ele aş fi urmărit pînă în pînzele albe.

– De ce s-a făcut atîta caz doar pentru două mii de dolari? Bănuiesc că îți închipui că acesta e motivul pentru care a fost ucis Tench. Aşa cum ai spus, nu e o avere şi e îngropată undeva în Florida. Nu e la fel cum ai jefui pe cineva, care are două mii de dolari asupra lui.

– Asta am crezut şi eu. Aşa că m-am dus în Floride să văd exact ce a îngropat Tench acolo. Gara era supravegheată; a trebuit să mă duc călare, dar aveam avantajul că ştiam unde merg. Ei nu cunoşteau locul, decît cu aproximație.

– N-au fost doar bani, nu-i aşa? întrebă ea încet. Ochii lui palizi şi înghețați îi întîlniră pe ai ei, care aşteptau. Era vorba de documente.

El dădu afirmativ din cap.

I se părea foarte distant, cu mintea plecată înapoi, în urmă cu patru ani.

– Era vorba de documente.

– Ai găsit unde le-a îngropat Tench?

– Da. Totul era înfăşurat într-o muşama. Ea aşteptă fără să spună nimic. Rafe se uită din nou spre orizont. Hîrtiile guvernamentale, reluă el fără grabă, erau o documentație despre ajutorul financiar dat Confederației de către comandorul Vanderbilt.

Annie îngheță. Hîrtiile acelea nu dovedeau altceva, decît trădarea de țară a celui mai bogat om, sau cel puțin a unuia dintre cei mai bogați oameni ai națiunii.

– Calea ferată e coloana vertebrală a unei armate, continuă Rafe cu aceeaşi voce calmă, distantă. Cu cît războiul dura mai mult, cu atît mai multe profituri aduceau căile ferate şi cu atît mai importante deveneau. Vanderbilt a făcut avere în timpul războiului. Documentele personale ale preşedintelui Davis includeau un jurnal, în care el specula despre motivele lui Vanderbilt şi rezultatele prelungirii războiului, despre care el deja acceptase că e *un efort inutil.* Davis ştia că războiul era pierdut, dar cu banii lui Vanderbilt l-a prelungit intenționat.

– Vanderbilt ştia de documente, şopti ea.

– Evident. Nici un guvern n-ar distruge astfel de dovezi, cînd pot fi folosite mai tîrziu, indiferent de rezultatul

războiului. În mod cert, Vanderbilt n-ar fi distrus niciodată nimic, ce îi conferea o influență așa de mare asupra oricui.

– Trebuie că şi-a închipuit că au dispărut în timpul fugii domnului Davis, sau chiar că domnul Davis le-a distrus.

– Cînd preşedintele Davis a fost prins şi băgat la închisoare, a fost...Rafe făcu o pauză încruntîndu-se şi căutînd o descriere corectă ...supus torturii, atît psihice cît şi fizice. Poate pentru ca să se afle dacă ştie unde se află documentele acelea. Poate că nu. Dacă preşedintele nu le-a folosit ca o pîrghie pentru a scăpa de închisoare, este din cauză că nu le avea. Vanderbilt trebuie că s-a simțit în siguranță, dîndu-şi seama că au fost pierdute pentru totdeauna.

– Pînă cînd Tench a menționat documentele pe care le avea, în prezența lui Winslow, care era angajatul lui Vanderbilt.

– Şi a altcuiva, evident, care cunoştea importanța documentelor.

– Cineva care participase de asemenea la trădare, care era complice.

– Da.

Ea privi în jur, la acea minunată zi de primăvară. Caii păşteau mulțumiți iarba fragedă şi omenirea se simțea împrospătată. O cuprinse o senzație de ireal.

– Ce ai făcut cu documentele?

– Argintul l-am trimis familiei lui Tench, sub anonimat. Documentele sînt într-un seif bancar din New Orleans.

Ea sări în picioare.

– De ce n-ai folosit aceste hîrtii pentru a te desvinovăți? țipă ea brusc furioasă. De ce nu le-ai trimis guvernului, ca Vanderbilt să poată fi pedepsit? Dumnezeule, cîte vieți au costat...

– Ştiu. Îşi întoarse fața spre ea. Şi ea rămase tăcută, cînd îi văzu paloarea.

– Fratele meu a murit la Cold Harbor, în luna iunie '64. Tatăl meu a murit în martie '65, apărînd Richmondul.

Nu era cazul să mai spună, cît ar fi durat războiul fără ajutorul lui Vanderbilt; poate că luptele de la Cold Harbor s-ar fi dat totuşi, dar aproape sigur nu s-ar mai fi prelungit pînă în aprilie '65, iar tatăl lui ar mai fi acum în viață. Pe el îl costase întreaga familie.

– Ai cel mai bun motiv să-l faci să plătească, rosti ea în final.

– La început eram înnebunit; nu puteam să gîndesc. Mi-au luat urma în Florida şi nu erau prea departe în spatele meu. Am depus documenele în trezoreria băncii sub un nume fals şi am fugit. De atunci fug într-una.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce? De ce nu le-ai folosit pentru a-ți reabilita numele?

– Pentru că n-ar fi făcut-o. Sînt căutat pentru asasinarea lui Tench. Nu pot dovedi că Tench a fost ucis din cauza documentelor; nu pot dovedi că n-am făcut-o eu.

– Dar în mod clar, Vanderbilt se află în spatele acestor fapte. El e cel care a pus o recompensă atît de mare pe capul tău. La urma urmei, poți folosi hîrtiile acelea pentru a-l forța să anuleze recompensa şi... şi poate să-şi folosească influența, pentru ca acuzația de asasinat să fie anulată.

– Şantaj. M-am gîndit la asta. Am încercat de vreo două ori, dar aveam nevoie de ajutor. Eram urmărit fără încetare; nu puteam să mă întorc la New Orleans. Oamenii cărora le-am mărturisit, rosti încet, au fost toți omorîți.

– Deci ai încetat să mai încerci. Îl privi cu ochi uscați şi arzători. Pieptul o durea. Fusese forțat să fugă ca un animal sălbatic, timp de patru ani. Îi spusese că nu doar vînătorii de recompense şi oamenii legii îl urmăreau. Vanderbilt trebuie că avea o armată privată, care de asemenea îl căuta, poate folosindu-se de vînătorii de recompense şi urmîndu-i îndeaproape, ca să elimine pe oricine cu care îşi închipuiau că ar fi vorbit Rafe. Era oribil. Nu ştia cum a reuşit să supraviețuiască. Ba da, ştia. Cei mai mulți oameni ar fi fost prinşi şi omorîți de mult, dar Rafe nu făcea parte dintre cei mulți. El fusese unul din rangerii lui Mosby, antrenat să înşele şi să se eschiveze. Era dur, inteligent şi avea sînge rece.

De asta dădu dovadă şi acum, cînd se întoarse şi spuse fără emoție:

– Trebuie să ne mişcăm.

Paşii pe care îi făcea erau extrem de rapizi şi era foarte atent la urmele pe care le lăsau. Voia să pună o distanță mare între ei şi Silver Mesa, unde era posibil ca vreun om, care s-a întîmplat să-i vadă, să o fi recunoscut pe Annie. Ar fi putut să călătorească mai repede, dacă ar fi fost singur; trebuia să-i supravegheze cu grijă atît pe Annie, cît şi pe calul ei, pentru că nici unul nu era obişnuit cu ore prea lungi de mers. Murgul lui era puternic şi muşchiulos, după toți anii aceia de urmărire, dar calul ei fusese folosit doar ocazional şi îi va trebui ceva timp să capete rezistență.

Ar fi dorit să ştie cît de aproape era Atwater şi dacă în împrejurimi se mai aflau şi alți vînători de recompense. Îşi închipuia că putea să parieze, că Trahern era prea bine cunoscut acestora, pentru ca prezența lui să treacă neobservată, aşa că ceilalți vulturi se vor fi adunat în jurul lui, sperînd să pună mîna pe pradă. Cel mai sigur ar fi să evite întîlnirea cu oricare dintre urmăritori, cel puțin cîteva zile.

Încercă să-şi alunge indispoziția, dar i se aşezase pe umeri ca un pled. Erau ani de cînd îi povestise cuiva despre Tench şi documentele Confederației, ani de cînd nici el nu se mai gîndise prea mult la asta. Toată atenția îi fusese concentrată spre supraviețuire, nu să readucă pe tapet evenimentele care au făcut din el un proscris. Era uşor surprins de intensitatea senzației de trădare, pe care o simțea chiar şi acum. Îl întîlnise pe Jefferson Davis de multe ori în Richmond şi fusese impresionat, aşa cum fusese aproape oricine care-l cunoscuse vreodată, de combinația dintre inteligența şi integritatea lui. Rafe nu crezuse în sclavagism, familia lui nu stăpînise niciodată sclavi, dar credea cu fermitate în drepturile statelor sudiste vizavi de autoritatea unui guvern central şi în protejarea locului său de baştină, Virginia. Davis îl făcuse să simtă ceea ce simțiseră revoluționarii americani cu un secol înainte: că erau dedicați unui scop măreț, acela al creării unei noi națiuni suverane. A fost o lovitură pentru el să descopere că Davis părăsise cauza considerînd-o pierdută şi că acceptase bani, pentru ca războiul să continuie şi un bogătaş să poată deveni şi mai bogat.

Cîți oameni au murit în ultimul an al războiului? Mii, inclusiv cei doi care însemnaseră cel mai mult pentru el, tatăl şi fratele lui. A fost mai mult decît trădare, a fost asasinat.

Întrebările Anniei, în timp ce încerca să înțeleagă toate implicațiile situației, îi aduseră aminte de tot. La început reexaminase obsedat fiecare amănunt, fiecare posibilitate, în efortul de a găsi o cale care să-l oprească pe Vanderbilt să-l mai urmărească. N-a fost în stare să se gîndească la nimic.

Predarea documentelor autorităților ducea la arestarea lui Vanderbilt – sau poate că nu; omul era enorm de bogat – dar n-ar duce la ridicarea acuzației de omor. Rafe ar fi fost răzbunat, dar pentru ca să se bucure de asta, trebuia să rămînă în viață. Răzbunarea nu-i oferea unui mort nici iadul, nici altceva mai bun.

Annie se gîndise şi ea la ideea şantajului. Cînd lui îi trecuse asta prin cap pentru prima oară, acum patru ani, părea ceva simplu: trebuia să-i scrie lui Vanderbilt o scrisoare amenințîndu-l că dezvăluie hîrtiile preşedintelui, dacă acuzația de asasinat nu cădea. Prima problemă era că, în mod evident, nu putea să-i spună lui Vandebilt cum să ia legătura cu el. N-ar fi rămas în viață, atît cît să afle răspunsul lui Vandebilt. A doua problemă era că acesta putea să ignore amenințarea şi să continuie efortul de a-l ucide. Era dificil să şantejezi pe cineva, care credea că poate să te oprească fără să-ți accepte pretențiile.

Apoi a încercat să facă o listă a celorlalți oameni, care puteau să-l ajute să-şi realizeze planul. După ce doi din foştii lui prieteni au fost uciși, a renunțat. Era clar că

Vanderbilt ar opri totul. Acum însă, lucrurile s-au schimbat; o avea pe Annie, la care să se gîndească. Dacă li s-ar permite să trăiască în pace, ar fi dornic să încerce din nou, dacă ar putea să găsească pe cineva în care să aibă încredere şi care să aibă mijloacele de a duce la bun sfîrşit amenințarea. Trebuia să existe cineva a cărui asasinare n-ar putea să fie rezolvată cu uşurință, cineva cu autoritate. Necazul era că nu mulți proscrişi cunoşteau astfel de oameni.

Se uită la Annie, la statura ei atît de dreaptă, în ciuda oboselii evidente. Realiză că acum gîndea folosind termenul *noi,* nu *eu.* Toate hotărîrile lui o afectau şi pe ea.

Chiar înainte de apus, făcu un semn de oprire şi aprinseră un mic foc; după ce au mîncat, stinse focul şi şterse toate urmele existenței lui, apoi călăriră încă vreo trei kilometri în amurgul ce se lăsa repede, ca să-şi facă tabăra de noapte. El estimă că erau încă prea aproape de Silver Mesa ca să se relaxeze, aşa că se strecurară între pleduri complet îmbrăcați. Nu-şi scoase bocancii, şi nici Annie ghetele. El oftă amintindu-şi nopțile din colibă cînd dormiseră goi.

Se răsuci în brațele lui, trecîndu-şi propriile brațe în jurul gîtului lui musculos.

– Unde mergem, în Mexic? întrebă ea somnoroasă.

Se gîndise şi el la asta, totuşi era o întrebare grea.

– Poate Juarez, rosti el. Problema era să ajungă acolo. Trebuiau să treacă prin deşert şi prin teritoriul indienilor-apaşi, ca să ajungă. Pe de altă parte, aceasta i– ar fi făcut pe urmăritori să se gîndească de două ori, înainte de a-i urma.

CAPITOLUL 13

– De ce nu ți-ai schimbat numele şi n-ai dispărut? întrebă ea într-o zi, cam la o săptămînă după ce părăsiseră coliba. Îşi închipuia că e o săptămînă, dar nu era sigură. Aici, înconjurați de nimic altceva decît de măreția desăvîrşită a pămîntului, pierduse noțiunea problemelor terestre şi umane, cum ar fi fost zilele calendarului.

– Mi-am schimbat numele de mai multe ori, replică el. Şi mi-am lăsat barbă.

– Atunci, cum putea cineva să te recunoască?

Ridică din umeri.

– Am călărit alături de Mosby. O mulțime de fotografi însoțeau companiile de rangeri, aşa că oricine cu bani putea să ia legătura cu unii dintre ei şi să afle cum arăt. În unele dintre fotografii aveam barbă, pentru că nu întotdeauna era uşor să te bărbiereşti. Din indiferent ce motiv, se pare că era uşor să fiu recunoscut.

Ochii,se gîndi ea. Nimeni, care a văzut o dată aceşti ochi palizi ca de cristal, nu i-ar fi putut uita. Schimbarea numelui şi creşterea bărbii nu i-ar fi schimbat ochii.

El împuşcă o căprioară şi petrecură două zile în aceeaşi tabără, în timp ce carnea se afuma. Annie era recunoscătoare pentru acest răgaz; deşi ştia că el stabilise

un ritm cît mai lent a putut, ea suferise o adevărată agonie, în primele cîteva zile. Durerea din muşchi i-a scăzut, cînd s-a mai obişnuit cu orele lungi din şa, dar să petreacă două zile întregi fără să se urce pe cal, era cu adevărat un lux.

Tabăra lor se afla într-un intrînd, o stîncă ieşită în afară, şi destul de înaltă încît ei să poată sta în picioare, la intrare. Cu cît au mers mai spre sud, vegetația s-a rărit, dar mai existau unii copaci ce le ofereau adăpost, ca şi iarbă pentru cai. O grămadă de bolovani de la gura stîncii făceau ca focul dinăuntru să nu fie vizibil, iar în apropiere se afla un mic pîrîu. Stînd în brațele lui Rafe, cu ceea ce părea un acoperiş deasupra capului, se simțea aproape la fel de în siguranță cum fusese în colibă.

El a fost prevenitor cu ea, aşa suferindă cum era, ținînd-o noaptea în brațe, fără măcar să menționeze sexul, dar în cele două zile petrecute în tabără, s-a răsplătit pentru celibatul temporar. Gătind cina la focul acela mic, se uita la el cum prelucra pielea căprioarei. Părul negru îi crescuse aşa de lung, încît se cîrlionța peste gulerul cămăşii şi era atît de bronzat, încît se gîndea că ar putea să treacă drept unul dintre apaşii despre care îi vorbise. Îl iubea. Se pare că iubirea devenea cu fiecare zi mai profundă, înăbuşind orice alt sentiment, pînă cînd fu dificil să-şi mai amintească de viața ei în Silver Mesa.

Legăturile carnale. Ştiuse de la început că, dacă îi permitea să se culce cu ea, va intra în posesia unei părți din ea, pe care nu va fi niciodată în stare să şi-o ia înapoi. Totuşi, instinctul nu o pregătise să bănuiască forța acestor legături. Şi probabil sexul le transformase în ceva mai mult.

Se uita gînditoare în foc. Pentru că nu ştia exact în ce zi a lunii erau, nu era nici sigură dacă trebuia să-i vină ciclul menstrual, dar în mod sigur era oarecum timpul. Erau cam trei săptămîni, de cînd Rafe o luase din Silver Mesa, şi ultimul ciclu i se terminase cu cîteva zile înainte. De obicei ciclul îi venea foarte regulat, dar nu chiar aşa de regulat încît să poată şti ziua cînd trebuia să-i vină.

Nu era sigură cum s-ar simți dacă ar fi într-adevăr însărcinată. Era oare posibil să fie şi îngrozită şi fericită, în acelaş timp? Gîndul de a purta în ea pruncul lui o ameți de plăcere, dar o femeie însărcinată l-ar încetini şi mai mult. Deci, ar fi trebuit să o părăsească undeva, cînd va deveni incapabilă să mai călărească şi nu putea să suporte acest gînd. Spera cu disperare ca trupul ei să nu se dovedească prea fecund.

Luase viața unui om. Ar fi o pedeapsă plină de ironie, dacă purtarea în pîntec a unei vieți omeneşti ar avea ca rezultat pierderea bărbatului pe care-l iubea. Lecțiile din copilărie îi bîzîiau în creier, amenințări îngrozitoare cu pedeapsa divină şi hotărîrile destinului.

Rafe îşi înalță capul de pe pielea la care lucra şi văzu pustiirea din ochii ei negri, aşa cum privea în foc, fără să-l vadă. Sperase că va fi în stare să uite şocul morții lui Trahern, dar nu reuşise, nu cu desăvîrşire. În cea mai mare parte, în timpul zilei cînd era ocupată, putea să şi-l scoată din minte, dar cînd totul se liniştea, vedea cum o copleşeşte tristețea.

În timpul războiului, după prima dată, pe următoarele decese pe care le provocase a putut să le accepte. Le

redusese la alternativa simplă, viața lui sau viața lor, şi tot aşa le privea şi acum. Era un războinic. Annie nu era. Delicatețea emoțiilor ei, acea profundă compasiune nesfîrşită, era ceea ce l-a atras la ea. Uşor amuzat îşi aminti că, atunci cînd a văzut-o pentru prima oară, s-a gîndit că e prea subțire, obosită şi chiar antipatică. Nu ştia cum a putut să fie aşa orb, pentru că acum, cînd se uita la ea, vedea un fel de frumusețe ce-i tăia răsuflarea. Era blîndă şi caldă şi cu o grijă atotcuprinzătoare, ce îl învăluia cu cele mai gingaşe legături. Vedea inteligență, onoare şi, Dumnezeule, da, o frumusețe fizică ce îi provoca erecția doar privind-o. Să-i scoată hainele era ca şi cum ar fi dezvelit o comoară, ascunsă sub cele mai mohorîte acoperitori.

Ea n-ar fi niciodată în stare să admită cu calm pierderea unei vieți omeneşti. Iar el n-ar fi niciodată în stare să o privească suferind, fără să simtă nevoia de a o reconforta. Însă nu era sigur dacă ştia cum.

– Mi-ai salvat viața, zise el în tăcerea ce se lăsase. Ea ridică privirea uşor uimită şi el realiză că niciodată înainte nu-i spusese asta. De fapt mi-ai salvat-o de două ori. O dată cu tratamentul administrat, apoi din nou în problema Trahern. Să ştii că nu intenționa nici măcar să încerce să mă predea viu. Se întoarse la pielea căprioarei.

Odată, continuă el, Trahern urmărea un puşti de şaptesprezece ani, care era căutat să fie adus viu-sau-mort.

Puştiul îl omorîse pe fiul unui om bogat din San Francisco. Cînd Trahern l-a prins, puştiul a căzut în genunchi în noroi implorîndu-l să nu-l ucidă. Plîngea, îi curgea nasul. Jura că nu o să încerce să fugă, că va merge liniştit.

Bănuiesc că auzise de reputația lui Trahern. Însă nimic nu l-a ajutat. Trahern l-a împuşcat între ochi.

Ea înțelese mesajul nerostit, că Trahern nu era cea mai mare pierdere a rasei umane. De asemenea, mai văzu şi altceva, ceva ce fusese prea procupată ca să observe.

– Nu regret că l-am ucis pe *Trahern*, interveni ea cu încetineală determinîndu-l să se uite la ea. Regret că a fost nevoie să ucid un om. Chiar dacă ar fi fost şeriful acela, Atwater, aş fi făcut acelaşi lucru. *Te-am ales pe tine,* îi spuse ea liniştită.

După o clipă, el dădu scurt din cap şi îşi îndreptă atenția spre prelucrarea pieii.

Annie continuă pregătirea cinei. Povestea lui Rafe o ajutase să-i risipească melancolia, deşi ştia că o parte din ea nu va mai fi niciodată aceeaşi. Nu se putea să fie.

Noaptea se lăsă într-o explozie tăcută de culoare, cerul de deasupra trecînd în cîteva minute de la roz, la auriu, la roşu, la purpuriu, apoi păli şi în urmă rămase doar tăcerea, ca şi cum omenirea îşi reținea respirația în fața spectacolului. Doar o uşoară rămăşiță de lumină mai pîlpîia pe cer, cînd el o trase sub pleduri.

– Bună, voi cei din tabără! Sîntem prieteni şi am aprecia o cană de cafea, dacă
aveți vreuna în plus. Am plecat acum două zile din oraş. E în regulă dacă intrăm?

Tocmai terminaseră micul dejun. Rafe fu în picioare, cu puşca în mînă, înainte să se stingă ecoul primului cuvînt. Îi făcu semn lui Annie să rămînă unde era. Strigătul venise

dinspre un grup de pini, ce se afla destul de departe, încît caii, care păşteau într-o depresiune din stînga lor, ce nu era vizibilă dintre copaci, să-i fi putut auzi şi să le dea de veste că se apropie cineva. În umbrele de sub pini, se puteau vedea doi oameni călare. Privi focul. Se înălța doar o şuviță subțire de fum; aşa că cineva ori avea nişte ochi afurisit de ageri pentru a o fi zărit, ori au fost căutați intenționat. Suspecta că era cea de a doua situație.

– Nu avem nici noi cafea, strigă el drept răspuns. Dacă nu se formula nici o invitație ca să se apropie de tabără, oricine ar fi plecat mai departe; dacă nu urmăreau altceva.

– Am fi bucuroşi să împărțim ceva de mîncare cu voi, dacă ați ajuns pe fundul sacului, sosi strigătul de răspuns. Fără cafea, desigur, am fi chiar bucuroşi de companie.

Rafe aruncă o privire spre cai, dar renunță să se ducă la ei. Situația acestora era destul de bună; aveau mîncare, apă şi erau protejați din trei părți. Iar terenul, cu toate că era muntos, era prea deschis, din cauza lipsei unei păduri dese, care să le permită să se furişeze acolo.

– Ar fi mai bine să plecați mai departe, răspunse el, cu toate că ştia că n-o vor face.

– Nu-i o atitudine prea prietenoasă, domnule.

N-a mai răspuns. Ar fi fost doar distras şi voia ca toată atenția să-i fie îndreptată spre cei doi bărbați. Se despărțiseră, să nu constituie o singură țintă. În mod clar, nu aveau în minte o vizită de curtoazie.

Primul glonț se izbi deasupra capului lui. În spate auzi icnetul lui Annie.

– Vînători de recompense, rosti el.

– Cîți?

Nu se uită la ea, părea calmă.

– Doi. Dacă mai exista un al treilea, care să se apropie mai mult, caii l-ar fi auzit. Va fi bine. Stai doar jos.

Nu răspunse la focul tras. Nu voia să risipească muniția şi nu avea vizibilitate bună spre nici unul dintre cei doi.

Annie se retrase în colțul cel mai îndepărtat al intrîndului. Inima îi bubuia, făcînd-o să se simtă amețită, dar făcu un efort şi se aşeză în tăcere. Era de mai mare ajutor pentru Rafe dacă nu-i stătea în cale. Pentru prima oară regreta lipsa ei de experiență, în privința armelor de foc. Afară, părea că această incompetență putea fi sinucidere curată.

Încă o împuşcătură, de data aceasta ricoşă de stîncile ce păzeau gura intrîndului. Rafe nici măcar nu tresări. Era bine apărat şi ştia asta.

Aştepta. Cei mai mulți oameni deveneau nerăbdători, sau prea încrezători. Mai curînd sau mai tîrziu, se vor expune tirului său. Rămase nemişcat, mortal de răbdător.

Trecură trei minute. Din cînd în cînd, unul sau altul dintre cei doi trăgea un foc, ca şi cum nu erau siguri de poziția lui Rafe şi încercau să-l atragă afară. Spre nenorocul lor, el învățase cu mult timp în urmă diferența dintre a acționa şi a reacționa; va trage doar cînd va simți că are o vizibilitate bună.

Trecu peste o jumătate de oră, înainte ca omul din stînga să-şi schimbe poziția. Poate că nu făcea altceva

decît să se aşeze mai bine, dar timp de două secunde toată partea superioară a trupului îi fu expusă. Rafe apăsă uşor pe trăgaci şi îl făcu pe vînătorul de recompense să se aşeze mai bine, pentru totdeauna.

Rafe se mută, înainte ca zgomotul împuşcăturii să se stingă, strecurîndu-se dincolo de bolovanii din fața intrîndului, poruncindu-i cu glas scăzut lui Annie să nu mişte nici un muşchi. S-ar putea ca celălalt vînător de recompense să-l aştepte afară şi să încerce să încaseze el singur cei zece mii, dar era posibil şi să lase cadavrul partenerului său acolo şi să plece după întăriri. Minea lui Rafe era rece şi limpede; nu putea să-l lase să plece.

Între el şi vînătorul rămas era prea mult teren deschis, ceea ce nu-i permitea să ajungă la copaci, aşa cum nu le permisese nici celor doi să ajungă la intrîndul lor. Nu-şi aleseseră bine poziția de atac. Rafe o studie cu un ochi de strateg şi hotărî că au fost nişte proşti. Cea mai inteligentă mişcare ar fi fost să se retragă, pînă cînd terenul plat le-ar fi permis să se apropie, sau să încerce să facă un ocol şi să se lanseze într-o ambuscadă. Ei bine, acuma unul dintre ei era un prost mort, iar celălalt va fi în curînd.

Dintre copaci se traseră mai multe focuri, evident într-o izbucnire de furie ce nu rezolva nimic, doar risipirea muniției. Rafe se uită înapoi, în intrînd. Singurul lucru ce putea să o pună pe Annie în pericol ar fi fost ricoşarea unui glonț capricios, dar modul cum se ghemuise în colțul cel mai depărtat, făcea acest lucru imposibil. Măcar dacă ar rămîne acolo; i-a spus să nu se mişte şi a înțeles exact asta, dar pentru ea ar fi fost o distrugere de nervi să stea aşa, fără să poată vedea, sau să afle ce se întîmplă.

Prudent el îşi croi drumul într-o parte, spre un unghi mai bun, pentru că în privinţa distanţei nu putea face mare lucru. Nu putea să-l vadă pe celălalt vînător de recompense, totuşi printre copaci se mai vedeau încă cei doi cai.

Apoi prinse o mică mişcare şi văzu o pată albastră, probabil o mînecă. Rafe se concentră asupra acelei pete, lăsîndu-şi privirea nefixată pe ceva anume, astfel încît să poată depista cea mai mică mişcare. Mda, acolo era omul, vînzolindu-se în spatele copacilor. Totuşi, nu avea vizibilitate clară asupra lui.

Soarele dimineţii încălzea repede atmosfera, strălucind pe capul lui descoperit. Ar fi vrut să aibă pălăria, dar apoi ridică din umeri. Probabil că ar fi fost acelaşi lucru. Doar că ar fi oferit vederii o formă mai mare.

Găsi un loc bun să se aşeze, pe un bolovan despicat, în a cărui crăpătură răsărise un mic ienupăr. Oferea un sprijin bun pentru puşcă. O puse în poziţie de tragere şi îşi îndreptă privirea spre copaci, unde vînătorul de recompense încerca să se hotărască ce să facă. Spera să nu dureze prea mult.

Vînătorul trase cîteva focuri, în efortul inutil de a provoca un răspuns. Cel mai bun foc pe care l-ar fi avut Rafe în acest moment era asupra unui braţ, aşa că aşteptă. Dacă lăsa să-i scape, şi omul ar fi plecat, ei ar fi fost în mare necaz. O întreagă armată de vînători de recompense s-ar fi îndreptat spre acest loc.

Deodată vînătorul păru că şi-a pierdut răbdarea şi începu să se retragă spre cai. Rafe îşi concentră privirea, urmărindu-i mişcările prin cătarea puştii.

– Haide, ticălosule, murmură el. Oferă-mi o ţintă, măcar două secunde. Două secunde, asta e tot ce am nevoie.

De fapt avu nevoie de şi mai puţin. Omul se mişcă vizibil, păstrînd cu grijă copacii între el şi intrîndul lor. Dar Rafe nu se mai afla acolo. Nu era o ţintă perfectă, i se vedea doar umărul şi o parte din piept, dar era suficient. Rafe apăsă pe trăgaci şi glonţul îl doborî pe om.

Dinspre copaci se auziră ţipete de durere, dovadă că focul nu fusese ucigaş.

– Annie! zbieră Rafe.

– Sînt aici.

Auzi frica din vocea ei.

– E în regulă. Sînt ai mei, amîndoi. Stai acolo, mă întorc în cîteva minute.

Apoi începu să înainteze spre copaci, fără nici o garanţie că omul pe care îl rănise nu era capabil să tragă. O mulţime de oameni fuseseră ucişi, numai din cauză că s-au apropiat neatenţi de un om "mort", sau de unul rănit aşa rău, încît se presupunea că n-ar mai putea să tragă. Chiar şi oamenii care-şi trăgeau literalmente ultima răsuflare puteau să tragă.

Putea să audă gemetele rănitului, în timp ce se strecura printre copaci. Omul stătea sprijinit de un pom, cu puşca pe pămînt, cam la un metru depărtare. Menţinîndu-şi atît atenţia cît şi puşca aţintită asupra lui, Rafe dădu un picior armei, apoi îl uşură de pistol.

– Ar fi trebuit să pleci mai departe, rosti cu glas egal.

Vînătorul de recompense îl privi cu ochi plini de durere şi ură.

– Tu, ticălosule, l-ai ucis pe Orvel.

– Tu şi Orvel aţi tras primele focuri. Eu l-am tras doar pe ultimul. Rafe îl rostogoli pe Orvel cu vîrful bocancului. Împuşcat în inimă. Apoi adună armele lui Orvel.

– N-am intenţionat să-ţi facem rău, doar să stăm de vorbă. E cam mare singurătatea pe aici.

– Mda. Eraţi aşa de avizi de companie, încît v-aţi pierdut capul şi aţi început să trageţi. Rafe nu credea în demonstraţia lui de inocenţă. Omul era murdar, neras şi putea infernal. În ochii lui strălucea o ticăloşie pură şi prostească.

– Acesta e adevărul. Am dorit doar puţină companie.

– De unde aţi ştiut că sîntem aici? Cu cît se gîndea mai mult la asta, cu atît mai puţin era convins că zăriseră fumul. Şi nici nu credea că cei doi le descoperiseră urmele; pe de o parte, pentru că erau deja campaţi de două zile sub intrînd şi pe de altă parte, nu păreau suficient de inteligenţi să depisteze urma aceea slabă, lăsată de ei.

– Treceam doar pe aici şi am văzut fumul.

– De ce n-ai mers mai departe, cînd ai avut ocazia? Rafe îl privi cu indiferenţă.

Sîngele se scurgea din pieptul omului, dar nu credea că e o rană mortală. După cum

părea, glonţul îi sfărîmase clavicula. Rafe se întreba ce va face cu el.

– N-ar fi trebuit să ne spui să ne continuăm drumul, în loc să ne inviţi în tabără. Orvel spunea că nu voiai decît să păstrezi femeia doar pentru tine. Se întrerupse, întrebîndu-se dacă n-a spus prea multe.

Ochii lui Rafe se îngustară de o furie rece. Nu, nu au văzut nici un fum. Au văzut-o pe Annie, cînd s-a dus după apă. Aceşti doi rahaţi nu aveau în cap răscumpărarea, ci violul.

Era în dilemă. Dacă ar fi deştept, i-ar băga ticălosului un glonţ în ţeastă şi ar scăpa lumea de un gunoi. Pe de altă parte, ucigîndu-l n-ar fi fost decît un asasin cu sînge rece şi Rafe nu voia să ajungă la nivelul lor.

– Am să-ţi spun ce intenţionez să fac, zise el îndreptîndu-se spre cai şi apucîndu-i de frîie. Intenţionez să-ţi ofer ceva timp, să te gîndeşti ce greşeală aţi făcut. O mulţime de timp.

– Unde te duci cu caii? Asta înseamnă furt!

– Nu îi iau, le dau doar drumul.

În ciuda durerii, omului îi căzu falca murdară.

– Nu poţi face asta!

– Nu pot, pe dracu'!

– Cum se presupune că pot găsi un doctor, fără cal? Mi-ai distrus umărul.

– Nu-mi pasă dacă ajungi sau nu la un medic. Dacă aş fi tras un foc mai bun, n-ar fi trebuit să te mai îngrijoreze umărul.

– La dracu', omule, nu poţi să mă laşi pur şi simplu aici, în halul ăsta. Rafe îşi întoarse ochii reci şi palizi spre el, dar nu spuse nimic. Porni să-i ducă pe cai de acolo. Hei, aşteaptă un minut. Omul îl privea intens. Ştiu cine eşti. Să fiu al naibii. Blestemat să fiu! Aşa aproape de tine şi nu mi-am dat seama – zece mii de dolari!

– Pe care n-o să-i primeşti.

Omul rînji la el.

– Am să țopăi şi am să dau de băut oricui îi va primi, ticălosule.

Rafe ridică din umeri şi conduse caii pe lîngă individ, care se lupta să se ridice în genunchi. Fără cai, fără armă, era imposibil de presupus că va ajunge în vreun oraş. Chiar şi dacă ar fi făcut-o, i-ar fi trebuit zile întregi, poate săptămîni. Pînă atunci, îşi zise Rafe, el şi Annie vor fi departe. Nu-i surîdea posibilitatea să existe cineva, care să ştie că făcea călătoria împreună o femeie, dar era o şansă de care trebuia să profite. Cel puțin vînătorul de recompense nu o văzuse pe Annie destul de bine, ca să o poată descrie.

O mişcare bruscă, şi un scrîşnet slab îl puse în gardă. Dădu drumul frîielor şi automat se lăsă în genunchi, apucîndu-şi pistolul. Vînătorul de recompense trebuie că avea un pistol de rezervă, ascuns la spate în centură; glonțul zbură în sus, exact unde fusese Rafe doar cu o fracțiune de secundă înainte, arzîndu-l cu o zgîrietură deasupra umărului. Glonțul lui Rafe nu fu în sus.

Vînătorul de recompense căzu înapoi lipit de copac, cu gura şi ochii deschişi într-o expresie de uimire stupidă. Lumina din ochii i se stinse şi el se lăsă pe o parte, cu fața îngropată în țărînă.

Rafe se ridică în picioare şi linişti caii speriați. Se uită la vînătorul de recompense mort şi brusc deveni precaut. Drace, se va sfîrşi vreodată?

Examină armele mortului, murdare şi într-o stare proastă. Le descărcă, dar muniția o luă. Căută în genții le de la şei după provizii, şi găsi cafea. Ticăloşi mincinoşi! Scoase

şeile de pe cai şi le dădu cîte o palmă peste crupă, făcîndu-i să o ia la goană. Nu erau nişte exemplare grozave, dar nu putea să le meargă mai rău liberi, decît fuseseră în stăpînirea celor doi. Apoi luă proviziile, pe care el şi Annie puteau să le folosească, şi se înapoie la intrîndul sub care stăteau.

Ea se afla încă într-un colț, strîngîndu-şi genunchii în brațe. Fața îi era palidă şi încordată. Nu se mişcă, nici cînd Rafe intră sub muchia intrîndului şi lăsă jos sacul cu provizii, dar ochii ei mari puneau întrebări.

El se ghemui în fața ei şi îi luă mîinile examinînd-o, să se asigure că nici o aşchie de piatră nu o lovise.

– Eşti bine?

Ea înghiți în sec.

– Da, dar tu nu.

El o privi.

– De ce?

– Umărul tău.

Cuvintele îl făcură conştient de usturimea de la umărul stîng. De abia se uită la el.

– Nu e nimic. Doar o zgîrietură.

– Sîngerează.

– Nu prea tare.

Mişcîndu-se încet, înțepenită, se tîrî afară din colțul ei şi se îndreptă spre geanta medicală.

– Scoate-ți cămaşa.

El se supuse, deşi rana era cu adevărat o zgîrietură şi din ea se prelingea doar puțin sînge apos. O privi pe Annie de aproape. Nu întrebase nimic despre vînătorii de recompense.

– Unul dintre ei era mort, zise el. Celălalt doar rănit. Şi-a scos al doilea pistol de la centură, cînd duceam caii de acolo. L-am ucis şi pe el.

Ea îngenunchie pe pămînt şi spălă cu grijă zgîrietura cu aluna-vraciului, făcîndu-l să tresară de usturime. Mîinile ei tremurau, dar inspiră profund şi se forţă să fie tare.

– Eram îngrozită că ai fost rănit, zise ea.

– Sînt bine.

– Există întotdeauna posibilitatea să nu fii. Cu o mică parte a creierului ei se întreba de ce un bărbat, căruia nu-i tresărise un muşchi cînd îi tratase răni mult mai grave decît aceasta, face o asemenea figură din cauza unei vagi usturimi. Îi unse rana ce supura cu crema aceea calmantă de ulm şi o bandajă uşor. Aşa cum spusese şi el, nu era ceva serios.

Rafe se întreba dacă ar trebui să-i spună că, cu toate că cei doi fuseseră vînători de recompense, nu recompensa o aveau în cap. Hotărî să nu-i spună. În loc de asta, aşteptă pînă termină, apoi o luă în braţe sărutînd-o cu putere, ţinînd-o lipită de el şi absorbind în oase căldura ei specială, pentru a alunga răceala morţii.

– E timpul să plecăm, zise el.

– Da, ştiu. Oftă. Îi făcuse plăcere odihna, dar oricum el plănuise să plece mai departe, în ziua aceea. Ea nu voia decît să poată să se strecoare mai departe, fără să vadă pe cineva.

Cum a reuşit el să-şi păstreze judecata sănătoasă în aceşti ultimi patru ani, vînat încontinuu ca un animal sălbatic şi în imposibilitatea de a se încrede în nici unul dintre cei pe care îi întîlnea? Trebuie că a fost permanent în gardă.

– Sînt o povară pentru tine, nu-i aşa? întrebă ea ţinîndu-şi faţa îngropată la pieptul lui, pentru a nu fi nevoită să-i descopere adevărul din ochi. Poţi să te mişti mai repede fără mine; apoi de fiecare dată cînd dai de necaz, trebuie să ai grijă de mine.

– Pot să călătoresc mai repede, rosti el sincer şi o mîngîie pe păr. Pe de altă parte însă, nimeni nu caută un bărbat însoţit de o femeie, aşa că situaţia e echilibrată. Dar nu eşti o povară, dulceaţă, şi e mai bine să te am la îndemînă, ca să *pot* să te văd. Mi-ar arde sufletul ca în iad, dacă n-aş şti ce faci şi dacă eşti bine.

Ea ridică privirea şi reuşi un zîmbet.

– Încerci să mă farmeci cu şarmul tău sudic?

– Nu ştiu, asta fac?

– Aşa cred.

– Probabil că ai dreptate. Prin urmare, crezi că sînt fermecător?

– Ai momentele tale, admise ea. Nu reuşesc să fie prea dese.

El îşi aplecă fruntea peste a ei şi chicoti, aşa că brusc ea realiză că era pentru prima oară cînd îl auzea rîzînd, chiar şi cu acel sunet mic. Dumnezeu ştie unde fusese cea mai mare parte a vieţii lui, încît nu putea să rîdă.

După o clipă îi dădu drumul, cu gîndul deja la tabăra ce trebuia părăsită.

– O să o luăm acum spre est, zise el. Direct în ţara apaşilor. Poate că asta va face pe oricine, care e pe urmele noastre, să se gîndească de două ori înainte de a ne urma.

CAPITOLUL 14

Terenul se deschidea şi mai mult expunînd cîmpiile străjuite de crestele munților. Printre ierburile din ce în ce mai firave, începură să apară diverse soiuri de cactuşi. Bolta uriaşă a cerului de deasupra capului era atît de incredibil de albastră, încît uneori se simțea pierdută, redusă la ceva insignfiant. Dar nu-i păsa. Într-un fel, era chiar reconfortant.

Îşi petrecuse toată viața în diverse oraşe şi orăşele, înconjurată de oameni. Chiar Silver Mesa, imatur cum era, mişuna de oameni. Pînă cînd Rafe a dus-o în munți, nu cunoscuse adevărata solitudine, iar o parte din ea, un instinct primar îndepărtat, părea că o recunoaşte şi o îmbrățişează ca pe un prieten vechi. Miriadele de reguli ale vieții, ce o înconjuraseră întotdeauna şi pe care le urmase fără întrebări, nu aveau loc aici. Nimeni nu-i va spune nimic, dacă va alege să nu poarte jupon, sau n-ar considera-o nepoliticoasă, dacă nu se implica într-o conversație. Şi, lui Rafe i-a plăcut cu adevărat să-i dea aprobarea lui trufaşă de mascul, să-şi lepede juponul. Libertatea aceasta se strecură încet în mintea ei, apoi în pori. Se simțea neîncătuşată, ca un copil.

În a treia zi după ce au părăsit tabăra din intrînd, i s-a confirmat că nu era însărcinată. Se gîndise că va fi o uşurare, dar fu uimită de senzația trecătoare de regret. În mod evident, dorința de a purta copilul lui, era un alt instinct primar, ce se exercita fără să țină seama de circumstanțe şi logică.

Într-un interval scurt, de cîteva săptămîni, toată viața ei se schimbase şi, în ciuda pericolului ce-i pîndea pe drum, se simțea minunat, renăscută. Dacă Rafe n-ar fi fost amenințat, ea ar fi fost mulțumită cu viața de acum, doar ei doi, singuri sub un cer atît de impresionant, încît putea să înțeleagă de ce oamenii simpli se rugau soarelui ca unui zeu şi de ce unii au avut întotdeauna impresia că raiul e acolo sus, undeva în marea cupolă albastră.

Mai simțea încă o urmă de durere, pentru că fusese nevoită să ucidă, dar relatarea lui Rafe despre omul care fusese Trahern o ajutase. Acum putea să lase durerea în urmă şi să se concentreze asupra vieții exterioare, aşa cum făceau întotdeauna luptătorii. Nu se vedea o luptătoare, dar situațiile erau foarte asemănătoare, aşa că făcu ceea ce făceau luptătorii, merse mai departe, mintal şi emoțional.

– Îmi place aici, îi spuse ea lui Rafe într-o după-amiază tîrzie, cînd amurgul purpuriu începu să coboare spre ei prin văile munților. Pentru moment erau încă învăluiți de lumina aurie a soarelui, dar umbrele ce avansau şopteau că noaptea va sosi curînd.

El zîmbi uşor studiind-o. Nu părea să-şi mai bată capul cu agrafele; părul ei blond era împletit într-o singură coadă lejeră ce-i atîrna pe spate. Soarele de primăvară

decolorase şuviţele din jurul feţei, astfel încît arătau ca un halou. Îi fusese greu să o facă să-şi pună pălărie; o punea în miezul zilei, dar dimineaţa şi după-amiaza, de cîte ori se uita la ea, descoperea că e cu capul descoperit. Nu se bronzase prea tare totuşi, iar el suspecta că niciodată nu va reuşi. Singura diferenţă era tenta uşor mai caldă a pielii netede. Juponul părea un obiect al trecutului; ea optase pentru mai multă răcoare şi libertate de mişcare. Mînecile lungi ale bluzei erau de obicei suflecate, cu excepţia momentelor cînd el o făcea să le lase în jos, pentru a se proteja de soare, iar cei doi nasturi de la gît nu erau închişi niciodată.

Mai exista încă acel specific feminin, ce o făcea să arate curată şi proaspătă, dar era infinit mai relaxată şi părea chiar fericită. El se minuna, pentru că îşi închipuise că ratarea ocaziei de a practica medicina o va mîhni. Totul era încă nou, dar cînd fascinaţia noului va dispărea, atunci va fi momentul cînd îi va lipsi cariera pentru care se pregătise toată viaţa.

– Ce îţi place aşa de mult? întrebă el lenos.

– Libertatea. Îi zîmbi.

– Sîntem fugari. Asta pare libertate pentru tine?

– Toate mi se par libertate. Îşi flutură mîna spre peisajul uriaş care-i înconjura. Totul e mai mare decît viaţa. Şi nu există reguli; putem face orice vrem.

– Totdeauna există reguli. Doar că e un set diferit de reguli. În Philadelphia nu ai fi putut să umbli fără jupon; aici, nu poţi umbla fără arme.

– În Philadelphia ar fi trebuit să fac baie în spatele uşii închise. Arătă spre un mic pîrîu, alături de care îşi ridicaseră tabăra, şi care se lăţea într-o bulboană suficient de mare pentru a face baie. Aici, nu există uşi de închis.

Expresia din ochii lui palizi se schimbă la menţionarea băii. Ultimele cîteva zile, cît fusese ea la ciclu, au fost din ce în ce mai frustrante. Dacă se dezbrăca goală, aşa cum suspecta că intenţionează, era gata să-şi izbească capul de o stîncă, pentru a-şi alunga din minte nevoile lui imperioase. Un bărbat pe drumuri era obişnuit cu lungi perioade fără femei, dar cu una lîngă tine, nu era cel mai uşor lucru din lume să te obişnuieşti cu abstinenţa. Tiranul din pantaloni ajunsese să se aştepte la o atenţie amoroasă frecventă şi îl făcea pe Rafe să se simtă mizerabil.

Ea îi zîmbi, lenos şi dulce.

– De ce n-ai face baie cu mine. Nu era o întrebare. Începu să-şi descheie bluza, în timp ce se îndrepta spre meandra pîrîului, unde era mai adînc şi mai lat.

Rafe se trezi sărind în picioare, cu inima bătîndu-i puternic.

– Acum eşti în regulă? o întrebă cu voce răguşită. Pentru că dacă îţi scoţi hainele în faţa mea intenţionez să intru în tine, iubito, indiferent dacă eşti în regulă sau nu.

Ea îi zîmbi peste umăr. Ochii ei întunecaţi arătau blînzi şi somnoroşi. Forţa lor de atracţie îl izbi pînă în măruntaie. Fir-ar al naibii, cum a învăţat o femeie să facă asta, într-un timp atît de scurt, şi care fusese şi inocentă?

– Sînt în regulă, zise ea.

Desigur, răspunsul era că el o făcuse să-şi piardă inocenţa. Făcuse dragoste cu ea de atîtea ori şi în atîtea

feluri în ultimele săptămîni, încît uneori se simțea drogat de sex. Iar femeile erau nişte seducătoare naturale, chiar atunci cînd nu ştiau ce fac. Doar faptul că erau femei, făcea din ele ceva seducător, nestemata naturală care îi atrăgea pe bărbați ca pe albine la miere.

Dar nici chiar dorința nestăvilită nu putea să-l facă să uite că era nevoie de prudență. Aruncă apă peste foc, ca să nu poată fi zărit în umbrele adînci ale nopții, cu toate că nu văzuse nici un semn că ar fi fost urmăriți, şi luă atît puşca cît şi pistolul cu el la pîrîu, unde le puse la îndemînă. Cînd începu să se dezbrace, nu-şi dezlipi ochii de la Annie.

Ea îşi scosese bluza şi făcu o pauză ca să-şi despletească părul. Brațele ridicate expuneau şi săltau sînii, de abia acoperiți de cămaşa subțire. Sfîrcurile, deja întărite, împungeau materialul. Rafe se simți amețit, din cauza vitezei sîngelui prin trupul său.

Se forță să se uite în altă parte şi inspiră adînc, ca să se liniştească. Apoi aruncă o privire uşoară, atentă, în jur, pentru a se asigura că nu-i amenință nici un pericol, după care se întoarse la procesul dezbrăcatului, exact cînd Annie se băga în bulboană, ducîndu-şi şi hainele cu ea. Fundul rotund şi cu gropițe îl ameți din nou.

Mica baltă, în cel mai adînc loc al ei, ajungea doar pînă la genunchi şi era rece ca gheața, după căldura primăvăratecă a soarelui. Annie îşi înăbuşi țipătul şi cu piciorul găsi un teren mai solid, unde să se aşeze. Îşi reținu respirația şi chiar aşa făcu. Era o treabă bună că trăsese adînc aer în piept, pentru că răceala apei o lipsi de întreaga capacitate a plămînilor.

Rece sau nu, nu putea să scape ocazia de a face baie şi a-şi spăla rufele. Frecă bucata de săpun în mînă, ca să facă clăbuci, şi începu să spele.

Ridică ochii, cînd Rafe intră în pîrîu. Parcă nici n-a observat temperatura apei. Ochii lui priveau intens şi era cu desăvîrşire excitat. Respirația Anniei se opri din nou la vederea trupului său muschiulos. Începu să aibă dubii în privința terminării mai întîi a treburilor.

– Adu-ți hainele, zise ea. Au nevoie să fie spălate.

– Mai tîrziu. Vocea lui era guturală.

– Hainele întîi.

– De ce? El se aşeză în apă şi întinse mîna după ea. Apoi brusc temperatura apei îl pătrunse şi ochii lui se deschiseră mari, cînd exclamă: *rahat!*

Ea încercă să-şi controleze fiorii frecînd mai tare.

– Pe de o parte, pentru că probabil va fi nevoie de mult timp ca să te obişnuieşti cu apa. Pe de alta, dacă nu spăl întîi rufele, nu vor avea timp să se usuce. Spune-mi cinstit, te aştepți să am energie să spăl rufele *după?*

– Nu cred că voi putea să mă obişnuiesc cu apa, bolborosi el. Drace, am putea să spălăm rufele alea.

Ea îşi ascunse zîmbetul, cînd el se ridică şi întinse mîna după haine, trăgîndu-le în apă. Şi el tremura. Se încruntă luînd săpunul şi începu să le săpunească.

După cîteva minute totuşi, apa nu mai păru atît de rece şi căldura soarealui pe umerii ei goi era un contrast agreabil. Cînd termină să clătească fiecare articol de îmbrăcăminte, le stoarse şi le aruncă pe un tufiş ce creştea la marginea pîrîului. Rafe făcu la fel şi în curînd tufişul era

aproape strivit sub greutatea rufelor. Ea începu să se săpunească pe corp şi frecarea mîinilor pe piele, adăugă un surplus de căldură.

Nu fu surprinsă cînd mîinile lui Rafe se alăturară alor ei, sau locurilor alese să le spele. Se răsuci în braţele lui şi gura lui coborî cu putere peste a ei. Gustul lui familiar era ca în paradis. Restricţiile ultimelor cîteva zile fuseseră frustrante şi pentru ea. Fără preliminarii, o trase cu picioarele desfăcute peste coapsele lui şi o înfipse în erecţia împinsă înăuntru.

Nu fuseseră decît cîteva zile, dar fu şocată din nou de grosimea aceea aproape de nesuportat. Cum de a uitat?

Nu se putea mişca; se simţea ca şi cum el o dilata pînă la limită, şi că orice mişcare va avea ca rezultat durerea. Dar mîinile lui se aflau pe fundul ei, mişcînd-o şi nu apăru nici o durere, doar senzaţia copleşitoare de a fi penetrată şi umplută. Se lăsă slăbită peste el, cu faţa îngropată în carnea caldă a gîtului lui.

– Am crezut că apa era prea rece, reuşi ea să murmure.

Răspunsul lui veni adînc şi aspru.

– Care apă?

După aceea ea plecă în tabără cu picioarele tremurînd, înfiorîndu-se din nou, în timp ce aerul răcoros îi zvînta pielea udă. Ar fi vrut să se fi gîndit să ia şi un pled la pîrîu, ca să nu fie nevoită să facă drumul goală. Se uscă şi se grăbi să intre în haine curate.

Era tîrziu, cînd Rafe insistă că era normal să-şi mute tabăra după ce vor mînca, iar ea nu-i sugeră să rămînă

unde se aflau. O învăţase ce însemna să fii întotdeauna prudent. Fără să protesteze, începu să adune rufele încă ude şi diverse alte articole, în timp ce el înşăua caii. Amurgul se transformă rapid în întuneric adevărat, cînd el o conduse spre un loc sigur, unde să-şi aranjeze culcuşul pentru noapte.

În noaptea aceea, înainte să cadă între pleduri, ea îşi băgă mîna sub fustă şi-şi desfăcu pantalonaşii, apoi ieşi cu grație din ei. Rafe i se alătură sub pleduri şi, în timpul nopţii, demonstră de două ori cît de mult apreciază el ocaziile.

Pentru că erau doar doi, sperase că vor putea să se strecoare prin teritoriul indienilor-apaşi, fără să vadă sau să fie văzuţi de cineva. Ar fi fost mult mai dificil pentru un grup mai mare să călătorească nedescoperit, totuşi la fel de posibil ar fi fost şi pentru unul sau doi oameni. Era nevoie de prudenţă, iar Rafe era un om prevăzător.

Apaşii erau nomazi, bîntuind peste tot pe unde îi ducea nevoia de hrană. Bandele nu erau niciodată mari, arareori peste două sute de oameni, pentru că mai mulţi ar fi făcut imposibilă mişcarea rapidă. Dar nu trebuia să fie un grup prea mare, ca să prezinte un pericol pentru oamenii albi. Cochise, şeful chiricahua, se luptase cu omul alb pentru pămînt, de cînd îşi putea aduce aminte Rafe că a auzit prima oară. Înainte de Cochise, fusese Mangas Coloradas, socrul lui. Geronimo conducea propria lui bandă. Oricine cu creier ar ieşi din drumul lor, pentru a-i evita.

Cu toate acestea în minte, căpătase obiceiul să o ia înainte, pentru a controla sursele de apă, înainte de a-i

permite Anniei să se apropie. Bandele rătăcitoare ale apaşilor trebuiau să aibă apă, aşa că cel mai logic pentru ei era să-şi instaleze taberele temporare lîngă un pîrîu. A doua zi, fu încîntat de prudenţa lui, cînd stînd întins pe burtă în vîrful unei coline, ridică privirea de după un bolovan, doar atît cît să poată vedea în jur şi se trezi uitîndu-se în jos, la o tabără de apaşi. Pentru moment fu paralizat de o teroare totală, pentru că era aproape imposibil ca un om să ajungă aşa aproape de ei şi apoi să plece, fără să fie descoperit. Cîinii ar lătra, caii ar tropăi, şi războinicii în permanenţă vigilenţi i-ar vedea. Începu să înjure în tăcere, în timp ce se retrăgea în spatele bolovanlui.

Totuşi, nu se auziră strigăte de alarmă şi el făcu efortul să stea întins şi complet nemişcat, pînă cînd tremurul picioarelor se linişti. Dacă reuşea să ajungă înapoi la Annie, ar lua-o şi ar pleca imediat, cît de repede ar putea caii, în direcţie opusă. Dacă ar ajunge la Annie...Dumnezeule, ce i s-ar întîmpla dacă el ar fi capturat? Era singură acolo, bine ascunsă şi protejată pentru moment, dar n-ar fi în stare niciodată să-şi găsească drumul înapoi, spre civilizaţie.

Tabăra apaşilor era mică. Încercă să numere în gînd cîte colibe puteau fi, dar panica blocase totul, în afară de impresia generală. Ajunse să-şi dea seama că nu erau prea mulţi oameni pe acolo; asta însemna că războinicii ieşiseră la vînătoare, sau poate la luptă.

Avînd mai multă grijă de data aceasta, se uită din nou. Numără nouăsprezece colibe, deci era o ceată mică, chiar dacă calcula un număr de cinci oameni în fiecare sălaş. Nu se vedea aproape nici un fel de activitate, ceva neobişnuit pentru că femeile întotdeauna aveau ceva de

făcut, cînd războinicii erau plecaţi. Ar fi trebuit să existe copii care să se joace, dar văzu numai doi băieţei, care păreau că nu fac nimic, decît să şadă liniştiţi. În spatele taberei, pe o porţiune unde iarba părea mai verde, se aflau caii bandei. Rafe estimă numărul hergheliei şi încruntă din sprîncene. Dacă această ceată era neobişnuit de bogată în cai, înseamnă că războinicii se aflau în tabără. Nu avea niciun sens.

O bătrînă cenuşie şi cocîrjată şchiopătă spre o colibă cărînd o strachină de lemn. Acum Rafe observă o pată neagră, în locul unde fusese arsă o colibă. Deci în tabără murise cineva. Apoi văzu altă pată neagră. Şi alta.

Se pare că erau mai multe. În tabără bîntuia boala.

Simţi un nod rece în fundul stomacului, cînd se gîndi la posibilele boli. Prima îi veni în minte variola, pentru că acolo unde ajunsese decimase fiecare ceată de indieni. Ciumă, holeră...putea fi orice.

Se tîrî pe burtă de pe colină şi cu grijă se duse înapoi, spre locul unde îşi lăsase calul. El şi Annie vor sta departe de tabără.

Ea aştepta exact acolo unde o lăsase, apărată de soare de stînci şi de copaci. Aproape moţăia în căldura amiezii, făcîndu-şi vînt fără vlagă cu pălăria, dar cînd el se apropie se ridică.

– Există o ceată de apaşi în depărtare, spre est. O să ne îndreptăm direct spre sud, apoi ne întoarcem spre est.

– Apaşi. Obrajii ei păliră uşor. Ca oricine din vest, auzise vorbindu-se despre cum îşi torturau apaşii prizonierii.

– N-ai grijă, zise el dorind să o liniştească. Le-am văzut tabăra. Cred că cea mai mare parte dintre ei sînt bolnavi de ceva. Erau numai doi copii şi mai multe colibe arse. Asta fac apaşii cînd apare moartea; toţi ceilalţi din familie pleacă din colibă şi îi dau foc, să ardă pînă la pămînt.

– Boală? Annie se simţi albind şi mai tare, cînd sesiză o perspectivă oribilă deschizîndu-se la picioarele ei, ca un abis. Era medic. Jurămîntul depus nu făcea nici o deosebire între albi, negri, galbeni sau roşii. Datoria ei era să ajute cum putea bolnavii şi răniţii, dar nu-şi imaginase niciodată că această datorie o va purta într-o tabără de apaşi, de unde ştia că s-ar putea să nu mai iasă niciodată.

– Renunţă, rosti Rafe tăios, ca şi cum i-ar fi citit gîndurile. N-ai să te duci acolo. Oricum, nu poţi să faci nimic; bolile se pare că trec printre indieni, ca un cuţit fierbinte prin unt. Şi nici nu ştii ce e. Dacă e vorba de holeră, sau de ciumă?

– Dar dacă nu e?

– Atunci e foarte probabil variolă.

Ea îi aruncă un mic zîmbet crispat.

– Aminteşte-ţi, sînt fiică de medic; am fost vaccinată împotriva variolei. Tatăl meu credea cu tărie în metodele doctorului Jenner.

Rafe nu ştia dacă avea încredere în teoriile privind vaccinarea, mai ales cînd era vorba de viaţa Anniei.

– Nu mergem acolo, Annie.

– Oricum, nu e vorba de *noi*. Nu văd să fie nevoie să te expui şi tu, indiferent de boală.

– Nu, rosti el ferm. E prea primejdios.

– Sînt doctor. Crezi că nu am făcut asta şi înainte?

– Nu, la apaşi n-ai făcut-o.

– Adevărat, dar sînt bolnavi. Chiar tu ai spus-o. Şi există copii în tabără, copii care s-ar putea să moară, dacă nu fac tot ce pot.

– Dacă e holeră sau ciumă, nu e nimic de făcut.

– Dar s-ar putea să nu fie. Şi sînt foarte sănătoasă; n-am fost bolnavă niciodată. N-am avut nici măcar o răceală de cînd...ei bine, nu-mi amintesc ultima oară.

– Nu vorbesc despre răceală, fir-ar al naibii! O prinse de bărbie şi îi întoarse faţa spre el. Aceasta e o treabă serioasă. N-am să te las să-ţi rişti viaţa.

Ochii lui deveniră aşa reci, încît ea aproape se înfioră, dar nu putu să dea înapoi.

– Trebuie, răspunse cu blîndeţe. Nu pot să fac o selecţie, sau să aleg pe cine anume să ajut; asta ar face ca pregătirea mea, jurămîntul meu, să fie un fel de bătaie de joc. Ori sînt medic, ori sînt...nimic.

Respingerea mintală a intenţiei ei era aşa de violentă, încît îşi încleştă pumnii să nu o înhaţe. Pe Dumnezeul lui, nu o va lăsa să intre în tabăra aceea, chiar de ar fi să o lege de cal şi să nu o mai dezlege, pînă vor ajunge în Juarez.

– Trebuie să merg, repetă ea. Ochii ei întunecaţi erau insondabili, atrăgîndu-l parcă în fiinţa ei.

N-a ştiut cum s-a întîmplat. Ştia că e o prostie, ştia că nu ar fi trebuit să o lase să se apropie de tabăra aceea, totuşi cedă.

– Aunci vom merge amîndoi

Ea îi atinse faţa.

– Nu e nevoie.

– Eu hotărăsc ce e nevoie şi ce nu. Dacă intri în tabăra aia, am să merg şi eu cu tine. Singurul mod de a mă ține deoparte, este să rămîi şi tu departe de ea.

– Dar dacă este variolă?

– Am făcut-o cînd aveam cinci ani; o formă foarte uşoară. Fără cicatrice. Sînt mult mai sigur de ea, decît eşti tu de zgîrieturile acelor de pin.

Să ştie că a avut variolă era o uşurare, dacă insista să meargă în tabără cu ea, aşa cum era convinsă că va face.

– Poți să rămîi în urmă, în timp ce eu intru şi văd ce este.

El clătină din cap.

– N-ai să te duci singură acolo.

Se uitară unul la altul, amîndoi la fel de încăpățînați. Pentru că el cedase deja primul, Annie cedă la rîndul ei.

Cînd intrară în tabără, cîinii apărură alergînd şi lătrînd furioşi. Cei doi băieței păreau terifiați şi o luară la goană. Bătrîna, pe care o văzuse Rafe mai devreme, ieşi dintr-o colibă, alta decît cea în care o văzuse intrînd şi o luă şi ea la goană, cît de repede putu.

Nimeni altcineva nu ieşi din colibe.

Annie era îngrozită de ce puteau să găsească, atunci cînd vor intra în sălaşele acelea. Viziuni de trupuri umflate, zăcînd în vomismente negre, îi plutiră prin minte şi ştia că uneori nu era bine să ştii aşa multe, pentru că imaginația ar putea să evoce cele mai hidoase simptome.

Prima colibă în care intenționa să intre era un loc la fel de bun ca oricare altul, pentru a începe. Rafe struni calul şi ea îl imită descălecînd. Apoi se îndreptă spre perdeaua din piele de la intrare, dar el întinse mîna oprind-o hotărît. O împinse în spatele lui, apoi ridică el însuşi perdeaua şi se uită înăuntru. Doi oameni zăceau pe pături. Erau plini de pete.

– Arată ca variola, rosti el încruntat. Dacă asta era, îşi pierdeau timpul degeaba şi Annie îşi risipea energia. Spre deosebire de omul alb, care căpătase o anumită rezistență la boli, după mii de ani de expunere la ele, indienii n-au intrat în contact cu bolile, pînă cînd omul alb nu le-a adus cu el, aşa că nu erau deloc rezistenți.

Annie se strecură pe sub brațul lui şi intră în colibă, înainte ca el să o poată opri. Îngenunche lîngă una dintre cele două siluete nemişcate, o femeie, şi cu grijă îi examină petele de pe piele. Apoi adulmecă aerul.

– Nu e variolă, zise ea absentă. Variola are un miros specific, care lipseşte aici.

– Atunci ce e?

Petele de pe pielea femeii căpătaseră culoarea neagră, indicînd hemoragie. Annie îşi puse mîna pe fruntea femeii şi simți febra arzînd. Ochii ei negri se deschiseră încet şi o priviră, dar erau insensibili şi incapabili să înțeleagă ceva.

– Pojar negru, răspunse ea. Au pojar.

Nu era la fel de mortal ca variola, dar era destul de serios. Complicațiile pojarului ucideau o mulțime de oameni. Se întoarse spre el:

– Tu ai avut pojar?

– Mda. Tu ai avut?

– Da. Voi fi bine. Ieşi afară şi începu să treacă de la o colibă la alta, ridicînd perdelele uşilor şi uitîndu-se înăuntru. Erau cîte două, trei, patru persoane în fiecare, cea mai mare parte dintre ei în diferite stadii ale bolii. Bătrîna pe care o văzuseră mai devreme se ghemuise într-unul din sălaşuri. Cîţiva oameni îi îngrijeau pe bolnavi, dar cu o atare lipsă de speranţă, încît nu părură nici măcar alarmaţi de apariţia bruscă a celor doi diavoli albi, sau poate că cei care mai erau încă în picioare se aflau în primele faze şi se simţeau la fel de bolnavi. Cei doi băieţaşi pe care îi văzuseră, păreau să fie bine şi mai existau încă doi copilaşi, care abia începeau să meargă, şi un bebeluş, care nu prezentau petele doveditoare. Bebeluşul plîngea, un lucru neobişnuit într-o tabără de apaşi. Ea păşi înăuntru şi luă copilul, care se opri imediat din scîncet şi se uită la ea cu ochi inocenţi şi solemni. Mama bebeluşului era atît de apatică din cauza febrei, încît nici măcar nu fu în stare să-şi ridice pleoapele.

– Am nevoie de geantă, rosti Annie energică, cu mintea deja la sarcina monumentală ce-i stătea în faţă, în timp ce legăna copilaşul în braţe.

CAPITOLUL 15

– Nu poţi să faci nimic, zise Rafe uşor ameninţător. E pojar. La fel ca de variolă, ori mor, ori trăiesc.

– Pot să le dau ceva, să le scadă febra. Pot să le ofer puţin confort. Se certau de zece minute. Ea încă mai ţinea bebeluşul în braţe, care îi zîmbise dezvăluind doi dinţişori albi, iar acum sugea cu zgomot un deget dolofan.

– Ce ai să faci, cînd unii dintre războinici se vor face bine şi vor hotărî să mă ucidă, iar pe tine să te facă sclavă? Asta dacă vraciul lor nu va deveni gelos şi va hotărî că trebuie să mori şi tu.

– Rafe, regret, ştiu că e împotriva judecăţii tale corecte, dar nu mai pot să plec, ca şi cum n-aş fi fost deloc aici. Te rog să înţelegi. Cea mai mare parte dintre ei au scăpat de pete, aşa că nu vor fi decît cîteva zile, pînă vor începe să se întremeze. Doar cîteva zile.

Rafe se întreba cînd începuse creierul lui să se transforme în terci, în privinţa ei.

– Ştii că pot să te fac să pleci.

– Ştiu, admise ea. Era suficient de puternic să o determine să facă orice voia el.

– E periculos pentru noi să stăm atît de mult într-un singur loc.

– Pe de altă parte, o tabără de apaşi e probabil cel mai sigur loc unde să fim, dacă nu ne mişcăm. Cîţi vînători de recompense se presupune că ne vor căuta aici?

– Niciunul, trebui el să admită.

Şi se trezi cedînd din nou.

– În regulă. Patru zile vor fi suficiente?

Ea se gîndi.

– Ar trebui să fie.

– Indiferent dacă vor fi sau nu, patru zile e limita. Cînd cîţiva dintre indienii ăştia vor începe să se mişte, plecăm.

– În regulă. Ea văzu cît de înţeleaptă era hotărîrea lui. Şi doar din cauză că ea va face efoturi să-i ajute pe apaşi, nu însemna că ei vor aprecia asta.

Numărase şaizeci şi opt de persoane. Nu avusese niciodată atît de mulţi pacienţi deodată şi nu prea ştia cum să înceapă. Primul lucru pe care-l făcu fu să meargă peste tot, pentru a controla starea fiecărei persoane. Unii păreau că sînt într-un stadiu mai uşor al bolii, alţii mai sever. Bătrîna, care în mod evident încercase să aibă grijă de întreaga ceată, dovedi suficient curaj să se repeadă ţipînd la Annie, cînd ea îngenunche alături de bolnavul din coliba unde era ascunsă. Rafe o prinse pe bătrînă de braţe şi o făcu să stea jos.

– Încetează, rosti el tăios, sperînd că tonul vocii lui o va face să se liniştească, deşi nu putea să înţeleagă ce-i spunea. Ar fi vrut să vorbească măcar cîteva cuvinte din limba apaşilor, pentru că nu putea şi nu credea că exista cineva aici, care ar fi vorbit puţină engleză. Totuşi, bătrîna se ghemui înapoi în colţul ei şi se mulţumi să-i privească pe intruşi.

Annie nu avea prea multă speranţe pentru unii, deşi văzuse oameni cu pojar negru revenindu-şi. Cel mai mare pericol pentru toţi era febra, ce putea să crească aşa de mult, încît să provoace convulsii. Şi văzuse că adeseori, oamenii care supravieţuiseră unei febre aşa de mari, rămîneau cu ceva în neregulă la cap. Mai era şi pericolul pneumoniei şi al altor complicaţii. Dacă înceta să mai gîndească, bunul simţ o forţa să admită că e ceva lipsit de speranţă, să se aştepte la mai mult. Dar în loc de asta, Annie nu-şi permise să se oprească. Chiar dacă salva o singură viaţă, era un fel de ispăşire pentru Trahern.

Spera ca provizia de scoarţă de salcie să îi ajungă. Aduse apă şi o puse la fiert, hotărînd totodată desfăşurarea acţiunii. Va face un ceai slab; acesta ar trebui să scadă febra, chiar dacă nu o înlătura, şi în felul acesta provizia de scoarţă va dura mai mult. Era sigură că şi indienii cunoşteau plante locale, ce ar putea fi folosite pentru a lupta împotriva febrei, dar bariera lingvistică o împiedică să întrebe.

Cînd ceaiul fu opărit, începu o nouă cercetare a colibelor, de data aceasta uitîndu-se după ierburile folosite de indieni în mod normal. Poate că va putea să le întrebuinţeze pe unele dintre ele. Rafe o urma pas cu pas, la fel de în alertă, ca un lup la vînătoare.

Bebeluşul urlă din nou. Probabil îi era foame. Ea intră în coliba unde zăcea plîngînd şi îl ridică în braţe. Evident, era mai mult speriat decît flămînd, pentru că se ghemui din nou în braţele ei. Nu putea să suporte să-l audă plîngînd încontinuu, aşa că îl cără cu ea, gîndindu-se că nu va fi expus bolii, mai mult decît fusese deja.

Găsi mănunchiuri de ierburi uscate, dar pe cele mai multe nu le recunoscu. Ar fi vrut să stea mai mult timp în regiune, ca să poată studia proprietățile tămăduitoare ale plantelor locale. Totuşi le luă; poate că bătrîna va putea să-i indice, cum ar putea fi folosite unele dintre ele.

Cei doi băieți veniră ca să se uite la ea şi la Rafe cu ochi uriaşi şi înspăimîntați. Unul dinre ei căra un vas, la fel de mare ca el, dar nu făcea nici un efort vizibil. Cînd trecu grăbită pe lîngă ei, Annie le zîmbi intenționînd să-i liniştească, dar ei îşi ascunseră privirea.

– Dă-mi mie bebeluşul, bombăni Rafe, în timp ce ea pe un braț îl ținea, iar cu mîna liberă încerca să pună miere şi scorțişoară în ceaiul din scoarță de salcie. Se uită la el surprinsă cumva, ideea unui copilaş legănat în brațele acelea de oțel i se părea absurdă, dar se debarasă cu plăcere de povara ei.

Copilul începu să plîngă iar. Ținînd copilul la piept, Rafe îi cuprinse căpşorul pufos în mîna lui mare, dar nu se potoli. Annie îi aruncă o privire îngrijorată.

– Sper să nu se îmbolnăvească, zise ea. Pojarul e aşa de grav pentru prunci. Poate că doar îi e foame.

Dar cel mai sigur e că, plînge pentru că nu-l ține ea în brațe,se gîndi Rafe. Fără îndoială că îi era şi foame, dar atingerea Anniei îl calma, în ciuda acestui fapt. El înmuie un deget în borcanul cu miere şi îl strecură în gurița copilului. Acesta îi refuză degetul un minut, apoi observă gustul dulce şi îl apucă de deget sugînd frenetic. El tresări cînd doi dințişori ascuțiți i se înfipseră în piele.

– Hei! La naiba, canibal mic, dă-mi drumul!

Mierea dispăruse, deci degetul nu mai era productiv. Bebeluşul începu din nou să plîngă. Rafe era gata să-şi bage degetul din nou în miere, cînd Annie îl opri.

– Trebuie să fii atent cînd le dai miere copilaşilor. Uneori pur şi simplu îi îmbolnăveşte. Poate că mama încă îl mai alăptează; de ce nu controlezi, să vezi? Dacă nu, ia un biscuit rămas de la micul dejun. Înmoaie-l în apă şi dă-i-l copilului, în bucățele mici. Şi vezi dacă nu are nevoie să fie schimbat.

Plecă în foşnet de fuste. Rafe se uită alarmat la micul carnivor din brațele lui. Oare cum să rezolve problema cu mama? Cum se presupune că poate descoperi dacă mama îl mai alăpta? Femeia era aproape inconştientă şi oricum, el nu vorbea limba apaşilor. Şi ce a înțeles Annie, cînd a spus: vezi dacă nu are nevoie să fie schimbat? Şi ce dacă vedea? Nu avea idee ce să facă în legătură cu asta.

Să-l hrănească, părea totuşi o idee bună. Putea să se ocupe de asta. Căută în genții de la şa, pînă cînd găsi un biscuit rămas. Copilul urla din nou şi se zvîrcolea revoltat. El crezuse că toți copiii apaşilor erau ținuți înfăşați în leagăne, dar probabil că numai atunci cînd mama avea grijă de ei.

Făcu ceea ce-i recomandase Annie şi înmuie biscuitul în apă, apoi rupse bucăți mici din aluatul moale şi-l bagă în gura copilaşului, avînd grijă să evite cei doi dințişori. Evident copilul învățase mecanisml mestecatului, pentru că a ştiut ce să facă. O linişte binecuvîntată se instală din nou.

Rafe continuă să fie atent la Annie, aşa cum trecea de la o colibă la alta, cu vasul cu ceai din scoarță de salcie.

Cei doi băieți se uitau la el,de parcă avea două capete. Probabil că războinicii apaşi nu se îngrijeau de copii. Putea să înțeleagă de ce.

În mod clar copilaşul era ud. Oftînd resemnat, Rafe începu să-l desfăşeze. La urma urmei, era timpul să afle dacă era un el, sau o ea.

Era o ea. Spre uşurarea lui, să fie udă era singura ei problemă. Copilul gol din poala lui părea că se bucură de eliberarea răcoroasă şi dădu energic din picioare, în timp ce gîngurea. El zîmbi privind-o şi feţişoara rotundă îi restitui zîmbetul. Era nostimă, cu părul ei moale şi pufos stînd țeapăn pe cap, ca o perie. Pielea întunecată era de culoarea mierii, iar ochii negri uşor oblici se încrețeau la colțuri, de fiecare dată cînd zîmbea, adică de fiecare dată cînd o privea el.

O ghemui în încheietura brațului său şi se îndreptă spre coliba unde o găsise Annie. Trebuie să existe nişte scutece curate acolo înăuntru, să o înfăşeze. Cînd ridică perdeaua, tînăra mamă încercă să se rostogolească pe o parte, ca să se poată ridica. Ochii ei amețiți de febră erau fixați cu disperare pe copilă. Rafe se ghemui alături de femeie şi blînd o împinse la loc, pe spate.

– E în regulă, rosti el cît mai mîngîietor putu, în speranța că tonul vocii lui o va calma, cu toate că nu putea înțelege o vorbă. O bătu uşor pe umăr, apoi îi atinse fața cu mîna. Pielea îi era uscată şi fierbinte. O să avem grijă de copilaşul tău. Vezi, e bine.

Tocmai am terminat-o de hrănit.

Femeia nu părea reconfortată, dar era prea bolnavă pentru a se împotrivi. Închise ochii şi căzu într-un fel de

toropeală. Alături de ea zăcea un războinic, care respira greu şi nu se mişca deloc. Fața lui rotundă şi părul țepos semănau cu ale copilei.

Rafe găsi leagănul şi scutece pentru înfăşat, dar nu voia să înfăşoare copila, să nu se poată mişca. Improviză o înfăşurare doar în jurul şoldurilor şi tocmai o lega, cînd Annie intră cu vasul cu ceai din scoarță de salcie.

– E fată, zise Rafe. Nu ştiu dacă mama ei o mai alăptează, sau nu. Puştoaica a mîncat biscuitul, ca şi cum ar fi ştiut ce trebuie făcut.

Annie nu se putu opri să nu-i zîmbească fetiței cafenii şi durdulii, care se odihnea aşa calmă în îndoitura brațului lui musculos. I-au plăcut întotdeauna copiii şi, să ajute o femeie să nască, fusese cea mai plăcută latură a meseriei de medic. Mai devreme, cînd luase în brațe micuța indiană, simțise – ei bine, ceva. Poate că din cauză că se gîndise să aibă copilul lui Rafe şi pentru prima oară se imaginase mamă.

Blînd îi desfăcu femeii partea din față a rochiei. Rafe se întoarse cu spatele, legănînd copila şi vorbindu-i. Sînii mamei erau normali, nu umflați de lapte, aşa că Annie ştiu că, indiferent din ce cauză, copila fusese deja înțărcată. Era neobişnuit ca un copil aşa mic, să nu mai fie alăptat. Dar uneori mama ori nu avea lapte, ori ceva se întîmplase care-i oprise laptele. Annie văzuse chiar şi cîteva cazuri, în care copiii se înțărcaseră singuri, imediat ce începeau să le crească dinții. Închise rochia femeii.

– Acum poți să te întorci. Copila a fost deja înțărcată; va trebui să o hrănim.

Înalță capul femeii şi cu răbdare turnă ceaiul cu lingura în gura ei, reuşind să o convingă să înghită. A fost mai greu cu războinicul de alături, pentru că nu putea să-l ridice. Privindu-l, Annie îşi simți stomacul strîngîndui-i-se; nu credea că va supraviețui. Totuşi, nu renunță. Îi vorbi şi îi masă gîtul, făcîndu-l să înghită cîte puțin ceai. Trupul lui era zguduit de tuse, alt simptom al bolii. Îşi puse mîna pe pieptul lui şi simți huruitul congestionat al plămînilor.

Rafe o privi cu ochi enigmatici. Vindecase răni cu atingerea ei fierbinte, calmase bebeluşi şi cai, pe el îl înnebunea cînd făceau dragoste, dar oare harul ei special ar putea face ceva împotriva bolii? Realiză că nu se gîndise la asta înainte şi n-ar fi putut realmente să-şi răspundă. Unii dintre indieni se vor reface după pojar, unii nu; nu era chip să spui care dintre supraviețuitori ar fi murit fără Annie. Şi oare remediul ar fi fost leacurile, sau atingerea ei? În afară de cazul cînd, desigur, *toți* vor supraviețui. Gîndul îl făcu să-i sară inima din piept şi se luptă să-şi atenueze panica din ochi. Doamne, dacă putea să facă *asta*, cum ar putea să justifice el faptul că o ținea doar pentru el însuşi? Ceva atît de special nu era destinat să fie ascuns. Ar fi nedrept să facă aşa.

Gura lui se strîmbă. Era o ființă bună, dacă se îngrijora de orice era nedrept sau nu.

Nemaifiind flămîndă, copilița începu să caşte. Rafe o puse pe o pătură şi făcu tot ce putu pentru a o ajuta pe Annie.

În afară de bătrînă, mai existau două femei şi un bărbat, care încă se mai puteau ține pe picioare, dar erau

şi ei febrili şi alarmați de intruziunea omului alb în tabăra lor. Bărbatul încercase să pună mîna pe arme, dar se calmă cînd Annie îi vorbi blînd şi încercă să-i arate că nu intenționau să facă nici un rău, voiau doar să ajute. În timp ce lucrau, Annie îi relată episodul lui Rafe şi el jură ca, de acum înainte, să rămînă lîngă ea. Dacă războinicul apaş ar fi fost mai puțin bolnav, ar fi putut să o ucidă. Era furios pe el însuşi, că a fost aşa neglijent.

Bătrîna apăru din nou tîrşîindu-şi picioarele. Se uită la Rafe, care îl ținea ridicat pe războinicul acela mare, pentru ca Annie să-l poată convinge să bea ceaiul din scoarță. Războinicul încercă să se zbată, dar Rafe îl supuse fără efort. Bătrîna îi vorbi războinicului, probabil pentru a-l linişti; aşa că el se relaxă şi bău ceaiul.

Fața bătrînei era brăzdată de zbîrcituri, aşa cum o albie secată brăzda pămîntul şi era slabă şi cocoşată. Îi studia pe cei doi albi, care erau duşmanii poporului ei, privindu-l cu grijă pe omul acela mare, care îşi purta armele cu atîta uşurință, dar chiar şi marele Cochise admisese că nu toți oamenii albi erau răi. Cel puțin aceştia doi păreau că vor să ajute – ei bine, femeia voia să ajute, iar războinicul alb cu ochii aceia palizi şi aprigi o lăsa să-şi vadă de treabă. În îndelungata ei existență, bătrîna văzuse clar: chiar şi cel mai cutezător şi puternic războinic, devenea ciudat de neajutorat în fața unei anumite femei.

Femeia era interesantă. Avea un păr ciudat, deschis la culoare, dar ochii îi erau întunecați, ca ai poporului său. Ştia să vindece, poate că era doctor. Vraciul bandei fusese primul care a murit de boala aceasta pătată şi toată lumea

a fost îngrozită. Poate că această femeie albă ştie cum să vindece bolile omului alb.

Bătrîna se apropie tîrşîit şi mai mult. Se arătă pe ea rostind "Jacali", ceea ce Annie consideră că e numele ei, apoi arătă spre vasul cu ceai ţinut în mînă de Annie. Îi dădu şi ei. Bătrîna îl mirosi, apoi îl gustă. După care i-l restitui lui Annie cu cîteva vorbe şi mişcări din cap şi prin gesturi o făcu să înţeleagă, că şi ea ar vrea să ajute la îngrijirea poporului său.

Annie se atinse pe ea însăşi, apoi pe Rafe, spunîndu-şi numele. Bătrîna rosti fiecare nume pe rînd, cu silabe ferme şi distincte, iar Annie zîmbi şi dădu din cap şi astfel recomandările fură considerate terminate.

Era bucuroasă pentru încă o pereche de mîini. Din tot grupul, numai această bătrînă şi cei doi băieţi nu arătau nici un semn de pojar. Toţi ar fi trebuit să fie hrăniţi şi acum că Annie împărţise ceaiul din scoarţă de salcie, se hotărî să facă o supă slabă din provizia apaşilor de carne uscată la soare. I-ar fi fost de ajutor să aibă un vas mai mare, dar dacă exista un astfel de articol în tabără, ea nu-l văzuse. Rafe aprinse focul pentru gătit şi ea transferă sarcina lui Jacali, arătîndu-i bătrînei cît de slabă voia supa. Jacali făcu semn că înţelege.

– Acum ce mai e? întrebă Rafe.

Ea îşi frecă obosită fruntea.

– Am nevoie să fac un sirop de tuse din voronic, pentru a ajuta la uşurarea congestiei din plămînii lor. Cred că mulţi dintre ei au deja pneumonie. Şi au nevoie să fie îmbăiaţi cu apă rece, care să ajute la scăderea febrei.

O trase la el şi o ţinu un minut întreg, dorind să poată să o determine să se odihnească; ştia că vor fi amîndoi foarte obosiţi, înainte să se termine criza. O sărută pe păr.

– Am să-i spăl eu, în timp ce tu faci siropul de tuse.

Alesese să preia o sarcină uriaşă. Conform evaluării lui erau aproape şaptezeci de indieni, dintre care numai trei sănătoşi, patru dacă o socotea şi copilita cu părul ţepos. Erau bătrîni, tineri, de vîrstă mijlocie, cei puternici la fel de chinuiţi, ca şi cei slabi. Îi dezbrăcă pe războinicii musculoşi lăsîndu-i în chiloţi, luptîndu-se cu unii dintre ei, pentru a le scădea febra cu apă rece. Cunoscînd că noţiunile şi regulile de modestie ale apaşilor erau la fel de puternice, deşi uneori diferite de cele ale omului alb, avu grijă să nu le expună pe femei mai mult decît era necesar, ridicîndu-le doar rochiile pentru a le spăla picioarele şi braţele.

Cu copiii a fost cel mai uşor, dar erau şi cei mai îngroziţi. Unii dintre ei ţipau cînd îi atingea. Îi manevră cu blîndeţe, cînd le scoase hainele, şi pe unul de patru ani îl ţinu îngrozit în poala lui, în timp ce-i răcorea membrele mici dar zdravene. În nefericirea lui, băieţelul nu se putu opri din plîns. Rafe îl legănă, vorbindu-i calm, pînă cînd copilul căzu într-un somn neliniştit. Apoi Rafe îndepărtă cadavrul mamei copilului, care murise la scurt timp după ce Annie îi administrase ceaiul din scoarţă de salcie. Jacali, bătrîna, începu să bocească, cînd văzu povara lui Rafe înfăşurată într-un pled, iar cei doi băieţaşi fugiră şi se ascunseră.

Tristeţea din ochii Anniei îl afectă profund.

Ştia că indienii aveau unele obiceiuri în legătură cu moartea, dar nu ştia ce vor face. Apaşii nu mai rămîneau

într-o colibă în care a murit cineva, dar el nu putu să-i scoată pe bolnavi afară, sau să-i mişte încontinuu dintr-o colibă în alta, de cîte ori murea vreunul. Nu cunoştea nici obiceiurile de înmormîntare ale apaşilor. În final, hotărî să lase această treabă în sarcina lui Jacali, pentru că ea va respecta obiceiurile, cît va putea de bine.

Răcoritul febrei era o treabă fără sfîrşit. Dacă cineva aţipea îl lăsa în pace, dar cei neliniştiţi, sau a căror febră se ridicase atît de mult că deveniseră insensibili, trebuiau să fie încontinuu îmbăiaţi. Cei trei care încercaseră să o ajute pe Jacali, erau în mod evident în stadiul de început al bolii; pînă la noapte, vor fi la fel de bolnavi ca ceilalţi.

Annie se muta de la un pacient la altul, împărţind siropul de tuse din voronic celor ai căror plămîni sunau congestionaţi. Celorlalţi care tuşeau, dar ai căror plămîni păreau mai sănătoşi, le dădu un amestec de isop cu miere.

Şi aşa continuă toată noaptea. Nu îndrăzni să doarmă, pentru că era îngrozită că cineva se putea să intre în convulsii din cauza febrei. Fierse mai mult ceai din scoarţă de salcie şi petrecu ore întregi să-i convingă pe pacienţii irascibili, violenţi sau inconştienţi, să-l înghită. Unii dintre copiii mai mici plînseră aproape toată noaptea şi suferinţa lor îi frînse inima. Cei ale căror pete păreau că îi mănîncă erau spălaţi cu oţet de mere. Copilita urla plină de energie, de cîte ori i se făcea foame, sau avea nevoie să fie schimbată, sau era îngrozită de absenţa mamei. Tînăra încercă de mai multe ori să răspundă la ţipetele fetiţei, dar era prea slăbită.

Pînă în zori, încă cinci oameni muriră.

Cu perseverenţă, Annie îşi făcea runda ducînd şi mai mult ceai, cu ochii încercănaţi de oboseală. Intră într-o colibă şi-l găsi pe un războinic încercînd să se întoarcă pe o parte şi pipăind cu mîna după femeia care zăcea lîngă el. Annie fu mişcată şi alergă spre femeie descoperind că de fapt dormea. Cum aceasta era una dintre indienele ai căror plămîni fuseseră congestionaţi, aproape că i se tăiară picioarele de uşurare şi îi adresă războinicului un zîmbet strălucitor. Ochii lui negri, uşor oblici şi enigmatici o studiară, apoi cu un geamăt se lăsă din nou pe spate.

Ea îşi strecură braţul sub umerii lui şi îl ajută să soarbă din ceai, ceea ce el făcu fără să se împotrivească. Cînd îl lăsă din nou pe spate, părea puţin ameţit, dar îi murmură ceva în limba lui guturală. Ea îi puse mîna rece pe frunte şi îi făcu semn că trebuie să doarmă. Încă arătînd ameţit, el se conformă.

Ieşi împleticindu-se. Rafe a fost imediat alături, cu braţul lui puternic înconjurîndu-i mijlocul.

– Destul, zise el. Ai nevoie de somn. O ghidă spre pledurile pe care le întinsese în umbra unui copac şi Annie se întinse recunoscătoare. Ar fi trebuit să i se împotrivească,se gîndi ea obosită, dar simţea că de data aceasta nu era în stare. Adormi chiar în clipa în care capul ei a atins pledul.

Cei doi băieţaşi se furişară curioşi mai aproape. Rafe îşi duse degetul la buze, ca să-i facă să tacă. Ochii negri solemni se întoarseră.

Şi el era obosit, dar odihna putea veni mai tîrziu, cînd va fi trează Annie. Ar fi vrut să o ţină în braţe în timp ce

dormea, să-i simtă căldura trupului subțire şi să absoarbă ceva din magia ei. Totuşi, era suficient doar să o păzească în timpul somnului.

În a treia zi, Annie nu mai ştia cum va reuşi să se descurce. Dormise doar pe apucate, ca şi Rafe. Şaptesprezece oameni au murit, de cînd ea şi Rafe intraseră în tabără, opt dintre ei fuseseră copii. Pierderea copiilor o afecta cel mai mult.

De cîte ori a putut, s-a aşezat şi a ținut în brațe fetița dolofană, care strălucea de sănătate ca o oază în mijlocul deşertului. Copila gîngurea, țipa şi dădea din mîinile cu gropițe, zîmbind fără discriminare oricui o ținea în brațe. Greutatea acestui trupuşor, care se zvîrcolea în brațele ei, era infinit de liniştitoare.

Mama bebeluşului părea că îşi revine, ca şi tatăl ei. Tînăra zîmbise slab la strigătele imperioase ale fiicei ei. Războinicul cu fața rotundă, încă mai dormea destul de mult, dar febra părea că i se potolise şi plămînii i se limpezeau

Apoi, în decurs de cîteva ore, unul dintre băieţaşii care păreau aşa sănătoşi începu să aibă febră mare şi intră în convulsii. În pofida ceaiului din scoarță de salcie, pe care Annie i-l administră, muri chiar în acea noapte, fără să ajungă să aibă pete. Doar mişcările din gingii indicau boala ce îi ardea trupul tînăr. Annie plînse în brațele lui Rafe.

– N-am putut să fac nimic, suspină ea. Încerc, dar uneori pare că nimic n-are efect. Nu contează ce fac, ei tot mor.

– Ssst, iubito, murmură el. Ai făcut mai mult, decît ar fi putut oricine altcineva.

– Dar pentru el n-a fost destul. Nu avea decît vreo şapte ani.

– Unii mai mici decît el au murit deja. Ei nu au rezistență la boală, dulceață, ştii asta. Ai ştiut din prima clipă, că o mulțime dintre ei vor muri.

– Am crezut că pot să-i ajut, rosti ea. Vocea îi era pierită şi deznădăjduită.

El îi luă mîna şi i-o sărută.

– Ai ajutat. De fiecare dată cînd îi atingi, îi ajuți.

Totuşi nu putea să simtă că a făcut destul. Provizia de scoarță de salcie fusese epuizată. Ce n-ar fi dat să fi avut mai multă, sau creţuşcă, – şi mai bună pentru scăderea febrei, dar în sud-vest nu creştea. Jacali îi arătase nişte scoarță şi îi indicase că provenea dintre-un copac, căruia Rafe îi spunea plop tremurător, dar părea că femeile din bandă o adunaseră în timpul unui jaf spre nord şi nu exista decît o mică provizie. Ea o fierse mai mult decît scoarța de salcie şi ceaiul rezultat ajută la febră, dar nu părea să fie la fel de eficient, sau poate pur şi simplu îl făcuse prea slab. Era prea obosită să hotărască.

Jacali se tîra pe acolo purtînd nesfîrşite căni de supă, convingîndu-i să trecă hrana prin gîturile umflate. Băieţelul al cărui prieten murise deveni umbra lui Rafe, adesea privind-o pe Annie de la adăpostul picioarelor lungi şi musculoase ale acestuia.

Cînd unii dintre războinici începură să dea semne clare de recuperare, în a patra zi, şi se uitau la ea cu privirile

acelea indescifrabile, Annie se aşteptă ca Rafe să o urce pe cal şi să plece.

În loc de asta, tîrziu în aceeaşi zi, veni la ea cu fetiţa cea mică în braţe. Bebeluşul plîngea neîncetat, mişcîndu-şi micile ei braţe şi picioare, şi cu pielea întunecată devenită mai întunecată, din cauza febrei. Pete negre începuseră să-i apară pe abdomen.

CAPITOLUL 16

– Nu! rosti Annie răguşită. Nu! În dimineaţa asta era bine! Dar chiar cînd spunea asta, ştia cît de nefolositor era protestul ei. Boala nu urmează întotdeauna acelaşi orar şi nici nu are aceleaşi simptome, mai ales la copii.

Figura lui era cruntă. Numai unul dintre indienii, care avuseseră pete negre hemoragice, trăise şi acesta era un războinic, cu forţa unui războinic. Şi omul era încă foarte bolnav şi slăbit. Ca şi Annie, Rafe ştia că şansele bebeluşului erau minime.

Annie o luă în braţe. Micuţa se opri din plîns, dar se mişca neliniştită în mîinile ei, ca şi cum ar fi încercat să scape de chinul febrei.

Era periculos să dai medicamente unui bebeluş atît de mic, dar Annie consideră că nu avea de ales. Poate n-ar fi fost prea rău, pentru că ceaiul din plop trmurător era mai slab decît cel din scoarţă de salcie. Turnă o cantitate mică pe gîtul bebeluşului, apoi petrecu o oră scăldînd-o cu blîndeţe în apă rece. În final copilaşul adormi şi Annie se forţă să o ducă înapoi, alături de mama ei.

Tînăra era trează, cu ochii ei uriaşi întunecaţi plini de anxietate. Se întoarse pe o parte şi îşi atinse fiica cu o mînă tremurătoare, apoi lipi trupuşorul fierbinte de ea. Annie o

bătu uşor pe umăr, apoi trebui să o părăsească, înainte de a izbucni în plîns.

Mai existau încă destul de mulţi oameni foarte bolnavi, pentru a-şi putea permite să facă o pauză. Trebuia să vadă de ei.

Rafe observase că unii dintre războinici îşi reveniseră destul, pentru a se aşeza şi a mînca. Aşa că el se afla exact în spatele ei, de fiecare dată cînd intra în unele dintre colibe, cu revolverul scos de la curea şi privirea de gheaţă urmărind fiecare mişcare, în timp ce ea se afla acolo.

La rîndul lor, războinicii priveau la fel de încruntaţi, la omul alb care le invadase tabăra.

– Crezi realmente că e necesar? întrebă ea cînd părăsiră a doua colibă, unde reprezentaţia fusese repetată.

– Ori aşa, ori plecăm chiar acum, răspunse el inexpresiv. Oricum, ar fi trebuit să plece şi el ştia asta, dar ar fi trebuit să o lege de şa pentru a o face să părăsească bebeluşul, şi totodată şi ceva din el nu voia să plece. Copilița nu avea multe şanse; dar dacă Annie pleca, n-ar fi avut niciuna.

– Nu cred că vor încerca să ne rănească. Au văzut că nu am vrut decît să ajutăm.

– S-ar putea să fi violat unul din obiceiurile lor, fără să ştim. Oamenii albi sînt urîţi ca nişte duşmani, dulceaţă, să nu uiţi asta. Cînd Mangas Coloradas a fost înşelat la o întrunire, la care i se garantase siguranţa, apoi ucis şi decapitat iar capul fiert, apaşii au jurat răzbunare eternă. Drace, cine ar putea să-i acuze? Eu n-aş avea încredere în siguranţa ta în faţa lor nici un minut, şi de dragul tău să nu uiţi niciodată de Mangas Coloradas, pentru că ei nu vor uita.

Atît de multă suferinţă, de ambele părţi! Apăsa greu asupra ei cînd mergea din pacient în pacient, împărţind ceai şi medicamente de tuse, încercînd să liniştească atît febra cît şi tristeţea, pentru că nu exista o familie în acest mic grup, care să nu fi fost atinsă de moarte. Şi Jacali îşi făcea runda, vorbindu-i poporului ei, aşa încît fiecare cunoştea magnitudinea tragediei care îi lovise. Annie auzea tînguirile uşoare şi îndurerate din intimitatea colibelor, deşi în prezenţa ei nu-şi afişau durerea, Erau şi mîndri şi ruşinoşi şi oricum normal de prudenţi cu ea. Toată bunăvoinţa din partea ei nu reuşea să şteargă anii de război dintre popoarele lor.

Cînd o controlă pe fetiţă, o găsi zăcînd apatică, fără măcar să se agite. Îi dădu o lingură de ceai bebeluşului şi o şterse cu apă rece, sperînd să-i aducă puţină alinare. Micul ei piept suna aşa de congestionat, ca şi cum nu exisa deloc aer în plămînii ei.

Mama se forţase să se ridice în capul oaselor şi îşi ţinea copilul în poală fredonînd slab, în efortul de a-l însufleţi. Rafe intră şi el şi se aşeză chiar la intrare.

– Cum e?

Annie îl privi cu agonie în ochi şi clătină uşor din cap. Tînăra mamă văzu şi-şi exprimă protestul ascuţit, strîngînd bebeluşul la piept. Capul rotund şi zbîrlit îi atîrna pe spate, de pe gîtul ca al unei păpuşi.

Jacali intră şi ea şi se aşeză aşteptînd.

Cînd mama obosi, Annie luă fetiţa şi o legănă, în timp ce îngîna un cîntec de leagăn, pe care şi-l amintea din copilărie. Sunetele pline de pace şi infinit de blînde umplură

coliba. Respirația fetiței deveni mai chinuitoare. Jacali se aplecă înainte, cu bătrînii ei ochi aspri în alertă.

Rafe luă copilul din brațele epuizatei Annie şi o puse pe umărul lui. Fusese durdulie şi energică, nu mai departe de dimineața aceea, dar deja fierbințeala bolii o slăbise. Se gîndi la obrajii rotunzi şi la părul țepos, ca şi la cei doi dințişori strălucitori ce muşcau aşa tăios.

Dacă ar fi fost copilul lui,se gîndi el, să o piardă era ceva de nesuportat. O cunoştea doar de patru zile şi petrecuse doar o oră sau cam atît jucîndu-se cu ea, dar deja i se pusese o greutate mare pe piept privind-o, încît simțea că aproape se înăbuşă.

Annie o luă din nou şi reuşi să o convingă să mai bea ceai. Cea mai mare parte se scurse din gurița uscată. Încă o mai ținea în brațe, cînd trupuşorul începu să se rigidizeze şi să tremure.

Jacali apucă copilul şi-l scoase afară, în ciuda țipătului ascuțit de suferință al mamei. Annie sări în picioare şi năvăli prin perdeaua de la uşă, propulsată de un val de furie ce îi anulă epuizarea.

– Unde te duci cu ea? întrebă, cu toate că ştia că bătrîna nu putea să o înțeleagă. De abia putea zări în întuneric silueta lui Jacali, dar alergă după ea.

Însă Jacali ajunse la marginea taberei şi căzu în genunchi. Puse copilul pe pămînt în fața ei, apoi începu să psalmodieze încet şi jalnic, ceea ce îi trimise Anniei fiori pe spinare.

Şi cînd întinse mîna după bebeluş, Jacali o ridică cu un şuierat de amenințare.

Rafe puse mîna pe umărul lui Annie ținînd-o pe loc, cu fața ca de piatră, cînd se uită la mica formă din mîinile lui Jacali.

– Ce face? țipă Annie, încercînd să scape de strînsoarea lui.

– Nu vrea ca bebeluşul să moară în colibă, rosti el absent. Probabil că era deja mort; era prea întuneric ca să spună dacă mai respira sau nu. Simți vibrația caldă a lui Annie sub mîna lui şi îi pătrunse pînă în inimă.

Nu o întrebase în legătură cu darul ei special, nu făcuse aluzie la el în nici un fel. Era aproape sigur că ea nu realiza puterea pe care o avea şi el ținuse această certitudine doar pentru el, probabil din pur egoism, pentru că voise ceva de la ea, pe care nimeni altcineva nu ştia că există. Oare cum era pentru ceilalți oameni, cînd îi atingea ea? Oare simțeau acelaşi curent fierbinte de pasiune stîrnit întotdeauna în el? Cu siguranță nu, pentru că observase că atingerea ei îi calmase pe indienii febrili şi nu-i trezise. Oricum, femeile nu erau tulburate de dorință la atingerea ei. Era nedumerit de această însuşire, chiar dacă o păstrase numai pentru el.

Toate instinctele lui naturale îl îndemnau să-şi protejeze femeia. Ar fi luptat pînă la moarte să o apere de orice lovitură. Dar acum, cum putea să stea acolo şi să privească fetița murind, cînd era posibil ca Annie să o poată salva? S-ar putea să nu funcționeze; copilul s-ar putea să moară în minutul următor, însă Annie era singura lui şansă.

Se mişcă fulgerător, smulgînd trupuşorul moale din brațele lui Jacali, înainte ca bătrîna să fi putut măcar să țipe. Apoi se întoarse şi depuse copilul în brațele lui Annie.

– Ține-o, rosti el printre dinți. Pune-o la pieptul tău şi ține-o. Masează-i spatele cu mîinile. Şi concentrează-te.

Uluită, Annie legăna automat în brațe copilul. Fetița trăieşte, realiză ea vag, deşi e aproape lipsită de viață, din cauza febrei.

– Ce e? înrebă ea confuză.

Jacali țipa cu furie şi încerca să-l ocolească pe Rafe. El îşi puse mîna pe pieptul ei şi o împinse înapoi.

– Nu, rosti el cu un asemenea ton pofund şi scrîşnit, încît bărîna se linişti. Ochii lui palizi străluceau de furie, arzînd în întuneric ca ai unui demon, şi femeia țipă din nou, de-a dreptul terorizată. Şi nu îndrăzni să se mai mişte.

Rafe se întoarse spre Annie.

– Stai jos, țipă el. Stai jos şi fă ce-ți spun eu.

Ea se supuse. Căzu jos în praf, simțind pietrişul mişcîndu-se sub ea. Vîntul rece al nopții îi răvăşea părul.

Rafe se ghemui în fața ei şi aranjă astfel copilul, încît să stea lipit de pieptul ei. Inima puternică a lui Annie bubuia sub cea mică gata să se oprească. El îi luă mîinile şi le puse pe spatele copilaşului.

– Concentrează-te, rosti cu duritate. Simte căldura. Fă-o şi pe *ea* să simtă.

Se simțea total confuză; oare înnebuniseră şi Rafe şi Jacali? Se uită la el cu ochii larg deschişi.

– Ce căldură? se bîlbîi ea.

El îşi puse mîinile peste ale ei, forțînd-o să le lipească de forma aceea mică.

– Căldura ta, rosti el. Concentrează-te, Annie. Luptă alături de ea împotriva febrei.

Nu avea idee despre ce vorbea el; cum ai putea combate febra cu căldură? Dar ochii lui luceau ca gheața în lumina lunii şi ea nu putu să-şi ia privirea de la ei; ceva din profunzimea lor palidă şi cristalină o atrăgea şi alunga noaptea, în trombă.

– Concentrază-te, o îndemnă din nou.

Ea simți o palpitație profundă. *Ochii lui* tot mai erau ațintiți asupra ei umplînd-i tot orizontul, pînă cînd nu mai putu să vadă nimic altceva. Nu e posibil,se gîndi ea, să vezi atît de clar în întuneric. Nu exista lună, doar o slabă licărire a stelelor. Totuşi ochii lui erau un fel de foc fără culoare, smulgînd-o afară din ea însăşi. Palpitația se intensifică.

E inima copilaşului, reflectă ea, pe care o simt palpitînd. Sau poate că era propria ei inimă. Îi umplu tot trupul, năvălind ca un val uriaş. Da, era un val, care o ridica şi o mătura de acolo. Simți tălăzuirea lui ritmică şi adîncă umplînd-o de o căldură lichidă. Auzi zgomotul făcut de el, fără sunet şi depărtat. Şi ceea ce gîndi fu că luna era de fapt soarele, arzînd strălucitor. Şi mîinile îi ardeau şi acum palpitația se concentrase în mîinile ei. Vîrful degetelor pulsa, palmele vibrau de energie. Se gîndi că pielea i se va dizolva cu siguranță sub presiunea ei.

Apoi păru că se instalează pacea, ca şi cum acum valul se spărgea blînd, mîngîind leneş un țărm necunoscut. Lumina era mai strălucitoare decît înainte, dar era totodată şi blîndă şi incredibil de clară. Nu era în derivă, plutea şi putea să vadă tot. Cîmpia se întindea în fața ei, întinderi vaste de verde şi cafeniu şi cel mai adînc albastru al oceanelor, mai albastru decît ştiuse că ar putea fi ceva şi

vedea curba vagă şi strălucitoare a orizontului şi asta o făcu să creadă cu umilinţă că toţi cei pe care îi cunoştea şi îi va cunoaşte vreodată vor trăi în acest spaţiu adorabil.

Palpitaţia se transformase într-un ritm constant şi simţi atît greutatea incredibilă a epuizării, cît şi un fel de lipsă de greutate, parcă plutea cu adevărat. Lumina cea mare începu să se diminueze şi gradat deveni conştientă de trupuşorul cald pe care îl ţinea la piept, zbătîndu-se în mîinile ei şi ţipînd arţăgos.

Deschise pleoapele grele, sau poate că fuseseră deschise şi deabia acum putea să vadă. O cuprinse o senzaţie de ireal, ca şi cum s-ar fi trezit într-un loc ciudat şi nu ştia unde se află.

Totuşi locul era cunoscut. Stătea în praf la marginea taberei şi Rafe era îngenuncheat în faţa ei. Jacali se ghemuise pe vine la depărtare, cu ochii ei negri uşor oblici plini de un fel de uluire.

Era ziuă. Cumva se făcuse ziuă, dar ea nu observase. Probabil că a dormit şi a visat, dar era aşa de obosită, încît nu-şi dădea seama cum ar fi putut să doarmă. Soarele era sus; era dimineaţa tîrziu.

– Rafe? întrebă ea şi frica uluită îi făcu glasul disperat.

El întinse mîna şi luă copilaşul, care se agita şi ţipa. Febra scăzuse, deşi nu dispăruse cu totul şi petele nu mai erau aşa întunecate. Fetiţa era trează şi nervoasă şi mama ei va fi cu desăvîrşire înnebunită. El sărută părul mătăsos şi ţepos şi îi dădu copilul lui Jacali, care o acceptă în tăcere şi o îmbrăţişă la pieptul ei diform. Apoi el o luă pe Annie în braţe.

Era aşa de înţepenit, încît de abia putea să se mişte şi se simţi dezorientat. Oare cum de a trecut aşa mult timp? Fusese pierdut în adîncurile întunecate ale ochilor lui Annie şi... şi s-a întîmplat ceva. Nu ştia ce. Tot ce ştia era că ea avea nevoie de el şi el se mistuia după ea, cu o frenezie aproape de necontrolat. O ridică în braţele lui şi o luă de acolo, oprindu-se doar atîta cît să apuce unul din pledurile lor.

Urmă malul pîrîului, pînă cînd fură în afara razei de vedere a taberei şi se ascunseră de orice privire întîmplătoare într-un crîng de arbori. Acolo întinse pătura şi o acoperi, după ce-i scoase îmbrăcămintea, ce îl făcea să nu fie în contact cu pielea ei.

– Annie, zise el cu o voce dură ce tremura, în timp ce-i desfăcea coapsele cu mîinile lui puternice şi aspre şi negre, în contrast cu paloarea pielii ei. Bărbăţia îi era atît de umflată încît de abia putea să respire, sau să se mişte, din cauza presiunii ei palpitante. Braţele subţiri ale Anniei se ridicară şi se încolăciră în jurul umerilor lui musculoşi şi el se împinse adînc în strîmtoarea şi umezeala trupului ei salutîndu-l. Interiorul ei moale îl îmbrăţişă strîngîndu-l ritmic, ajustîndu-se pe lungimea penisului şi picioarele i se înodară în jurul şoldurilor lui.

El nu era conştient de modul puternic cum o pătrundea trupul lui. Era conştient doar de energia vibrantă ce izvora din ea, mai intensă ca oricînd, furnicîndu-l ca un curent subteran uriaş. Niciodată nu se simţise atît de viu, atît de nestăpînit, atît de purificat. O auzi ţipînd, simţi violenţa desăvîrşirii orgasmului ei şi sămînţa îi ţîşni din el

într-o erupție albă și fierbinte a simțurilor. În momentul senzației aceleia culminante, împinse mai adînc în căutarea primitivă a uterului și, chiar înainte ca ultimele spasme să se liniștească, știu că o lăsase însărcinată.

Căzu epuizat pe pled alături de ea, continuînd să o țină lipită posesiv de el. Ea scoase un mic oftat, închise ochii și adormi, chiar înainte ca răsuflarea ei să-i fi mîngîiat umărul de care se sprijinea. El se simți parcă ar fi primit o lovitură uriașă în piept tăindu-i răsuflarea, dar pentru prima oară de ani de zile, totul îi deveni clar.

Cei patru ani în care fusese vînat, aproape că îl transformaseră într-un animal ucigaș; trăia numai conform instinctelor, reflexele îi deveniseră rapide, singurul lui obiectiv fusese să rămînă în viață. Acum însă, nu era numai el la care să se gîndească, o avea pe Annie de protejat și probabil pe copilul lor. Da, era sigur că va exista un copil, așa că trebuia să-și facă planuri de viitor. De atît de mult timp trăise numai în prezent, încît i se părea ciudat să se gîndească la viitor; drace, timp de patru ani nu *avusese* viitor.

Trebuia să-și reabiliteze numele, într-un fel. Nu puteau să continue să fugă și, chiar dacă ar fi găsit un loc îndepărtat unde să se stabilească, n-ar fi putut să se uite tot timpul peste umăr, trăind cu teama că vreun vînător de recompense, sau un om al legii mai deștept decît ceilalți, reușise să le dea de urmă. Fuga trebuia să se termine.

Să știe asta și să plănuiască asta, erau două lucruri diferite. Era așa de obosit, încît claritatea incredibilă a viziunii se estompa deja. Nici nu putea să gîndească acum,

ochii i se închideau, în ciuda lui. Și, la naiba, deja se întărise din nou, deși urgența dispăruse. Pe jumătate adormit, se întoarse pe o parte, și alunecă blînd în căldura ei dulce. Perfecțiunea actului îl liniști și adormi.

Soarele amiezii străpungea umbrele copacilor și îi ardea piciorul gol. Deschise ochii și absorbi amănuntele realității din jur. Au dormit doar puțin peste o oră, dar se simțea odihnit,de parcă ar fi fost o noapte întreagă. La naiba, ce avusese în cap cînd s-au culcat în felul acesta, amîndoi goi și așa aproape de tabăra apașilor? Nu că n-ar fi avut nevoie de somn, dar ar fi trebuit să fie mai prudent.

Blînd o scutură pe Annie și ea deschise ochii somnoroasă.

– Bună, murmură ea și se ghemui mai aproape de el, cu pleoapele lăsate din nou.

– Bună și ție. Trebuie să ne îmbrăcăm.

Se uită la ea, în timp ce ochii ei se deschideau iar. Apoi se ridică și apucă bluza, să-și acopere sînii. Clipi spre el, ca o bufniță.

– Am visat? întrebă ea uluită. Cît e ceasul? Am dormit toată noaptea aici, afară?

Își trase pe el pantalonii, întrebîndu-se ce-și amintea ea în legătură cu noaptea. Nici de el nu era sigur că-și amintea prea multe. Se uită la soare.

– E puțin după prînz, și nu, nu am dormit aici toată noaptea. Am făcut doar dragoste, cu o oră în urmă. Îți amintești?

Ea se uită la pledul îngrămădit şi fața îi deveni radioasă.

– Da.

El rosti prudent:

– Îți aminteşti de bebeluş?

– Bebeluşul! Rămase tăcută. Fetița era foarte bolnavă, nu-i aşa? Pe moarte. Noapea trecută a fost asta?

– Era pe moarte, fu el de acord. Şi da, asta a fost noaptea trecută.

Annie îşi desfăcu mîinile şi se uită la ele cu o expresie uşor nedumerită, ca şi cum se aştepta să-l vadă pe copilaş în ele şi nu putea să înțeleagă de ce nu era.

– Dar ce s-a întîmplat? Deodată se repezi după haine, cu mişcări febrile. Trebuie să văd de ea. Putea să moară, în timp ce noi eram aici. Nu-mi vine să cred că am uitat de ea, cred că...

– Copila e bine. Rafe o apucă de mîini şi le reținu, forțînd-o să se uite la el. E bine. Îți aminteşti ce s-a întîmplat noaptea trecută?

Rămase tăcută, privind în ochii lui cenuşii. Un fel de ecou o străbătu, ca şi cum privea într-o fîntînă adîncă, unde căzuse cîndva. Şi intimitatea sentimentului stîrni şi alte amintiri.

– Jacali a luat-o şi a fugit, rosti ea încet. M-am dus după ea...nu, amîndoi ne-am luat după ea. Jacali nu m-a lăsat să o iau şi îmi amintesc că eram aşa furioasă, că îmi venea să o pleznesc. Apoi tu...tu ai luat-o de la Jacali şi mi-ai dat-o mie...şi mi-ai spus să mă concentrez. Amintirile o asaltau şi mîinile îi pulsau de rămăşițele de energie. Le

ridică şi se trezi uitîndu-se la ele, fără să ştie de ce. Ce s-a întîmplat? întrebă absentă.

El rămase tăcut, în timp ce îi trăgea cămaşa acoperind-o, în caz că cineva le-ar fi violat intimitatea.

– E vorba de mîinile tale, rosti apoi. Calmă se uită la el, fără să înțeleagă absolut nimic. El îi luă mîinile şi le duse la buze, sărutîndu-i degetele, înainte să le strîngă cu căldură în palmele lui dure şi să le ducă la piept. Ai mîini vindecătoare, adăugă simplu. Prima dată am observat asta cînd m-ai atins, mai de mult, la Silver Mesa.

– Ce vrei să spui? Sînt medic, aşa că sigur poți să spui că am mîini vindecătoare, dar aşa are orice doctor...

– Nu, o întrerupse el. Nu. Nu ca ale tale. Nu e vorba de ştiință sau de exercitarea profesiuii, e ceva ce ai în ființa ta. Mîinile tale sînt fierbinți şi mă furnică,atunci cînd mă atingi.

Ea se aprinse roşind.

– Şi tu mă furnici pe mine, mormăi ea.

În ciuda lui însuşi, el chicoti.

– Nu aşa. Ei bine, da, şi aşa. E vorba de tot trupul tău, care mă face să devin sălbatic, cînd sînt în tine. Ai mîini vindecătoare, mîini care tămăduiesc. Am auzit de aşa ceva, cel mai mult din bătrîni, dar n-am crezut, pînă cînd nu m-ai atins şi am simțit eu însumi.

– Ce ai simțit? întrebă ea disperată. Mîinile mele sînt cît se poate de obişnuite.

El clătină din cap.

– Nu. Nu sînt. Ai un har special, iubito; poți vindeca, acolo unde alții nu pot, şi asta nu e medicină, e ființa ta. Îşi

luă ochii de la ea, privind spre munții purpurii şi depărtați, însă de fapt adînc în interiorul lui. Noaptea trecută...noaptea trecută, mîinile tale erau aşa de fierbinți, încît aproape n-am fost în stare să le țin. Îți aminteşti? Le apăsam pe spatele fetiței. Şi le-am simțit, parcă țineam în mînă un vătrai fierbinte, ca şi
cum pielea ta îmi ardea palmele.

– Minți, rosti ea. Tonul aspru al propriei voci o şocă. Trebuie că minți. Nu pot să fac asta. Dacă aş putea, nici unul dintre ei n-ar fi murit.

El se frecă pe față simțind în palme asprimea bărbii. Dumnezeule, cît era de mult de cînd nu se mai bărbierise? Nici măcar nu-şi putea aduce aminte.

– N-am spus că ai fi Isus, o repezi el. Nu poți învia morții. Te-am privit şi uneori pacientul este prea bolnav, ca să-l poți ajuta. N-ai putut să-l ajuți pe Trahern, pentru că indiferent ce e ceea ce ai tu, nu a oprit sîngerarea, n-ai putut opri sîngerarea nici cînd mi-a fost atins umărul. Dar cînd eram aşa de bolnav, prima oară cînd ne-am întîlnit, atingerea ta cea mai uşoară mă făcea să mă simt mai bine. Mă răcoreai, îmi alungai durerea, făceai ca rănile mele să se vindece mai repede. La naiba, Annie, puteam să *simt* cum mi se vindecă pe loc carnea. Asta e ceea ce poți face tu.

Rămăsese fără cuvinte şi brusc fu cuprinsă de panică. Nu voia să poată face nimic din toate astea, era prea mult. Nu voia decît să fie medic, cel mai bun medic care putea să existe. Voia să ajute oamenii, nu – nu să facă un fel de miracole. Dacă era adevărat, cum de n-a putut să ştie?

Îi puse această întrebare strigînd, pe cît de furioasă pe atît de înfricoşată, iar el o luă în brațe. Fața dură, care se aplecă peste a ei, era la fel de furioasă.

– Poate că niciodată n-ai vrut să salvezi pe cineva, la fel de mult cum ai vrut să salvezi bebeluşul acesta! țipă el. Poate că înainte nu te-ai concentrat niciodată aşa. Poate că erai prea tînără, poate că e ceva ce devine din ce în ce mai puternic, cu anii.

Lacrimile îi ardeau ochii şi începu să-l lovească în piept.

– Nu vreau asta! Chiar şi ei însăşi îi sună ca protestul unui copil împotriva faptului că trebuia să mănînce legume, dar nu-i păsa. Cum ar putea să trăiască cu o astfel de povară? Avu viziunea ei sechestrată undeva, cu o procesiune nesfîrşită de bolnavi şi răniți care îi erau aduşi, viziunea aceasta a vieții ei ce n-ar mai fi fost a ei proprie.

Furia lui se potoli, la fel de repede cum izbucnise.

– Ştiu, iubito, ştiu.

Se depărtă de el şi se termină de îmbrăcat, în tăcere. Partea ei de bun simț rîdea de ceea ce-i spusese el; astfel de lucruri nu există. Fusese învățată să aibă încredere în abilitățile ei, în cunoştințele ei şi în noroc, deoarece pentru a ajunge un medic bun, în mod cert era nevoie şi de noroc. Niciunul dintre mentorii ei nu îi spusese nimic despre faptul că ar avea "mîini vindecătoare".

Dar oare au observat? Fusese ignorată în cel mai înalt grad şi în mod sigur neagreată. Oare dacă ar fi văzut ceva, ce o făcea superioară colegilor ei, i-ar fi spus? Răspunsul era: nu.

Totuşi, bunul simţ nu-i explica ce s-a întîmplat noapea trecută. Nu exista nici o explicaţie. Chiar dacă accepta că avea mîini vindecătoare, evenimenele *nopţii, imersiunea* totală în...ceva...venea mult din urmă. Îşi amintea pulsaţia din mîinile ei, din tot trupul ei şi din trupul bebeluşului, ca şi cum bătaia inimilor lor devenise una. Îşi amintea că a fost pierdută în profunzimile de cristal ale ochilor lui Rafe.

Şi îşi mai amintea frenezia cu care au făcut dragoste, ca şi cum el n-ar fi putut să intre în ea destul de repede, sau să ajungă destul de adînc. Îşi aminti cum s-a agăţat de el, cum i se mişcau şoldurile şi cum i-a însoţit mişcările, ca în ritmul unei tobe primitive. Îi trecu prin minte o certitudine instinctivă şi astfel îşi dădu seama că a lăsat-o însărcinată.

Un sentiment profund de pace se răspîndi prin ea, cînd îi aruncă o privire rapidă şi prudentă. Nu-şi putea da seama, dacă pentru el ar fi fost o veste binevenită.

Se uită din nou la mîinile ei şi în final acceptă. Nu întotdeauna era nevoie de logică.

– Nu ştiu ce am să fac, rosti ea cu voce joasă.

Maxilarul lui era rigid, cînd s-au întors înapoi în tabără, cu braţul greu şi posesiv în jurul mijlocului ei.

– Exact ce ai făcut şi pînă acum, răspunse el. Nimic nu s-a schimbat, doar că acum ştii.

CAPITOLUL 17

Cînd au revenit, tabăra era încă tăcută, dar liniştea avea o calitate diferită. Era mult mai odihnitoare, ca şi cum criza trecuse. Annie se aplecă şi intră în coliba ce aparţinea părinţilor bebeluşului şi o găsi pe tînăra apaşă stînd în şezut şi ţinîndu-şi copilaşul în poală, fredonînd în timp ce încerca să convingă copila neliniştită să bea nişte ceai din scoarţă. Copilaşul era tot febril şi pătat, dar chiar şi cea mai rapidă privire îi dezvălui Anniei că va trăi. O examină pe mamă şi zîmbi încîntată, pentru că se aştepta ca peste o zi să fie pe picioarele ei. Tatăl bebeluşului, războinicul cu faţa rotundă, era de asemenea treaz şi nu avea febră, deşi era încă foarte slăbit. Ambii părinţi se uitau la Annie şi la omul alb şi înalt, care stătea în spatele ei ca un înger păzitor încruntat, dar nu se mai temeau. Războinicul chiar rosti încet ceva şi arătă cu mîna spre copil. Chiar şi fără să cunoască limba, Annie îşi dădu seama că le mulţumea.

Părăsiră împreună coliba, Annie trecînd prima de perdeaua din piele.La mică depărtare, se afla un om alb, cu o puşcă în mîini. Ea înţepeni brusc, sîngele părăsindu-i faţa şi lăsînd-o palidă ca moartă. În spatele ei, îl simţi pe Rafe îndreptîndu-se, apoi dînd-o la o parte uşor.

Fața omului era ridată şi marcată de intemperii ca o piele veche, iar părul era cenuşiu, astfel încît Annie putu să-şi dea seama că era trecut de patruzeci de ani. Avea o înălțime puțin peste medie şi era la fel de uscățiv şi vînjos ca un mustang. Pleoapa stîngă îi era uşor căzută, făcîndu-l să pară că le face cu ochiul. De vesta lui era prinsă o insignă.

– Atwater, rosti el cu o voce uscată şi scrîşnitoare. Şerif SUA. Eşti Rafferty McCay şi eşti arestat. Aruncă pistolul încet, fiule, pentru că sînt destul de nervos să mă aflu în mijlocul unei tabere de apaşi. Aceasta e Greener, care te despică dacă o provoci.

Rafe şedea pe pămînt, cu mîinile legate la spate, pentru siguranță. Atwater amenințase că o leagă şi pe Annie, dacă făcea vreo mişcare să-l ajute, aşa că Rafe îi ordonă cu asprime să-l lase în pace. Ea se aşeză aproape, cu fața la fel de albă ca hîrtia şi cu inima bătîndu-i nebuneşte în piept.

Jacali la dădea tîrcoale la o distanță prudentă, şuierînd şi bombănind şi Atwater o privi precaut. Bătrîna era într-adevăr ostilă. Doi războinici reuşiseră să iasă din wickiup-urile lor, deşi erau prea slăbiți ca să ajungă pînă la locul unde stătea legat Rafe. Unul dintre ei ținea în mîini o puşcă, dar nu o ridică amenințător. Era ca şi cum, atîta timp cît Ochii Albi erau în siguranță, ei erau mulțumiți să-i lase în pace. Tăcut, Atwater îşi ținea privirea pe el.

Cîntărea în minte cum va reuşi să-şi ducă prizonierul la închisoare şi admise față de el însuşi că va fi nevoie de

un mic truc. Aşa cum menționase, nu numai că se aflau pe teritoriul indienilor, ci chiar în mijlocul unei tabere de apaşi. Şi trebuia avută în vedere şi femeia. O problemă mai mică, dar Atwater nu o subestima. Ştia femei care recurgeau la acțiuni infernale, pentru bărbații pe care credeau că-i iubesc.

Să-l urmărească pe McCay a fost cea mai afurisită treabă făcută de el vreodată. Dacă n-ar fi fost antrenat el însuşi de nişte indieni, n-ar fi reuşit niciodată. Chiar şi aşa, o parte din acțiune a ținut de noroc. În primul rînd, urmîndu-şi intuiția s-a tot învîrtit pe drum, să vadă ce face vînătorul de recompense, Trahern. Urmărirea lui McCay a fost ultima misiune, pe care o va mai avea vreodată Trahern. Nu putea spune că regreta moartea ticălosului.

Dar urmele din jurul colibei din munți, numai cîteva, l-au făcut să creadă că sînt doi cai. Ori McCay avea un cal pentru bagaje, ori mai era cineva cu el, cineva care nu cîntărea prea greu. La început Atwater s-a gîndit că era un cal de povară, pentru că McCay nu era omul care să ia cu el copii sau femei, era prea inteligent pentru aşa ceva, avea prea mult creier. Apoi îşi aminti că auzise că doctorul din Silver Mesa e femeie şi că n-a mai fost văzută pe acasă de o săptămînă, sau cam atît. Nu era ceva neobişnuit, nimeni n-a părut că suspectează ceva, pentru că uneori era chemată departe, la vreo fermă din regiune, dar Atwater avu inteligența să pună cap la cap aceste fărîme de informații ciudate şi să extragă din ele o imagine.

Astfel, fu al dracului de sigur că McCay avea cu el o femeie, poate chiar medicul acela. Dar de ce s-ar fi înhăitat

cu o femeie, după toți aceşti ani? Numai dacă femeia nu reprezenta ceva de mare însemnătate pentru el. Unde se ducea cu o femeie, de care trebuia să aibă grijă? În nord, pe ruta proscrişilor? Poate. Erau unele locuri bune de ascuns, în afurisita aceea de sălbăticie. Nordul era locul unde cei mai mulți oameni s-ar fi dus, unde era logic să meargă şi el. Dar McCay nu făcea precum cei mai mulți oameni. Nu, McCay va urma ruta la care te aşteptai mai puțin. În sud, spre Mexico. Prin teritoriul indian.

Urmărirea lui însemna să meargă încet. Oricum, el nu va părăsi ruta, chiar şi acolo unde puteai să te aştepți. Iar cei doi vînători de recompense morți între copaci, cu muştele bîzîind deasupra capetelor, au fost un foarte bun indiciu.

Continuă să adulmece, ca să găsească o urmă, şi o găsi doar după ce traversă două cîmpii, aşa de bine erau ascunse. Atwater se mîndrea cu capacitatea lui de urmărire, dar a trebuit să admită că i-ar fi luat mult mai mult timp să-l prindă pe McCay – refuza să creadă că nu va putea să-l prindă *niciodată* – dacă proscrisul nu s-ar fi oprit în tabăra apaşilor.

Acum se afla în încurcătură. Lui Atwater nu-i plăceau încurcăturile. Era un om curios, ca oricare altul, dar cînd apărea o încurcătură nu se putea odihni pînă nu o rezolva. Nu avea nici un sens ca McCay să se oprească aşa de mult timp într-un loc, însă chiar aşa a făcut. Atwater ştia că se afla la cel puțin trei zile în urma perechii, aşa că îi privi de pe o colină, timp de două zile, înainte să coboare. Se tot aşepta ca ei să călărească mai departe, pentru că era al

dracului de sigur că n-ar fi fost uşor pentru nervii lui să trebuiască să coboare în tabăra apaşilor.

Dar ce văzu, pur şi simplu nu se potrivea cu ceea ce ştia el despre McCay. Un ucigaş cu sînge rece nu sacrifica cinci zile, ca să aibă grijă de o ceată de indieni bolnavi. S-ar fi aşteptat ca medicul să vrea să încerce să-i ajute, poate; cel puțin nu era ceva imposibil. Dar, totodată, s-ar fi aşteptat ca McCay să nu o ia în seamă şi, ori să o forțeze să plece mai departe, ori să o părăsească, plin de cruzime. N-a făcut nici una nici alta.

În loc de asta, timp de două zile Atwater l-a văzut pe proscris cărînd apă şi ajutînd-o pe bătrînă cu mortul, jucîndu-se cu un bebeluş, ocupîndu-se de puştiul acela indian şi veghind asupra doctoriței, ca un vultur. Prin binoclu, îl văzuse pe McCay după o perdea spălînd un războinic bolnav. Nu, ăsta nu era deloc un comportament normal.

Apoi treaba de noaptea trecută, cu bebeluşul bolnav. Nu era în stare să spună ce s-a întîmplat în întuneric, dar făcîndu-se dimineață văzuse ceva, pe care pur şi simplu nu-l înțelegea. Cei doi, proscrisul şi doctorița, au stat ore întregi nemişcați în praf, unul în fața celuilalt. Păreau că sînt într-un fel de transă, sau aşa ceva. Afurisită apariție. Medicul ținea copilul în brațe şi McCay îți ținea mîinile apăsate peste ale ei. Bătrîna parcă veghea asupra lor, dar era clar că şi ea îşi pierduse speranța.

Apoi copilul a început să plîngă şi ei s-au trezit din transă, sau ce a fost, şi McCay a luat femeia şi un pled şi a dus-o de acolo, o vreme. Atwater nu i-a mai urmărit. McCay

n-ar pleca nicăieri fără cai, iar el credea în nevoia de intimitate a oamenilor, la un moment dat.

Aşa că, acum era categoric confruntat cu o dilemă. Un ucigaş cu sînge rece trebuia să se comporte ca un ucigaş cu sînge rece, aşa lucrurile ar fi fost simple. Dar cînd micile dovezi nu se potriveau, asta îl făcu pe Atwater să-şi pună întrebări. Şi încă se mai întreba.

– Să te duc undeva la închisoare va fi o treabă afurisită, cugetă el cu voce tare. Scuză-mă, doamnă. Eram îngrijorat în legătură cu asta. Ce ar fi fost ca acestor apaşi să le intre în cap că nu le place deloc să fii legat? După ce i-ai ajutat cînd erau bolnavi, aşa cum ai făcut-o. Nu pot spune ce poate să creadă un indian. Vorbesc puțin limba lor şi nu-mi place ce spune femeia aia bărînă. Am să-ți zic.

– N-o să ajungă viu la închisoare, afirmă Annie disperată. Va fi ucis înainte să poți să-l duci acolo.

– Nu mă aştept ca vreun vînător de recompense să-mi facă necazuri, doamnă. Atwater se uită la ea cu privirea aceea ciudată, pe jumătate clipind.

– Nu e vorba numai de vînătorii de recompense, există...

– Annie, nu! Vocea lui Rafe o şfichiui ca o lovitură de bici. O să provoci şi moartea lui.

Şeriful se gîndi profund. Încă o afurisită de încurcătură.

– Acuma, de ce ar conta asta pentru tine?

– Nu contează, zise Rafe înverşunat. Ridică din umerii lui lați, încercînd să uşureze tensiunea de la încheieturi. Funia era strîns legată şi înnodată în siguranță. Nu era chip să poată scăpa de ea.

Atwater continuă, ca şi cum n-ar fi spus nimic.

– Ai omorît atît de mulți oameni, ce ar mai însemna unul în plus, pentru un ticălos ca tine? Scuză-mă, doamnă. Ai lăsat în urmă un şir întreg de morți, începînd cu bietul Tilghman la New York. Se presupunea că sînteți prieteni.

– Nu el l-a ucis pe Tench, protestă Annie. Mintea ei părea paralizată. Se gîndea că
ar trebui să facă ceva, dar nu ştia ce. Atwater se aşezase cam la patru metri jumătate de Rafe, ținînd încă puşca în mînă, cu piedica ridicată, gata să tragă. Părea că intenționează să-l ucidă pe Rafe chiar acum şi să evite astfel necazul de a-l duce la închisoare. N-ar fi primit recompensa, desigur, pentru că era şerif, dar ar fi făcut dreptate. De ce să mai treacă prin tevatura unui proces? I s-a înscenat totul, reluă Annie. Nu e vorba deloc de Tench.

– Nu contează, comentă Atwater. A mai ucis destui, de atunci. Socotesc că pot să-l adaug şi pe Trahern pe lista ta, McCay, deşi nu mi-a plăcut prea mult ticălosul. Scuză-mă, doamnă.

– Rafe nu l-a ucis nici pe Trahern, rosti Annie. Era total lipsită de culoare, chiar şi buzele îi erau albe.

– Annie, taci din gură! o repezi Rafe, dar ar fi putut tot atît de bine să-şi economisească efortul.

– Eu l-am ucis, zise ea încet.

Sprîncenele lui Atwater se ridicară.

– Ia spune!

Îşi frămînta mîinile şi deodată ar fi vrut cu violență să țină în fustă pistolul de rezervă al lui Rafe, chiar în acest moment.

– Era gata să-l atace pe Rafe, explică ea agonizînd. Eu aveam un pisoi în buzunar...Nu trăsesem niciodată cu o armă. Nici n-am putut să-i ridic piedica,atunci cînd am încercat...apoi el a fost gata să tragă şi cumva l-am împuşcat, nu ştiu cum, cu pistolul încă în buzunar. Mi-a luat foc fusta. L-am ucis, afirmă din nou.

– N-a făcut-o ea, rosti tăios Rafe. Încearcă doar să ia vina asupra ei. Eu am făcut-o.

Atwater era afurisit de obosit de toate astea. Nu-i plăcea cînd proscrişii se dovedea că au trăsături nobile. Asta îi păta imaginea lui despre ei.

Nu că n-ar fi cunoscut femei, care încercau să ia asupra lor vina bărbaților lor; legea trata o femeie altfel decît pe un bărbat, în cele mai multe cazuri. Puține femei au ajuns cu adevărat la închisoare. Dar în cazul acesta, nu credea că doctorița dorea doar să ia vina asupra ei pentru ceva făcut McCay, pentru că povestea cu fusta care a luat foc nu era ceva ce putea fi născocit de ea. Nu, McCay era cel care încerca să ia vina asupra lui,
pentru că îi era teamă pentru ea.

Dar, în acelaşi timp, doctorița a mărturisit că a ucis un om şi asta era plictisitor, pentru că în calitatea lui de ofițer apărător al legii era de aşeptat să facă ceva în legătură cu asta. Se gîndi un minut, apoi ridică din umeri.

– Mie mi se pare un accident. Aşa cum am spus, nu prea îmi păsă de ticălos. Scuză-mă, doamnă.

Rafe închise ochii uşurat. Atwater se încruntă.

Annie se tîrî mai aproape, cu ochii serioşi şi disperați. Atwater îşi întoarse capul amenințător şi ridică puşca. Într-o

parte, Jacali mormăi o amenințare cumplită, dacă o va răni pe magica femeie albă.

– Nimic din toate astea nu are legătură cu Tench, rosti Annie. El a fost doar un pretext. Atwater îşi îndreptă toată atenția asupra ei, iar ea ignoră felul în care o fulgera Rafe cu privirea. Presupunea că el îşi închipuie că nu e de niciun folos să încerce să-l convingă pe şerif, sau poate că simțea că, dacă Atwater cunoştea adevărul, i-ar pune şi lui viața în primejdie. Trăsătura cavalerească a lui Rafe o surprinse, confirmîndu-i cît de implacabil era, cînd îşi punea ceva în cap.

Începu cu începutul. Şi în timp ce povestea ce s-a întîmplat, fu izbită de cît era de improbail totul şi aproape se bîlbîi. Cum poate cineva să creadă o astfel de poveste? Chiar şi cele mai încrezătoare persoane vor avea nevoie să vadă documentele încuiate de Rafe într-un seif la bancă. Şi Atwater nu părea deloc un om încrezător. Se uită la Annie, apoi la Rafe, ca şi cum ceea ce auzea era o insultă la adresa inteligenței lui. Pleoapa lăsată, se lăsă şi mai mult.

Cînd ea termină, o privi în tăcere un minut întreg, apoi mormăi ceva. Privirea pe care o întoarse spre Rafe era răutăcioasă.

– Urăsc că a trebuit să ascult un astfel de rahat, lătră el. Scuză-mă, doamnă. Rafe îi întoarse privirea, cu maxilarul încleştat şi gura o linie subțire şi dîrză. Motivul pentru care urăsc să aud aşa ceva, continuă Atwater, este că mincinoşii încearcă să pară raționali. Nu e nici o scofală să minți, dacă nimeni nu te crede. Aşa că, atunci cînd cineva îmi spune ceva ce niciun mincinos care se respectă n-ar

spune vreodată, devin curios. Şi pur şi simplu urăsc să fiu curios, în legătură cu ceva. Asta are influenţă asupra somnului meu. Acum, nu e nici o îndoială că ai ucis o mulţime de oameni în ultimii patru ani, dar dacă ce spune medicul e adevărat, ar trebui să consider asta legitimă apărare. Şi chiar mă întrebam, cine a fost acest Tench, încît valora zece mii de dolari, premiul pus pe capul tău, avînd în vedere că n-am auzit niciodată nimic despre el, dacă se presupune că a fost aşa de al naibii de important. Aceasta era o altă curiozitate a mea.

Annie înghiţi cu noduri, neîndrăznind să se uite la Rafe. Şeriful părea că gîndeşte cu voce tare şi ea nu voia să-l întrerupă. Speranţa o cuprinse sălbatic, ameţind-o. Dumnezeule mare, te rog, fă-l să mă creadă!

– Deci, toate aceste chestii ciudate au dat năvală peste mine. Ce dracu' se presupune că trebuie să fac cu ele? Scuză-mă, doamnă. Legea spune că eşti un asasin, McCay, şi ca reprezentant al legii se presupune că trebuie să te închid. Doctorita spune că există oameni care au plătit, ca să se asigure că nu vei ajunge niciodată la tribunal. Acum, eu consider că sînt plătit să asigur să fie făcută dreptate, dar nu sînt sigur că voi servi dreptatea dacă te închid. Fără să mai spun că nu ştiu dacă aş putea să o fac, rosti sec uitîndu-se la uriaşul războinic apaş, care stătea tot afară, în continuare cu puşca în mînă şi uitîndu-se la ei cu ochi negri de vasilisc. Se pare că indienii nu privesc cu prea mare amabilitate faptul că McCay a fost legat. Se întoarse spre Rafe. De ce ai pierdut atîta timp ajutîndu-i pe indienii ăştia? Nu te-aş fi prins, dacă nu te-ai fi oprit aici.

Annie inspiră agonizînd. Rafe voia să-l oprească pe Atwater să o facă să sufere.

– Aveau nevoie de ajutor, rosti el scurt.

Atwater îşi frecă bărbia. Probabil că docorita l-a convins şi acum e total întoarsă pe dos. Se uită iar la proscrisul cu barba neagră şi văzu furia în ochii aceia nostimi. Ei bine, mai văzuse asta şi înainte. Ceva în legătură cu femeile, care puteau să-i îmblînzească pe cei mai duri bărbaţi, iar acest pistolar aspru era în mod clar blînd cu medicul. Era desigur plăcută privirii, dar exista ceva mai mult decît atît. Aceşti ochi întunecaţi şi mari îl făceau şi pe el să simtă un nod în stomac, un bătrîn cîine de vînătoare ca el! Dacă ar fi fost cu douăzeci de ani mai tînăr, şi-ar fi pierdut şi el cumpătul din cauza ei, mai ales dacă s-ar fi uitat la el aşa cum se uita la McCay.

Ei bine, la dracu', acum avea de a face cu altă dilemă. Nu numai că povestea aceea a ei îl intriga, dar cînd o adăugă la celelalte mici fapte ce îl preocupaseră, cum era recompensa neobişnuit de mare şi faptul văzut cu proprii lui ochi, că McCay nu era ucigaşul cu sînge rece a cărui reputaţie îl făcuse să-l urmărească, îşi dădu seama că era cazul să ia în considerare posibilitatea ca povestea aceea nebunească să fie adevărată. Şi ce era mai ciudat, era că pentru a servi dreptatea trebuia să verifice tot, ceva mai uşor de spus decît de făcut. Oftă; de fapt nu acceptase să fie şerif pentru că era o treabă uşoară.

Şi chiar să-l scoată din această tabără era puţin cam dificil. Războinicul acela uriaş stătea încruntat şi îşi ţinea puşca în braţe. N-ar fi fost cazul să-l supere.

Atwater luă o hotărîre. Cînd se ridică în picioare, suspină obosit. Viața lui devenise foarte complicată şi suspecta că putea fi şi mai rău.

Se îndreptă hotărît spre Rafe şi-şi scoase cuțitul de la brîu. Annie făcu efortul să se ridice şi îşi înăbuşi protestul.

– Apaşii ăştia par puțin cam țîfnoşi, zise Atwater. Poate că nu le place că ai fost legat, dar s-ar putea nici să nu le placă albii, uneori. Greu de spus. Chestiunea împotriva căreia se pare că obiectează este funia de la încheieturile tale. Am să risc şi am să te dezleg. Dar n-am să-mi iau ochii de pe tine, nici un minut. Deci, nici măcar să nu încerci să te gîndeşti să o iei la goană, rosti acru omul legii. Îmi dă apă la moară, cînd cineva mă crede cretin. Scuză-mă, doamnă. Am să te dobor, n-am să pierd un minut, dacă încerci să-mi scapi. Acum, o să te duc la New Orleans să verific povestea asta nebunească a voastră. M-aş simți prost să vă cer cuvîntul că nu veți fugi, aşa că nu vi-l cer. Voi merge doar ținînd-o pe doctoriță lîngă mine, pentru că nu cred că o să pleci fără ea. Acuma, socoteşti că apaşii ăştia intenționează să se supere rău, dacă plecăm?

Ochii lui Rafe erau strălucitori şi răi.

– Bănuiesc că vom afla, nu crezi?

Nu era cazul să mai aştepte pînă a doua zi, ca să părăsească tabăra. Caii erau bine odihniți şi pentru a spune adevărul, Rafe era la fel de bucuros să plece, înainte ca alți războinici să-şi revină după boală. Oricum, mulți dintre ei erau destul de bine, pentru a se aduna afară cînd Rafe înşeuă caii, şi toți erau înarmați. Ieşiră afară şi cîteva dintre femeile lor, dar cele mai multe rămaseră în colibe, cu

bolnavii care mai aveau nevoie de îngrijiri. Sub ochii de vultur ai lui Atwater, Annie se duse o clipă să vadă bebeluşul şi fu recompensată cu un zîmbet, ce dădu la iveală cei doi dințişori. Fetița era tot febrilă, dar mesteca energic o bucată de piele. Ruşinoasă, mama puse mîna pe brațul lui Annie şi zise ceva, o vorbire destul de lungă, care după ton exprima mulțumiri, fără să mai conteze înțelegerea cuvintelor.

Războinicii priveau enigmatici. Cel mai mare dintre ei, un bărbat care era aproape la fel de înalt ca Rafe, se întreba dacă va înțelege vreodată ochii aceia albi. Exista duşmănie între popoarele lor, deşi războinicul alb şi femeia lui, femeia magică, munciseră din greu să salveze ceata lor. Îşi aminti că zăcea aproape gol, în timp ce războinicul alb îl răcorea cu apă, ceea ce era ceva de necrezut pentru el. Şi femeia magică...nu cunoscuse niciodată o astfel de atingere. Mîinile ei eau răcoroase, deşi fierbinți pe dedesubt şi aşa de liniştitoare, că aproape simțise pacea cuprinzîndu-i trupul. Îi oferise odihnă şi uşurare, în lupta împotriva febrei ce îl ardea de viu. Şi salvase bebeluşul lui Lozun, deşi Jacali a spus că fetița fusese aşa aproape de lumea spirielor, încît nu-i mai rămăsese în trup nici respirația. Magia femeii albe a fost reală şi războinicul alb îi cunoştea valoarea, apărînd-o cu străşnicie. Asta a fost bine.

Apoi a venit alt om alb şi şi-a îndreptat arma spre războinicul alb. Apoi l-a legat cu o funie, ca pe un captiv. Jacali s-a înfuriat şi a încercat să-l convingă să-l împuşte pe noul intrus, dar el a aşteptat, vrînd să vadă ce se întîmplă. Cei trei oameni albi au stat jos şi au rostit multe din cuvintele acelea ale lor, care sunau aşa ciudat, apoi cel

mai bătrîn a tăiat funia ce-l lega pe războinicul alb şi acum plecau împreună călare. Da, ochii albi era într-adevăr un om ciudat. Cu toate că îi era aşa recunoscător femeii magice, era bucuros să-i vadă plecînd.

Dar plecau spre est, prin teritoriul poporului său şi poate că aveau nevoie de protecţia lui. Existau puţini ochi albi, pe care poporul lui ar putea să-i numească "prieteni"; ar fi o dezonoare pentru el, dacă va permite să fie ucişi. Aşa că-i dădu amuleta din mărgele lui Jacali vorbindu-i şi ea se duse la femeia magică, al cărei păr palid îi încadra faţa ca razele de soare. Ochiul alb mai bătrîn ştia unele cuvinte ale poporului său şi îi spuse femeii magice ce a zis Jacali. Şi femeia magică a zîmbit. Alături, războinicul alb se uita la toate astea cu ochii lui aspri păzindu-şi femeia, aşa cum trebuia.

Războinicul fu încîntat să-i vadă plecînd din tabăra lui.

Annie răsuci în mîini amuleta din mărgele, iar şi iar, urmărind desenul complicat. Era o lucrare splendidă şi Atwater i-a explicat că era echivalentul unui paşaport, pentru siguranţa lor. Asta nu literal, dar foarte pe aproape. Explicaţia o satisfăcu.

Le va lua săptămîni pînă la New Orleans; prin Texas şi Louisiana. Atwater
sugerase să ia trenul, dar Rafe a înlăturat ideea tăios, ceea ce învenină cu desăvîrşire dispoziţia omului legii.

Cînd fură în afara posibilităţii de a fi văzuţi din tabăra apaşilor, Atwaer îndreptă brusc puşca de vînătoare spre

Rafe. Cum nu-i dăduse acestuia puşca lui înapoi, Rafe nu putu să facă nimic altceva, decît să-l fixeze pe şerif cu ochi plini de o furie rece.

– Să nu-ţi închipui că mă îngrijorează faptul că mă duci la New Orleans, zise el.

– O, şi totuşi ne ducem, răspunse Atwater. Numai aşa n-am să cred că rămîi pe loc. Te-am avertizat că nu-mi face plăcere să fiu lua drept prost, dar se ştie că oamenii nu-mi ascultă ameninţările. Intenţionez să înlătur tentaţia din calea ta. Du-ţi mîinile la spate.

Rafe făcu exact, cu faţă rigidă. Annie îşi îndemnă calul să se apropie, dar Atwater îi aruncă o privire de avertisment.

– Ţine distanţa, doamnă. Acesta e felul în care trebuie să fie.

– Dar nu e nevoie, protestă ea. Vrem să rezolvăm treaba asta, mult mai mult decît tine. De ce am fugi?

El clătină din cap.

– Nu e de nici un folos să ne contrazicem. Socotesc că nu aş fi un adevărat om al legii, dacă l-aş crede pe fiecare proscris, cînd jură că nu va fugi.

– Renunţă Annie, rosti obosit Rafe. Nu mă va ucide.

Ea ştia, dar totodată ştia din experienţă proprie ce incomod era, şi Rafe îi legase ei mîinile în faţă, nu la spate. Se gîndi să încerce să-l atace ea însăşi pe Atwater, dar *aveau nevoie* de el. El avea autoritate să rezolve treburile şi în mod cert, chiar şi cei care îl urmăreau pe Rafe, s-ar gîndi de două ori înainte de a trage într-un şerif SUA.

Cînd campară pentru noapte, Atwater nu-l eliberă pe Rafe nici ca să mănînce; a trebuit să-l hrănească Annie. Era epuizată, după zilele lungi în care avusese grijă de apaşi şi de abia putea să stea trează, destul cît să-şi mănînce propria porție. Imediat ce vesela fu spălată, luă un pled şi îl rulă punîndu-l între ea şi cei doi bărbați. Fața dură a lui Rafe îi demonstra că nu-i plăcea deloc noul aranjament de dormit, dar ar fi fost greu să se cuibărească lîngă el, cu Atwater în apropiere. Ea îşi reținu respirația, dar el nu zise nimic. În loc de asta, alese să se culce la un braț depărtare şi ea scoase un mic suspin de uşurare, că totuşi va fi aşa aproape.

El se culcă pe o parte, cu fața la ea şi cu mîinile legate la spate.

– Vei putea să dormi aşa? întrebă ea cu îngrijorare blîndă în vocea somnoroasă.

– Sînt atît de obosit, încît aş putea să dorm din picioare, răspunse el. Nu era convinsă că poate să-l creadă, dar era şi ea prea obosită să se asigure. Ar fi vrut să fie mai aproape de el. După toate aceste săptămîni în care a fost cu el, se simțea pierdută fără brațele acelea tari înconjurînd-o în timp ce dormea. Îi era totuşi de ajutor că se afla destul de aproape ca să-l atingă, dacă ar întinde mîna.

Adormi cu uşurință, dar Rafe mai rămase treaz o vreme, gîndindu-se şi încercînd să ignore durerea din brațe şi umeri. Se întreba dacă e însărcinată El aşa credea, dar va trebui să aştepte cu răbdare, pînă cînd natura va confirma. Convingerea că purta în pîntec copilul lui nu făcea

decît să-i intensifice instinctul de posesiune şi de protecție. Dacă va putea, ea nu va mai dormi niciodată la o depărtare de el mai mare de un braț. Să aibă grijă de Annie era cea mai importantă misiune pe care o avusese în viața lui.

Mergeau la New Orleans. Realitatea aceasta era puțin cam greu de acceptat. Petrecuse atît de mulți ani fugind, consumat de amărăciune şi de senzația că a fost trădat, încît brusca răsturnare a situației îl dezorienta. Desigur, funiile care îi muşcau din încheieturi şi încordarea incomodă din umeri îi aminteau că, la urma urmei, nu se schimbase chiar totul. În ce-l privea pe Atwater, exista ceva aici care avea nevoie să fie cercetat, el încă îl mai considera un proscris. Atwater era un om ciudat, greu de descifrat. Avea o reputație de om cu adevărat dur, gata să pună mîna pe el viu sau mort, totuşi a ascultat pur şi simplu explicația lui Annie şi a hotărît să verifice dacă e adevărată. Se simțea ciudat, după toți aceşti ani de fugă, dar pentru prima oară Rafe avea un sentiment real de speranță. Cînd Atwater va vedea hîrtiile acelea de la New Orleans, va şti că a spus adevărul şi, pentru că şeriful avea legătură cu federalii, probabil va putea să facă ceva pentru a anula acuzațiile de asasinat.

În mod cert, providența se manifestase într-un mod ciudat, dar Rafe trebuia să admită că şeriful acela slab, supărăcios şi cu pleoapele lăsate era răspunsul la rugăciunile lui.

Atwater stătea lungit treaz, privind stelele de deasupra capului şi gîndindu-se. În ce dracu' se băgase, cînd a fost de acord să-l ducă pe McCay la New Orleans, pentru

a-i verifica povestea? Acesta era Rafe McCay, nu un băiat de la fermă; şi hotărîrea asta îi spunea că practic ar trebui să-l dezlege din cînd în cînd, pentru că oricum dacă McCay îşi punea în cap să scape, Atwater nu se îndoia că ar fi găsit un mod de a o face. La dracu', de ce nu l-a dus pe proscris în cel mai apropiat oraş şi nu l-a închis? Putea să se descurce să-l ducă pe McCay vreo 16 km, sau cam atît, dar, să fie al naibii, New Orleans trebuie că e la aproximativ 160 de km depărtare. În mod clar, n-a fost una din cele mai bune idei ale lui.

Dar îşi luase acest angajament şi ştia că nu-şi va schimba hotărîrea, chiar dacă totodată ştia că nu va putea să-l oprească singur pe McCay să scape, undeva în aceşti 160 km. La urma urmei, o avea pe doctoriță ca să-l ajute şi singurul mod în care Atwater putea să preîntîmpine asta, era să o lege şi pe ea şi asta ar provoca şi mai multe probleme, decît credea el că ar putea să rezolve. În plus, ea nu era criminală, chiar dacă îl însoțise pe McCay, aşa că n-ar fi corect să o trateze ca pe o criminală.

De ce să nu accepte pur şi simplu că undeva de-a lungul rutei va trebui să aibă încredere în McCay şi să-l dezlege? Era al dracului de sigur că nu puteau să călărească printr-un oraş, cu un om legat în felul acesta; lumea ar vedea şi astfel de lucruri ar atrage observații, pe care Atwater nu le voia. Ei bine, se va mai gîndi la asta. În acest moment nu se simțea suficient de sigur în sinea lui, ca să-l lase liber pe McCay.

Nu era cel mai confortabil gînd pentru un un om al legii, dar Atwater învățase cu ani în urmă că legea şi

dreptatea nu erau întotdeauna unul şi acelaşi lucru. Îşi amintea de o femeie, care murise cu cîțiva ani în urmă, cînd nişte cowboy beți care bîntuiau printr-un oraş, au gonit pe străzile din El Pase cu un furgon de marfă, cu care au călcat-o. Legea a spus că a fost un accident şi i-a lăsat pe cowboy să plece. Dar soțul copleşit de durere şi-a luat puşca şi a ucis mai mulți dintre ei. Omul fusese în mod evident dereglat de supărare şi n-a ştiut ce face. Atwater şi-a închipuit că s-a făcut dreptate.

Propria lui soție a murit în '49 prinsă în mijlocul unor împuşcături ale unor mineri beți, în California. În acest caz, dreptatea şi legea au mers mînă în mînă şi a putut să-i vadă pe amîndoi atîrnînd de o funie. Asta n-a adus-o înapoi pe Maggie, dar certitudinea că s-a făcut dreptate l-a ajutat să nu înnebunească de supărare. În modul de gîndire al lui Atwater, totul trebuia să fie echilibrat; asta era dreptatea. Şi îşi închipuia că treaba lui ca om al legii era să mențină acest echilibru. Uneori nu era uşor, iar uneori era un fel de afurisită de țeapă-n fund, ca acum. Ar fi vrut să nu fi observat, că McCay se uita la Annie în felul în care obişnuia şi el să se uite la draga lui Maggie.

CAPITOLUL 18

– Ne căsătorim, rosti Rafe îndîrjit.

Annie coborî privirea. Se aflau într-o cameră de hotel din El Paso; Rafe intrase înăuntru odată cu ea, dar uşa a rămas deschisă, iar ea era perfect conştientă de Atwater, care era în hol cu ochii aţintiţi pe Rafe. Se aflau pe drum de şase săptămîni şi Atwater îl dezlegase pe Rafe abia în dimineaţa aceasta, mormăind un avertisment arţăgos că, dacă Rafe va face o mişcare bruscă, întîi va trage, abia apoi îi va afla intenţiile. Ea se îndoise că vor intra vreodată în oraş, dar aveau nevoie disperată de provizii şi Atwater nu intenţiona să-i lase să umble prin oraş singuri. Într-un fel, Rafe îl convinsese să se cazeze la hotel, pentru ca Annie să poată dormi bine la noapte. Ea ştia de ce era îngrijorat.

– Pentru că sînt însărcinată. Rosti afirmaţia ca o declaraţie, pentru că ştia că nu e o întrebare. Ştia în mod sigur de aproape o lună,de cînd nu-i venise ciclul, deşi suspiciuni avea chiar din ziua în care Rafe făcuse dragoste cu ea, în tabăra apaşilor. Evident şi el suspectase adevărul, pentru că ochii aceia tăioşi observau şi cele mai mici simptome.

Ea nu ştia cum se simte şi nici măcar cum trebuia să se simtă. Se presupunea că trebuie să se simtă uşurată, că

el voia să se însoare cu ea şi să dea legitimitate copilului, dar îi venea totuşi să se întrebe: ar mai fi vrut să se însoare cu ea, dacă n-ar fi fost însărcinată? Probabil că era o prostie, în aceste circumstanţe, dar i-ar fi plăcut să dorească asta pentru ea însăşi.

Rafe văzu durerea din ochii ei şi instinctul îl făcu să răspundă, aşa cum avea ea nevoie să audă. Îi acordase o atenţie aşa de serioasă, căutînd semne care să semnaleze sarcina, sau lipsa ei, că devenise un obicei pentru el să-i studieze nuanţele expresiei. O luă în braţele lui puternice şi îi apăsă capul pe umăr legănînd-o, în timp ce pe Atwater care stătea pe hol şi îi privea, îl ignoră.

– Ne căsătorim *acum,* pentru că eşti însărcinată, clarifică el. Dacă n-ai fi, aş fi vrut să mai aşteptăm, pînă cînd încurcătura asta e lămurită, astfel încît să avem o nuntă adecvată, la biserică – cu Atwater care să te ducă la altar.

Ea zîmbi la ultima parte a frazei. Afirmaţia o ajută să se simtă mai bine, deşi nu putea să se oprească şi să nu se gîndească la faptul că că subiectul căsătoriei nu apăruse niciodată înainte. Totuşi, înconjurată de braţele lui, tot ce putea să facă era să închidă ochii şi să se relaxeze. Părea o eternitate de la ultima dată cînd o ţinuse în braţe; toate săptămînile acestea pe drum fuseseră împiedicaţi, atît de prezenţa lui Atwater, cît şi de mîinile legate ale lui Rafe, deşi, pînă în cele din urmă, Atwater începuse să-i lege mîinile în faţă. Ultimele două săptămîni fusese împovărată de o oboseală în creştere, unul din simptomele sarcinii şi murea după spijinul lui. Fusese aproape mai mult decît era în stare să suporte, să rămînă în şa toată ziua.

Dar acum, în sfîrşit, putea să doarmă într-un pat adevărat şi să facă o baie fierbinte, într-o cadă adevărată. Luxul acesta aproape o copleşea. Se simţea uşor sufocată cu cei patru pereţi din jur şi un acoperiş deasupra capului, dar era un preţ tolerabil pentru pat şi cadă.

Rafe simţi cum se relaxează şi o lăsă să se odihnească la pieptul lui; apoi îi strecură un braţ sub genunchi şi o ridică.

– De ce nu aţipeşti puţin? sugeră el blînd văzîndu-i ochii închizîndu-i-se deja. Atwater şi cu mine avem ceva de făcut.

– Vreau să fac baie, murmură ea.

– Mai tîrziu. După ce dormi puţin. O aşează pe pat şi ea scoase un sunet gutural de plăcere, cînd simţi salteaua sub ea. El se aplecă şi o sărută pe frunte; un zîmbet mic îi flutură ei pe buze, apoi se şterse, cînd căzu într-un somn adînc. El regreta că nu pot folosi mai bine salteaua, după toate aceste săptămni frustrante de pe drum, dar poate că situaţia se va schimba în curînd.

Ieşi din cameră închizînd şi încuind uşa în urma lui. Atwater se încruntă.

– E bine?

– Doar obosită. Ai fi putut să ne acorzi un minut de intimitate, rosti Rafe uitîndu-se la omul legii.

– Sînt plătit să văd că se face dreptate, răspunse Atwater ursuz. Nu sînt plătit să cred în oameni. Privirea lui trecu dincolo de Rafe, spre uşa încuiată. Are nevoie de odihnă, biata mititică. Ştiu că am mers puţin cam prea tare

pentru ea, dar nu poţi să hoinăreşti pe teritoriul indian, fără grabă şi mirosind flori.

– Vino cu mine, zise Rafe. Am nişte treabă de făcut.

– Cum ar fi? Sîntem aici pentru a face rost de provizii, nu să cutreierăm prin oraş.

Şi poţi să pui un afurisit de pariu că, dacă mergi undeva, eu am să fiu exact în spatele tău.

– Trebuie să găsesc un preot. Vrem să ne căsătorim, cît sîntem aici.

Atwater se scărpină în barbă încruntîndu-se.

– Nu te sfătuiesc, fiule. Ar trebui să-ţi foloseşti numele adevărat şi nu e un nume necunoscut.

– Ştiu. Va trebui să risc.

– Vreun motiv anume?

– De acum înainte vor fi mai multe şanse să fiu recunoscut, poate chiar ucis. Pentru orice eventualitate, vreau ca Annie să devină soţia mea legitimă.

Şeriful tot nu era convins.

– Mie mi se pare că această căsătorie va mări aceste şanse. Ar fi cazul să te gîndeşti mai bine.

– E însărcinată.

Atwater se uită cîteva secunde la el, apoi făcu un gest în direcţia holului şi spre scări.

– Deci, bănuiesc că ar trebui să te însori, rosti el şi porni pe hol, alături de Rafe.

Avură noroc cu preotul pe care l-au găsit, un nou sosit din Rhode Island, care nu avea idee de notorietatea omului care stătea la cam un metru de el. Fu bucuros de acord să oficieze căsătoria în aceeaşi seară, la ora şase. Apoi Rafe

insistă să se oprească la un magazin de confecții, sperînd să găsească ceva de gata, care să poată fi îmbrăcat de Annie pentru căsătorie. Erau puține rochii din care să aleagă şi singura ce arăta destul de mică pentru a se potrivi siluetei delicate a Anniei era curată şi nouă, iar culoarea albastră era frumoasă.

Porniră înapoi spre hotel, cu Atwater chiar în spatele lui Rafe, pentru a-l putea ține sub supraveghere. Natura suspicioasă a şerifului îl călca pe nervi pe Rafe, dar socoti că va putea rezista, pînă vor ajunge la New Orleans. Era un preț destul de mic de plătit pentru libertatea lui.

El Paso era un oraş deschis, murdar şi agitat, cu străzile pline de un amestec de oameni din ambele părți ale graniței. Rafe îşi ținea pălăria trasă mult pe ochi, sperînd să nu fie identificat. Nu văzu pe nimeni cunoscut, dar întotdeauna exista posibilitatea ca cineva, pe care nu-l întîlnise niciodată, să-l recunoască totuşi.

Mergeau spre o alee; Rafe aproape făcuse un pas în ea, cînd auzi zgomotul unei mişcări bruşte şi instinctiv se întoarse, gata să se ghemuiască. De după un zid, apăru țeava unui pistol, îndreptată spre Atwater. Îl văzu pe şerif gata să-şi ia pistolul cu o mişcare lentă şi Rafe îşi dădu seama că nu va pune mîna pe el la timp; Atwater pierduse o prețioasă fracțiune de secundă, pentru că întîi se uitase la Rafe. Natura afurisit de spuspicioară a omului era gata să-l coste viața, pentru că era aşa de înverşunat să-l împiedice pe Rafe să scape, încît nu dădea atenție celor ce se întîmplau în jur.

Dacă Atwater era ucis, Rafe n-ar avea nici o afurisită de şansă să-i fie şterse acuzațiile, înainte să-i bage cineva un glonț în spate.

Parcă totul se mişca cu încetinitorul. Văzu pistolul, îl văzu pe Atwater întorcîndu-se, realiză că şeriful nu va putea să tragă la timp – şi în următoarea clipă trupul lui mare şi musculos îl izbi de şerif aruncîndu-l cît colo, exact cînd sunetul împuşcăturii explodă aproape de capul lui. Îl auzi pe Atwater mîrîind de durere, apoi căzură cu forță pe trotuar şi se rostogoliră pe strada plină de praf. Auzi bărbați urlînd, o femeie țipînd şi fu conştient de oamenii care se adunau. O clipă zări o față în umbra aleii, apoi pistolul lui Atwater fu în mîna lui şi trase, iar omul de pe alee se prăvăli pe spate.

Rafe îl dădu pe Atwater deoparte şi se ridică, armînd din nou pistolul şi privind mulțmea aduntă amenințător. Îi aruncă o privire rapidă şerifului, care se ridica încet ținîndu-şi o mînă la cap. Printre degetele lui se scurgea sînge.

– Eşti bine? îl întrebă.

– Mda, răspunse acesta scîrbit. Tot aşa de bine cum poate fi un om care se lasă împuşcat, ca un ageamiu bătut în cap. A fost la un fir de păr, dar am meritat-o. Îşi scoase de la gît eşarfa şi o apăsă pe rană.

– Poți să fii sigur că ai meritat-o, fu de acord Rafe. Era total lipsit de simpatie. Dacă Atwater ar fi fost mai atent, nu s-ar fi întîmplat asta. Se ridică şi îi întinse mîna şerifului, să-l ajute să se ridice, apoi îşi croi drum prin mulțimea adunată în jurul busculadei şi îngenunche lîngă capul omului căzut. Din gură îi curgea sînge anestecat cu salivă.

Împuşcat în plămîn, îşi dădu seama Rafe. Nu va rezista mai mult de un minut, sau două.

– Ştie cineva cine e? întrebă el.

– Nu-l cunoaştem, rosti cineva. Poate că are prieteni prin oraş, dar probabil că e
doar un vagabond. Avem o mulţime de străini pe aici.

Ochii omului erau larg deschişi şi se uita la Rafe. Buzele i se mişcară.

– Ce spune? întrebă iritat Atwater lăsîndu-se şi el pe un genunchi, de partea cealaltă a omului. Ce i-am făcut eu? N-aş putea spune că l-am văzut vreodată.

Dar omul nu se uita la Atwater. Buzele i se mişcară din nou şi, cu toate că nu se auzi nici un sunet, Rafe putu să-i vadă gura formîndu-i numele "McCay" Apoi tuşi şi un sunet gîlgîit îi bolborosi în piept. Picioarele i se zvîrcoliră spasmodic şi muri.

Rafe strînse din buze şi se ridică, apucînd braţul lui Atwater şi ridicîndu-l şi pe el.

– Să mergem, rosti el şi practic îl trase pe Atwater afară de pe alee, după ce se aplecase să ia din praf, de acolo unde căzuse, pachetul cu rochia Anniei.

– Dă-mi drumul la braţ, rosti iritat Atwater. Să te ia dracu', mă strîngi ca într-o menghină. Şi sînt un om rănit, nu am voie să fiu grăbit în felul acesta. Ce ţi-a pus coada pe foc aşa?

– S-ar putea să aibă un partener, vocea lui Rafe suna depărtată, iar ochii palizi scăpărau ca gheaţa, în timp ce examina fiecare faţă, fiecare umbră pe lîngă care treceau.

– O să mă ocup eu de asta. N-o să mai fiu surprins din nou, se încruntă Atwater. Ţii afurisitul meu de pistol în mînă.

În tăcere, Rafe vîrî pistolul înapoi, în tocul şerifului.

Atwater se încruntă iar.

– De ce nu l-ai folosit, ca să scapi?

– Nu vreau să scap.Vreau să ajung la New Orleans şi să iau hărtiile alea. Tu eşti singura mea şansă de a-mi reabilita numele.

Încruntarea lui Atwater se accentuă. Ei bine, ştiuse tot timpul că ar trebui să aibă încredere în McCay pînă la un punct, totuşi avusese şi o urmă de gînd că proscrisul va folosi prima ocazie să fugă şi el va trebui să-l vîneze din nou. Nu numai că McCay i-a salvat viaţa, dar n-a încercat să scape, cînd a avut o ocazie perfectă. Singurul motiv pentru care n-a făcut aşa, ar fi că îi spusese adevărul. Ceea ce fusese o posibilitate, ceva ce avea nevoie să fie verificat, deveni pentru Atwater în această clipă un fapt evident. McCay n-a minţit. A fost acuzat de asasinat şi a fost vînat ca un animal sălbatic, din cauza acelor hîrtii. Ceea ce se întîmplase timp de patru ani, în mod al dracului de sigur nu însemna dreptate şi Atwater fu obligat şi hotărît să încline balanţa.

– Bănuiesc că ar trebui să încep să am încredere în tine, bodogăni el.

– Ar fi cazul, fu de acord Rafe.

Ajunseră la hotel şi urcară scările pînă în camera lor, trecînd în vîrful picioarelor pe lîngă camera unde dormea Annie, deşi paşi lor n-ar fi trezit-o. Atwater turnă nişte apă

într-un vas şi îşi udă eşarfa, apoi delicat începu să-şi spele crestătura de pe țeastă.

– Mă doare capul afurisit de rău, observă el. Şi un minut mai tîrziu adăugă: vagabondul ăla ştia cine eşti. Ți-a rostit numele. Atunci de ce a tras în mine şi nu în tine?

– Probabil că a vrut să te scoată din calea lui, ca să poată încasa el recompensa. Trebuie că te-a recunoscut şi pe tine; nu prea sîntem nişte necunoscuți prin părțile astea.

Atwater scoase un fornăit.

– Sînt încîntat că nu ți-a rostit numele cu glas tare. Se uită în oglindă. Bănuiesc că sîngerarea a încetat. Totuşi capul îmi pulsează.

– Ți-o aduc pe Annie, zise Rafe.

– Nu e nevoie, doar dacă nu poate face ceva în legătură cu durerea de cap.

Ochii lui Rafe erau enigmatici.

– Poate. Făcu o pauză cu mîna pe buşonul uşii. Mă duc jos la recepție, să trimită sus apă pentru baie. Nu intenționez să mă însor acoperit de praf şi mirosind ca un cal. Vrei să mă urmezi, să te asiguri că nu fug.

Atwater oftă şi făcu un semn din mînă că e liber.

– Nu consider că mai e cazul, zise el şi privirile li se întîlniră, privirea prin care doi bărbați se înțelegeau unul pe altul perfect.

Rafe aranjă întîi pentru apa de baie, apoi reveni sus. Annie încă dormea cînd a intrat în camera ei şi a rămas o clipă lîngă pat privind-o. Dumnezeule! Copilaşul lui creştea în acest trup subțire, care-i dădea deja putere. Dacă ar putea, ar purta-o următoarele opt luni pe o pernă. De fapt

şapte luni şi jumătate, pentru că erau şase săptămîni de la tabăra apaşilor. Şase săptămîni de cînd făcuse dragoste cu ea.

Se gîndea la schimbările din trupul ei, pe care le vor aduce următoarele luni şi se simți disperat, la gîndul că s-ar putea să nu fie acolo să le vadă. Abdomenul i se va rotunji şi sînii îi vor creşte şi se vor îngreuna. La această imagine mintală, mădularul i se lungi, se întări şi un rînjet fugitiv îi împodobi gura. Era de aşteptat ca bărbații decenți să-şi lase în pace soțiile în această perioadă delicată; dar bănuia că deja a dovedit-o, că el nu era un bărbat decent.

Cada şi apa fierbinte vor sosi în curînd şi ea trebuia să-l îngrijească mai întîi pe Atwater, aşa că se aplecă şi o scutură uşor, să o trezească. Ea bombăni şi îi împinse mîna deoparte. El o scutură din nou.

– Trezeşte-te, iubito. Atwater a avut un mic accident şi are nevoie de tine.

Ochii ei somnoroşi se deschiseră şi ea se tîrî jos din pat. Rafe o apucă şi o ridică şi aproape fu doborît de plăcerea de a o ține iar în brațe.

– Încet, murmură el. Nu e rănit prea tare, doar o zgîrietură, care l-a lăsat cu o durere de cap.

– Ce s-a întîmplat? Îşi dădu la o parte părul de pe față şi ajunse la geanta ei. Rafe i-o luă înainte şi o ridică.

– A primit un fel de glonț rătăcit. Nimic serios. Nu era cazul să o îngrijoreze.

În camera de alături, îl făcu pe Atwater să se aşeze pe un scaun, în timp ce îi examină cu grijă scalpul rănit. Aşa cum spusese Rafe, nu era ceva serios.

– Regret că te necăjesc, doamnă, rosti Atwater scuzîndu-se. Mă doare doar capul. Bănuiesc că o gură de whiskey mi-ar face bine.

– Nu, nu ți-ar face, interveni Rafe. Annie, pune-ți mîinile pe capul lui.

Privirea pe care i-o aruncă ea era uşor supărată, pentru că se simțea atît tulburată cît şi nesigură, în legătură cu ce-i spusese el despre puterea ei vindecătoare. Dar se supuse şi blînd îşi puse mîinile pe scalpul lui Atwater.

Rafe urmărea figura şerifului. La început arătă mai curînd nedumerit, apoi interesat şi, în final, o exprese de uşurare aproape fericită i se răspîndi pe trăsături.

– Ei bine, îți declar, oftă el. Nu ştiu ce ai făcut, dar sigur mi-a oprit durerea de cap.

Annie îşi ridică mîinile şi absentă le frecă una de alta. Deci era adevărat. Avea un fel de putere inexplicabilă de a vindeca.

Rafe îi înconjură mijlocul cu brațul.

– Căsătoria e în seara asta, la şase, sublinie el. Ți-am cumpărat o rochie nouă pentru ceremonie şi o cadă cu apă fierbinte pentru baie e pe drum.

Distragerea atenției ei funcționă. Buzele i se depărtară de plăcere.

– O baie? O baie adevărată?

– O baie adevărată, într-o cadă adevărată.

Se aplecă să ia genții le şi rochia Anniei; Atwater nu formulă nici un protest față de intențiile lui evidente. În loc de asta, şeriful aproape strălucea privindu-i, în timp ce-şi atingea absent locul sîngerînd de pe cap, care acum nu mai era aşa inflamat.

Annie se uită la genții le lui, cînd le lăsă pe duşumeaua camerei ei. Totuşi nu-i scăpă implicația acțiunii lui.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea.

– Cînd Atwater a fost împuşcat, n-am încercat să fug, rosti Rafe ca o simplă explicație. Şi a hotărît că poate avea încredere în mine.

– N-o să te mai lege? Expresia ei spunea cît de mult o duruse faptul că a fost legat.

– Nu. Întinse mîna pentru a-i atinge părul, exact cînd se auzi o bătaie în uşă. Rafe o deschise şi permise intrarea unor băieți de vîrstă mijlocie, încordați sub greutatea căzii. Urmară încă doi băieți, fiecare cărînd cîte două găleți de apă, pe care o turnară în cadă. Apoi plecară şi se întoarseră cîteva minute mai tîrziu cu alte patru găleți de apă, de data aceasta fierbine şi aburindă, pe care o aduăgară în cadă.

– Asta face patru parale, domnule, rosti cel mai mare dintre băieți şi Rafe îl plăti.

Degetele lui Annie zburară peste nasturi, imediat ce uşa fu închisă în urma lor. Rafe o urmărea avid, privirea lui înfometată alunecă peste curbele palide ale sînilor şi coapsei, peste cîrlionții moi de jos. Apoi ea păşi în apă cu un oftat voluptos. Închise ochii şi se sprijini cu spatele de partea mai înaltă a căzii.

Nu-i trecuse prin cap să ia săpunul. Rafe îl scoase din geanta de la şa şi îl aruncă în apă, cu un mic plescăit. Ea deschise ochii şi îi zîmbi.

– E divin, toarse ea. Mult mai bine decît în pîrîurile alea reci.

El avea niște amintiri scumpe, despre două din acele pîrîuri. Se întărea din ce în ce mai mult. Începu să-şi scoată hainele gîndindu-se la amintirile scumpe pe care le-ar putea avea şi despre această cadă. Cînd el intră înăuntru, ea se uită spre pat.

– O să o facem şi în pat, la noapte, promise el.

Noah Atwater, şerif SUA, stătea țeapăn lîngă ea, curat şi dichisit şi o predă în protecția şi grija noului ei soț. Annie era puțin uluită de toate astea. Rafe menționase căsătoria, ea se întinsese să ațipească puțin şi se trezise după vreo două ore la informația că nunta va avea loc doar în cîteva ore. Îmbrăcase noua rochie albastră, foarte simplă, care i se potrivea destul de bine. Pe dedesubt, trupul ei încă palpita de la partida de sex.

Abstinența de şase săptămni îl făcuse...flămînd.

Barba neagră şi scurtă îi venea bine. Îi aruncă priviri admirative tot timpul scurtei ceremonii. Ar fi vrut ca tatăl ei să trăiască pentru acest moment, ar fi dorit ca Rafe să nu aibă o acuzație de crimă atîrnînd deasupra capului şi o armată de asasini căutîndu-l, dar chiar şi aşa era fericită. Îşi aminti teroarea prin care trecuse, cînd Rafe a răpit-o din Silver Mesa şi se minună cît de mult s-a schimbat situația, în doar cîteva scurte luni.

Apoi ceremonia s-a terminat, preotul şi soția lui i-au felicitat, Atwater clipea neîncetat, iar Rafe i-a ridicat fața, pentru un sărut fierbinte şi puternic. Era pur şi simplu uimită: acum era femeie măritată! Ce remarcabil de simplu fusese.

Cînd au ajuns la Austin, cu două săptămîni mai tîrziu, au tras din nou la hotel, sub nume fictive. Imediat, Rafe o bägă pe Annie în pat şi îl căută pe Atwater. În cele două săptămîni de la căsătoria lor văzuse cum puterile ei slăbesc rapid, în timp ce răul matinal începuse să o bîntuie. Necazul era că nu era limitat doar la dimineață şi avu ca rezultat că nu reuşea să păstreze decît foarte puțină hrană în ea şi nici praful esențial de ghimbir pe care-l lua nu putu să-i stabilizeze stomacul.

– Restul drumului va trebui să mergem cu trenul, îi spuse el lui Atwater. Nu mai poate să călărească.

– Ştiu. Şi eu am fost îngrijorat pentru ea. E medic, ea ce spune?

– Spune că niciodată nu va mai acuza o gravidă, ci o va lămuri că: să-i fie rău e doar o parte din procesul de a da naştere unui bebeluş. Annie îşi menținuse simțul umorului în legătură cu asta. Rafe nu. Ea continua să slăbească, în fiecare zi.

Atwater clătină din cap.

– Poți să o laşi aici, să ştii, şi să ne ducem la New Orleans doar noi doi.

– Nu. Rafe era de neclintit în această privință. Dacă cineva aude că m-am însurat şi va face cercetări, ea va fi în acelaşi pericol, ca şi mine. Şi chiar mai mare, pentru că nu ştie să se protejeze.

Atwater se uită la centura pistolului, legată la şoldul lui Rafe. Îi dăduse înapoi armele, la gîndul că doi bărbați înarmați erau de două ori mai eficienți decît unul. Dacă exista cineva care putea să o protejeze pe Annie, acest om era.

– Bine, zise el. Vom merge cu trenul.

Poate că efortul fizic al călăritului o făcuse pe Annie atît de bolnavă, pentru că începu să se simtă mai bine chiar de a doua zi, în ciuda zguduirilor trenului. Protestase împotriva noului mod de călătorie, ştiind că Rafe a ales varianta cu trenul din cauza ei, dar ca de obicei el fusese la fel de neclintit, ca un zid de granit. Atwater cumpără nişte pudră ("O treabă afurisit de umilitoare pentru un bărbat, să cumpere aşa ceva. Scuză-mă, doamnă") şi Rafe o folosi ca să-şi pudreze barba făcînd-o cenuşie. Cu puțină pudră şi la tîmple, arăta foarte distins. Annie fu mişcată de aspectul lui, pentru că se gîndea că la fel va arăta şi peste vreo douăzeci de ani.

Nu fusese niciodată la New Orleans, dar era prea încordată pentru a aprecia şarmul divers al oraşului. S-au cazat la hotel, dar era prea tîrziu ca Rafe să meargă la bancă să retragă documentele. Chiar şi călătoria cu trenul fusese obositoare, aşa că cinară la hotel şi apoi se retraseră în camerele lor.

– Mîine, Atwater merge cu tine? întrebă ea, cînd fură întinşi în pat. Fusese îngrijorată de asta toată ziua.

– Nu. Mă duc singur.

– Ai să fii prudent, bine?

El îi luă o mînă şi o sărută.

– Sînt cel mai prudent om pe care l-ai cunoscut vreodată.

– Poate că ar trebui să facem ceva mîine, ca tot părul tău să fie cenuşiu.

– Dacă vrei. Ar fi vrut să-şi pudreze tot trupul, dacă asta i-ar uşura ei anxietatea. Îi sărută din nou vîrful degetelor şi simți valul de căldură evident pentru el, pentru el singur. Nimeni altcineva nu simțea aceasta din partea lui Annie. Îşi închipuia că era răspunsul ei doar pentru *el*. Sînt fericit că sîntem căsătoriți, continuă el.

– Adevărat? Mi se pare că în ultima vreme, eu n-am fost nimic altceva decît o calamitate.

– Eşti soția mea şi eşti însărcinată. Nu eşti o calamitate.

– Am fost speriată chiar şi să mă gîndesc la copilaş, mărturisi ea. Aşa de multe depind de ceea ce se petrece în următoarele cîteva zile. Ce ar fi dacă ți se întîmplă ceva? Ce ar fi dacă hîrtiile au dispărut?

– Am să fiu bine. Nu m-au prins timp de patru ani, n-o să mă prindă acum. Şi dacă hîrtiile au dispărut... Ei bine, nu ştiu ce o să facem cu Atwater şi nu ştiu ce putem face nici dacă hîrtiile există. Atwater poate să se împotrivească şantajului.

– Eu nu, rosti ea şi Rafe sesiză hotărîrea din vocea ei.

Îşi lăsă cureaua cu pistolul la hotel, deşi îl luă cu el pe cel de rezervă, vîrît în partea din spate a centurii. Atwater îi aduse să îmbrace un pardesiu cu o croială după moda estică şi altă pălărie. Annie îi pudră părul şi barba. În mod clar, era cît de distins putea el să fie; merse şapte străzi, pînă la banca unde depusese documentele. Nu părea să-l fi remarcat cineva, dar se uita cu grijă la toți cei din jur.

Nimeni nu părea să-i acorde atenție acestui bărbat înalt cu părul cărunt, care se mișca cu o grație de panteră.

Știa că nu e posibil ca oamenii lui Vanderbilt să bănuiască unde a lăsat hîrtiile; dacă ar fi suspectat că documentele se aflau la New Orleans, Vanderbilt ar fi avut o armată întreagă care să răscolească orașul, inclusiv depozitele băncii, ceea ce nu era o dovadă a lipsei lui de autoritate. Dar dacă documentele au fost găsite, vînarea lui Rafe n-ar mai fi fost așa intensă. La urma urmei, fără documentele care să-l susțină, n-ar fi avut cum să dovedească nimic și cine l-ar fi crezut pe cuvînt? În mod cert, Vanderbilt nu părea îngrijorat că Davis ar mărturisi ceva. Cuvîntul ex-președintelui confederat nu valora nimic în afara sudului, unde ar fi putut provoca un linșaj; nu, Vanderbilt nu era îngrijorat din partea lui Davis.

Modul cel mai ușor ar fi fost să aranjeze ca documentele să-i parvină lui Vanderbilt, în schimbul anulării acuzației de omor, dar lui Rafe nu-i plăcea ideea. Nu voia ca Vanderbilt să continue să trăiască nepedepsit. Voia ca omul să plătească. Voia ca și Jefferson Davis să plătească. Singurul lucru care îl nelinișea, în privința faptului că Davis va suferi din cauza trădării, era că, în tot sudul, sute de mii de oameni supraviețuiseră din cauză că, în ciuda înfrîngerii, își menținuseră intactă mîndria. Știa că tovarășii lui sudiști, cunoșteau această feroce mîndrie independentă și mai știa că informațiile despre trădarea lui Davis ar distruge această mîndrie, care era atît regională cît și personală. Nu ar suferi doar Davis, ar suferi fiecare bărbat care luptase în război, fiecare familie care pierduse pe cineva drag. Oamenii din

nord s-ar fi răzbunat, pentru că Vanderbilt ar fi fost judecat pentru trădare și probabil împușcat, dar pentru sudiști n-ar fi însemnat nimic.

Cînd ajunse la bancă scoase cheia casetei și o răsuci în mînă. Ținuse această cheie în cizma lui, timp de patru ani. Spera că nu va trebui să o mai vadă niciodată.

Avea cheia și numele parolei bancare. Nu întîmpină nici o greutate să retragă pachetul. Nu desfăcu pînza impermeabilă acolo la bancă, îl băgă doar sub pardesiu și se întoarse la hotel.

Bătu la ușa lui Atwater, cînd trecu pe lîngă ea. Se deschise imediat și Atwater îl urmă în camera lor. Annie stătea rigidă la picioarele patului, cu fața palidă. Se relaxă vizibil, cînd îl văzu pe Rafe și zbură în brațele lui.

– Vreun necaz? întrebă Atwater.

– Nimic. Rafe scoase pachetul de sub pardesiu și îl dădu șerifului.

Atwater se așeză pe pat și desfăcu cu grijă mușamaua. Teancul de hîrtii din interior era gros de cîțiva centimetri și fu nevoie de ceva timp pentru a-l răsfoi. Rafe aștepta liniștit, ținînd-o pe Annie în brațe. Pe cea mai mare parte dintre documente, Atwater le puse deoparte, dar pe unele dintre ele le reținu, să se uite din nou prin ele. Cînd termină, ridică privirea la Rafe și scoase un fluierat lung.

– Fiule, nu știu de ce recompensa pusă pe capul tău nu e de zece ori mai mare. Trebuie că ești cel mai căutat om de pe fața pămîntului. Poți dărîma un imperiu cu astea.

Rafe părea cinic.

– Dacă recompensa ar fi fost mai mare, prea mulți oameni ar fi devenit curioşi. Cineva ar fi pus întrebări, aceleaşi întrebări pe care le-ai pus şi tu, despre cine a fost Tench de era aşa important.

– Şi răspunsul ar fi fost că n-a fost deloc important, că n-a fost decît un tînăr oarecare. Ei bine, în mod sigur pe mine chiar m-a făcut curios. Atwater se uită din nou la documente. Ticălosul ăsta şi-a trădat țara şi a cauzat moartea a mii de oameni, din ambele tabere. Spînzurătoarea ar fi prea bună pentru el. Pentru prima oară, nu i-a mai cerut scuze lui Annie pentru vorbele grele.

– Ce facem acum? întrebă ea.

Awater se scărpină în cap.

– Habar n-am. Sînt un om al legii, nu politician şi am impresia că un politician trebuie să se ocupe de asta, blestemate fie sufletele lor alunecoase. Scuză-mă, doamnă. Nu ştiu pe nimeni, care ar avea suficientă putere să se ocupe de aşa ceva. Tot ce ştim, e că unii fii de cățea de la Washington, scuză-mă, doamnă, au putut să primească banii lui Vanderbilt, drept profit suplimentar. Dacă aceste hîrtii sînt folosite, înainte ca acuzațiile de asasinat să-ți fie anulate, în mod cert Vanderbilt n-o să-şi folosească influența, pentru a le vedea anulate. Probabil se va bucura să te vadă atîrnînd în ştreang, alături de el. Trebuie întîi anulate acuzațiile.

– Existența acestor hîrtii are influență, pentru ca Rafe să fie găsit vinovat, sau nu? întrebă Annie disperată. Tu ne-ai crezut; de ce n-ar face asta şi un juriu?

– Asta nu pot să spun. Din ceea ce am auzit, cazul împotriva lui este ceva în negru şi alb. A fost văzut părăsind camera lui Tilghman. Apoi acesta a fost găsit mort. Unii oameni s-ar putea să creadă că l-a ucis pe Tilghman, pentru a intra în posesia acestor hîrtii şi a banilor, doar pentru el, poate chiar să încerce un şantaj. Un avocat inteligent poate să răstălmăcească în aşa fel faptele, încît un om nici măcar să nu se recunoască în ele.

Nu se gîndise la asta. Nu, să-l lase pe Rafe să meargă la tribunal era un risc prea mare.

Atwater continua să gîndească.

– Nu cunosc nici un politician, repetă el. Niciodată n-am vrut.

Annie luă cîteva hîrtii şi începu să le citească. O făcea nervoasă să realizeze că ținea în mîini istoria. Le răsfoi şi îşi formă în minte o imagine a omului care le-a scris. Jefferson Davis era portretizat în ziarele din nord ca o persoană vrednică de dispreț, dar faptele vieții lui dinaintea izbucnirii războiului, spuneau altceva. Era absolvent de West Point şi ginerele lui Zachary Taylor. Fusese senator al Statelor Unite şi secretar de război sub preşedintele Pierce. Se spunea că posedă un intelect remarcabil şi cea mai excelentă integritate a vîrstei lui, în ciuda faptului că aceste documente spuneau altceva.

– Unde e domnul Davis acum? întrebă ea, fără să-şi dea seama cum îi venise ideea. Pur şi simplu apăruse.

Rafe părea lipsit de orice expresie. Conform ultimului zvon pe care-l auzise, ex-preşedintele confederat a fost eliberat din închisoare şi a plecat în Europa.

Atwater strînse din buze.

– Ia să vedem. După cîte am auzit eu, se spune că s-a stabilit la Memphis, avînd o companie de asigurări, sau ceva de genul acesta.

Annie se uită la Rafe.

– Îl cunoşti pe domnul Davis, zise ea. El e politician.

– De partea care a pierdut războiul, sublinie el ironic.

– Înainte de război a fost senator şi în cabinet. Cunoaşte oameni.

– De ce ne-ar ajuta? Cel mult, ar face în aşa fel, ca aceste hîrtii să fie considerate particulare.

– Nu, rosti ea cu grijă, dacă mai are o urmă de onestitate.

Rafe se înfurie.

– Îmi ceri să am încredere în cinstea unui om care şi-a vîndut ţara, care a cauzat moartea fără folos a mii de oameni, inclusiv a tatălui şi a fratelui meu?

– Strict vorbind, n-a făcut asta, argumentă Annie. Nu şi-a trădat ţara, nu, dacă ai în vedere că ţara lui era Confederaţia. A primit fonduri ca să continue războiul şi astfel să poată fi salvată Confederaţia.

– Dacă ai citi aceste hîrtii, ai vedea scris chiar de mîna lui, că ştia că e un efort total nefolositor.

– Dar oricum, onoarea îl obliga să facă efortul. Aceasta era misiunea lui, pînă cînd guvernul confederat s-a dizolvat şi statele sudice s-au unit cu Uniunea.

– Îl aperi? întrebă Rafe cu o voce periculos de calmă.

– Nu. Spun doar că e singura noastră şansă, singurul politician pe care îl cunoşti şi care are drept de proprietate asupra acestor hîrtii.

– Are dreptate, rosti Atwater. Putem lua un vapor, care să ne ducă în sus pe Mississippi, pînă la Memphis. N-am mai fost niciodată pe un vapor. Am auzit că e un mijloc plăcut de transport.

Rafe se îndreptă spre fereastră şi rămase privind străzile aglomerate din New Orleans. În patru ani n-a fost în stare să-şi diminueze furia provocată de trădarea preşedintelui Davis. Poate că aceasta i-a deformat felul de a gîndi, sau poate nu. Să se ducă la omul acela, nu era o opţiune pe care s-o fi luat vreodată în consideraţie. Dar Annie considera că e viabilă şi la fel gîndea şi Atwater. Acesta era un ticălos perspicace, însă argumentul care cîntărea cel mai mult pentru el era cel al lui Annie.

Ea era soţia lui şi îi purta în pîntec copilul. Şi asta făcea din ea ceva special, nu era asemeni celorlalţi oameni. Nu văzuse nici urmă de maliţie în ea, nici chiar cînd el în mod raţional s-a aşteptat la asta. În viaţa şi profesia ei se confruntase cu urîtul, dar asta nu-i alterase sufletul pur. Poate că vedea lucrurile mai clar decît putea el acum. Pentru că avea încredere în ea, pentru că o iubea, oftă şi se întoarse de la fereastră.

– Mergem la Memphis, rosti el.

– Va trebui să fim atenţi, rosti Atwater. Nu există nici o dovadă că Davis e implicat în povestea cu Vanderbilt, totuşi nu va vrea ca aceste hîrtii să fie făcute publice.

Rafe oftă, dar îşi aminti de reputaţia lui Davis. Cu excepţia acestei situaţii, integritatea lui nu fusese niciodată pătată. Dar avînd în vedere modul cum fusese tratat după

război, Davis nu ar putea să aibă prea multă simpatie pentru Nord. Oricum nu mai conta.

– Nu avem de ales. Trebuie să avem încredere în el.

CAPITOLUL 19

N-a fost greu să găsească locuința lui Davis de la Memphis, pentru că ex-preşedintele confederat era un personaj celebru. Muncea într-adevăr la o companie de asigurări, o funcție asigurată de suporteri, care nu voiau ca un om aşa mîndru să fie determinat să accepte milă, deşi era o decădere pentru un om care condusese o națiune timp de patru ani.

Rafe şi Annie rămaseră izolați în altă cameră de hotel, în timp ce Atwater îl contactă pe domnul Davis la sediul unde lucra, ceea ce părea cea mai simplă cale. Rafe era încîntat să o aibă pe Annie o vreme doar a lui, cu toate că pe vapor avuseseră propria lor cabină de lux, dar Atwater fusese în permanență pe aproape. Voia să facă dragoste cu soția lui la lumina zilei, ca să poată vedea clar schimbările subtile provocate de sarcină. Cu toate că abdomeniul îi era încă plat, îl simți întins, iar sînii erau mai grei şi sfîrcurile întunecate. Fu vrăjit şi pentru o vreme uită de Atwater şi de Davis, de tot, în afară de magia pe care o trăiau împreună.

Cînd Atwater se întoarse, acesta era într-o dispoziție dezgustată.

– Refuză să vorbească cu tine, zise el. Adevărul e că n-am putut să-i spun ce posedăm, pentru că în birou erau nişte oameni care puteau să audă. Iar domnul Davis a spus că încearcă să-şi revină după război, nu să-l retrăiască din nou şi nu crede că ar putea cîştiga ceva discutînd iar despre asta. Astea au fost cuvintele lui, nu ale mele. Eu nu vorbesc aşa.

– Va trebui să-şi schimbe hotărîrea, rosti Rafe. Ochii lui spuneau că nu-i păsa de sensibilitățile lui Davis.

Atwater oftă.

– E îmbătrînit, cu adevărat. Nu arăta prea sănătos.

– Nici eu, la capătul unei funii. Apoi ar fi vrut să nu spună asta, deoarece Annie tresărise. O bătu uşor pe genunchi ca să-l ierte.

– Ei bine, mîine mă duc înapoi, zise Atwater. Poate că pot să-l prind, cînd nu mai există un cîrd de oameni cu urechile ciulite spre biroul lui.

A doua zi, Atwater luă cu el o notă. Biletul îl informa pe Davis că oamenii care voiau să-l vadă posedau nişte hîrtii vechi de ale lui, hîrtii care fuseseră pierdute în timpul luptelor din Texas, chiar înainte de a fi capturat.

Domnul Davis citi nota şi ochii lui plăcuți şi inteligenți deveniră neatenți, în timp ce privea înapoi în timp, la acele zile frenetice de acum şase ani. Împături cu grijă biletul şi-l restitui lui Atwater.

– Fii amabil şi informează-i pe aceşti oameni că aş fi încîntat să mă întîlnesc cu ei, acasă la mine, diseară la cină, la ora opt. Eşti inclus şi dumneata în invitație, sir.

Atwater dădu din cap satisfăcut.

– Aşa am să fac, afirmă el.

Annie era atît de nervoasă, încît de abia putea să-şi închidă rochia albastră, pe care o purtase la căsătorie, şi Rafe îi dădu mîinile la o parte, ca să termine el operația.

– Rochia încă mi se potriveşte, rosti ea arătîndu-i talia şi pieptul. Peste o lună nu va mai putea să intre nicicum în ea.

– Atunci o să-ți luăm alte rochii, zise el aplecîndu-se să o sărute pe ceafă. Sau poți să îmbraci cămăşile mele. Mi-ar plăcea.

Îl strînse în brațe cuprinsă brusc de panică, de parcă ar fi putut să-l țină în siguranță, la adăpostul brațelor ei.

– De ce n-am putea avea necazuri? întrebă ea. Sînt îngrijorată.

– Poate că nimeni nu se aşteaptă să venim în est – şi aminteşte-ți că am călătorit prin teritoriul apaş. Şi nu doar asta, dar ei caută un om, nu doi bărbați şi o femeie.

– Atwater a fost o binecuvîntare.

– Mda, rosti el. Deşi nu gîndeam aşa, cînd stăteam în praf cu mîinile legate la spate şi cu puşca lui îndreptată spre stomacul meu. Îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi. Nu era nervos, dar era încordat ca o sîrmă răsucită. Nu se aşteptase să-l vadă pe Davis. Era o întîlnire, de care ar fi putut să se lipsească tot restul vieții.

Casa lui Davis era modestă, ca şi mijloacele sale. Încă mai era căutat de toți oamenii influenți, din punct de vedere social şi de alt fel, şi casa modestă primea un fluviu neîncetat de vizitatori, dar în noaptea aceea singura lui

companie era un şerif SUA, un bărbat înalt şi o femeie destul de slabă.

Domnul Davis examină cu grijă faţa lui Rafe, înainte ca Atwater să-l poată recomanda, apoi întinse mîna.

– A, da, căpitane McCay. Cum o mai duci, sir? Sînt mulţi ani de cînd te-am văzut pentru ultima oară. Cred că la începutul lui '65.

Memoria lui fenomenală nu-l surprinse pe Rafe. Se forţă să strîngă mîna ex-preşedintelui.

– Sînt bine, sir.

Apoi o recomandă pe Annie, care de asemenea dădu mîna cu el. Mîna ex-preşedintelui era îngustă şi uscată şi ea o reţinu o clipă mai mult decît era necesar. Ochii extraordinar de senini ai domnului Davis priveau gînditori la mîinile lor ce se strîngeau.

Pleoapele lui Rafe coborîră, cînd simţi un curent ridicol de gelozie. Oare Annie trimitea un mesaj cu atingerea ei? Expresia lui Davis se îmblînzi vizibil.

– Şeriful Atwater nu mi-a spus numele tău cînd a solicitat această întîlnire. Te rog, nu vrei să te aşezi? Aţi dori ceva de băut, înainte de cină?

– Nu, mulţumesc, rosti Rafe. Şeriful Atwater nu v-a spus cine sînt, pentru că numele meu v-ar fi surprins. Sînt căutat pentru crimă, sir, din cauza acestor hîrtii.

Annie se uită la faţa îngustă şi ascetică a ex-preşedintelui, în timp ce Rafe îi povestea tot ce se întîmplase în ultimii patru ani. Era faţa cea mai inteligentă pe care o văzuse ea vreodată, cu o frunte lată şi o anumită noblеţe, ce izvora din interior. Fusese etichetat de ziarele din nord

drept trădătorul naţiunii şi presupunea că ar trebui să-l considere ca atare, dar totodată putea să vadă de ce fusese ales să conducă guvernul statelor învinse. Exista în el o anumită fragilitate, fără îndoială cauzată de cei doi ani de puşcărie, şi o tristeţe profundă în ochii aceia senini.

Cînd Rafe a terminat, domnul Davis n-a spus nimic, dar întinse mîna subţire. Rafe îi dădu documentele. El le frunzări în tăcere mai multe minute, apoi se lăsă pe spate în scaun şi închise ochii. Arăta nespus de obosit.

– Am crezut că au fost distruse, rosti el după o clipă. Dacă ar fi fost aşa, Tilgham ar mai trăi, iar propria ta viaţă n-ar fi fost ruinată.

– Dezvăluirea lor n-ar fi făcut viaţa lui Vanderbilt mai confortabilă.

– Nu, pot să văd asta.

– Vanderbilt a fost un prost, afirmă Rafe. Desigur a prevăzut că aceste documente pot fi folosite împotriva lui, pentru a se obţine bani.

– Eu n-aş face asta, zise Davis. Dar ar trebui să fie totuşi folosite, pentru a-ţi face ţie dreptate.

– De ce aţi făcut, ceea ce aţi făcut? întrebă deodată Rafe, cu o evidentă amărăciune în glas. De ce aţi luat banii, ştiind că nu folosesc la nimic? De ce aţi prelungit războiul?

– Mă întreb dacă ai citit notele mele personale. Oftă. Misiunea mea, sir, era să menţin vie Confederaţia. Gîndurile pe care le-am trecut în notele mele particulare erau bîntuite de o frică profundă, totuşi a existat întotdeauna şansa ca Nordul să devină obosit de război şi să ceară încetarea lui. Atîta timp cît Confederaţia a existat, eu am servit-o. Nu a

fost o hotărîre greu de luat, deşi o regret amarnic. Dacă anticiparea ar fi fost la fel de precisă ca înțelegerea, gîndeşte-te ce tragedii ar fi putut fi evitate. Înțelegerea e, din păcate, un articol nefolositor, bun doar pentru regrete.

– Tatăl şi fratele meu au murit în ultimul an de război, rosti Rafe.

– O! Ochii domnului Davis se întunecară de tristețe. Deci furia ta e motivată. Îmi cer iertare față de tine, sir, şi îți ofer sincerele mele condoleanțe, deşi sînt sigur că nu le doreşti. Dacă pot să mă revanşez în vreun fel, aşa voi face.

Atwater interveni.

– Puteți să ne ajutați să găsim un mod de a fi retrase acuzațiile de crimă, ce planează asupra lui. Doar dezvăluirea că Vanderbilt e un trădător nu va ajuta.

– Nu, îmi dau seama că n-ar ajuta, zise Davis. Lăsați-mă să mă gîndesc.

– Trebuie să te duci înapoi la New York, rosti el a doua zi. Să iei legătura cu dl.J.P.Morgan; e bancher. I-am scris o scrisoare. Îi dădu lui Rafe scrisoarea împăturită. Ia cu tine la întîlnire documentele relevante privind donațiile lui Vanderbilt către Confederație Aş dori să rețin celelalte documente, dacă nu te deranjează.

Rafe se uită la scrisoare.

– Ce scrie în ea? întrebă el direct.

– Domnul Vanderbilt are o groază de bani, căpitane McCay. Singura cale de a te lupta cu el, este să ai mai mulți bani ca el. Domnul Morgan poate face asta. E un tînăr de o strictă moralitate, dar un afacerist extrem de abil. Îşi con-

struieşte un imperiu bancar, ce poate, bănuiesc, să includă şi influența lui Vanderbilt. I-am înfățişat domnului Morgan situația şi i-am cerut ajutorul, pe care am motiv să cred că îl va da.

Annie a oftat, cînd Rafe i-a spus că trebuie să se ducă la New York.

– Oare bebeluşul se va naşte undeva într-un tren? întrebă îmbufnată. Sau poate pe un vapor?

El o sărută şi o mîngîie pe abdomen. Nu prea era un soț bun cărînd-o prin toată țara, exact în momentul cînd avea mai mare nevoie de pace şi linişte.

– Te iubesc, rosti el.

Se trase înapoi să-l privească, cu ochii întunecați larg deschişi din cauza şocului. Inima îi sărise şi îşi duse mîna la piept.

– Ceee?!? şopti ea.

Rafe îşi drese glasul. Nu plănuise să spună ce spusese, cuvintele ieşiseră singure. Nu realizase ce gol şi vulnerabil putea să-l facă să se simtă această scurtă propoziție şi cît de nesigur pe el însuşi. Se măritase cu el, dar nu prea avusese de ales, pentru că era însărcinată.

– Te iubesc, rosti din nou şi îşi reținu respirația.

Era palidă, dar un zîmbet radios i se răspîndi pe figură.

– Eu – eu n-am ştiut, zise ea. Apoi i se aruncă în brațe, apucîndu-l ca şi cum n-ar fi vrut să-i dea drumul niciodată.

Presiunea din pieptul lui dispăru şi putu să respire din nou. O cără spre pat şi o puse acolo, întinzîndu-se alături de ea.

– Poți să spui şi tu cuvintele astea, să ştii, o provocă el. N-ai spus-o niciodată.

Zîmbetul ei deveni şi mai radios.

– Te iubesc.

Nu erau nişte declarații extravagante, nici analitice, doar simple cuvinte, însă erau exact cele corecte pentru amîndoi. Rămaseră întinşi împreună timp îndelungat, bucurîndu-se fiecare de apropierea celuilalt. El zîmbi, cînd îşi sprijini bărbia pe creştetul ei. Ar fi trebuit să ştie, din prima clipă cînd a forțat-o să se întindă pe pled şi să împartă căldura trupului ei cu el într-o noapte rece şi cînd a dorit-o în ciuda bolii lui, că va deveni mai importantă pentru el, decît orice altceva a avut sau va avea, în viață.

O săptămînă mai tîrziu, toți trei stăteau în biroul bogat lambrisat al lui J.P.Morgan din New York City, locul unde a început totul pentru Rafe, cu patru ani în urmă. Morgan bătea uşor cu degetul peste scrisoarea de la Jefferson Davis, reflectînd cum curiozitatea îi poate determina pe oameni să facă lucruri neobişnuite. Pentru Morgan fusese evident de la început că oamenii aceştia voiau de la el o favoare şi de obicei refuza să vadă astfel de indivizi, dar secretarul lui îi spusese că aveau o scrisoare de la Jefferson Davis, fostul preşedine al Confederației şi o pură curiozitate îl făcuse să accepte întrevederea. De ce i-ar scrie Davis? Nu-l întîlnise niciodată, dezaprobase cu putere politica Sudului, dar reputația lui Davis îl intriga. J.P.Morgan era un om care considera că cinstea e cea mai importantă virtute.

Bancherul îl ascultă pe şeriful Atwater expunînd situația şi abia după aceea deschise scrisoarea de la Jefferson Davis. Avea treizeci şi patru de ani, vîrsta lui Rafe, dar deja pusese bazele unui imperiu bancar, pe care intenționa să-l controleze în întregime. Era fiu de bancher şi înțelegea subtilitățile afacerilor, de jos pînă sus. Arăta chiar ca un bancher, silueta lui demonstrînd deja semnele unei evidente robusteți. Puterea i se citea în ochi.

– E incredibil, rosti el în final punînd scrisoarea deoparte şi apucînd documentele, să le studieze. Se uita la Rafe cu un fel de respect prudent, aşa cum arată cineva față de un animal periculos. Ai reuşit să eviți o întreagă armată, timp de patru ani. Cred că trebuie să fii un bărbat formidabil, domnule McCay.

– Toți avem terenurile noastre speciale de luptă, domnule Morgan. Ale dumneavoastre sînt tranzacțiile bancare.

– Domnul Davis crede că aceste tranzacții bancare îl pot controla pe Vanderbilt. Cred că are dreptate; banii sînt singurul lucru pe care-l înțelege Vanderbilt, singurul lucru pe care-l respectă. Voi fi onorat să te ajut, domnule McCay. Dovezile de aici ...te dezgustă. Crezi că vei putea să scapi de urmăritori, cîteva zile?

Îi trebuiră lui J.P.Morgan opt zile penru a aranja genul de tranzacție de care avea nevoie, dar nu intenționa să facă nici o mişcare fără ea. Ca să cîştigi o bătălie nu însemna să lupți, dacă nu aveai armele necesare pentru a cîştiga. J.P.Morgan avea aceste arme, cînd stabili o întîlnire cu

Vanderbilt, dar avea şi alte planuri de luptă în mintea lui, luptă ce va avea nevoie de ani pentru a fi cîştigată, însă aceste hîrtii îi dăduseră imboldul de care avea nevoie.

Annie era aproape bolnavă de încordare. Totul depindea de această întîlnire; următoarea jumătate de oră va decide dacă ea şi Rafe vor putea să ducă vreodată o viaţă normală, sau vor fugi întruna. Rafe ar fi vrut ca ea să nu-i însoţească, dar erau prea multe în joc şi pînă la urmă el se înduplecă, realizînd că neliniştea aşeptării va fi mult mai rea pentru ea, decît să ştie ce se întîmplă.

Pistolul lui Rafe i se odihnea confortabil la spate. Mergînd spre biroul comandorului Vanderbilt, observă fiecare funcţionar, fiecare cameră. Awater făcu la fel.

– Îl vezi cumva pe individul acela, Winslow? şuieră el şi Rafe clătină din cap.

Biroul lui Vanderbilt era mobilat luxos, într-un stil mult mai elaborat decît al lui J.P.Morgan. Biroul bancherului urmărea să exprime prosperitate şi încredere; al lui Cornelius Vanderbilt intenţiona să demonstreze bogăţie. Exista un covor de mătase pe pardoseală şi un candelabru de cristal deasupra capului; scaunele erau din cea mai fină piele, lambriurile din mahonul cel mai scump. Annie aproape că se aşteptase să vadă un diavol cu privirea crudă stînd în scaunul mare din spatele biroului enorm, dar în loc de asta scaunul era ocupat de un bătrîn cu părul alb, devenit din ce în ce mai fragil odată cu anii. Doar ochii mai sugerau cruzimea pe care o folosise la ridicarea imperiului său.

Vanderbilt fu surprins de cei patru oameni care intrară în biroul lui, pentru că avusese impresia că-l va întîlni doar

pe Morgan, un bancher cu destulă putere, pe care binevoise să-l primească. Cu toate acestea le oferi atenţia normală de gazdă, înainte ca discuţia să se întoarcă la afaceri. Întotdeauna se ajunge la afaceri. Pentru ce alt motiv ar fi cerut un bancher să-l întîlnească? Pentru el era o mîndrie că Morgan venise la el, mai curînd decît să viziteze el birourile bancherului, cum era normal. Asta dovedea exact cine era cel mai puternic. Îşi scoase ceasul şi-l consultă, demonstrînd că timpul său era preţios.

Domnul Morgan observă gestul.

– Nu vom risipi prea mult din timpul tău, sir. Dă-mi voie să ţi-l recomand pe şeriful SUA Noah Awater şi pe domnul şi doamna Rafferty McCay.

Un şerif federal? Vanderbilt îl studie pe omul mai vîrstnic, un individ de-a dreptul antipatic. Apoi îl alungă din gînduri, ca lipsit de importanţă.

– Da, da, da-ţi-i drumul, rosti el nerăbdător.

Toţi patru îl priveau de aproape şi Annie fu uluită de lipsa lui de reacţie la auzul numelui lui Rafe. În mod cert, un om care a cheltuit o avere considerabilă încercînd să găsească pe cineva şi să-l ucidă şi-ar aminti numele hăituitului.

În tăcere, Morgan puse documentele pe biroul lui Vanderbilt. Nu erau originalele, ci nişte copii perfecte. Ceea ce conta era ca, informaţiile pe care le aveau să fie făcute cunoscute comandorului.

Vanderbilt apucă prima pagină, într-o manieră uşor plictisită. Îi luă doar cîteva secunde să realizeze ce citea şi privirea lui se îndreptă spre Morgan, apoi spre Atwater. Stătea foarte drept pe scaun.

– Îmi dau seama. Cît vreți?

– Acesta nu e şantaj, rosti Morgan. Cel puțin nu pentru bani. Am fost corect, cînd mi-am dat seama că n-ai recunoscut numele domnului McCay?

– Sigur că da, se repezi Vanderbilt. De ce l-aş fi recunoscut?

– Pentru că, timp de patru ani, ai încercat să-l vezi mort.

– N-am auzit niciodată de el. De ce aş fi vrut să-l văd mort? Şi ce are de a face el cu aceste hîrtii?

Morgan îl studie o clipă pe bătrîn. Vanderbilt nici măcar nu făcuse efortul de a nega informația conținută în hîrtii.

– Eşti un trădător, rosti calm. Informația asta te-ar duce în fața plutonului de execuție.

– Sînt om de afaceri. Scot profituri. Acestea – indică hîrtiile – sînt neînsemnate, în comparație cu profiturile pe care le-au adus. Nordul nu mai era în pericol să piardă războiul, domnule Morgan.

Raționamentul lui Vanderbilt îl făcu pe Rafe să se încordeze; ar fi vrut aşa de mult să-i tragă un pumn în figură.

Foarte concis, Morgan relată evenimentele de acum patru ani. Ochii lui Vanderbilt se îndreptară spre Rafe, apoi spre Atwater. Annie realiză că se aştepta să fie arestat. Cînd Morgan a terminat, Vanderbilt zise nerăbdător.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti. N-am avut nimic de a face cu toate astea.

– N-ai ştiut că documentele au supraviețuit şi că tînărul Tilghman ştia unde sînt?

Vanderbilt se uită la el.

– Ba da, Winslow m-a informat. Şi eu i-am spus să aibă grijă de tot. Bănuiesc că a avut, aşa cum am auzit ulterior.

– Winslow? E vorba de Parker Winslow?

– Da, e asistentul meu.

– Am vrea să vorbim cu el, te rog.

Vanderbilt sună dintr-un clopoțel şi secretarul lui deschise uşa.

– Adu-l pe Winslow, lătră comandorul şi omul se retrase.

Cinci minute mai tîrziu, uşa se deschise. Ocupanții camerei rămăseseră într-o linişte adîncă, în aşteptarea noului venit. În mod deliberat, Rafe nu se întoarse cînd auzi paşii apropiindu-se. Şi-l imagină pe Winslow, aşa cum fusese acum patru ani: slab, impecabil îngrijit, cu părul blond uşor încărunțit. Afaceristul perfect. Cine ar fi crezut vreodată că Parker Winslow era un asasin?

– Ai trimis după mine, sir?

– Da. Îl cunoşti pe vreunul dintre aceşti domni, Winslow?

Rafe ridică privirea, exact cînd ochii plictisiți ai lui Parker Winslow ajunseră la el. Acesta arătă uluit, apoi îngrozit.

– McCay, rosti el.

– L-ai ucis pe Tench Tilghman, nu-i aşa? întrebă calm Atwater aplecîndu-se înainte cu toate instinctele de vînător în alertă. Ca să nu poată da niciodată la iveală aceste hîrtii. Ai încercat să-l ucizi şi pe McCay, dar cînd ai dat greş, ai

aranjat să pară că McCay l-a ucis pe Tilghman. Ar fi fost un plan perfect, întradevăr perfect, doar că McCay a scăpat. Oamenii pe care i-ai angajat n-au putut să-l prindă. Ai pus o recompensă pe capul lui şi ai continuat să măreşti suma, pînă cînd fiecare vînător de recompense din țară s-a luat după el şi totuşi n-au putut să-l prindă.

– Winslow, eşti un idiot afurisit, se repezi Vanderbilt.

Parker Winslow se uita sălbăticit prin încăpere, apoi înapoi la şeful lui.

– Mi-ai spus să am grijă de treaba asta.

– Am vrut să faci rost de hîrtiile astea, fiu de cățea tîmpit, nu să ucizi!

Rafe zîmbi ridicîndu-se de pe scaun. Nu era un zîmbet plăcut. Comandorul se făcu mai mic; J.P.Mogan fu şocat. Parker Winslow era pur şi simplu terifiat. Atwater se aşeză din nou pe scaun, mulțumit doar să privească.

La început Winslow încercă să se ferească de pumnii revendicativi, apoi încercă să riposteze. Ambele acțiuni au fost nişte eforturi nefolositoare. Calm, deliberat, Rafe îi rupse omului nasul şi îi sparse dinții, îi trase cîte una în ambii ochi, apoi începu să acționeze asupra coastelor. Fiecare lovitură era tot aşa de precisă ca bisturiul unui chirurg. Sunetul coastelor rupte putu fi auzit de toți cei din cameră. La primul zgomot al izbirii trupului de podea, secretarul deschise uşa, apoi o închise rapid, la ordinul lătrat al lui Vanderbilt.

Rafe se opri doar cînd Winslow rămase lungit şi inconştient, pe duşumea. Annie se ridică în picioare şi Rafe se răsuci, cu grația sălbatică a unui prădător.

– Nu, rosti el categoric. N-o să-l ajuți.

– Sigur că nu, fu de acord Annie întinzînd mîna şi luînd pumnii soțului ei în mîini. Apoi îi ridică la buze şi sărută încheieturile rănite. Jurămîntul de medic are şi limite, descoperi ea. Nu era foarte civilizat din partea ei, dar se bucurase de fiecare lovitură lansată de Rafe. Acesta vibră la atingerea ei şi ochii lui se întunecară.

Winslow începu să geamă, dar după ce-i aruncă o privire îngrozită, nici chiar Morgan nu-i mai dădu atenție.

– Nu-mi închipui că aceasta va rezolva problema, rosti Vanderbilt. Repet întrebarea inițială: cît vreți?

Pretențiile lui J.P.Morgan fură expuse pe scurt. Orice următoare acțiune împotriva lui Rafferty McCay va avea ca rezultat dezvăluirea publică a hîrtiilor confederate şi comandorul va fi acuzat de trădare. Cooperarea viitoare a băncilor cu oricare întreprindere Vanderbilt va depinde de ridicarea imediată a tuturor acuzațiilor aduse numelui lui McCay. Faptul că, ar fi avut comandorul cunoştință de acțiunile lui Parker Winslow, era o problemă irelevantă; banii lui Vanderbilt au fost în spatele acestora şi faptele lui dezonorante le-au provocat. În schimb, documentele vor rămîne private, într-un loc necunoscut pentru Vanderbilt. Orice acțiune împotriva oricărei persoane din cameră, ar avea ca rezultat dezvăluirea lor imediată.

Ochii lui Vanderbilt nu se zăreau, cînd le ascultă cererile şi condițiile. Era încolțit şi ştia asta.

– În regulă, rosti brusc. Acuzațiile vor fi ridicate în douăzeci şi patru de ore.

– Există şi problema obținerii cuvîntului oamenilor pe care Winslow i-a angajat să-l vîneze pe domnul McCay.

– Se va avea grijă de asta.

– De către tine, personal.

Vanderbilt ezită, apoi dădu din cap.

– Altceva?

Morgan reflectă asupra întrebării.

– Da, cred că mai e ceva. N-ar fi lipsite de rațiune un fel de reparații față de domnul McCay. O sută de mii de dolari de fapt, pare rațional.

– O sută de mii! Vanderbilt îl fixă pe tînăr.

– În locul plutonului de execuție.

În spatele lor, Atwater chicoti. Sunetul se auzi puternic în liniştea camerei.

Vanderbilt se sufoca de furie neputincioasă.

– Foarte bine, rosti în final.

– N-a avut nici regrete nici ruşine că şi-a trădat țara, rosti Annie. Nu putea să înțeleagă pe cineva de acest fel. De tot ce i-a păsat a fost profitul lui.

– Acesta e zeul lui, rosti Rafe. Continua să se simtă năucit. Nici nu trecuse o zi, cînd J.P.Morgan i-a telefonat la hotel, cu mai puțin de o oră în urmă, informîndu-l că Vanderbilt şi-a ținut promisiunile şi că acuzațiile de crimă împoriva lui fuseseră înlăturate. Morgan le sugeră să rămînă la New York o vreme, pentru ca vorba să aibă timp să se răspîndească. De asemenea, i-a spus că o sută de mii de dolari erau depuşi pe numele lui Rafe, în propria lui bancă desigur.

– Îți pasă? întrebă Annie calmă. Că nu o să fie adus în fața justiției?

– La dracu', sigur că-mi pasă, mîrîi el, apoi se duse şi se aşeză pe pat alături de ea, care se odihnea. Pentru prelungirea războiului, nu numai că mi-ar plăcea să-l văd împuşcat, dar aş vrea să apăs eu însumi pe trăgaci.

– Nu-mi vine să cred că n-a ştiut ce făcea Winslow.

– E posibil să-l fi sacrificat pe Winslow fără să clipească, dar pe de altă parte Winslow n-a început să urle că Vanderbilt a fost în spatele întregii scheme, aşa că ciudățenia e că probabil într-adevăr n-a ştiut. Dar nu e o diferență prea mare. A fost la baza întregii situații.

– Nimeni nu va şti niciodaă ce a făcut, iar el continuă să devină din ce în ce mai bogat. Mă înfurie aşa de tare, cînd mă gîndesc ce ți-au făcut.

El îşi trecu mîna încet peste abdomenul ei.

– Nu te-aş fi întîlnit niciodată, dacă n-ar fi existat trădarea lui Vanderbilt. Poate că aşa a fost aranjamentul destinului. Mii de oameni morți, totul din cauza lăcomiei unui om. Dar dacă lucrurile ar fi fost altfel, n-ar fi avut-o acum pe Annie. Poate că lucrurile doar s-au întîmplat, poate că nu era ceva prea mult la scară cosmică, unde răul şi binele sînt cu grijă echilibrate. Trebuia să trăiască în prezent, să nu-şi mai piardă timpul cu regrete şi amărăciune. Nu numai că o avea pe Annie, dar în curînd va fi tată, un eveniment ce deja se contura măreț în mintea lui. Mulțumită lui Atwater, lui Jefferson Davis, lui J.P.Morgan şi cel mai mult mulțumită lui Annie, acum nu numai că era un om liber, dar era şi bine aranjat din punct de vedere financiar, astfel încît să poată avea grijă de Annie aşa cum dorea el.

– Ce se va întîmpla cu Parker Winslow? întrebă ea.

– Nu ştiu, răspunse Rafe, dar avea deja o idee. Atwater părăsise hotelul, fără să spună unde se duce. Uneori dreptatea acționează mai bine din umbră.

Atwater se strecură în locuința lui Winslow în taină, fără să atragă atenția, ca un om care avea multă practică în acest domeniu. Cînd trecu din cameră în cameră, putu să observe mobilierul bogat; viermele afurisit trăise bine, în timp ce Rafe McCay fusese forțat să trăiască aşa ca un animal.

Şeriful nu-şi aducea aminte de ultima oară cînd a avut un prieten. Probabil că nici n-a avut, de cînd a murit draga lui Maggie. Trăise o existență solitară, dedicat sprijinirii legii şi ordinii şi urmăririi dreptății. Dar, la naiba, Rafe şi Annie deveniseră prietenii lui. Petrecuseră ore întregi discutînd în jurul focurilor de tabără, păzindu-şi spatele unul altuia, plănuind şi îngrijorîndu-se împreună. Astfel de lucruri tind să lege oamenii între ei. Ca prieten şi ca om al legii, precum şi conform codului lui personal, simțea nevoia să se facă dreptate.

Găsi dormitorul lui Winslow şi intră tăcut, ca o umbră. Era o treabă grea ceea ce trebuia să facă şi, pentru o clipă, ezită privindu-l pe omul adormit în pat. Winslow nu era căsătorit, aşa că nu exista nici o doamnă care să leşine îngrozită, şi Atwater fu încîntat. Se gîndi să-l trezească, dar abandonă ideea. Dreptatea nu pretinde ca omul să-şi cunoască propria moarte, doar ca aceasta să fie făcută. Foarte calm, Noah Atwater scoase pistolul şi netezi drumul dreptății.

Ieşi din casă înainte ca servitorii, care dormeau la mansardă, să se trezească şi să se îmbrace, nesiguri de ceea ce auziseră. Fața lui Atwater era ciudat de inexpresivă, ca şi cum gîndurile existau doar înăuntrul lui. Executarea lui Winslow nu fusese altceva decît justiție, dar poate că motivarea sa proprie a fost mai complicată de atît; poate că din cauza sentimentului față de Rafe şi de Annie fusese şi puțină răzbunare la mijloc. Şi poate că era timpul să-şi abandoneze insigna, pentru că atunci cînd încep să conteze şi alte lucruri, nu se va mai putea considera un adevărat slujitor al legii. Şi după ce i se întîmplase lui Rafe şi văzînd cum banii aveau puterea să manipuleze cu succes sistemul, pentru a ruina viața unui om nevinovat făcînd din el un "proscris", Atwater nu mai putea să spună că are încredere în lege, ca înainte, chiar dacă în inima lui va rămîne pentru întotdeauna un om al dreptății.

Era însă satisfăcut. Balanța a fost echilibrată.

CAPITOLUL 20

Atwater trînti uşa intrînd în casa fermei, cu faţa palidă de nelinişte. Rafe ieşi pe hol să-l întîmpine. Propria lui faţă era tensionată şi avea mînecile cămăşii suflecate.

– Nu-l pot găsi nicăieri, bombăni Atwater. La ce-i bun un doctor, dacă nu e nicăieri, cînd cineva are nevoie de el? Probabil că e făcut grămadă pe undeva, cu o afurisită de sticlă în braţe.

Afirmaţia lui Atwater era pobabil adevărată. Cetăţenii din Phoenix, a cărei populaţie explodase de cînd a fost construită prima casă, cu un an înainte, au ajuns repede la aceeaşi concluzie şi i se adresau din ce în ce mai des lui Annie, în problemele medicale. Totuşi asta nu era de prea mare ajutor pentru Annie, care acum avea ea însăşi nevoie de medic.

– Continui să-l caut, mai zise el. Nu ştia ce altceva să facă. Chiar şi un doctor băut trebuia să fie mai bun decît niciunul.

– Rafe, strigă Annie din dormitor. Noah? Veniţi încoace, vă rog.

Atwater nu se simţea în largul lui să intre în camera unde o femeie era în travaliu, dar cei doi bărbaţi intrară totuşi în încăperea de unde tocmai ieşise Rafe. Acesta se

îndreptă spre pat şi îi luă mîna Anniei. Cum putea să arate aşa normală, cînd el era îngrozitor de înspăimîntat? Ea îi zîmbi şi îşi potrivi mai bine rotunjimile pe saltea.

– Lasă-l pe doctor, i se adresă ea lui Atwater. Adu-o doar pe doamna Wickenburg. A dat naştere la cinci copii şi are capul pe umeri, va şti ce să facă. Totul o să fie bine.

Atwater părăsise deja în goană casa fermei. O nouă contracţie începu în partea de jos a abdomenului Anniei şi ea apucă mîinile lui Rafe punîndu-le pe burta întinsă, astfel încît să poată simţi efortul copilului său de a se naşte. El deveni cu desăvîrşire alb, dar cînd contracţia se potoli, Annie se întinse iar pe spate, cu un zîmbet.

– Nu e minunat? gîfîi ea.

– Drace, nu, nu e minunat! ţipă el. Părea bolnav. Te doare!

– Dar copilaşul nostru va fi în curînd aici, cu noi. Am ajutat la venirea pe lume a multor copii, dar evident n-am expermentat asta niciodată şi din această situaţie. E realmente interesant; învăţ multe.

Rafe se simţea groaznic.

– Annie, la dracu', ăsta nu e un curs la facultatea de medicină.

– Ştiu, iubitule. Îi mîngîie mîna. Regret că eşti supărat, dar sincer, totul e în ordine. Era surprinsă cît de mîhnit era, dar realiză că ar fi trebuit să se aştepte la asta. Nici o mamă în devenire din istorie nu fusese mai răsfăţată ca ea, în toată călătoria de-a latul ţării pînă la Phoenix, un oraş nou-nouţ, şi nu doar de către Rafe, ci şi de Atwater, care demisionase din funcţia de şerif şi, la invitaţia lui Rafe, li se

alătură în calitate de partener, la propăşirea fermei pe care o aveau acum în Salt River Valley.

Rafe nu voise ca ea să înceapă să practice medicina, pînă după naşterea copilului, dar timpul trecea încet pentru ea, neavînd nimic de care să se ocupe, în afară de dezvoltarea din ce în ce mai mare a trupului ei. Totuşi, doar femeile veniseră la ea la consultaţie, femei cu probleme medicale personale, sau însărcinate, şi uneori îşi aduseseră şi copiii. Cei mai mulţi oameni se duceau la doctorul Hodges, care avea o patimă nefericită pentru sticlă, dar multe femei îi spuseseră că, după ce se va naşte bebeluşul şi va putea să înceapă să practice medicina cu program întreg, intenţionau să facă în aşa fel ca toată familia lor să apeleze la ea.

Era încîntată că era iarnă, aşa că nu trebuia să suporte travaliul într-o perioadă cu călduri mari. În vara care a trecut a trebuit să doarmă afară, pe verandă, deşi casa de chirpici a fermei a fost construită după tipicul spaniol, cu arcade, spaţii deschise curate şi tavane înalte, pentru a diminua căldura. Îşi iubea noua casă. Totul în legătură cu viaţa aceasta nouă părea perfect. Şi mai ales, Rafe. Era încă imposibil de încăpăţînat şi despotic, tot bărbatul subţire şi periculos, cu nişte ochi palizi de cristal, care puteau să-i facă pe mulţi să se înfioare doar privindu-i, dar ea cunoştea pasiunea şi senzualitate din el şi nu avea nici o îndoială în privinţa forţei iubirii lui. În toamnă, existaseră zile cînd o ducea afară, într-un loc unde nu puteau fi văzuţi, doar cu cerul albastru uriaş deasupra capetelor şi pămîntul cald sub ei şi făceau dragoste goi, pe un pled întins pe jos. Sarcina

îi făcuse pielea de o sensibilitate acută şi demonstra o senzualitate crescîndă. La început îi fusese ruşine să-şi arate trupul, cu abdomenul acela aşa umflat, dar lui Rafe îi plăcea să simtă în ea mişcările copilului său.

Contracţiile începuseră în timpul nopţii, junghiuri temperate ce o ţinură trează, dar n-au fost realmente prea incomode şi au progresat lent. Se aşteptase la asta, pentru că era primul ei copil. Spre prînz, contracţiile începură să se simtă mai tăioase şi îi spuse lui Rafe că are impresia că bebeluşul se va naşte chiar în ziua aceea. Spre surpriza ei, el intră imediat în panică, şi la fel şi Atwater, care o luă la goană în căutarea doctorului Hodges.

– Încă nu s-a rupt apa, zise ea. Mai e destulă vreme.

El arăta îngrozitor.

– Vrei să spui că o să dureze mult?

Ea îşi muşcă buzele, ştiind că el ar găsi că e de neiertat, dacă ar zîmbi.

– Sper că nu *prea* mult, dar probabil că se va face noapte, înainte de a se naşte. Totuşi, nu aştepta cele cîteva ore ce urmau, dar era nerăbdătoare să treacă peste ele şi să-şi ţină copilul în braţe. Se simţea incredibil de legată de mica fiinţă care se dezvoltase în ea, copilul lui Rafe.

Următoarea contracţie se simţi şi mai puternică şi apăru mai curînd decît se aşteptase. Respiră cu grijă pînă trecu, încîntată că lucrurile progresau. O parte din ea era încă medic şi din punct de vedere ştiinţific găsi lucrurile interesante. Suspecta totuşi că înainte de a fi totul gata, o să uite cu desăvîrşire cît de interesant a fost şi nu va fi decît o femeie implicată în lupta pentru a da viaţă.

Mai trecură două ore, înainte ca Atwater să revină cu doamna Wickenburg, o femeie robustă cu față plăcută şi în aceste două ore durerile travaliului deveniseră din ce în ce mai puternice. Rafe nu plecă de lîngă ea.

La instrucțiunile Anniei, fu fiartă apă şi foarfecele pentru tăierea cordonului ombilical fu aruncat în ea. Doamna Wickenburg era calmă şi eficientă. Rafe o săltă pe Annie cu grijă, pentru a fi întinse pe sub ea prosoapele.

Reuşi să zîmbească.

– Acum cred că e timpul să pleci, iubitule. Nu va mai dura mult.

El clătină din cap.

– Am fost cu tine cînd copilul a fost creat, zise el. Voi fi cu tine cînd se va naşte. Nu te las să faci asta singură.

– Numai să nu leşini şi să-mi stai în cale, rosti blajin doamna Wickenburg.

Şi el n-o făcu. Cînd contracțiile deveniră puternice şi dese, Annie se agăță de mîinile lui strîngîndu-le atît de tare, că a doua zi erau rănite şi umflate. El scrîşnea din dinți de cîte ori gemea ea, şi o ținu de umeri cînd uriaşa durere finală o apucă în gheare şi nu o lăsă, pînă cînd un bebeluş mic, pătat de sînge, alunecă afară din trupul ei, în mîinile doamnei Wickenburg care-l aştepta.

– Doamne, a fost o naştere uşoară, rosti doamna Wickenburg. E fată şi ce dulce e! Uită-te ce mică e! Ultimul meu copil a fost de două ori mai mare.

Annie se relaxă trăgînd aerul în piept cu lăcomie. Copilul ei deja plîngea, un sunet ridicol, ca mieunatul unui

pisoiaş. Rafe arăta uluit privind copilul. Încă o mai ținea pe Annie şi brusc strînsoarea deveni mai puternică, atunci cînd se aplecă spre ea.

– Dumnezeule! rosti cu voce răguşită.

Doamna Wickenbug legă cordonul ombilical şi-l tăie, apoi spălă repede copilul şi-l dădu lui Rafe să-l țină, în timp ce apărea placenta şi ea avea grijă de Annie.

Rafe era extaziat. Nu-şi putea lua ochii de la fiica lui. Cele două mîini ale lui erau mai mari decît ea. Se zvîrcolea şi-şi mişca picioarele şi brațele în fel şi chip. Acum nu mai plîngea, iar el era fascinat de expresia ce i se răspîndea pe feţişoară cînd se încrunta, îşi țuguia buzele şi căsca.

– Să fiu al naibii, rosti el încordat. E fiica lui Annie. Se simțea parcă izbit în piept, aceeaşi senzație pe care o avea de fiecare dată cînd se uita la Annie.

– Dă-mi-o să o văd, şopti Annie şi, cu o grijă deosebită, îi puse copilul în brațe.

Fermecată, Annie examină trăsăturile minuscule, plăcîndu-i curba pufoasă a obrazului şi gura ca un boboc perfect de trandafir. Copila căscă din nou şi pentru o clipă ochii ei cu privirea vagă şi nefocalizați se deschiseră mari. Annie inspiră cu putere văzînd culoarea lor deschisă albastră-cenuşie.

– O să aibă ochii tăi! Uită-te, sînt deja cenuşii.

Pentru el copila semăna cu Annie, cu aceleaşi trăsături delicate deja formate. Părul însă ce-i acoperea căpşorul era deja negru. Culorile erau ale lui, trăsăturile ale lui Annie. Un amestec ce prinsese formă în timpul unui

moment de extaz intens, pe care îl simțise cîndva în el, pentru totdeauna.

– Hai, dă-i să sugă, sugeră doamna Wickenburg. Asta te va ajuta ca sînii să înceapă să dea lapte.

Annie rîse. Fusese aşa de fascinată să-şi examineze fiica, încît uitase să facă ceea ce le spunea întotdeauna pacientelor ei să facă. Uşor ruşinată, îşi descheie cămaşa de noapte şi-şi scoase unul din sînii umflați. Doamna Wickenburg se întoarse cu discreție. Rafe întinse mîna şi prinse sînul cald şi satinat ca într-o cupă, ridicîndu-l în timp ce Annie îşi aşeză bebeluşul în încheietura brațului, apoi ghidă sfîrcul bombat spre gurița ei, ca a unei păsăruici, şi i-l frecă de buze. Annie tresări, cînd copila se propti în sînul ei şi începu să sugă. Furnicături fierbinți i se răspîndiră prin piept.

Rafe rîse de zgomotele nedesluşite pe care le scotea copila. Ochii lui palizi străluceau.

– Grăbeşte-te cu cina, îşi avertiză el fiica. Ai un unchi, care a făcut gaură în podea aşteptînd să te cunoască. Sau poate că e bunic. Va trebui să discutăm despre asta, mai tîrziu.

După zece minute îşi duse copila înfăşurată în pled afară, unde Atwater într-adevăr păşea în sus şi-n jos, cu pălăria transformată într-o masă informă, de cît fusese de frămîntată în mîini.

– E fată, îl informă Rafe. Amîndouă sînt bine.

– O fată! Atwater se uită la feţişoara adormită. Înghiți în sec. Ei bine, să fiu al naibii! O fată! Înghiți din nou. Isuse,

Rafe, cum naiba vom reuşi să-i ținem pe toți țapii ăia tineri şi zgomotoşi departe de ea? Trebuie să mă gîndesc la asta.

Rafe zîmbi cînd desfăcu brațele lui Atwater şi îi puse copila în ele. Acesta arăta complet panicat şi tot trupul îi înțepeni.

– Nu face asta! țipă el. S-ar putea să o scap.

– Va trebui să te obişnuieşti, rosti Rafe fără simpatie. Ai ținut în brațe cățeluşi, nu-i aşa? Nu e cu mult mai mare.

Atwater se strîmbă la el.

– Totuşi, n-am s-o țin de ceafă. Lipi bebeluşul de el. Să-ți fie ruşine, e propriul tău copil şi vrei să o țin ca pe un cățeluş.

Zîmbetul lui Rafe se accentuă şi Atwater se uită la copilul somnoros, care stătea aşa mulțumit în brațele lui. După un minut zîmbi şi se răsuci pe loc.

– Bănuiesc că o să devină ceva natural, nu-i aşa? Cum o cheamă?

Mintea lui Rafe se goli. El şi Annie vorbiseră despre asta, alegînd nume atît pentru un băiat, cît şi pentru o fată, dar în clipa aceasta nu putea să-şi amintească nici unul dintre ele.

– Încă nu i-am pus nume.

– Ei bine, adună-te. Eu deja ştiu cum am să-i spun acestei adorabile comori mici. Şi data viitoare, cînd o să hotărîți să aveți un copil, să-mi spuneți la timp, ca să pot pleca în altă parte. E ceva prea mult pentru un bărbat. Jur, am crezut că bătrîna mea inimă va ceda.

Rafe îşi luă fiica înapoi, ca să o ducă Anniei. Deja se simțea neliniştit că a fost aşa departe de ea.

– Bunicii trebuie să stea pe aproape, zise el. N-o să te duci nicăieri.

Atwater rămase fără suflu, după ce Rafe plecă. Bunic! Bunic? Ei bine asta chiar suna frumos. La urma urmei, avea cincizeci de ani, deşi era mîndru că arăta mai tînăr decît vîrsta. Nu avusese niciodată familie, cu excepția lui Maggie şi pe nimeni, de cînd murise ea. Era al naibii de speriat, dar poate că va rămîne totuşi pe aproape, să-l păzească pe McCay de necazuri. Iar misiunea de bunic părea o treabă cu normă întreagă.

Rafe se strecură în dormitorul lor şi o găsi pe Annie dormind liniştită. Doamna Wickenberg îi zîmbi şi îşi duse degetul la buze.

– Las-o să se odihnească, şopti ea. A muncit din greu şi merită. Cu un nou zîmbet, femeia ieşi din cameră.

Rafe se aşeză pe un scaun lîngă pat continuînd să țină bebeluşul în brațe. Refuza să o pună jos. Dormea şi fetița, ca şi cum să se nască fusese la fel de obositor pentru ea ca şi pentru mama ei. El însuşi se simțea cam stors, dar nu avea chef să doarmă. Privi de la fața Anniei la cea a fiicei lor şi inima i se umflă aşa de tare, că îi presa coastele şi aproape îi oprea respirația.

Cu nouă luni în urmă ținuse în brațe un copilaş indian şi o ajutase pe Annie să-i salveze viața. Acum ținea alt copilaş, căruia de asemenea el şi Annie îi dăduseră viață,

dar de data aceasta era viață din însăşi trupurile lor. Din clipa în care o văzuse pentru prima oară pe Annie, viața lui se schimbase, oferindu-i ceva pentru care să trăiască şi dacă anii ce-i mai rămăseseră nu i-ar mai da nimic altceva, era mulțumit, pentru că şi aşa era destul.

EPILOG

În următorii zece ani, tînărul şi strălucitorul bancher J.P.Morgan reuşi o lovitură financiară ce sparse monopolul comandorului Vanderbilt asupra căilor ferate. Nici o urmă de documente confederate nu ieşi la iveală niciodată şi Rafe îşi închipuia că Vanderbilt ştiind că Morgan le posedă, nu a luptat cu bancherul aşa viguros cît ar fi putut. Nu era dreptatea aleasă de Rafe, dreptatea o împărțise Atwater lui Parker Winslow, înainte de a-şi da demisia din funcția de şerif, dar era probabil dreptatea ce-l rănise cel mai tare pe Vanderbilt.

Înr-un fel însă, nu mai conta prea mult. O avea pe Annie şi pe copiii lor, iar ferma prospera. Uneori cînd copiii erau prea gălăgioşi, cei doi băieți aducînd-o pe sora lor la disperare, cînd Annie avusese o zi aglomerată cu pacienții ei, iar vitele fuseseră deosebit de recalcitrante, el şi Annie se furişau în locul lor din deşert şi făceau ca totul să dispară. El era robul magiei ei speciale.

Sfîrşit